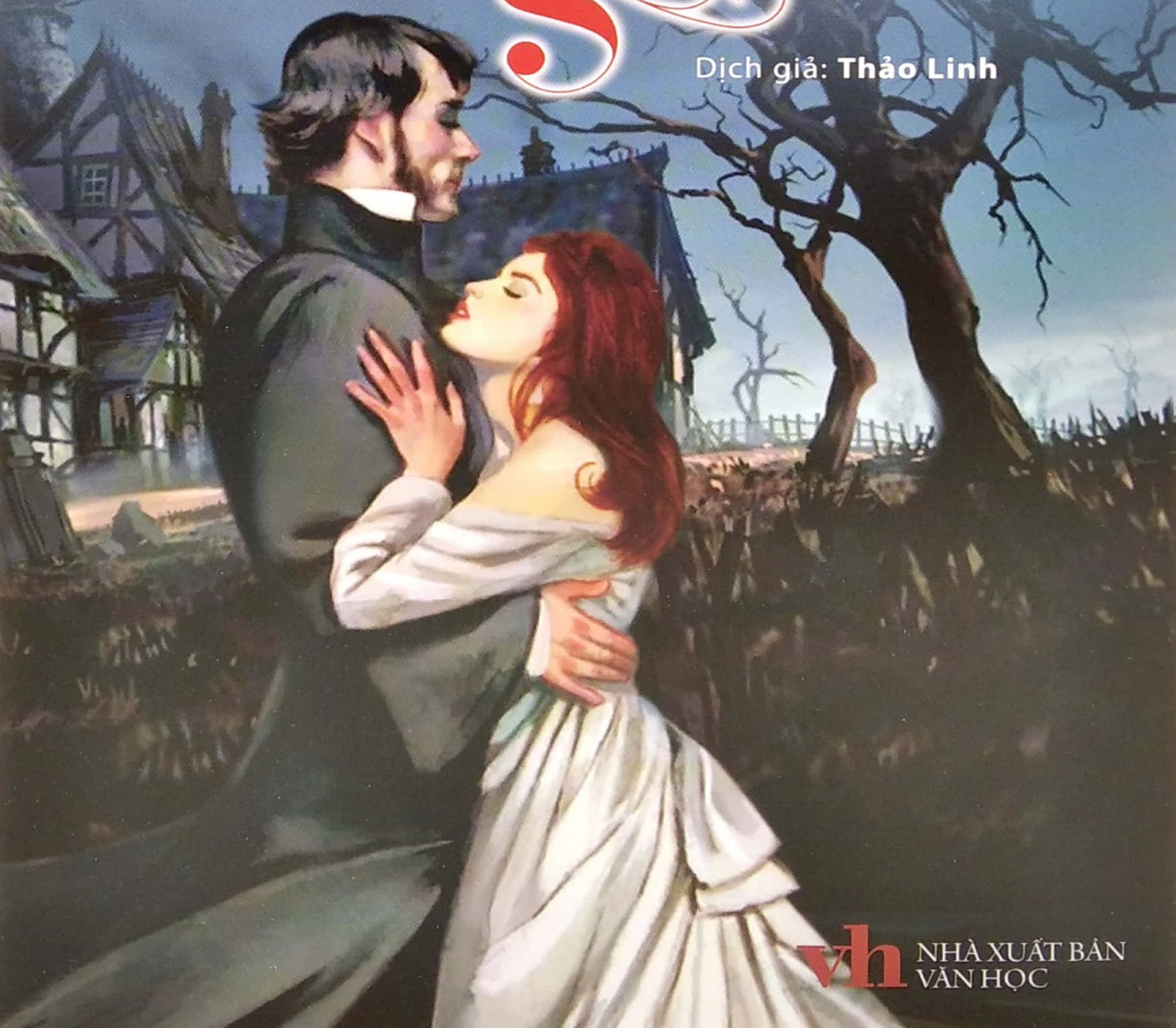

Emily Brontë

Đôi gió hù

Dịch giả: **Thảo Linh**

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

THÔNG TIN EBOOK

Kindle Kobo Vietnam

www.facebook.com/groups/yeukindlevietnam

Keep Calm
and
Read a Book

Tên sách
Đôi Gió Hú

Tác giả
Emily Brontë

Dịch giả
Dương Tường dịch

Thể loại
Tiểu thuyết

Nhà Xuất Bản
NXB Văn Học

Ebook
2020 tve4u

tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

MỤC LỤC

Lời giới thiệu

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

33

34

Phụ lục

Lời giới thiệu

Trên một thế kỷ nay, diễn đàn thế giới vẫn còn nhắc tới Emily Brontë và tiểu thuyết *Đồi Gió Hú*, một viên kim cương trong kho tàng văn học Anh. Và có lẽ không có cuốn từ điển danh nhân nào vắng tên tuổi và sự nghiệp ba chị em Brontë “tài hoa bạc mệnh”.

Thực ra, Emily là thứ tư trong số năm chị em gái – chưa kể một người anh trai, Patrick Branwell, ngay trên bà. Hai chị lớn cùng cha khác mẹ chết từ tuổi thiếu niên do bị còi cứng trong môi trường u ám, giết mòn tinh thần của cái trường nữ học được Charlotte mô tả dưới cái tên Lowood trong *Jane Eyre*. Cha của họ, Patrick Brontë là một mục sư người Ireland phụ trách giáo khu Yorkshire thuộc vùng Haworth. Khung cảnh trong đó Emily sống gần trọn ba mươi năm cuộc đời ngắn ngủi của mình (trừ ba lần rời Haworth), trong đó chuyển đi xa nhất là du học ở Brussels cũng chính là những dải đồng hoang tiêu điều hiu hắt của miền Bắc nước Anh được mô tả trong *Đồi Gió Hú*, và vẫn cái màu thê lương ấy bao phủ không khí gia đình này như một đe dọa thường trực của định mệnh. Ngôi nhà họ trông ra nghĩa trang của xứ đạo và dựa vào một ngọn đồi trọc lộng gió. Năm 1821 Emily mới ba tuổi đã phải để tang mẹ. Người anh trai Branwell, đầy tài năng nhưng chơi bời phóng đãng, đã không sống qua tuổi thanh xuân. Cô em gái Anne, không đầy một năm sau khi Emily mất, cũng vội đi theo chị.

Cả Charlotte, được coi là khoẻ mạnh nhất nhà cũng không tới ngưỡng 40: bà chết năm 1854 giữa kỳ sinh nở. Mục sư Brontë đã phải sống để chôn tất cả các con và chỉ qua đời một năm sau đó. Thật cứ như mụ già Định Mệnh cay nghiệt đã dồn những đòn hằn học nhất giáng xuống gia đình tài hoa này.

Đồi Gió Hú được xuất bản vào 1847. Một năm sau, ngày 19 tháng 12, Emily chết vì lao phổi.

Cuốn tiểu thuyết duy nhất của Emily, ngày nay được phần đông giới phê bình văn học đánh giá là lớn nhất trong các tác phẩm của ba chị em Brontë, nhưng vào lúc ra đời, chất dữ dội cuồng nhiệt của nó đã gây một chấn động quá mạnh đối với những chuẩn mực đạo

lý Victoria để có thể khiến được chấp nhận dễ dàng. Những phản ứng loại ấy đã khiến Charlotte, trong lần tái bản năm 1850, đã phải lên tiếng bênh vực tác phẩm của em gái trong một lời tựa.

“Đồi Gió Hú được đẽo tạc trong một xưởng hoang dại bằng những dụng cụ đơn sơ, từ chất liệu mộc mạc. Nhà điêu khắc thấy một khối đá granit trên một cánh đồng hoang quanh quẽ: nhìn kỹ chàng thấy từ tảng đá, có thể tạo một cái đầu như thế nào, man rợ, đen đúa, hung hãn; một dáng hình được đắp nặn với ít nhất là một yếu tố của hùng vĩ – sức cường. Chàng làm việc với một cái đục thô sơ và không theo mẫu nào ngoài thị ảnh từ những suy tư của chàng. Với thời gian và lao động, khối đá mang hình người. Và kia, nó sừng sững đứng, đồ sộ, đen đúa và cau có, nửa tượng, nửa núi đá: là tượng thì khủng khiếp và giống như quỷ; là núi đá thì hầu như đẹp, vì nó có màu xám dịu và mặc lớp rêu của đồng hoang và đám thạch nam với những chùm hoa hình chuông và hương thơm ngọt ngào của nó, vẫn thủy chung mọc sát dưới chân gã khổng lồ ấy”.

Năm 1801.

Tôi vừa đi thăm vị chủ nhà về – người láng giềng duy nhất rồi đây sẽ đây dưỡng quan hệ với tôi. Đây quả thực là một miền tuyệt diệu! Trên khắp nước Anh, tôi không tin rằng mình có thể cố định ở nơi nào cách biệt sự nhộn nhạo của xã hội đến như thế này. Một thiên đường hoàn hảo cho kẻ yếm thế, và ông Heathcliff với tôi là một cặp thích hợp để chia sẻ cảnh đìu hiu ở đây. Một tay cực kỳ! Ông ta khó lòng tưởng tượng được là tìm tôi ấm lên biết bao nhiêu nhiệt tình đối với ông lúc nhìn thấy đôi mắt đen của ông rụt lại đây vẻ nghi ngại, dưới cặp lông mày, khi tôi thúc ngựa tới và lúc những ngón tay ông, cảnh giác quyết liệt, náu sâu hơn nữa vào trong áo gi-lê khi tôi xưng tên.

- Ông Heathcliff? Tôi hỏi.

Một cái gật đầu là câu trả lời.

- Thưa ông, tôi là Lockwood, khách mới đến thuê nhà của ông. Tôi tự cho mình cái vinh hạnh lại thăm ông sớm nhất ngay sau khi tới nơi, để bày tỏ hy vọng rằng tôi đã không làm rầy ông bằng việc kéo nèo xin được thuê ấp Thrushcross, hôm qua tôi nghe ông nói ông đã có ý...

- Ấp Thrushcross là sở hữu của tôi, thưa ông, ông ta ngắt lời, mặt cau lại. Tôi ắt chẳng cho phép ai làm rầy mình nếu tôi có thể ngăn được điều đó... ông vào đi!

Câu "ông vào đi" thốt ra từ hai hàm răng rít lại và biểu thị một tình cảm khác: "Quý tha ma bắt ông đi cho rồi!" Ngay cả đến cái cổng mà ông ta đang ngả người lên, cũng không động đậy gì cho phù hợp với lời nói; và tôi cho là tình huống lúc đó đã thúc tôi nhận lời mời: tôi cảm thấy muốn tìm hiểu về một người chừng như còn dè dặt quá đáng hơn cả tôi.

Khi thấy con ngựa của tôi lấy ức đẩy mạnh thanh chắn, ông ta mới thò tay ra tháo xích cổng, rồi quàng quàng đi trước dẫn tôi theo con đường đắp cao, và lên tiếng gọi, lúc hai chúng tôi bước vào

trong sân: “Joseph, ra dắt ngựa của ông Lockwood và mang lên ít rượu vang nhé”.

“Chắc hẳn đây là toàn bộ gia nhân trong nhà”, cái mệnh lệnh tổng hợp đó khiến tôi nghĩ vậy. “Hèn nào mà cỏ mọc đầy giữa những phiến đá lát và chỉ có gia súc làm công việc tĩa xén hàng rào”.

Joseph là một người đứng tuổi, đứng hơn, một lão già có lẽ già lắm rồi, mặc dầu còn tráng kiện và gân guốc. “Lạy Chúa cứu giúp chúng con!” lão khẽ lẩm bẩm một mình, giọng bực bội trong khi đỡ cương ngựa khỏi tay tôi, đồng thời nhìn vào mặt tôi với vẻ cau có đến nỗi tôi ái ngại đoán là lão hẳn đang cầu thánh thần giúp đỡ cho tiêu bữa ăn chiều và lời cầu xin ngoan đạo vừa bật ra từ miệng lão không liên quan gì đến sự tới thăm bất ngờ của tôi.

“Wuthering Heights” (Đồi Gió Hú) là tên chỗ ở của ông Heathcliff. “Wuthering” là một tính ngữ tỉnh lẻ giàu ý nghĩa, nó mô tả sự náo động khí quyển bủa vây vị trí ngôi nhà khi trời dông bão. Thật vậy, ở trên này lúc nào cũng có gió trong lành; ta có thể đoán được sức gió bắc thổi vượt qua bìa đồi mạnh như thế nào, bằng vào độ xiêu vẹo quá đáng của mấy cây linh sam còi cọc nơi cuối nhà và bằng vào hàng cây gai gầy guộc vươn cả mọi cành về một phía như thể chìa tay xin ông mặt trời bố thí cho chút nắng. Cũng may là nhà kiến trúc sư đã nhìn xa thấy trước, xây nó thật vững chắc: các cửa sổ hẹp đều gắn sâu vào tường và các góc đều được những tảng đá lớn chòi ra bảo vệ.

Trước khi bước qua ngưỡng cửa, tôi dừng lại ngắm một lô hình chạm thô kệch ở mặt tiền và đặc biệt quanh cửa chính mà, phía bên trên, giữa một mớ tùm lum những quái vật sư tử đầu chim và những thẳng bé trơ trẽn, tôi đọc ra cái niên hiệu “1500” và cái tên “Hareton Earnshaw”. Tôi những muốn bình luận đôi câu và đề nghị ông chủ cau có cho biết qua lai lịch của nơi này, nhưng thái độ ông ta đang đứng ở cửa hình như yêu cầu tôi nhanh chân bước vào cho sớm hoặc xéo hẳn đi cho khuất mắt và tôi chả có bụng vào làm ông sốt ruột thêm trước khi vào thăm khu nội thất.

Bước lên một bậc, chúng tôi vào thẳng trong phòng ngồi chơi của gia đình không qua hành lang gì hết, ở đây người ta trịnh trọng gọi nó là “chính sảnh”. Thường thường loại phòng này bao gồm cả bếp và phòng khách; nhưng tôi chắc ở Đồi Gió Hú này bếp bị đẩy

sang hẳn một khu khác, chỉ ít tôi cũng nghe thấy tiếng xì xào trò chuyện và tiếng xoong nồi lách cách ở mãi tận phía trong và tôi không hề nhận thấy dấu hiệu đun nấu, quay nướng gì ở quanh cái lò sưởi to tướng; cũng chẳng có xoong đồng, chảo sắt tây nào lấp lánh trên tường. Thực ra, một đầu phòng có phản chiếu rực rỡ cả ánh sáng lẫn nhiệt lượng từ hàng loạt đĩa lớn bằng thiếc, xen lẫn với bình và cốc vai bằng bạc, xếp từng chồng, từng chồng trên một cái tủ buýp-phê bằng gỗ sồi, ngất ngưỡng lên tận mái. Mái không có trần lót phía dưới; toàn bộ rui mè phô ra trước con mắt tọc mạch, trừ một chỗ lấp sau một khung gỗ trữu bằng những bánh yến mạch cùng những chùm đuôi bò, đuôi cừu và giăm-bông. Trên ống khói là những cây súng cổ linh tinh trông gớm chết và một cặp súng lục ky mã; và, thay vì đồ trang trí, ba cái hộp nhỏ sơn lòe loẹt được bày dọc theo rìa ống khói. Sàn nhà lát đá trắng nhẵn; các ghế tựa cao thành kiểu cổ lỗ sĩ sơn màu lục: một vài cái khác nặng nề, màu đen, lẫn trong bóng tối. Trong một vòm cuối, dưới tủ buýp-phê, một con chó săn cái to tướng, lông nâu đỏ sẫm nằm giữa một bầy chó nhép kêu ăng ăng; và còn nhiều chó khác lớn vờn ở những xó khác.

Căn phòng và đồ đạc ắt chẳng có gì là khác thường nếu thuộc về một trại chủ miền Bắc chất phác, vẻ mặt bướng bỉnh, chân tay lực lưỡng diện quần lưng tới đầu gối và đi ghệt. Trong phạm vi năm, sáu dặm ở vùng đồi núi này, bạn có thể gặp một con người kiểu ấy ngồi chễm chệ trong ghế bành sau bữa ăn chiều với cốc bia mạnh sủi bọt đặt trên chiếc bàn tròn trước mặt. Song le ông Heathcliff tạo thành một tương phản kỳ lạ với nơi ở và cách sống của ông ta. Về diện mạo, ông giống một gã di-gan da ngăm đen, về y phục và cung cách lại có vẻ hào hoa phong nhã, có nghĩa là cũng hào hoa phong nhã ở mức nhiều điền chủ nông thôn vậy thôi, có phần hơi luộm thuộm, nhưng mặc dù cầu thả, trông vẫn không đến nỗi nhếch nhác, vì ông có một vóc dáng ngay ngắn, đẹp đẽ và mặt mày có phần ủ ê. Có thể một số người cho đó ngỡ rằng ông có đôi chút hóm hỉnh của kẻ kém giáo dục; riêng tôi thấy trong thâm tâm một sợi dây thông cảm bảo tôi rằng hoàn toàn không phải thế, theo bản năng, tôi biết sự dè dặt của ông xuất phát từ việc ghét phô bày tình cảm một cách lộ liễu – ghét biểu tỏ lòng tốt đối với nhau. Chắc ông yêu và ghét đều kín đáo, và hẳn sẽ coi là bất ngờ nếu được yêu

hoặc bị ghét lại. Không, tôi hơi vội vàng quá mất rồi; tôi đem gán những đặc tính của chính mình một cách quá ư phóng khoáng cho ông ta. Giả sử ông Heathcliff không chịu chìa tay ra khi gặp một người làm như quen biết, thì chắc ông có những lý do hoàn toàn khác với những lý do thúc đẩy tôi làm thế. Tính khí tôi hầu như dị biệt: bà mẹ thân yêu của tôi thường bảo khéo rồi tôi chẳng bao giờ có được một tổ ấm và mới mùa hè vừa rồi thôi, tôi đã tỏ ra hoàn toàn không đáng được hưởng hạnh phúc gia đình.

Trong khi hưởng một tháng đẹp trời ở bờ biển, tôi ngẫu nhiên làm quen với một con người cực kỳ quyến rũ: một nữ thần đích thực dưới mắt tôi, khi nàng chưa để ý đến tôi. Tôi không hề lên tiếng "tỏ tình"; tuy nhiên, nếu như những cái nhìn biết nói thì kẻ ngu đần nhất trần đời cũng đoán được là tôi say mê nàng như điên đảo; cuối cùng nàng hiểu nỗi lòng tôi và nhìn lại – cái nhìn dịu dàng nhất có thể tưởng tượng được trên đời. Và tôi đã làm thế nào? Tôi rất xấu hổ mà thú thật là tôi đã lạnh lùng thu mình vào trong vỏ như ốc sên; mỗi cái nhìn lại làm tôi rút vào sâu hơn, lạnh băng hơn, đến nỗi, cuối cùng, cô gái ngây thơ tội nghiệp đâm nghi ngờ quan năng của chính mình, và xấu hổ ê chề vì ngỡ mình lầm, nàng cố thuyết phục mẹ bỏ đi cho mau. Do cái tâm thế kỳ lạ ấy tôi đã mang tiếng là cố tình tàn nhẫn; oan đến mức nào, chỉ mình tôi mới đánh giá được.

Tôi ngồi ở đầu bệ đá lò sưởi đối diện với chỗ vị chủ nhà của tôi đang đi tới và lấp khoảng trống im lặng bằng cách thử vuốt ve con chó mẹ lúc này đã rời bầu con, dữ tợn lén đến sau bụng chân tôi, mép cong lên và hai hàm răng trắng ứa dãi, như đang muốn đớp một cái. Cái vuốt ve của tôi khiến nó gầm gừ một tiếng dài trong cổ họng.

- Tốt hơn là ông hãy để con chó yên – ông Heathcliff cũng gầm gừ họa theo, đồng thời thực chân ngăn những biểu hiện hung hãn của con vật. Nó không quen được nuông chiều – không phải nuôi làm của cưng.

Rồi sải bước tới một cửa nách, ông lại kêu: "Joseph!"

Joseph lăm bắm cái gì không rõ ở dưới hầm rượu, nhưng không tỏ dấu gì là đang lên; nên chủ lão bèn lao xuống tìm, để mặc tôi mặt đối mặt với con chó cái hung tợn và một cặp béc-giê bờm xồm dữ dằn, cả ba gườm gườm canh chừng mọi cử động của tôi. Chẳng háo

hức muốn tiếp xúc gì với những nanh nhọn của chúng, tôi ngồi im, nhưng ngờ là chúng khó mà hiểu được những lời chửi thề, tôi đại dốt lao vào chơi trò nháy mắt, nháy mắt với bộ ba ấy, và một bộ dạng vụng về mặt vẹo mồm nào đó của tôi khiến cậu phu nhân tức đến nỗi ả ta bắt đồ nổi cơn tam bành, nhẩy phắt lên đầu gối tôi. Tôi hất nó trở lại và vội vàng đẩy cái bàn vào ngăn giữa chúng tôi. Động tác này khuấy dậy cả bày: nửa tá quý dữ bốn chân, tầm vóc và tuổi tác khác nhau, từ những hang ổ kín xò ra giữa phòng. Tôi cảm thấy gót chân và vạt áo khoác là đối tượng đặc biệt bị công kích; và trong khi cố hết sức chống đỡ lại đám chiến binh lớn với hiệu quả tôi đa bằng thanh sắt cời lửa, tôi buộc phải lên tiếng cầu viện ai đó trong nhà tới lập lại hòa bình.

Ông Heathcliff và người lão bộc leo những bậc cầu thang hầm rượu với vẻ phớt tỉnh đến lộn ruột, tôi cảm thấy họ không di chuyển nhanh hơn bình thường lấy một giây, mặc dầu khu vực lò sưởi là cả một cơn bão cuồng loạn những miệng chó vừa nhay vừa sủa rống lên. May thay, có một người ở trong bếp đã tỏ ra khẩn trương hơn. Một phụ nữ trần trề sinh lực, váy xắn lên, cánh tay để trần, má đỏ bừng vì lửa bếp, chạy bổ vào giữa đám chúng tôi, vung một cái xoong có cán và sử dụng cả thứ vũ khí ấy lẫn miệng lưỡi của mình có hiệu quả đến nỗi cơn giông tố tan biến như có phép thần, và khi ông chủ bước ra sân khấu, thì chỉ còn mình bà ta ở lại, hỗn ha hỗn hển như mặt biển sau một trận gió lớn.

- Có chuyện quý quái gì vậy? Ông ta hỏi, đưa mắt nhìn xuống khiến tôi gần như không chịu nổi sau sự đối xử khiếm nhã nọ.

- Đúng là quý thật! Tôi lâu bầu. Đàn lợn bị quý nhập^[1] cũng không mang những linh hồn hung dữ hơn lũ súc vật nhà ông. Khác nào ông để mặc một người khách với một bày hổ!

- Chúng chả đụng đến những ai không táy máy sờ mó gì, ông ta nhận xét, vừa đặt chai rượu xuống trước mặt tôi vừa kê lại cái bàn bị chuyển chỗ. Lũ chó canh chừng thế là phải. Làm ly rượu vang nhé?

- Không, cảm ơn ông.
- Không bị cắn đấy chứ?

- Nếu tôi bị cắn thì tôi đã cho con nào cắn tôi một dấu ấn nhớ đời rồi.

Vẻ mặt Heathcliff giãn ra thành nụ cười nhản nhở.

- Thôi nào, ông ta nói, ông bị kích động đấy, ông Lockwood ạ. Nay, ông dùng chút rượu vang đi. Nhà này quá hiếm khách, đến nỗi tôi và lũ chó của tôi chẳng biết tiếp khách như thế nào cho phải, tôi sẵn sàng thú nhận vậy. Xin chúc sức khỏe ông!

Tôi nghiêng mình chúc lại, bắt đầu nhận ra rằng cứ ngồi gượng gỗi vì sự thất lễ của một bữa khuyến thì thật là ngớ ngẩn; với lại, tôi cảm thấy ớn không muốn để cho con người này có cơ hội cười cợt tôi thêm nữa, vì xu hướng đã ngã theo chiều đó. Có lẽ do thận trọng suy tính rằng xúc phạm một khách thuê nhà tử tế là dại, ông ta mềm mỏng đi một chút trong cách nói năng cộc lốc tước bỏ cả nhân xưng lẫn trợ động từ, và đề cập đến cái mà ông ta cho là điều quan tâm của tôi – một cuộc thuyết trình về những thuận lợi và bất lợi của nơi ẩn dật hiện tại của tôi.

Tôi thấy ông ta rất thông minh trong những đề tài chúng tôi bàn tới, và trước khi ra về, tôi thấy phấn chấn lên đến mức tôi sẵn sàng hôm sau lại đến. Hiển nhiên là ông ta không hề mong muốn tôi lại đột nhập. Dù sao tôi cũng sẽ cứ đến. Kỳ lạ thay, tôi cảm thấy mình sành giao du hơn ông ta biết bao.

Chiều hôm qua, trời bắt đầu mù sương và lạnh. Tôi phân vân gần như muốn ngồi lì bên lò sưởi trong phòng làm việc, thay vì lặn lội qua bãi hoang và bùn lầy để đến Đồi Gió Hú. Tuy nhiên, ăn bữa chính xong (chú thích: tôi ăn bữa chính vào quãng giữa mười hai giờ và một giờ, bà quản gia, một phụ nữ đoan trang được thuê luôn như một vật cố định cùng với ngôi nhà, không thể, không chịu hiểu yêu cầu của tôi muốn được ăn vào năm giờ), khi lên cầu thang với cái ý định làm biếng ấy và bước vào phòng, tôi trông thấy một chị hầu gái quỳ trên sàn xung quanh nào phất trần, nào xô đựng than, đang đổ hàng đồng tro vào để dập tắt lửa, làm bụi mù cả lên. Cảnh tượng ấy khiến tôi lập tức rút lui; tôi lấy mũ đội vào đầu và sau một cuộc đi bộ bốn dặm đường, tới cổng vườn nhà ông Heathcliff, vừa kịp tránh khỏi một trận mưa tuyết đang rắc xuống những bông đầu tiên phấp phới tựa lông chim.

Trên đỉnh đồi hiu hắt này, đất bị sương giá làm đen cứng lại và không khí làm tôi run khắp cả chân tay. Không tháo được dây xích cổng, tôi nhảy qua và, sau khi chạy ngược con đường đắp lát đá với những bụi cây lý gai xệch xẹo hai bên, tôi hoài công gõ cửa mãi, kỳ đến khi các khớp ngón tê dại đi và chó sủa nhặng lên.

“Lũ khốn kiếp ru rú trong nhà!” Tôi bật ra rửa thầm “Các người thật đáng bị vĩnh viễn cách ly khỏi đồng loại vì cái thói bất nhã thô bỉ của các người. Chí ít ta đây cũng không mắc cái thói cài chặt then cửa giữa ban ngày ban mặt như thế này. Ta bất cần – ta sẽ vào bằng được!” Quả quyết thế, tôi nắm lấy gióng cửa, lắc thật mạnh. Lão Joseph mặt căng căng thò đầu ra từ một cửa sổ tròn của chuồng ngựa.

- Ông muốn gì? Lão hét. Ông *trủ* ở dưới chỗ bãi nhốt gia súc. *Lếu* ông muốn nói chuyện *mấy* ông ý thì ông đi quanh chỗ cuối chuồng ngựa *lày*.

- Trong nhà không có ai để mở cửa ư? Tôi hét trả lại.

- Chả có ai ngoài mợ *trủ* ra; và ông có *nằm* om xòm đến đêm mợ ý cũng chả buồn mở đầu.

- Tại sao? Này, Joseph, bác không thể nói cho bà ấy biết tôi là ai hay sao?

- Tui chịu thôi! Tui sẽ bị dây dưa biết đến bao giờ *mấy* xong được. Cái đầu vừa lăm bắm vừa biến mất.

Tuyết bắt đầu rơi dày. Tôi nắm lấy gióng cửa toan lay thử một lần nữa thì một chàng trai trẻ không mặc áo ngoài, vai vác một cái chày nặng, xuất hiện ở sân sau. Anh ta ới tôi theo anh ta, và sau khi đi qua một chỗ giặt quần áo rồi một khu vực lát đá gồm một cái lán để than, một bơm nước và một chuồng chim bồ câu, cuối cùng chúng tôi đến căn phòng lớn, ấm áp, vui tươi, nơi tôi đã được tiếp lần trước. Căn phòng rực lên thật thú vị trong ánh tỏa ngời của một đồng lửa to đốt bằng than đá, than bùn lẫn củi; và ở gần cái bàn có bày một bữa ăn chiều thịnh soạn. Tôi thích thú quan sát thấy "mơ trủ", một nhân vật mà trước đây tôi không mảy may ngờ là có ở đây. Tôi cúi chào và đợi, nghĩ bụng là nàng sẽ mời tôi ngồi. Nàng nhìn tôi, dựa lưng vào thành ghế và vẫn ngồi nguyên không động đậy, câm lặng.

- Thời tiết thật ác! Tôi nhận xét. Thừa bà Heathcliff, tôi e rằng cánh cổng nhà ta sẽ phải chịu hậu quả do sự phục dịch chênh mảng của đám gia nhân ở đây mất thôi, tôi phải vất vả lăm mới làm cho họ nghe thấy tôi gọi!

Nàng không hề mở miệng. Tôi giương mắt nhìn – nàng cũng giương mắt nhìn. Dù sao, nàng cũng gắn mắt vào tôi, vẻ lạnh nhạt, khinh khỉnh khiến tôi bối rối và khó chịu quá xá.

- Ông ngồi xuống, gã trai trẻ nói, cộc cằn. Ông ấy sắp về đây.

Tôi làm theo, e hèm và gọi con chó cái thần nanh đỏ mỏ; lần hội kiến thứ hai này, nó hạ cổ ngoe nguẩy cái chỏm đuôi, ra cái điều nhận tôi là chỗ quen biết.

- Con vật mới đẹp làm sao! Tôi lại bình luận. Bà có định tách lũ chó con ra không ạ, thưa bà?

- Chúng nó không phải là của tôi, bà chủ kiêu diễm nói, còn cần cầu hơn cả Heathcliff nếu đích thân ông ta trả lời.

- A, chắc những cửa cứng của bà là trong đám này! Tôi nói tiếp, quay về phía một cái ổ mờ tối đầy những vật giống như mèo.

- Chọn cửa cứng như vậy, kể cũng kỳ cục thay! Nàng nhận xét, giọng giễu cợt.

Rủi thật, đó là một đồng thỏ chết. Tôi lại e hèm một lần nữa, và xích lại gần lò sưởi hơn, lặp lại nhận xét về thời tiết dữ dội chiều nay.

- Thế thì đáng lẽ ông đừng nên ra khỏi nhà – nàng nói, đứng dậy với tay lấy hai trong số những hộp nhỏ sơn màu loè loẹt bày trên mặt lò sưởi.

Lúc này, vị trí của nàng khuất khỏi ánh sáng; bây giờ tôi nhìn rõ toàn thể vóc dáng và vẻ mặt của nàng. Nàng dong dỏng cao và rõ ràng mới chỉ qua thời con gái chưa được bao lâu: một “co” người đẹp và một khuôn mặt nhỏ, khuôn mặt tuyệt vời nhất mà tôi từng may mắn được nhìn; nét thanh tú, rất đẹp, những món tóc quần hoe hoe, đúng hơn, vàng óng, buông lơ trên chiếc cổ mảnh dẻ; và cặp mắt nếu như biểu lộ sự dịu dàng thì ắt sẽ quyến rũ không sao cưỡng nổi; cũng may cho trái tim dễ xúc cảm của tôi, cái tình cảm duy nhất thể hiện trong đó lại lơ lửng giữa sự khinh mạn và một thứ tuyệt vọng, trái tự nhiên vì lạc chỗ một cách kỳ lạ.

Mấy cái hộp gần như ngoài tầm tay của nàng; tôi làm một cử chỉ định giúp nàng; nàng quay phắt lại phía tôi như kiểu một gã biển lận quay lại khi có ai định giúp gã đếm số vàng của mình vậy.

- Tôi không cần ông giúp, nàng xẵng giọng, tự tôi có thể lấy được.

- Xin lỗi! Tôi vội vàng đáp.

- Ông có được mời tới dùng trà không? Nàng hỏi, thắt một cái tạp dề phủ lên chiếc áo dài đen gọn ghẽ và đứng cầm thìa trà nghiêng nghiêng trên miệng ấm.

- Được tách trà bây giờ thì còn gì bằng, tôi trả lời.

- Ông có được mời không? Nàng nhắc lại.

- Không, tôi nói ngập ngừng mỉm cười. Bà là người đúng cương vị để mời tôi đấy.

Nàng quẳng phắt cả trà cả thìa và giận dỗi trở về ghế ngồi, trán cau lại, môi dưới đỏ tươi thười ra như môi một đứa trẻ sắp khóc.

Trong khi đó, gã trai trẻ đã khoác lên người một bộ quần áo ngoài rõ là xơ xác, và, rướn thẳng người trước ánh lửa, gã nhìn xuống tôi bằng khoé mắt y như thể giữa chúng tôi có một mối thù chưa thanh toán xong. Tôi bắt đầu ngờ ngợ không biết gã có phải là người ở hay không vì y phục và lời ăn tiếng nói của gã đều thô kệch, hoàn toàn không có vẻ bề trên như có thể thấy ông và mợ

Heathcliff; những món tóc quăn, dày màu nâu của gã bờm xờm, không chải, hai mái tóc mai dài chồm xuống má thô kệch và hai bàn tay đen đui như một người lao công làm mướn; tuy nhiên, tính cách gã lại phóng túng, gần như kiêu kỳ là đằng khác, không hề có cái vẻ sẵn sàng của đầy tớ phục vụ bà chủ nhà. Thiếu bằng chứng cụ thể về cương vị của gã, tôi cho rằng tốt nhất là tôi đừng có để ý gì đến thái độ xử sự lạ lùng của gã; và năm phút sau Heathcliff vào, phần nào giải thoát cho tôi khỏi tình trạng mất thoải mái ấy.

- Ông thấy đấy, thưa ông, tôi đã tới, đúng như lời hứa; tôi kêu lên, làm ra vui vẻ. Tôi sợ rằng thời tiết sẽ buộc chân tôi ở lại đây độ nửa tiếng, nếu ông có thể cho tôi tạm trú khoảng thời gian đó.

- Nửa tiếng ư? Ông ta vừa nói vừa rũ những bông tuyết trắng khỏi quần áo; tôi lấy làm lạ là sao ông lại chọn đúng lúc bão dữ nhất để lang thang đi chơi. Ông có biết là ông có thể bị lạc giữa những đồng lầy không? Cả những người quen thuộc với những truông này cũng thường khi lạc đường vào những chiều như thế này nữa là; và tôi có thể cam đoan với ông là thời tiết không có cơ màu gì thay đổi ngay được đâu.

- Liệu ông có thể dành một gã trong số gia nhân của ông dẫn tôi được không? Và anh ta sẽ nghỉ lại ở Ấp cho đến sáng mai.

- Không, tôi không thể.

- Ôi, thật ư? Thế thì tôi đành phải tin vào sự minh mẫn của bản thân mà thôi.

- Ừm!

- Có định pha trà không đấy? Gã mặc chiếc áo choàng xơ mướp hời, luồng nhìn dữ tợn chuyển từ tôi qua người thiếu phụ.

- Có cần mời ông ta không? Nàng hỏi, quay sang cầu viện Heathcliff.

- Pha trà đi, nghe không? Câu trả lời thốt ra hung tợn đến nỗi tôi giật bắn người. Cái ngữ điệu của những tiếng ấy bộc lộ một bản chất xấu thật sự. Tôi hết thấy muốn Heathcliff là một tay cực kỳ.

Khi trà pha xong, ông ta mời tôi bằng một câu: "Nào ông, kéo ghế lại đây". Và tất cả chúng tôi, kể cả gã thanh niên cực mịch, sắp lại quanh bàn, một sự im lặng khắc khổ bao trùm trong khi chúng tôi ăn^[2].

Tôi nghĩ nếu mình đã gây nên đám mây thì bốn phận mình là phải cố gắng xua tan nó đi. Họ chắc không thể ngày nào cũng ngồi hăm hăm và lăm lì thế; và dù họ có xấu tính mấy đi nữa thì cũng chẳng thể nào cái nét cau có in trên cả ba bộ mặt kia lại là sắc diện thường nhật của họ được.

- Thật là lạ, tôi mở đầu trong khoảng cách giữa lúc uống hết một tách trà và lúc nhận một tách khác – thói quen có thể nhào nặn những sở thích và ý niệm của chúng ta theo những cách thật kỳ; nhiều người không thể tưởng tượng được là lại có hạnh phúc trong một cuộc đời hoàn toàn cách biệt thế giới như ông đang sống, thưa ông Heathcliff; ấy thế mà tôi dám mạo muội nói rằng, giữa sự bao bọc của gia đình và với vị phu nhân kiêu diễm làm thần ngự trị trên tổ ấm và trái tim ông...

- Phu nhân kiêu diễm của tôi! Ông ta ngắt lời với một vẻ giấu cợt gần như ma quái trên mặt. Vậy chứ nàng đâu – phu nhân kiêu diễm của tôi?

- Tôi muốn nói bà Heathcliff, vợ ông.

- À thế đấy... Ồ, ông muốn nói là linh hồn cô ấy đã lĩnh cái vị trí thiên thần hộ vệ và đang canh giữ cho phúc phận của Đồi Gió Hú, ngay cả khi thể xác cô ấy đã tiêu vong. Phải thế không ạ?

Nhận thấy mình lầm, tôi tìm cách sửa sai. Lẽ ra tôi đã có thể thấy sự chênh lệch về tuổi tác giữa đôi bên là quá lớn, khó bề họ có thể là vợ chồng được. Một người vào quãng bốn mươi, thời kỳ tinh thần cường tráng, mà vào độ ấy, cánh đàn ông hiếm khi ôm ấp ảo tưởng được gái trẻ lấy vì tình yêu, sự mơ mộng đó đành để an ủi những năm tàn của chúng ta. Còn người kia xem chừng chưa tròn mười bảy.

Thế rồi một ý nghĩ loé trong đầu tôi: "Cái gã nhà quê ngồi sát khuỷu ta đang uống trà bằng bát vại và bốc bánh mì ăn bằng những bàn tay không rửa, có thể là chồng nàng, Heathcliff-con, tất nhiên là thế rồi. Đây là hậu quả của việc bị chôn sống ở một nơi, nàng đã nhắm mắt buông trôi hiến thân cho cái gã thô kệch này, đơn giản chỉ vì không biết trên đời còn có những người tốt đẹp. Thật đáng buồn đáng tiếc – ta phải cẩn thận đừng gây cho nàng hối tiếc sự lựa chọn của mình". Ý nghĩ này nghe có vẻ hóm nhưng đâu phải thế. Tôi

thấy anh chàng bên cạnh gần như kinh tởm; qua kinh nghiệm, tôi tự biết mình cũng tầm tầm hấp dẫn.

- Bà Heathcliff đây là con dâu tôi, Heathcliff nói, củng cố thêm sự dự đoán của tôi. Trong khi nói, ông ta quay nhìn nàng một cách kỳ cục, một cái nhìn đầy căm thù, trừ phi ông ta có một bộ mặt hết sức ngang bướng không chịu diễn đạt ngôn ngữ của tâm hồn như cơ mặt người khác.

- A, nhất định rồi... bây giờ tôi mới hiểu: cậu là chủ nhân may mắn của nàng tiên xinh đẹp, tôi quay sang gã ngồi cạnh mình, nhận xét vậy.

Thế lại càng tệ hại hơn trước, gã thanh niên đỏ dừ mặt và nắm chặt tay, rõ ràng đang suy tính chuyện hành hung tôi. Nhưng gã như trấn tĩnh lại được ngay và dập tắt cơn khùng bằng một câu rửa tội bạo, lăm bằm trong miệng nhắm vào tôi, nhưng tôi thận trọng bỏ ngoài tai.

- Rủi thay, ông đoán sai hết cả, thưa ông. Gia chủ của tôi nhận xét; cả hai chúng tôi đều không có cái đặc quyền sở hữu nàng tiên mỹ miều của ông; bạn chung chạ gối với nàng chết rồi. Tôi vừa nói nàng là con dâu tôi, do đó thế tất nàng đã lấy con trai tôi.

- Và cậu thanh niên đây...

- Không phải là con trai tôi, hản đi rồi!

Heathcliff lại mუმ mუმ cười, như thể việc gán cho ông cái tư cách làm bố con gấu kia, là một câu đùa hơi táo bạo quá.

- Tên tôi là Hareton Earnshaw, gã kia gầm gừ, và tôi khuyên ông nên tôn trọng cái tên ấy.

- Tôi có tỏ chút gì bất kính đâu, tôi đáp, trong bụng cười thầm cái vẻ trịnh trọng của gã khi xưng danh.

Gã trân trân dán mắt vào tôi hồi lâu, đến độ tôi không buồn nhìn đổi lại nữa, e có lúc ngửa tay muốn bợp tai gã hoặc phì cười thành tiếng. Tôi bắt đầu cảm thấy rành rành là mình lạc lõng trong cái khung cảnh gia đình thú vị này. Không khí tinh thần ảm đạm trùm lên, thậm chí còn xóa đi những tiện nghi vật chất sáng rực quanh tôi; và tôi quyết tâm phải thận trọng khi dẫn thân lần thứ ba dưới mái nhà này.

Làm xong công việc ăn uống và thấy không ai thốt ra một lời trò chuyện xã giao, tôi lại gần một cửa sổ xem thời tiết ra sao. Thấy

một cảnh buồn thảm: đêm tối buông xuống sớm, bầu trời và đồi núi hòa quyện trong một trận gió lốc dữ dội và mưa tuyết dày đến ngạt thở.

- Tôi nghĩ bây giờ thì tôi không thể về nhà được nếu không có người dẫn đường, tôi không dừng được, kêu lên. Đường sá chắc đã bị vùi lấp, và ngay cả nếu có quang quẻ, tôi cũng khó mà phân biệt được gì trước một bước.

- Hareton, lừa mười hai con cừu nọ vào cổng chuồng ngựa. Nếu để cả đêm trong bãi rào, chúng sẽ bị phủ đầy tuyết mất; và nhớ đặt một tấm ván ngăn phía trước chúng, Heathcliff nói.

- Tôi phải làm thế nào bây giờ. Tôi nói tiếp, mỗi lúc một bức tức.

Không ai trả lời câu hỏi của tôi; và quay lại nhìn, tôi chỉ thấy có Joseph xách vào một xô cháo đặc cho lũ chó và "bà" Heathcliff cúi xuống đồng lửa, tiêu khiển bằng cách đốt một bó diêm rơi từ mặt lò sưởi xuống khi nàng đặt hộp trà trở về chỗ.

Lão Joseph, sau khi để xô cháo cho bày khuyến, đưa mắt giám sát căn phòng một lượt và rít lên kèn kẹt bằng những âm sắc như vỡ ra:

- Tui *nấy nằm nạ* thay cho người, sao mà có thể đứng ỳ thần xác ra đấy mà sưởi trong khi ai *nấy đều* ra ngoài! *Dưng* mà người *nà* đồ vô tích sự, nói *nằm* gì phí *nời* – người sẽ chả bao giờ chịu tu tỉnh, mà cứ *nao* thẳng vào với ma quỷ, y hết *dư* cái bà mầu của người trước kia.

Trong một lúc tôi tưởng cái miếng hùng biện ấy là nhằm vào mình; và, điên tiết, tôi bước tới tên côn đồ già, toan đá lão ra khỏi cửa. Nhưng câu trả lời của "bà" Heathcliff đã ngăn tôi lại.

- Này lão già đạo đức giả thôi chuyện! Nàng đáp lại. Lão nhắc đến tên của ma quỷ mà không sợ nó bắt mất xác lão đi ư? Tôi báo cho lão biết đừng có khiêu khích tôi, kéo tôi sẽ xin một ân huệ đặc biệt là ma quỷ bắt lão đi đấy. Tạnh đi, nhìn đây này, Joseph, – nàng nói tiếp, với tay lên giá lấy xuống một quyển sách lớn, màu đen – tôi sẽ chứng tỏ cho lão biết tôi đã tiến bộ trong ma thuật như thế nào: chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ có thể vận dụng nó để bắt cả nhà. Con bò tía đâu phải tự nhiên mà chết, và chứng thấp khớp của lão cũng chẳng do trời phạt đâu.

- Ôi, độc ác, độc ác! Lão già hỗn hển nói. Cầu Chúa cứu *rúp* chúng con thoát khỏi sự ác.

- Không, cái đồ bị Chúa đày xuống địa ngục! Lão là một kẻ lạc loài – cút đi, kéo tôi sẽ làm cho lão nếm mùi thật sự đấy. Tôi sẽ lấy sáp và đất sét nặn hình tất cả các người và kẻ đầu tiên vượt qua ranh giới do tôi định, sẽ... tôi chả cần nói rõ sẽ bị làm sao... nhưng mà, rồi lão sẽ thấy! Đi đi, tôi để mắt tới lão đấy!

Cô gái phù thủy quắc đôi mắt đẹp, giả bộ hung dữ, lão Joseph run rẩy vì kinh hoàng thật sự, lật đật ra khỏi nhà, vừa đi vừa cầu nguyện và thốt lên: “độc ác”. Tôi cho rằng ứng xử của nàng là do một kiểu đùa trong tâm trạng u uất thôi; và giờ đây chỉ còn hai người với nhau, tôi cố gắng khiến nàng quan tâm tới hoàn cảnh khốn quẫn của tôi.

- Cô Heathcliff, tôi khẩn khoản, xin cô thứ lỗi cho tôi về tội quấy quả cô. Tôi phỏng đoán, bởi vì với bộ mặt như thế này, tôi dám chắc cô không thể không tốt bụng. Xin cô bày cho mấy điểm chuẩn để tôi có thể dựa vào đó mà tìm đường về nhà. Tôi không biết làm sao để tới được đấy, cũng như cô hẳn không biết làm sao tới được London.

- Cứ theo con đường lúc ông tới, nàng đáp, lút mình sâu vào trong một chiếc ghế, với cây nến và quyển sách lớn mở trước mặt. Đó là tôi khuyên ngăn gọn, nhưng chí lý nhất tôi có thể giúp ông.

- Vậy thì nếu cô nghe tin người ta tìm thấy tôi chết trong một bãi lầy hay một cái hố đầy tuyết, lương tâm cô sẽ không thì thầm rằng đó phần nào là lỗi tại cô chứ?

- Sao lại thế được. Tôi không thể hộ tống ông. Họ sẽ không để tôi đi tới cuối bức tường rào vườn.

- Cô ấy à? Tôi đâu dám đề nghị cô bước khỏi ngưỡng cửa để chiều theo ý tôi vào một đêm như thế này, tôi kêu lên. Tôi muốn cô bày cho tôi đường đi, chứ không phải dẫn đi; hoặc nếu không, thì thuyết phục ông Heathcliff cho tôi một người dẫn đường.

- Cho ai đi bây giờ? Chỉ có bản thân ông ta, Earnshaw, Zillah, Joseph, tôi. Ông muốn ai dẫn?

- Thế không có thằng nhỏ nào ở trại ư?

- Không, tất cả chỉ có thế.

- Vậy thì kết cục là tôi buộc phải lưu lại.

- Điều đó ông có thể thu xếp với chủ nhà. Tôi không dính dáng gì vào đấy.

- Tôi mong đó sẽ là một bài học để ông đừng có liều lĩnh dạo chơi trên những ngọn đồi này nữa, giọng nói nghiêm nghị của Heathcliff vang lên từ cửa vào bếp. Còn như ở lại đây thì tôi không sắp sẵn tiện nghi cho khách; nếu ông lưu lại thì phải nằm chung với Hareton hoặc Joseph.

- Tôi có thể ngủ trên một cái ghế trong phòng này, tôi đáp.

- Không, không được! Một người lạ là một người lạ, bất kể giàu hay nghèo; tôi không ưng cho phép bất kỳ ai tự tiện sử dụng nơi này trong khi tôi không có mặt để canh phòng, con người đề tiện bất lịch sự ấy nói.

Lời sỉ nhục ấy làm tôi mất hết kiên nhẫn. Tôi thốt ra một tiếng biểu lộ sự ghê tởm và sầm sầm đi qua mặt ông ta ra sân, và trong khi hấp tấp, xô phải Earnshaw. Trời tối đến nỗi tôi không sao nhìn thấy lối ra, và trong khi loanh quanh luẩn quẩn, tôi lại nghe thấy một tiêu mẫu nữa của cách cư xử lễ độ giữa họ với nhau. Mới biết gã trai trẻ có vẻ như sắp sửa muốn giúp tôi.

- Tôi sẽ đi với ông ta đến chỗ vườn hoa, gã nói.

- Mà sẽ đi với ông ấy đến địa ngục! Câu này phát ra từ miệng ông chủ của gã hay là gì gì của gã cũng được. Thế còn ai trông ngựa hử?

- Một mạng người còn hệ trọng hơn là một tối sao lằng việc trông nom ngựa; phải có ai đi dẫn ông ấy chứ, tiếng "bà" Heathcliff rì rầm, con người xem ra tốt bụng hơn tôi tưởng.

- Không phải theo lệnh của nhà cô! Hareton vặc lại. Nếu cô coi trọng ông ta thì tốt hơn là hãy im cái mồm.

- Vậy thì tôi mong rằng hồn ma của ông ta sẽ ám anh; và tôi mong rằng ông Heathcliff sẽ không bao giờ kiếm được một người khác thuê nhà, kỳ đến khi Ấp đổ nát, nàng gay gắt trả lời.

- Nghe đấy, nghe đấy, cô ta đang nguyên rửa họ kìa, Joseph lau bà; tôi đang tiến về phía lão.

Lão ngồi trong tầm nghe, vắt sữa bò dưới ánh sáng một chiếc đèn xách; tôi giật phắt lấy cây đèn, chẳng hỏi han mượn mớ gì; và vừa kêu to là mai sẽ gửi trả vừa lao tới cửa ngách gần nhất.

- Ông *trủ*, ông *trủ*, hăn ăn cắp cái đèn xách, lão già tru lên, đuổi theo tôi: Hú Gnasher, hú chó ơi, hú sói, *rữ* hăn *nại*, bắt *nấy* hăn!

Vừa mở được cánh cửa nhỏ thì hai con quái vật lông lá bổ tới nhè cổ họng tôi vật ngã xuống và làm tắt đèn, trong khi một nhịp cười hô hố hỗn hợp của cả Heathcliff lẫn Hareton khiến nỗi điên khùng và tủ nhục của tôi dâng lên đến tột độ. May thay, hai con vật dường như chỉ chú tâm vào việc giương vuốt, ngoác mõm và vung đuôi hơn là ăn tươi nuốt sống tôi; nhưng chúng không chịu để tôi hồi sinh trở lại và tôi buộc phải nằm cho đến khi những người chủ tai ác của chúng vui lòng giải thoát cho tôi. Rồi, đầu không mũ, người run lên vì tức giận, tôi ra lệnh cho những kẻ vô lại kia để cho tôi ra – nếu giữ tôi thêm một phút thì liệu hồn – với những lời đe dọa trả đũa không ăn nhập vào đâu, song về mặt sâu xa độc địa lại phảng phất chất Vua Lear^[3].

Bị kích động quá mạnh, tôi đổ máu cam lênh láng, mà Heathcliff vẫn cười, khiến tôi càng la mắng dữ. Tôi không biết liệu cái gì có thể chấm dứt được cảnh ấy nếu không có một người ở liền đấy tỉnh táo duy lý hơn tôi và nhân từ hơn kẻ tiếp đãi tôi. Đó là Zillah, người quản gia to béo, cuối cùng, chị ta chạy ra xem có chuyện gì mà ầm ỹ thế. Chị tưởng có ai trong bọn họ hành hung tôi; không dám tấn công ông chủ của mình, chị xoay hướng pháo kích miệng sang gã côn đồ trẻ.

- Chà, cậu Earnshaw, chị kêu lớn, tôi không biết rồi sau đây, cậu còn giở trò gì nữa! Liệu rồi có đến nước là ta sẽ giết người ngay trên thềm đá của nhà ta không? Tôi thấy cái nhà này chẳng bao giờ hợp với tôi được – kìa tôi nghiệp, ông ta đang ghen kìa! Chậc! Chậc! Ông chớ nên tiếp tục thế nữa. Vào đây, rồi tôi chữa hết ngay; thế, ngồi yên nhé.

Nói rồi, bất thành linh chị ta hắt một ca nước lạnh toát vào cổ và kéo tôi vào trong bếp. Ông Heathcliff đi theo, cơn vui vẻ đột ngột nhanh chóng tắt đi trong vẻ u ám thường lệ của ông. Tôi cực kỳ chóng mặt, nôn nao, yếu xiu, và do đó, buộc phải nhận ở lại dưới mái nhà của ông ta. Ông ta bảo Zillah lấy cho tôi cốc rượu mạnh rồi đi vào phòng trong; trong khi đó Zillah tỏ nỗi lo ngại cho tình cảnh đáng buồn của tôi; và sau khi chấp hành lệnh của chủ mang rượu

tới – nhờ đó tôi tỉnh táo được phần nào – chị đưa tôi đến phòng ngủ.

Trong khi dẫn đường lên cầu thang, chị dặn tôi nên che nệm và đừng làm ồn, vì ông chủ của chị vốn có một ý niệm kỳ quặc về căn buồng mà chị định xếp cho tôi và không bao giờ muốn cho ai ở đấy. Tôi hỏi lý do tại sao, chị trả lời là không biết, chị mới ở đây độ một, hai năm và họ có nhiều hành vi kỳ dị đến nỗi chị không biết đăng nào mà lần.

Quá đờ đẫn chẳng còn bụng dạ nào mà tò mò, tọc mạch, tôi cài chặt cửa và nhìn quanh xem giường nằm ở đâu. Toàn bộ đồ đạc gồm một chiếc ghế tựa, một tủ đựng quần áo và một cái hòm lớn bằng gỗ sồi có những ô vuông được khoét ở gần mép trên, giống như những cửa sổ xe ngựa. Lại gần cái cấu trúc ấy, tôi nhìn vào trong, và thấy nó là một thứ giường nằm kỳ lạ kiểu cổ, thiết kế rất tiện để cho mỗi thành viên của gia đình khỏi cần có một buồng riêng. Thực vậy, nó làm thành một cái buồng kín nhỏ xíu và cái gờ một cửa sổ, lồng trong đó, được dùng làm bàn. Tôi đẩy hai tấm cửa lụa, cầm nệm chui vào, kéo khít trở lại và cảm thấy an toàn, thoát khỏi sự cảnh giác theo dõi của Heathcliff cùng mọi người khác.

Cái gờ cửa sổ, nơi tôi đặt cây nệm, có mấy quyển sách mộc meo chồng ở một góc, và đây những chữ rạch vào lớp sơn phủ mặt. Những dòng viết ấy, tuy nhiên, không phải là cái gì khác ngoài một cái tên vạch đi vạch lại bằng mọi kiểu chữ lớn, nhỏ – Catherine Earnshaw, đây đó biến dị đi thành Catherine Heathcliff rồi lại thành Catherine Linton.

Uể oải lơ đãng tôi dựa đầu vào cửa sổ và tiếp tục đánh vần hoài: Catherine Earnshaw – Heathcliff – Linton, cho đến khi mắt nhắm lại; nhưng chưa chớp mắt được năm phút, vẫn những chữ cái trắng loá thành một vầng hào quang đã bừng lên từ bóng tối, sinh động như những bóng ma – không trung nhan nhản những chữ Catherine; và vùng dậy để xua tan cái tên quấy ám, tôi thấy ngọn nệm ngả về một trong những cuốn sách cũ kỹ và, làm sức lên mùi da bê cháy. Tôi đập tắt nệm, rất khó chịu trong người do ảnh hưởng của khí lạnh và cái mùi nôn nao dai dẳng, tôi ngồi dậy, mở phanh trên đầu gối cuốn

sách bị bén lửa. Đó là một quyển Kinh Thánh in chữ mảnh và bốc mùi mốc ghê gớm. Một tờ trắng đầu sách có ghi dòng chữ – “Catherine Earnshaw, sách của cô ấy”, và một niên đại khoảng phần tư thế kỷ trước. Tôi gấp nó lại, lấy một quyển khác rồi một quyển nữa, cho đến khi xem hết lượt. Tủ sách của Catherine thuộc loại chọn lọc và tình trạng cũ nát chứng tỏ sách được dùng tới luôn, tuy không phải bao giờ cũng nhằm một mục đích chính đáng, chả mấy chương không có chua lời bình bằng bút mực – chí ít cũng có vẻ như một lời bình – kín mọi chỗ trống mà nhà in còn chừa ra ngoài khuôn chữ. Một số là những câu rời rạc; những phần khác tựa như một thứ nhật ký hằn hoi, viết nguệch ngoạc bằng một thứ chữ non nớt chưa định hình. Trên đầu một trang phụ (hẳn là của quý khi tình cờ thấy được lần đầu), tôi rất khoái chí nhìn thấy một bức biếm họa chân dung ông bạn Joseph của tôi – nét vẽ thô, nhưng đầy sức mạnh. Trong tôi lập tức nhóm lên một mối quan tâm đối với nàng Catherine không quen biết, và tôi bèn bắt đầu cố gắng đọc cho vỡ những dòng chữ kỳ bí đã phai nét mực của nàng.

“Một ngày chủ nhật kinh khủng!” đoạn dưới đó bắt đầu như vậy. “Mình ước gì cha sống lại. Hindley là người thay thế đáng ghét – cách cư xử của anh ấy với Heathcliff thật tàn tệ – H. và tôi sẽ quật khởi, chúng tôi đã làm bước khởi đầu tối nay.

“Cả ngày mưa dầm dề; chúng tôi không đi nhà thờ được, nên Joseph nhất thiết phải tập hợp tín đồ ở gác xép sát mái, và trong khi anh Hindley cùng với vợ ngồi sưởi dưới nhà trước một bếp lửa ấm cúng – làm mọi chuyện trừ việc đọc Kinh Thánh, tôi xin cam đoan thế – thì Heathcliff, tôi và tay thợ cày khốn khổ được lệnh phải mang sách kinh leo lên gác. Chúng tôi bị xếp thành một hàng trên một bì ngô, rên rầm và run rẩy, hy vọng là Joseph cũng run nốt, để lão cho chúng tôi một bài thuyết pháp ngăn ngăn thôi, vì lợi ích của chính lão. Hy vọng hão! Buổi lễ kéo dài đúng ba tiếng đồng hồ, thế mà khi trông thấy chúng tôi xuống, ông anh trai tôi còn trơ tráo kêu lên: “Thế nào, xong rồi kia à?” Trước kia, tối chủ nhật, chúng tôi thường được phép chơi đùa, nếu không làm ồn quá, bây giờ, chỉ cười rúc rích một tí là bị tổng vào trong góc nhà!

“Bọn bay quên là bọn bay có một ông chủ ở đây”, tên bạo chúa ấy nói. “Tao sẽ đánh tan xác đứa nào đầu têu làm tao phát khùng!

Nhớ kỹ là bọn bay phải hết sức điềm đạm và im lặng. A, thẳng nhóc! Mà y giờ trò đấy phải không. Frances, em yêu quý, hãy rút tóc nó khi em đi ngang qua; anh vừa nghe thấy nó bật ngón tay tanh tách”. Frances rút tóc Heathcliff thật mạnh rồi đến ngồi vào lòng chồng và họ cứ ngồi đấy như hai đứa con nít, hôn hít nhau, và nói chuyện tào lao hàng giờ liền – tán nhăng nhít, bọn tôi nghe mà phát ngượng. Chúng tôi cố nép mình cho thật ấm cúng để chịu trong chừng mực có thể được dưới vòm tủ buýp-phê; tôi vừa ghim tạp dề của chúng tôi vào với nhau và treo lên làm rèm che, thì Joseph ở chuồng ngựa về, bước vào. Lão giật cái đồ thủ công của tôi xuống, bộp tai tôi và càu nhàu.

“Ông *trủ* vừa mới chôn cất xong, chưa hết *nể* Sabbath, tiếng kinh Phúc âm hãy còn trong *nổ* tai mà cô, cậu đã dám đùa *rỡn*! Thật xấu hổ! Ngồi xuống, đồ trẻ hư đốn! Có đủ sách hay, sách tốt cho cô cậu đọc đây! Ngồi xuống mà gẫm về phần hồn của mình!”

Nói rồi, lão bắt bọn tôi chĩnh đốn tư thế sao cho một tia sáng mờ mờ từ đồng lửa đằng xa có thể soi cho chúng tôi thấy câu chữ trong cái của nợ mà lão ấn vào tay chúng tôi. Tôi không thể chịu được cái công việc ấy. Tôi cầm lấy gậy quển sách dơ dáy, ném nó vào cũi chó, tuyên bố rằng tôi ghét sách tốt. Heathcliff cũng đá quển sách của mình vào chỗ ấy. Thế là ầm ĩ cả lên.

“Cậu *trủ* Hindley!” lão linh mục vườn của chúng tôi gào lên. “Cậu *trủ* *nại* đây mà xem! Cô Cathy làm toạc gáy *quển* **Cái mũ cứu rỗi**, còn Heathcliff thì quai nầm đâm vào phần đầu *quển* **Đường thông thông dẫn tới tiêu vong**! Cậu cứ để bọn *ló* tiếp tục cái đà *lày* thì thật *nà* nguy to! Chao! Phải tay ông cụ thì ông cụ đã cho chúng một trận đích đáng – *dưng* mà ông cụ *nại* mất rồi!”

“Từ cái thiên đàng bên bếp lửa của mình, Hindley vội chạy tới và túm lấy chúng tôi, đưa cổ áo, đưa cánh tay, ném cả hai vào bếp đàng sau nhà, nơi mà, theo lời Joseph trịnh trọng tuyên bố, “khọm Nick”^[4] chắc chắn sẽ đến kiểm chúng tôi, chắc chắn như chúng tôi đang sống vậy; và được an ủi như vậy, mỗi chúng tôi tìm một xó chờ “khọm Nick” tới. Tôi với tay lấy cuốn sách này và bình mực từ trên giá, đẩy cánh cửa vào chính sảnh he hé để lấy ánh sáng, tôi có thời gian để viết độ hai mươi phút, nhưng anh bạn tôi sốt ruột, để

ngiht lấy bẻng cái áo choàng của chị bán sữa mà trùm đầu để nhổng đi chơi trên đồng hoang. Một gợi ý thú vị – rồi nếu lão già bản tính vào, có thể lão lại tưởng lời tiên đoán của mình đã ứng nghiệm – mà chúng tôi có ra dầm mưa cũng chả ướt hoặc lạnh gì hơn là ở đây”.

Tôi đoán là Catherine đã thực hiện dự định của mình vì câu sau nói sang một chuyện khác; nàng chuyển giọng bi lụy đầy nước mắt.

“Thật tôi không mảy ngờ là Hindley lại làm tôi khóc ghê thế”, nàng viết. “Đầu tôi đau nhức đến độ không thể tựa trên gối được nữa; tuy nhiên tôi vẫn không sao nín được. Tội nghiệp Heathcliff! Hindley gọi cậu ấy là đồ ma cà bông và không cho cậu ấy ngồi cùng hoặc ăn cùng với chúng tôi nữa, lại còn bảo cậu ấy và tôi không được chơi chung với nhau nữa, dọa sẽ tống cổ cậu ấy ra khỏi nhà nếu chúng tôi trái lệnh. Anh ấy chê trách cha chúng tôi (làm sao anh ấy lại dám thế nhỉ?) đã nuông H. quá và thề rằng sẽ cho cậu ấy vào khuôn vào phép...”

Tôi bắt đầu gà gật trên trang sách nhập nhoè, mắt đảo từ những dòng viết sang những dòng in. Tôi thấy một tiêu đề đỏ có điểm họa tiết: Bảy mươi lần bảy^[5] và thứ nhất của thứ bảy mươi mốt^[6]. Một bài thuyết giáo của đức cha Jabez Branderham tại nhà thờ Gimmerden Sough. Và trong khi nửa tỉnh nửa mê, bóp óc đoán xem Jabez Branderham quan niệm đề tài của mình như thế nào, tôi ngả mình xuống giường và ngủ thiếp đi. Ôi! Tác động của trà tời và tâm trạng bức bối! Ngoài ra, còn gì khác có thể khiến tôi phải qua một đêm khủng khiếp như vậy? Tôi không nhớ một đêm nào khác mà có thể so sánh với đêm này, kể từ khi có khả năng chịu đựng.

Tôi bắt đầu mơ, hầu như trước cả khi tôi mất cảm giác về mình đang ở đâu. Tôi mơ thấy trời đã sáng và tôi đã lên đường về nhà với Joseph dẫn đường. Tuyết dày hàng thước trên đường chúng tôi đi và trong khi chúng tôi trật trưỡng tiến bước, người bạn đồng hành của tôi không ngừng rầy la trách cứ tôi đã không mang theo một chiếc gậy hành hương; lão bảo nếu không có một chiếc gậy hành hương, tôi sẽ không bao giờ được vào nhà và huênh hoang vung một cây trượng đầu to tướng – tôi hiểu ra cái đó được gọi là gậy hành hương. Trong một lúc, tôi thấy thật phi lý nếu như tôi cần có một thứ khí giới như thế mới được vào nơi cư trú của chính mình. Thế rồi

một ý mới chợt loé lên trong đầu tôi. Tôi không đi về nhà, chúng tôi đang tới nghe đức cha Jabez Branderham trứ danh thuyết giảng theo bài “Bảy mươi lần bảy”; và hoặc Joseph hoặc cha giảng đạo, hoặc tôi đã phạm tội “thứ nhất của thứ bảy mươi một”, cần phải đưa ra vạch trần trước mọi người và rút phép thông công.

Chúng tôi tới nhà thờ. Thực tế, tôi đã đi qua chỗ này hai hoặc ba lần gì đó trong những buổi dạo chơi. Nhà thờ nằm trong một thung lũng giữa hai trái đồi: một con thung cao, gần một đầm lầy theo người ta nói, độ ẩm than bùn của nó đáp ứng mọi yêu cầu ướp thơm cho số thi hài ít ỏi được táng ở đây. Mái nhà thờ cho đến nay, vẫn được giữ nguyên vẹn; nhưng vì lương của tu sĩ chỉ có hai mươi bảng một năm, kèm thêm một căn nhà hai buồng, với nguy cơ mau chóng dồn lại còn một nên không tu sĩ nào muốn đảm nhiệm bốn phận mục sư, nhất là hiện tại có tin rằng bảy con chiên thà để mục sư chết đói chứ không chịu bỏ một xu tiền túi ra nâng cao đời sống cho ông ta. Nhưng trong giấc mơ của tôi, Jabez có cả một giáo đoàn đông đảo, chăm chú, và ông thuyết giảng – lạ Chúa! Một bài thuyết giáo tràng giang đại hải. Chia làm bốn trăm chín mươi phần, mỗi phần bằng cả một bài giảng kinh bình thường, và mỗi phần bàn riêng về một tội! Ông ta moi những thứ đó ở đâu ra, tôi chịu; ông có cách diễn giải riêng và hình như nhất thiết là con chiên phải phạm tội mỗi lần một khác. Những tội lỗi mang tính chất hết sức kỳ lạ, những vi phạm quái dị mà trước đây tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Ôi, tôi đâm chán biết nhường nào. Bao lần tôi vắn người, tôi ngáp, tôi gà gật, rồi lại choàng dậy! Bao lần tôi tự véo, tự cấu chí mình, và giụi mắt, và đứng lên ngồi xuống, và huých Joseph, thúc lão cho tôi biết liệu ông ta có bao giờ chịu chấm dứt cho không? Tôi bị cái cực hình phải nghe cho hết; cuối cùng, ông ta tới phần “*Thứ nhất của thứ bảy mươi một*”. Đến đoạn gay cấn này, một cảm hứng bất thần đến với tôi, nó thôi thúc tôi bật dậy tố cáo Jabez Branderham là kẻ phạm cái tội mà không người Cơ đốc giáo nào cần phải tha thứ.

“Thưa cha”, tôi thốt lên, “ngồi đây giữa bốn bức tường, liền tù tì một mạch, tôi đã chịu đựng và tha thứ bốn trăm chín mươi đề mục trong bài thuyết giảng của cha. Bảy mươi lần tôi đã nhắc mình lên

toan bỏ đi – Bảy mươi lần bảy lần cha đã buộc tôi phải trở lại chỗ ngồi một cách vô lý. Đến lần thứ bốn trăm chín mốt thì thật là quá đáng. Hỡi các đồng bạn tuần đạo, hãy nhắm vào y! Kéo y xuống và nghiền nát y thành bụi^[7], làm sao cho cái nơi từng biết y cũng không nhận ra y nữa!”

“Chính mi là kẻ ấy!” Jabez kêu lên sau một phút ngừng trang trọng, ngả người bên trên chiếc nệm. “Bảy mươi lần bảy mi đã nhắm mắt, ngoác mồm – bảy mươi lần bảy lần ta đã thỉnh vấn linh hồn ta – À, đó là sự yếu đuối của con người, cái đó cũng có thể xá tội! Giờ đến tội thứ nhất của loạt thứ bảy mươi mốt. Giáo hữu hãy thi hành sự phán xét đã thành văn đối với hắn. Vinh dự ấy thuộc về mọi người thánh thiện của Chúa!”

Dứt câu kết luận ấy, toàn thể cử tọa vùng gậy hành hương, nhất tề xông đến vây quanh tôi; và vì không có vũ khí nào để giơ lên tự vệ, tôi bắt đầu vật lộn với Joseph, kẻ tấn công gần nhất và hung hãn nhất, để giành lấy cây gậy hành hương của lão. Do đám đông ùa cả vào một điểm, nhiều chiếc gậy va vào nhau; những cú nhắm vào tôi lại rơi xuống những cái sọ khác. Lúc này, nhà thờ vang lên chí chát những đòn tấn công và phản kích. Mỗi người đều đánh lộn với người bên cạnh; và Branderham; không muốn khoan tay đứng nhìn, trút hết nhiệt huyết vào việc đập gõ tới tấp như mưa rào trên những tấm ván bọc giáng kính; ván kêu đến nỗi cuối cùng tôi choàng thức với một cảm giác nhẹ nhõm khôn xiết tả.

Và cái gì đã gây nên sự om sòm ghê gớm ấy? Cái gì đã đóng vai Jabez trong cuộc náo động ấy? Đơn giản là một cành cây linh sam chạm vào cửa sổ mắt cáo buồng tôi khi gió rền rĩ thổi qua và quật đôm đốp những quả khô của nó vào những ô kính! Tôi ngờ ngợ lắng nghe một lúc, phát hiện ra tên quấy rối, rồi trở mình, chập chờn ngủ tiếp và lại mơ, có lẽ còn tệ hơn trước nữa.

Lần này tôi nhớ ra mình đang nằm trong cái buồng hòm bé xíu bằng gỗ sồi và tôi nghe rõ ràng tiếng gió thổi từng hồi, cùng tiếng tuyết xối xả rơi; tôi cũng nghe thấy cành cây linh sam lặp lại cái âm thanh quấy rầy của nó và truy đúng nguyên nhân; nhưng nó làm tôi khó chịu quá đến nỗi tôi cương quyết phải dẹp cho nó im đi, nếu có thể. Hình như tôi dậy và có tháo móc cài của khung cửa sổ. Cái móc

được hàn chặt vào đai, một chi tiết mà khi còn thức tôi có để ý thấy, song giờ quên khuấy mất. “Dù sao, mình cũng phải ách nó lại!” Tôi lăm bằm, lấy khớp ngón đập vỡ kính và thò một cánh tay ra định nắm lấy cái cành nhiều sự, nhưng đáng lẽ thế, thì tay tôi lại nắm phải những ngón của một bàn tay nhỏ nhắn giá băng.

Tôi ngợp trong cái khủng khiếp cao độ của ác mộng, tôi cố rút cánh tay lại, nhưng bàn tay kia níu chặt lấy và một giọng cực kỳ náo nùng cất lên nức nở:

“Để cho tôi vào... để cho tôi vào!”

“Người là ai?” tôi hỏi, đồng thời cố giãy giụa gỡ tay ra.

“Catherine Linton”, giọng nói trả lời run rẩy (tại sao tôi lại nghĩ đến Linton? Có đến hai mươi lần tôi đã đọc Linton thành Earnshaw kia mà), “tôi đang về nhà. Tôi đã lạc đường trên đồng hoang!”

Trong khi cái giọng đó nói, tôi lơ mờ nhận thấy một khuôn mặt trẻ thơ nhìn qua khe cửa sổ. Kinh hoàng khiến tôi đâm độc ác, và thấy có cố gắng xua cái sinh linh ấy đi cũng vô hiệu, tôi kéo cổ tay đó lên ô kính vỡ và cửa đi cửa lại, kỳ đến khi máu chảy giàn xuống, thấm đẫm những đồ trải giường. Vậy mà nó vẫn rên rĩ: “Để cho tôi vào!” và dai dẳng níu chặt hoài, làm tôi gần phát điên lên vì sợ.

“Làm sao ta có thể để người vào?” Cuối cùng tôi nói. “Buông ta ra, nếu người muốn ta để cho người vào!”

Những ngón tay nói lỏng ra, tôi giật tay mình qua lỗ hổng, vội vã chồng những cuốn sách lên thành một hình tháp chen lấy lỗ đó và bịt tai để khỏi nghe lời cầu xin thảm thiết nọ. Tôi cứ bịt như thế cơ chừng một khắc đồng hồ; tuy nhiên, khi tôi lại lắng nghe thì kìa, tiếng kêu ảo não vẫn tiếp tục rên rĩ. “Cút đi”, tôi quát. “Dù người có nài xin đến hai mươi năm, ta cũng chẳng để cho người vào đâu”.

“Đã hai mươi năm rồi đấy”, giọng nói đáp sâu thẳm, “hai mươi năm. Tôi đã là một linh hồn bơ vơ hai mươi năm ròng!” Liền đó, bắt đầu một tiếng gọi khe khẽ ở bên ngoài và chồng sách chuyển động như bị đẩy đi.

Tôi cố chồm lên, nhưng không sao ngo ngoáy được chân tay; và do đó, tôi gào to lên trong một cơn kinh hoàng điên cuồng. Và tôi bỗng phát hiện ra rằng mình đã gào thật chứ không phải chỉ trong mơ; những tiếng chân hấp tấp lại gần buồng tôi; có ai đẩy cửa ra bằng một bàn tay mạnh mẽ và một ánh sáng chập chờn giữa những

ô vuông trên tróc chiếc giường hòm. Tôi ngồi, vẫn còn run, lau mồ hôi trán; người vừa đột nhập có vẻ còn lưỡng lự và lăm bắm một mình. Cuối cùng, người ấy nói gần như thì thầm, rõ ràng là không chờ đợi một câu trả lời: “Có ai trong này không?” Tôi xét thấy tốt nhất là cứ thú nhận sự có mặt của mình vì tôi nhận ra tiếng Heathcliff và sợ ông ta sẽ lòng sục thêm nếu tôi tiếp tục im lặng. Với ý định ấy, tôi quay người và mở cửa lùa. Hành động này của tôi gây một tác động mà tôi sẽ không dễ gì sớm quên đi được.

Heathcliff đứng gần vào cửa, mặc sơ mi trần, quần dài, với một cây nến nhỏ giọt trên ngón tay và mặt trắng bệch như bức tường đằng sau ông ta. Tiếng cọt kẹt đầu tiên của chiếc giường hòm gỗ sồi làm ông ta nảy thót người lên như bị điện giật! Cây nến văng khỏi tay ông ra xa mấy bước và cơn xáo động tột độ khiến ông phải khó khăn lắm mới nhặt được nó lên.

- Có gì đâu, khách trọ của ông thôi mà, thưa ông, tôi thốt lên, muốn tránh cho ông ta cái nổi nhục nhã phải phô bày thêm sự nhát sợ của mình. Rủi cho tôi đã la hét trong giấc ngủ, vì một cơn ác mộng. Tôi rất ân hận đã phá rối ông.

- Ôi, Chúa trừng phạt ông đi, ông Lockwood. Tôi ước sao ông bị đầy xuống địa... gia chủ tôi mào đầu, đặt cây nến lên một chiếc ghế vì ông ta tự thấy không cầm vững nổi. Ai đưa ông vào cái phòng này? Ông ta nói tiếp, ấn ngáp móng tay vào hai lòng bàn tay và nghiến chặt răng để hàm khỏi co giật. Ai? Tôi đang muốn tổng cổ bọn chúng ra khỏi nhà ngay lập tức!

- Đó là chị người hầu của ông, Zillah, tôi đáp, nhảy xuống sàn và nhanh chóng mặc quần áo. Ông làm thế tôi cũng bất cần, ông Heathcliff ạ, chị ta rất đáng bị đuổi. Tôi đồn rằng chị ta muốn lợi dụng tôi để kiếm thêm một bằng chứng là nơi này có ma. Phải, đúng là nhà này – lúc nhúc những ma quỷ! Ông rào kỹ, cửa đóng then cài thế là phải lắm, tôi cam đoan với ông vậy. Chẳng ai sẽ cảm ơn ông cho ngủ trong một cái hang ổ gớm ghiếc như thế này đâu.

- Ông nói vậy nghĩa là thế nào? Heathcliff hỏi. Và ông đang làm gì vậy? Hãy nằm xuống và ngủ cho hết đêm đi, một khi ông đã ở đây; nhưng, lạy Chúa ông đừng có tái diễn cái trò huyền ảo khủng khiếp ấy nữa; chẳng có lý do gì chính đáng để la lối lên thế, trừ phi có kẻ cắt cổ ông!

- Nếu cái con ma nhỏ vào được lối cửa sổ thì chắc nó đã bóp cổ tôi rồi, tôi đáp lại. Tôi chẳng chịu để các vị tổ tiên hiếu khách của ông hành tôi lần nữa đâu. Đức cha Jabez Branderham có họ hàng với ông về bên ngoại phải không? Lại còn cái cô ả chanh chua, Catherine Linton hay Earnshaw, hay gì gì chả rõ – chắc cô ả phải là một tiểu yêu thay thế người bị thần thánh bắt đi – cái linh hồn nhỏ hiểm ác! Ắ bảo tôi là ả đã lang thang trên mặt đất hai mươi năm nay: một hình phạt đích đáng đối với những trọng tội của ả, tôi dám chắc thế!

Vừa thốt ra những lời đó, tôi liền nhớ đến sự liên kết giữa hai cái tên Heathcliff và Catherine trong cuốn sách, điều mà tôi đã hoàn toàn quên bẵng cho tới khi thức giấc như vậy. Tôi đỏ mặt vì sự thất thố của mình; nhưng, không lộ vẻ gì nữa tỏ ra biết lỗi về sự xúc phạm đó, tôi vội vàng nói thêm.

- Sự thực là, thưa ông, tôi đã dành phần đầu của đêm nay để... – đến đây tôi lại ngừng, tôi đã toan nói “để xem lướt qua những quyển sách cũ này”, rồi chợt nghĩ nếu thế sẽ lộ ra rằng mình đã biết nội dung trong đó, cả phần viết tay lẫn phần in, nên tôi sửa lại và nói tiếp – ... để cố đọc cho ra những tên vạch trên thành cửa sổ này. Một việc làm tẻ ngắt, cốt để cho buồn ngủ, cũng như đếm hoặc...

- Ông nói với tôi cách ấy là có ý gì? Heathcliff gầm lên dữ dội, man rợ. Làm sao... làm sao ông dám, ngay dưới mái nhà tôi?... Lạy Chúa, ông ta điên nên mới nói thế!

Và ông ta cuồng dại đập vào trán mình.

Tôi không biết nên giận cung cách nói năng ấy hay nên tiếp tục phân trần; nhưng xem vẻ ông ta bị chấn động ghê gớm; đến nỗi tôi đâm thương hại. Tôi kể tiếp đến những giấc mơ; khẳng định rằng trước đó, tôi chưa bao giờ nghe nhắc đến tên “Catherine Linton”, song vì cứ đọc đi đọc lại thành ra bị ấn tượng, rồi khi không kiểm soát được trí tưởng tượng của mình nữa thì ấn tượng ấy hiện hình lên. Trong khi tôi nói, Heathcliff lùi dần vào náu trong góc có cái giường, cuối cùng ngồi xuống, gần như khuất sau đó. Tuy nhiên, bằng vào các nhịp thở không đều và đứt đoạn tôi đoán là ông ta đang vật lộn để chế ngự một cơn xúc động mạnh quá. Không muốn tỏ với ông ta rằng mình đã nghe thấy tiếng hào hển ấy, tôi tiếp tục mặc quần áo một cách khá ồn ào, nhìn đồng hồ và tự sự một mình

về độ dài của đêm: “Chưa đến ba giờ! Thế mà mình dám thề là đã sáu giờ. Ở đây thời gian thật trì trệ, chắc hẳn ta đã về buồng ngủ từ tám giờ!”

- Mùa đông, bao giờ chúng tôi cũng đi nghỉ vào chín giờ và dậy vào bốn giờ, gia chủ của tôi nói, cố nén một tiếng rên rĩ và ông quệt một giọt lệ trên mắt, tôi đoán vậy khi thấy bóng cánh tay ông chuyển động. Ông Lockwood, ông ta nói thêm, ông có thể vào buồng tôi: ông xuống nhà dưới sớm thế chỉ tổ làm vướng chân mọi người, với lại, tiếng la hét kiểu con nít của ông đã xua giấc ngủ của tôi đi với quỳ rồi còn gì.

- Và cả giấc ngủ của tôi nữa, tôi đáp. Tôi sẽ đi dạo trong sân cho tới sáng, rồi lúc đó, tôi sẽ tetch; và ông khỏi phải sợ tôi lại đột nhập một lần nữa. Bây giờ, tôi chưa cái thói tìm vui thú trong giao tiếp rồi, dù là ở tỉnh hay ở quê. Một người khôn ngoan phải tìm thấy đủ bạn bầu ngay nơi bản thân mình.

- Bạn bầu ấy mới thú vị làm sao! Heathcliff lắm bầm. Ông cầm lấy cây nến rồi đi đâu tùy thích. Tôi sẽ tới với ông ngay. Tuy nhiên, chớ có ra sân, bày chớ được tháo xích rồi đấy; và chính sảnh nữa – con Juno canh gác ở đó, và... không, ông chỉ có thể loanh quanh ở bậc thềm và các hành lang thôi. Nhưng mà kẹ, ông đi đi! Tôi sẽ tới trong vòng hai phút nữa!

Tôi làm theo, nhưng chỉ ra khỏi phòng; không biết những hành lang dẫn tới đâu, tôi đứng ngây ra, vô tình, chứng kiến ở ông chủ nhà một biểu hiện mê tín tương phản kỳ lạ với vẻ khôn ngoan bề ngoài của ông ta. Ông trèo lên giường và giựt mở toang cửa sổ mắt cáo, vừa giựt vừa òa lên khóc trong một cơn xúc động không kiềm chế nổi “Vào đây! Vào đây!” ông ta nức nở. “Cathy, lại đây em. Ôi, vào đây nào...! Ôi! Người yêu dấu của trái tim ta; rút cục hãy nghe anh lần này Catherine!” Con ma tỏ rõ cái thói đồng bóng thông thường của một con ma, nó không biểu lộ dấu hiệu gì là đang tồn tại; duy chỉ có tuyết và gió xoáy lộn điên cuồng qua cửa sổ, vào thấu tận chỗ tôi và làm tắt phụt ngọn nến.

Cơn sầu não trào ra theo luồng gió tuyết lồng lộn ấy chứa một nỗi đau đớn mãnh liệt đến nỗi tôi đâm thương cảm, không coi đó là ngu dại; tôi rút lui gần như phần nộ vì đã để tai nghe ngóng, và bực mình vì đã kể lại cơn ác mộng nhớ nhăng nọ, bởi lẽ chính nó gây ra

nổi đau đớn này, mặc dầu tôi không hiểu tại sao lại thế. Tôi thận trọng đi xuống nhà dưới và vào bếp sau; tại đây, tôi vun gọn một đồng lửa lập lòe, châm lại nển. Không có gì động đậy trừ một con mèo xám đốm nâu từ đồng tro bò ra, chào tôi bằng một tiếng “meo” cáu kỉnh.

Hai cái ghế băng hình vòng cung quây gần kín lò sưởi; tôi ngả mình trên một cái, còn chị Miu trèo lên chiếc kia. Cả hai chúng tôi đang gà gât, chưa có ai xâm phạm nơi ẩn dật của chúng tôi, thế rồi Joseph lết xệt xuống một cái thang gỗ mà phần trên biến lút vào trong mái qua một khoang cửa sập; có lẽ là lối lên căn gác xép của lão. Lão gườm gườm nhìn ngọn lửa nhỏ mà tôi đã nhen lên chập chờn giữa những thanh vỉ lò, gạt phắt con mèo khỏi cao điểm của nó và, sau khi ngồi vào chỗ trống đó, bắt đầu thao tác nhồi thuốc lá sợi vào một cái tẩu dài khoảng bảy tám phân. Rõ ràng sự hiện diện của tôi ở nơi thánh đường này của lão là một sự ngược ngạo quá trớ tráo không bỏ để lão mở miệng nhận xét, lão lặng lẽ đưa ống điếu lên môi, khoan tay lại và rít từng hơi dài. Tôi để lão tận hưởng cái thú say sưa, không quấy rầy; và sau khi phả ra cuộn khói cuối cùng, trút một tiếng thở dài thật sâu, lão đứng dậy bỏ đi cũng trịnh trọng như lúc đến.

Tiếp đó, một tiếng chân nhún nhảy hơn đi vào, và lúc này tôi mở miệng toan nói: “chúc buổi sáng tốt lành”, nhưng ngậm lại ngay, bỏ dở câu chào, bởi lẽ Hareton Earnshaw đang lăm rằm “cầu kinh” và bài kinh của gã là một chuỗi những lời nguyện rửa mọi vật gã đụng đến trong khi lục bới một góc bếp tìm cái mai hay cái xẻng gì đó để hót tuyết. Gã liếc nhìn vào lưng ghế băng, phình lại lỗ mũi và chẳng buồn nghĩ đến chuyện chào hỏi xã giao qua lại với tôi cũng như với cô bạn mèo của tôi. Bằng vào những chuẩn bị của gã, tôi đoán là mình đã có thể được phép ra ngoài và rời khỏi chỗ nằm răn cấm, tôi làm một cử động để đi theo gã. Gã nhận thấy thế và lấy đầu lưỡi mai thúc vào một cái cửa ở mé trong ra hiệu bằng một tiếng ú ớ rằng đó là lối tôi cần đi nếu muốn đổi chỗ.

Cửa ấy dẫn vào chính sảnh, ở đó cánh phụ nữ đã nhận nhip hoạt động. Zillah đang quạt thốc những chùm tia lửa lên ống khói lò sưởi bằng một cái bể to đùng và “mợ” Heathcliff quỳ trên bệ lò, đang đọc một cuốn sách trong ánh lửa. Nàng giơ một tay trước mắt ngăn bớt

sức nóng của lò và xem ra rất chăm chú vào công việc của mình, chỉ rời ra để cự chọi người hầu làm tung toé những tia lửa quanh nòng hoặc đẩy một con chó thỉnh thoảng lại quá nhờn thọc mũi vào mặt nòng. Tôi ngạc nhiên thấy Heathcliff cũng ở đó. Ông ta đứng bên đồng lửa, quay lưng về phía tôi, vừa mới dứt tiếng quát mắng chị Zillah tội nghiệp một trận tới bời; còn Zillah thì chốc chốc lại ngắt quãng công việc, nhấc một góc tạp dề lên và trút một tiếng hậm hực đầy bất bình.

- Còn mày, đồ... vô tích sự, đúng lúc tôi vào, ông ta quay sang la con dâu, dùng một hình dung từ vô hại, kiểu như vẹt, ngan, dê, cừu gì đó, song thường được biểu hiện bằng ba chấm lửng. Mày lại giở những trò vô công rồi nghề của mày ra đấy! Những đứa khác bỏ công sức đáng đồng tiền bát gạo, còn mày... thì sống nhờ vào lòng từ thiện của tao! Cất cái đồ rác rưởi của mày đi và kiếm việc gì mà làm. Mày phải trả giá cho tao về cái tội nợ lúc nào cũng bị mày làm gai mắt. Nghe thấy không... con bà cô giờ đánh thánh vật.

- Tôi sẽ cất cái trò rác rưởi của tôi đi, vì nếu tôi không chịu cất, ông cũng có thể bắt tôi phải làm theo, cô gái đáp, gấp sách lại, vút bên một chiếc ghế. Nhưng dù ông có nguyên rủa đến đứt lưỡi, tôi cũng chả làm gì khác ngoài cái tôi thích.

Heathcliff giơ tay lên, và người vừa nói nhảy bật ra một khoảng cách an toàn hơn, rõ ràng là đã biết rõ sức nặng của bàn tay ấy. Không muốn giải trí bằng một cuộc ẩu đả kiểu chó mèo, tôi thoăn thoắt bước tới như thể đang háo hức muốn sưởi ấm và hồn nhiên không biết gì về cuộc cãi cọ bị ngắt quãng. Mỗi bên đều có đủ lịch thiệp để đình chỉ chiến sự không gây hấn thêm nữa: Heathcliff thực hai năm đắm vào trong túi cho khỏi ngứa ngáy; "mợ" Heathcliff dẫu môi lên và đi lại một cái ghế ở đằng xa, tại đó nòng giữ đúng lời bằng cách sắm vai một pho tượng trong suốt thời gian tôi còn nán lại. Thời gian ấy không lâu. Tôi từ chối không cùng ăn điểm tâm với họ, và, khi tia sáng đầu tiên của bình minh vừa hé, tôi liền lợi dụng cơ hội thoát ra ngoài không khí thoáng đãng giờ đây sáng trong, tỉnh mịch và lạnh như băng mìn.

Ông chủ nhà của tôi kêu to bảo tôi dừng lại trước khi tôi tới cuối vườn và tình nguyện đưa tôi đi qua đồng hoang. Ông ta làm như vậy là hay, vì cả mé lưng đồi là một đại dương trắng xóa nhấp nhô,

mà những chỗ bằng lên, thụt xuống không hề ứng với những lồi lõm của mặt đất: nhiều hố bị lấp, ít ra cũng tới mức phẳng lì; và hàng loạt những đồng thái của các mỏ đá đã bị xóa khỏi bản địa đồ hình thành trong trí tôi qua cuộc đi bộ ngày hôm trước. Bữa qua tôi đã nhận thấy ở một bên đường cả một dãy những phiến đá thẳng đứng, cách nhau độ sáu, bảy thước một, liên tục suốt chiều dài cánh đồng hoang, những phiến đá này được dựng lên và trát vôi nhằm làm mốc hướng dẫn trong đêm tối, cũng như trong trường hợp mưa tuyết, như lúc này, làm lẫn lộn những đầm sâu hai bên với đường đi trên đất rắn; nhưng giờ đây, trừ vài chấm bần nhô lên đây đó, mọi dấu vết về sự tồn tại của những mốc ấy đã biến mất và người bạn đường của tôi thấy cần phải luôn luôn nhắc tôi lái sang phải hoặc trái trong khi tôi cứ tưởng mình đang theo đúng những khúc lượn của con đường.

Chúng tôi không trò chuyện với nhau mấy, và ông ta dừng lại ở lối vào vườn hoa Thrushcross, bảo rằng từ đây trở đi tôi không thể nhằm được nữa. Chúng tôi tạm biệt nhau gọn lỏn bằng một cái cúi chào vội vã, rồi tôi cứ tự lực thắng tiến vì chỗ ở của các người gác cổng vẫn chưa có ai. Quãng cách từ cổng tới Ấp là hai dặm mà dường như tôi đã đi lòng vòng thành bốn, phần vì lạc trong những lùm cây, phần vì có lúc thụt đến tận cổ trong tuyết, một cái nạn mà chỉ những ai đã nếm mùi mới thấm thía. Dù sao đi nữa, quanh quẩn thế nào mặc lòng, khi tôi bước vào nhà thì đồng hồ điểm mười hai giờ; có nghĩa là cứ mỗi dặm của chặng đường thông thường từ Đồi Gió Hú về đây, tôi đã đi mất đúng một giờ.

Bà quản gia cùng những người phụ việc ủa cả ra đón tôi, kêu ồn lên rằng họ đã hoàn toàn tuyệt vọng về tôi; ai nấy đều đoán là tôi đã chết đêm qua; và họ đang băn khoăn không biết làm thế nào để tìm thi hài tôi. Tôi bảo họ im đi khi mà giờ đây họ đã thấy tôi trở về. Và tê cóng đến tận tim, tôi lê bước lên gác; sau khi thay quần áo khô và đi đi lại lại chừng ba bốn mươi phút để phục hồi thân nhiệt, tôi rời sang thư phòng, yếu lả như một con mèo con, yếu tới mức gần như không còn cảm khoái để tận hưởng đồng lửa vui tươi và tách cà phê bốc khói mà người hầu đã pha để tôi uống cho lại sức.

C on người ta tính khí thật phù phiếm, xoay như chong chóng! Tôi, một kẻ đã quyết tâm tách mình khỏi mọi giao tiếp xã hội và cảm ơn ngôi sao chiếu mệnh đã run rủi cho tôi rút cuộc đậu được xuống một chỗ gần như không thể có hoạt động xã giao – tôi, kẻ khốn khổ yếu nhược, sau khi cầm cự đến tận sẩm tối trong một cuộc vật lộn với buồn chán và cô đơn, cuối cùng, tôi buộc phải cuốn cờ thua cuộc, và khi bà Dean mang bữa ăn tối vào, tôi lấy cớ hỏi về những điều cần thiết cho việc an cư ở đây, mời bà ngồi lại trong khi tôi ăn, thành thật hy vọng bà ta sẽ tỏ ra là một kẻ ngồi lê đôi mách, và có thể hoặc khuấy động tôi lên, hoặc ru cho tôi ngủ trong câu chuyện của bà.

- Bà đã sống ở đây một thời gian dài, tôi mào đầu, bà đã nói là mười sáu năm, phải không nhỉ?

- Mười tám, thưa ông. Tôi đến hầu hạ bà chủ từ khi bà mới cưới; sau khi bà mất, ông chủ giữ tôi lại làm quản gia.

- Ra thế.

Tiếp theo là một quãng ngừng, có lẽ bà không phải là người bèo lèo trừ phi nói về những nỗi niềm riêng tư, mà những chuyện đó thì tôi chẳng quan tâm mấy. Tuy nhiên, sau khi ngẫm nghĩ một lát, hai nắm tay chống trên hai đầu gối với một vẻ suy tư u ám trên bộ mặt hồng hào, bà ta bật ra:

- Ôi, từ bấy đến nay, thời thế đã thay đổi biết mấy!

- Phải, tôi nhận xét, tôi chắc bà đã chứng kiến nhiều biến chuyển?

- Vâng, nhiều biến chuyển và phiền muộn nữa, bà nói.

"Ờ, mình sẽ lái sang chuyện gia đình ông chủ nhà!" tôi nghĩ thầm. "Một đầu đề hay ho để khơi chuyện! Cả cô gái goá xinh đẹp kia, mình cũng muốn biết lai lịch, cô ta có phải là người sinh trưởng ở vùng này, hay là một kẻ ngoại tỉnh lai mà dân bản địa bản tính không muốn công nhận là họ hàng thân thuộc, như vậy có lý hơn". Với ý đồ đó, tôi hỏi bà Dean tại sao Heathcliff lại cho thuê ắp

Thrushcross, và ứng sống ở một vị trí, một nơi cư trú xoàng xĩnh hơn nhiều như vậy.

- Phải chăng ông ta không đủ giàu để bảo quản cơ ngơi cho tốt?
- Tôi hỏi.

- Giàu có ư, thưa ông! Bà đáp. Ông ấy không biết bao nhiêu tiền và mỗi năm một nhiều thêm... Phải, phải, ông ấy đủ giàu để sống trong một ngôi nhà đẹp hơn thế này, nhưng ông ấy gần như là... keo kiệt, và ngay cả nếu ông ấy đã có ý định rời sang ấp Thrushcross thì khi nghe nói có khách sộp thuê nhà, ông ấy cũng không chịu bỏ qua dịp may kiếm thêm mấy trăm bạc. Thật lạ lùng là con người ta lại có thể hám lợi đến thế khi chỉ có một mình trên đời.

- Hình như ông ta đã từng có một người con trai?

- Phải, ông ấy đã từng có một con trai, cậu ta chết rồi.

- Và cái cô gái nọ, "mợ" Heathcliff, là vợ góa của cậu ta?

- Vâng.

- Gốc gác cô ta ở đâu?

- À, thưa ông, cô ấy là con gái ông chủ quá cố của tôi; Catherine Linton là tên hời con gái của cô ấy. Tội nghiệp cô bé, tôi đã từng bế ẵm cô ấy! Thực tình, tôi cầu ước là ông Heathcliff dọn trở về đây để cô ấy và tôi lại có thể bên nhau.

- Cái gì! Catherine Linton à? Tôi kêu lên, ngỡ ngàng. Nhưng một phút suy nghĩ khiến tôi hiểu rằng đó không phải là con ma Catherine của tôi. Vậy, tôi hỏi tiếp, người ở đây trước tôi mang họ Linton ư.

- Chính thế.

- Thế còn cái anh chàng Earnshaw, Hareton Earnshaw, cùng ở với ông Heathcliff là ai? Có họ hàng với nhau không?

- Không, anh ta là cháu gọi bà Linton quá cố bằng cô ruột.

- Vậy là anh con cô con cậu của cô gái?

- Vâng, cả chồng cô cũng là anh em họ với cô – một người về đẳng mẹ, người kia về đẳng bố. Chả là Heathcliff lấy em gái ông Linton mà.

- Tôi thấy ngôi nhà ở Đồi Gió Hú có chữ "Earnshaw" khắc trên cửa tiền. Đó có phải là một dòng họ lâu đời không?

- Rất lâu đời, thưa ông; và Hareton là người cuối cùng của dòng họ, cũng như cô Cathy là người cuối cùng của họ chúng tôi... tôi

muốn nói là của dòng họ Linton. Ông có tới Đồi Gió Hú đấy à? Tôi... tôi xin lỗi đã hỏi thế, nhưng cái tôi muốn biết cô ấy dạo này ra sao!

- "Mợ" Heathcliff ấy à? Cô ta nom rất khỏe và rất đẹp; tuy nhiên, theo tôi, không được sung sướng gì lắm.

- Ôi trời, tôi chả lấy gì làm lạ! Và ông thấy ông chủ thế nào?

- Một con người có phần hơi xù xì, thô lỗ, bà Dean ạ. Phải chăng tính cách ông ta thế?

- Xù xì như lưới cửa và rắn cắc như sa thạch! Càng ít dây với ông ta càng tốt.

- Hẳn ông ta đã từng lên voi xuống chó đôi lần trong đời nên mới đâm cục cằn thế! Bà có biết gì về tiểu sử ông ta không?

- Đó là tiểu sử một gã tàng tàng, thừa ông. Tôi biết từ đầu chí cuối trừ mấy điểm: ông ta sinh ra ở đâu, cha mẹ là ai và hồi đầu, ông ta kiếm được tiền bằng cách nào. Và Hareton đã bị quăng ra như một con chim chích chưa đủ lông cánh! Cậu con trai xấu số ấy là người duy nhất trong xứ đạo này không đoán ra là mình đã bị lừa gạt như thế nào!

- Nay bà Dean ạ, bà làm phúc kể cho tôi nghe đôi điều về những người hàng xóm của tôi đi. Tôi cảm thấy có đi năm cũng chả ngủ được; cho nên bà hãy hảo tâm ngồi lại hàn huyên một vài giờ với tôi.

-Ồ nhất định rồi, thưa ông! Tôi đi kiểm tí đồ khâu thôi, rồi ông muốn tôi ngồi lâu chừng nào cũng xin vâng. Nhưng mà ông bị cảm hàn mất rồi; tôi đã thấy ông run cầm cập và ông phải ăn tí cháo cho dứt cơn lạnh đi.

Người đàn bà đáng kính ấy lật đật chạy đi, tôi cúi lại gần đồng lửa hơn; đầu thì nóng, toàn thân lại rét run. Hơn thế nữa, thần kinh và não tôi bị kích thích gần như tới mức ngây dại. Điều đó khiến tôi cảm thấy không phải khó chịu, mà đúng ra là nơm nớp (như hiện giờ tôi vẫn còn lo thế) sợ bị tác động nghiêm trọng của những sự việc hôm nay và hôm qua. Bà ta trở lại ngay, mang theo một cái liễn bốc khói và một giỏ đồ khâu. Sau khi đặt cái liễn vào ngăn bên lò sưởi, bà kéo ghế lại, rõ ràng thích thú thấy tôi dễ kết giao như vậy.

- Trước khi tôi đến ở đây, bà bắt đầu kể, không đợi tôi phải nài thêm, tôi hầu như ở luôn Đồi Gió Hú, vì mẹ tôi là vú nuôi cậu Hindley Earnshaw, tức là cha đẻ của Hareton, và tôi thường quen

chơi đùa với đám trẻ con. Tôi cũng chạy việc vặt, góp sức đỡ cở để phơi khô, và quanh quẩn ở trại, sẵn sàng làm bất cứ cái gì do bất cứ ai sai. Một buổi sáng mùa hè đẹp trời – tôi nhớ dạo ấy là đầu mùa gặt – cụ chủ Earnshaw ở trên gác xuống nhà dưới, quần áo gọn gàng cho một chuyến đi xa và sau khi dặn dò Joseph những việc cần làm trong ngày, cụ quay sang Hindley, Cathy và tôi – vì tôi đang ngồi ăn cháo với hai cô, cậu. Cụ nói với con trai: “Này chú mình, hôm nay cha đi Liverpool, cha sẽ mang gì về cho con đây? Con có thể nêu cái gì con thích, nhưng in ít thôi, bởi vì cha sẽ cuốc bộ cả đi lẫn về mỗi lượt sáu mươi dặm, một thôi đường dài đấy!” Hindley xướng một cây vĩ cầm. Rồi cụ hỏi Cathy; dạo ấy cô bé vừa sáu tuổi, nhưng đã có thể cười bất cứ con ngựa nào trong chuồng, nên cô xin một cái roi ngựa. Cụ cũng không quên tôi vì cụ vốn là người hảo tâm, tuy thỉnh thoảng cũng khá nghiêm. Cụ hứa mang về cho tôi một túi táo và lê, rồi cụ hôn các con, chào tạm biệt và lên đường.

Ba ngày cụ vắng nhà, đối với cả bọn tôi, có vẻ dài đằng đặc, và cô bé Cathy cứ luôn miệng hỏi bao giờ bố về. Bà cụ Earnshaw chắc chổng về vào giờ ăn đêm của tối hôm thứ ba nên bà cứ hoãn bữa ăn hết giờ này sang giờ khác; nhưng chả có dấu hiệu gì là cụ về và cuối cùng lũ trẻ đâm mệt vì phải chạy hoài xuống cổng trông. Rồi trời tối mịt; bà cụ định cho bọn trẻ đi ngủ, nhưng chúng buồn rầu xin phép cho thức chờ. Vào khoảng mười một giờ đêm, then cửa được nâng lên lặng lẽ và cụ chủ bước vào. Cụ gieo mình xuống một cái ghế, vừa cười vừa rên rầm và bảo tất cả đứng ra xa, vì cụ đang mệt muốn chết, có cho ba vương quốc mà bắt phải đi bộ một châu như thế này nữa cụ cũng chịu. “Đến cuối chặng lại bị một chầu sợ chết khiếp!” cụ vừa nói vừa mở cái áo bành tô cuộn thành một đùm ôm trong tay. “Xem này, bà nó! Đời tôi chưa bao giờ bị cái gì làm mệt đến thế; nhưng dù sao, bà cũng phải coi nó như một món quà của Chúa ban, tuy nó đen đến độ tưởng như ở chỗ quỳ sứ chui ra”.

Chúng tôi xúm lại, và tôi ghé mắt nhìn qua chòm đầu cô Cathy thấy một đứa bé tóc đen, rách rưới, bắn thiu vào cổ mới biết đi, mới biết nói – thực ra, mặt nom còn già hơn mặt Catherine – tuy nhiên khi đặt nó đứng xuống, nó chỉ nhìn quanh và lặp bặp toàn một thứ tiếng ngọng nghịu không ai hiểu nổi. Tôi hoảng sợ còn bà cụ Earnshaw thì sẵn sàng quăng nó ra khỏi cửa, bà nổi khùng lên thực,

hỏi làm sao ông lại giở chứng mang cái thằng bé di-gan này về nhà khi mà hai vợ chồng cũng có con đẻ phải nuôi nấng, cung đốn? Ông định làm gì với nó và ông có điên hay không? Cụ chủ cố giải thích vấn đề, song quả thực cụ đang mệt gần chết, và giữa những lời rầy la của cụ bà, tôi chỉ có thể hiểu câu chuyện ra thế này: ông cụ thấy nó đói lả, tựa như câm, không nhà không cửa, bơ vơ giữa phố phường Liverpool, cụ bèn nhặt nó và hỏi xem chủ nhân của nó là ai. Chẳng ma nào biết nó thuộc về ai, cụ kể vậy; và vì cả tiền nong, thời gian của cụ đều có hạn, cụ nghĩ cứ mang luôn nó về nhà với mình còn hơn là tiêu pha vô ích ở đây, bởi lẽ cụ đã nhất quyết không bỏ nó lại trong tình trạng như lúc thấy nó. Thế là rút cục cụ bà tôi hậm hực cố bình tĩnh lại và cụ ông Earnshaw bảo tôi tắm rửa cho thằng bé, đưa quần áo sạch cho nó, và để nó ngủ với bọn trẻ.

Hindley và Cathy đành đứng nhìn và nghe cho đến khi yên tĩnh trở lại; rồi cả hai bắt đầu lục túi cha, tìm những quà ông cụ đã hứa. Hindley đã là một cậu bé mười bốn tuổi, nhưng khi lôi ra cái vật đã từng là một cây vĩ cầm bị đè nát thành từng mảnh trong áo bành-tô, cậu ta khóc âm lên; còn Cathy không biết cụ chủ đánh mất cây roi trong khi mài sẵn sóc thằng bé xa lạ, thì bộc lộ sự bức bối của mình bằng cách cười gằn và nhổ vào cái vật nhỏ bé, ngu xuẩn nọ, do đó, được ông bố thưởng công một cú nện thân để dạy cho cô lễ độ hơn. Hai cô cậu dứt khoát không chịu để cho nó ngủ chung giường, thậm chí chung phòng cũng không; và tôi cũng chẳng biết điều hơn là mấy, tôi để nó ở đầu cầu thang, hy vọng sáng hôm sau có thể nó sẽ đi khỏi. Tình cờ – hoặc giả do nghe thấy tiếng ông cụ – nó bò đến cửa phòng cụ Earnshaw, và khi ra khỏi phòng cụ thấy nó ở đấy. Cụ bèn điều tra xem làm sao nó lại tới đó; tôi buộc phải thú nhận và bị đuổi khỏi nhà vì tôi hèn nhát, vô nhân đạo.

Buổi đầu Heathcliff được đưa vào gia đình là như thế. Mấy hôm sau, khi trở lại (bởi vì tôi không coi việc trục xuất mình là vĩnh viễn), tôi thấy họ đã đặt tên cho nó là "Heathcliff", đó là tên một đứa con trai đã chết từ bé, từ đấy, tục danh ấy thành cả họ lẫn tên nó. Bây giờ, cô Cathy đã rất thân với nó, nhưng Hindley thì ghét và, nói thật tình, tôi cũng vậy, hai chúng tôi hành nó hoài một cách đáng xấu hổ vì tôi không đủ biết điều để cảm nhận sự bất công của mình, và bà cụ chủ thì chẳng bao giờ bênh một câu khi thấy nó bị ngược đãi.

Nó có vẻ là một đứa trẻ kiên nhẫn, lằm lì, có lẽ đã chai sạn với hành hạ; nó có thể chịu những đòn của Hindley không chớp mắt, không nhỏ một giọt nước mắt, và những cái cấu chí của tôi chỉ khiến nó hít mạnh vào một hơi, giương mắt ra, như thể nó vô ý tự làm mình đau, chứ không phải lỗi tại ai cả. Sự chịu đựng ấy khiến ông già Earnshaw nổi giận khi cụ phát hiện ra là con trai mình hành hạ đứa trẻ tội nghiệp không cha, như cụ gọi nó. Cụ yêu Heathcliff một cách kỳ lạ, tin mọi điều nó nói, (về vấn đề này nó nói rất ít và thường thường là đúng sự thật), cụ còn chiều nó hơn Cathy nhiều, cô bé này vốn quá nghịch ngợm và ngang ngạnh nên không được cưng nhất.

Thế đó, ngay từ đầu, nó đã gây ác cảm trong nhà, và chưa đầy hai năm sau, khi cụ bà Earnshaw mất, cậu chủ nhỏ đã đi đến chỗ coi cha như một kẻ áp chế hơn là một người bạn, coi Heathcliff như một kẻ thoán đoạt những đặc quyền và tình thương yêu của cha mẹ mình; và càng nghĩ về những thua thiệt ấy cậu ta càng cay. Một dạo, tôi cũng đồng tình; nhưng khi đám trẻ bị lên sỏi và tôi phải chăm nom chúng, bỗng chốc đảm đương những lo toan của một người đàn bà, thì tôi bèn thay đổi ý kiến. Heathcliff lâm bệnh nguy ngập và khi nằm liệt trầm trọng nhất nó cứ đòi tôi phải luôn luôn ở bên gối nó. Tôi cho rằng nó cảm thấy tôi phục vụ nó rất đặc lực và không đủ trí khôn để đoán là tôi buộc phải làm thế. Dù sao tôi cũng phải nói thế này: nó là đứa trẻ chịu đựng lạnh lẽo nhất mà một người bảo mẫu có thể được dịp trông coi. Sự khác nhau giữa nó với những đứa kia buộc tôi phải bớt thiên vị. Cathy và cậu anh trai quấy tôi ghê gớm, còn nó thì như con cừ non chẳng kêu rên gì hết, mặc dầu việc nó ít gây phiền nhiễu, là do bản chất cứng rắn chứ đâu phải do tốt nết.

Nó qua khỏi, bác sĩ khẳng định đó là nhờ tôi phần lớn, và khen ngợi công lao săn sóc của tôi. Tôi dương dương tự đắc về những lời tuyên dương của ông và trở nên dịu dàng với cái đứa đã khiến tôi có cơ hội được khen như vậy, thế là Hindley mất nốt người đồng minh cuối cùng; tuy nhiên, tôi không thể mê được Heathcliff và cứ thường tự hỏi không biết cụ chủ tôi thấy cái gì hay hóm đến thế ở cái thằng bé quàu quạu ấy, mà theo tôi nhớ, nó chẳng bao giờ đáp lại sự nuông chiều của cụ bằng bất cứ dấu hiệu biết ơn nào. Nó không hỗn

hào với vị ân nhân mà chỉ vô tình thôi, tuy nó hoàn toàn hiểu nó nắm chắc trái tim ông già trong tay và biết rằng nó chỉ cần nói một tiếng là cả nhà bắt buộc phải uốn mình theo ý muốn của nó. Ví dụ, tôi nhớ có lần cụ Earnshaw mua một đôi ngựa non ở hội chợ hàng xứ và cho mỗi cậu một con. Heathcliff lấy con đẹp nhất nhưng chẳng bao lâu nó đâm tập tễnh; khi phát hiện ra cái tật ấy, cu cậu bèn bảo Hindley:

- Anh phải đổi ngựa cho tôi, tôi không thích con của tôi; nếu anh không chịu, tôi sẽ mách cha là anh đã đánh tôi ba trận trong tuần này và chìa cho ông cụ thấy cánh tay tôi tím bầm đến tận vai như thế nào.

Hindley thè lưỡi và bợp tai nó.

- Biết điều thì anh nên đổi ngay đi, nó vẫn nằng nặc, đồng thời chạy ra cổng (hai đứa đang ở trong chuồng ngựa). Anh sẽ phải đổi; và nếu tôi mách cả về những cú này nữa, anh sẽ được trả nợ kèm theo cả lãi nữa đấy.

- Cút đi, đồ chó! Hindley hét, dọa nó bằng một quả cân sắt dùng để cân khoai tây và củ khô.

- Ném đi, nó đáp và đứng im, rồi tôi sẽ mách chuyện anh huênh hoang rằng hễ ông cụ chết là anh sẽ tổng cổ tôi ra khỏi nhà, để xem cụ có đuổi chính anh đi ngay không nào.

Hindley ném quả cân trúng ngực nó, nó ngã xuống nhưng loạng choạng đứng dậy ngay, hỗn hển, mặt tái mét, và nếu tôi không ngăn lại thì hẳn nó đã cứ thế đi đến cụ chủ và ắt sẽ phục thù được hoàn toàn bằng cách để nguyên trạng thái của nó tố cáo ai đã gây nên thế. "Thôi thì mày lấy ngựa của tao đi, đồ di-gan", cậu Earnshaw nói. "Và tao cầu sao nó làm cho mày gãy cổ. Lấy nó đi, quỷ tha ma bắt mày, đồ ăn mày được đặng chân lân đặng đầu! Cứ tán tỉnh lấy hết của cải của cha tao đi, có điều sau này, hãy để cho ông già thấy mày là cái giống gì, thằng tiểu yêu của Satan... Thế rồi, tao mong ông cụ sẽ đá mày phọt óc ra!"

Heathcliff đi tới cởi dây buộc con ngựa kia chuyển sang khoang của mình; cu cậu đang đi vòng đằng sau con ngựa thì Hindley kết thúc diễn từ của mình bằng một đòn quật ngã xuống dưới chân ngựa, và không dừng lại để xem xem ước muốn của mình có đạt hay không, cắm cổ chạy thật nhanh. Tôi ngạc nhiên thấy thằng bé

hồi lại thản nhiên như không và tiếp tục thực hiện ý đồ của mình, thay yên cương cùng mọi thứ, rồi ngồi xuống một mớ cỏ khô cho dịu cơn nôn nao do cú đánh hung dữ gây nên, trước khi bước vào nhà. Tôi dễ dàng thuyết phục nó để tôi đổ vạ cho con ngựa về những vết thâm tím trên người nó, nó chẳng mấy bận tâm, muốn kể sao thì kể, miễn là nó đã có cái nó muốn. Thực vậy, nó ít khi phàn nàn về những vụ xô xát như thế, đến nỗi tôi thật thà nghĩ là nó không có bụng thâm thù. Tôi đã nhầm hoàn toàn, như ông sẽ nghe sau đây.

Thời gian qua đi, cụ Earnshaw bắt đầu suy nhược. Trước, cụ hoạt động khỏe mạnh là thế, vậy mà dùng một cái, cụ đâm mất sức và khi phải chôn chân ru rú ở góc lò sưởi, cụ trở nên cẩu thả ghê gớm. Một chuyện không đâu cũng làm cụ phật ý; và hể ngờ ai coi nhẹ uy quyền mình là cụ gần như nổi cơn lôi đình thịnh nộ. Điều đó càng đặc biệt dễ thấy nếu ai định bắt nạt hay áp chế thẳng bé cưng của cụ; cụ khổ sở canh chừng xem có ai nói xấu nó câu nào không, dường như đã đinh ninh trong đầu rằng vì cụ yêu thích Heathcliff nên tất cả đều ghét nó và muốn cho nó một vố. Làm thế chẳng lợi gì cho thằng bé, vì rằng những thiện ý hơn trong bọn tôi không muốn làm cụ chủ phiền lòng nên chúng tôi chiều theo sự thiên vị của cụ; và sự chiều ý ấy là nguồn dinh dưỡng phong phú nuôi lớn tính kiêu kỳ và dữ dằn của nó. Tuy nhiên, cách nào đẩy cái đó trở nên tất yếu. Hai ba lần, việc Hindley biểu thị lòng khinh ghét nó trước mặt cha cậu đã khiến ông cụ nổi điên lên; cụ lấy gậy định đánh con và tức run người vì không đủ sức.

Cuối cùng, vị phó cha xứ của chúng tôi (hồi ấy xứ đạo chúng tôi có một cha phó lương không đủ sống phải kiếm thêm bằng cách dạy trẻ con hai gia đình Linton và Earnshaw, và tự trồng cấy mảnh đất nhỏ của mình) khuyên nên gửi cậu thiếu niên đến trường trung học nội trú và cụ Earnshaw đồng ý mặc dầu chẳng vui gì, vì cụ bảo: “Hindley là đồ vô tích sự, nó có lang thang đi đâu cũng chẳng mọc mũi sủi tăm được”.

Tôi hết lòng hy vọng là từ nay chúng tôi sẽ được yên ổn. Tôi thấy đau lòng khi nghĩ rằng cụ chủ tôi lại bị phiền rầy vì chính việc làm từ thiện của mình. Tôi ngờ rằng nổi bực bội với tuổi già và bệnh tật phát sinh từ những lục đục trong gia đình cụ, như chính cụ cũng muốn mọi người hiểu thế – thật ra, ông biết đấy thưa ông, nó là do cơ thể suy sụp của cụ. Tuy nhiên, lẽ ra chúng tôi có thể sống khá hòa thuận nếu không có hai người, cô Cathy và Joseph, lão đầy tớ; tôi dám chắc ông đã gặp lão ta trên ấy. Lão ta đạo xưa và rất có thể hiện giờ vẫn là tên đạo đức giả đáng ngán nhất luôn tự cho mình

đúng đắn, lục tìm trong Kinh Thánh để vợ những hứa hẹn về mình và ném những nguyên rủa sang người bên cạnh. Nhờ có ngón thuyết pháp, nói năng ngoan đạo, lão xoay sở gây được ấn tượng mạnh đối với cụ Earnshaw; và cụ chủ càng yếu đi, lão càng giành được nhiều ảnh hưởng. Lão không ngừng mè nheo cụ phải lo cho phần hồn mình, cứng tay trị con cái. Lão khuyến khích cụ coi Hindley như một kẻ tội lỗi đáng đày xuống địa ngục, và hết đêm này sang đêm khác, lão cứ lăm bằm đều đặn tuôn ra hàng chuỗi dài những chuyện tố cáo Heathcliff và Catherine, bao giờ cũng chú ý phỉn nịnh chỗ yếu của cụ Earnshaw bằng cách đổ tội nặng nhất lên đầu Catherine.

Quả thực, cô bé có những thói riêng mà trước đó tôi chưa từng thấy ở đứa trẻ nào khác, và mỗi ngày cô khiến tất cả chúng tôi phát bực đến dăm bảy chục bận hoặc hơn thế nữa. Từ cái giờ cô ở trên gác xuống đến giờ cô lên ngủ, bọn tôi không yên thân được lấy một phút khỏi lo cô quấy phá. Cô luôn luôn phấn hứng cao độ, miệng lưỡi liên thoảng – nào hát, nào cười và trêu chọc tất cả những ai không làm như cô. Cô ta là một đứa bé tai ác, bất trị nhưng cô có con mắt đẹp nhất, nụ cười dịu dàng nhất và bước chân thanh thoát nhẹ nhàng nhất xứ đạo, với lại, nói cho cùng, tôi tin rằng cô ta chẳng có ý định hại ai; nếu cô làm cho người nào phát khóc thật, chả mấy khi cô không xoắn xuýt bên người đó và dỗ ép đến phải nín cho cô yên lòng. Cô mê thích Heathcliff quá đổi. Hình phạt nặng nhất có thể đặt ra để trị cô là cách ly cô khỏi nó, tuy nhiên cô lại bị rầy la vì nó nhiều hơn bất kỳ ai trong bọn chúng tôi. Khi chơi đùa, cô đặc biệt thích đóng vai bà chủ nhỏ, vung tay đánh loạn xạ và chỉ huy các bạn cùng chơi. Cô giở thói đó với tôi, nhưng tôi không chịu để cô bộp tai, sai bảo và tôi bảo cho cô biết vậy.

Cụ Earnshaw thì không hiểu những câu đùa vui của các con, bao giờ cụ cũng chặt chẽ và nghiêm nghị với họ; về phần Catherine, cô không hiểu tại sao cha mình trong điều kiện ốm đau lại đâm cáu kỉnh hơn và kém kiên nhẫn hơn thời còn khỏe. Những lời quở mắng, gắt gỏng của cụ đánh thức ở cô một cái thú ranh ma muốn khiêu khích cụ. Cô ta không bao giờ sung sướng bằng khi tất cả chúng tôi cùng một lúc rầy la cô, còn cô thì thách thức chúng tôi bằng cái nhìn táo tợn, ngược ngạo và những câu đối đáp nhanh, biến những lời

rửa nguyên theo giọng đạo của Joseph thành lỗ bịch, quấy nhiễu tôi và làm cái điều cha cô ghét nhất – chứng minh chính thái độ hỗn xược giả đò của cô, mà cụ tưởng là thật, lại có uy lực đối với Heathcliff mạnh mẽ hơn sự ân cần của cụ như thế nào, thẳng bé làm theo lệnh cô trong bất kỳ việc gì, và chỉ theo lệnh cụ khi thấy phù hợp với ý thích của bản thân nó. Sau khi thả sức quấy phá suốt ngày, tối đến, đôi khi cô tới vuốt ve làm lành với cha. “Này, Cathy”, lúc ấy ông già thường nói, “tao không yêu mày được, mày lại còn tệ hơn cả thằng anh mày. Đi cầu kinh đi con, và hãy xin Chúa tha tội. Tao chắc mẹ mày và tao phải hối hận là đã nuôi nấng mày!” Những lời ấy mới đầu còn làm cô khóc; nhưng rồi, bị cụ liên tục, đâm chai dạn, cô chỉ cười lớn mỗi khi tôi bảo cô xin lỗi.

Nhưng cuối cùng, cũng tới giờ phút chấm dứt những ưu phiền của cụ Earnshaw trên trái đất. Cụ chết lặng lẽ vào một tối tháng 10, trong khi ngồi trên ghế bên lò sưởi. Một cơn gió mạnh lồng lộn quanh chính sảnh và gào rú trong ống khói; nghe man rợ và hãi hùng, nhưng không rét. Chúng tôi tụ tập tất cả bên nhau – tôi ngồi hơi xa lò sưởi cầm cúi đan, và Joseph đọc Kinh Thánh ngay gần bàn (vì dạo ấy, các gia nhân thường ngồi cả trong chính sảnh, sau khi làm xong công việc). Cô Cathy mới ốm dậy và do đó chịu ngồi im; cô tựa vào đầu gối cha và Heathcliff nằm dưới sàn, gối đầu vào lòng cô. Tôi nhớ là cha cô, trước khi ngủ thiếp đi, còn vuốt mái tóc đẹp của cô – hiếm khi cụ hài lòng được thấy cô hiền dịu – và nói: “Tại sao con không thể luôn luôn là một cô gái ngoan, hử Cathy?” Và cô ngửa mặt lên nhìn vào mặt cụ, cười đáp: “Tại sao cha không thể luôn luôn là một đàn ông ngoan, hả cha!” Nhưng vừa thấy cụ lại có vẻ phật ý, cô liền hôn tay cụ và hứa sẽ hát ru cụ ngủ. Cô bắt đầu hát rất nhỏ, cho đến khi tay cụ rời khỏi tay cô, thõng xuống và đầu gục xuống ngực. Lúc ấy, tôi bèn bảo cô im tiếng và đừng động dậy, sợ làm cụ thức giấc. Tất cả chúng tôi câm như hến cả nửa tiếng đồng hồ và hẳn còn tiếp tục im lặng lâu hơn nữa, có điều là Joseph đọc xong chương sách trong Kinh Thánh bèn đứng dậy bảo là phải đánh thức cụ chủ dậy cầu kinh rồi đi về giường ngủ. Lão bước tới, gọi tên và sờ vào vai cụ chủ nhưng thấy cụ không động cựa, lão bèn cầm lấy cây nến, nhìn vào mặt cụ. Tôi nghĩ là có điều không ổn vì lão đặt nến xuống và nắm lấy bọn trẻ, mỗi đứa một cánh tay thì

thầm bảo chúng “*nên* gác và đừng có *nằm* ồn – tối *lay*, bọn chúng có thể đọc kinh một mình – *nào* còn phải *nằm* cái *lày*”.

“Trước hết, tôi còn phải chúc cha ngủ ngon cái đã”, Catherine vừa nói vừa quàng tay ôm cổ ông cụ trước khi chúng tôi kịp ngăn lại. Cô bé tội nghiệp lập tức phát hiện ra tổn thất của mình; cô thét lên: “Ôi, cha chết rồi! Heathcliff! Cha chết rồi!” Và cả hai òa lên khóc nghe đến nát lòng.

Tôi cũng hờ theo, ầm ĩ và thảm thiết; thế nhưng Joseph bèn hỏi chúng tôi nghĩ thế nào mà lại gào lên như vậy vì nổi vị thánh về trời. Lão bảo tôi khoác áo choàng chạy đến Gimmerton gọi bác sĩ và cha xứ. Lúc ấy, tôi không đoán được hai người có thể giúp ích gì. Tuy nhiên, tôi vẫn đội mưa gió đi và đưa một người, ông bác sỹ cùng về; còn người kia bảo sáng mai sẽ tới.

Để mặc Joseph kể lể đầu đuôi, tôi chạy lên phòng trẻ. Cửa phòng hé mở, tôi thấy chúng vẫn không chịu nằm mặc dầu đã quá nửa đêm; nhưng chúng đã bình tĩnh hơn và không cần tôi vỗ về nữa. Những đứa nhỏ đang an ủi nhau bằng những ý hay hơn là tôi có thể nghĩ ra. Không một mục sư nào trên thế giới hình dung ra thiên đường đẹp như chúng tưởng tượng trong câu chuyện ngây thơ của chúng trong khi tôi thốn thức đứng nghe. Tôi không khỏi cầu ước sao cho tất cả chúng tôi sum họp an lành ở đó.

Cậu Hindley về nhà đưa đám; điều khiến chúng tôi ngỡ ngàng và hàng xóm xôn xao bàn tán, là cậu ta mang về một cô vợ. Cô ta là người như thế nào, sinh ở đâu, cậu không hề cho chúng tôi hay; có lẽ cô không giàu có, cũng chẳng phải con dòng cháu giống gì, nên cậu mới giấu cha chuyện hôn phối này.

Cô ta không phải loại người làm cả nhà xáo trộn vì mình. Mọi vật cô trông thấy khi bước qua ngưỡng cửa, hình như đều làm cô thích thú, cũng như mọi tình huống xảy ra quanh cô, trừ việc chuẩn bị tang lễ và sự hiện diện của những người đưa đám. Tôi cho là cô ta nửa ngây nửa dại, bằng vào ứng xử của cô trong khi mọi việc đó được tiến hành; cô ta chạy vào trong phòng của mình và nhả tôi đến với cô, mặc dầu đáng lẽ lúc đó tôi phải mặc quần áo cho lũ trẻ; cô ngồi đó, run cầm cập, hai tay đan vào nhau, hỏi đi hỏi lại: "Họ đã đi chưa?" Rồi, với một xúc động cuồng loạn, cô ta bắt đầu kể lể là cô thường bị kích động như thế nào nhìn thấy toàn một màu đen; và cô giật bắn người, run lẩy bẩy, và cuối cùng khóc sướt mướt đến khi tôi hỏi có chuyện gì vậy? Thì cô trả lời là không biết; nhưng cô cảm thấy sợ chết biết bao! Tôi nghĩ cô ta cũng như tôi, dễ gì mà chết được. Cô có phần hơi mảnh dẻ, nhưng trẻ măng, da dẻ tươi mát và mắt long lanh sáng như kim cương. Nói cho đúng, tôi có nhận thấy là khi lên cầu thang, cô thở rất gấp, chỉ cần một tiếng động bất thần hết sức nhỏ cũng khiến cô run toàn thân và đôi khi cô ho một cách khó nhọc; nhưng tôi chẳng biết những triệu chứng đó báo điềm gì và không thấy gì thôi thúc mình phải thông cảm với cô ta. Ở đây, ông Lockwood ạ, thường thường chúng tôi không tỏ cảm tình với người lạ, trừ phi họ tỏ cảm tình với chúng tôi trước.

Cậu Earnshaw đã thay đổi nhiều trong ba năm vắng nhà. Cậu gầy đi, xanh xao, nói năng và ăn mặc khác hẳn; ngay hôm trở về, cậu đã bảo lão Joseph và tôi từ nay phải rút vào ở bếp sau, để chính sảnh cho cậu. Thực vậy, đáng lẽ cậu đã trải thảm sàn và phủ giấy lên tường một căn buồng nhỏ dự trữ định làm phòng khách nhưng cô vợ tỏ ra thích mê cái sàn trắng, cái lò sưởi lớn rực lửa, bộ đĩa

bằng thiếc, cái hòm đồ gốm vùng Delft, Hà Lan, cái cũi chó và cái khoảng rộng để đi đi lại lại quanh nơi họ thường ngồi, đến nỗi cậu thấy việc đó không cần thiết cho sự tiện nghi của vợ, nên từ bỏ ý định.

Mợ ta cũng tỏ ra thích thú khi thấy một cô em trong số những người quen mới. Thoạt đầu, mợ trò chuyện huyên thuyên với Catherine, hôn hít cô, đi loanh quanh với cô và cho cô vô khối quà. Nhưng tình cảm thương mến của mợ ta mệt mỏi rất sớm và khi mợ đâm bản tính thì Hindley trở nên bạo ngược. Một vài câu từ miệng mợ ta tỏ ra không ưa Heathcliff cũng đủ đánh thức dậy trong cậu mối thù hận cũ đối với thằng bé. Cậu đuổi nó khỏi nhóm bạn bầu với họ, tổng nó xuống đám gia nhân, không cho học cha phó nữa và khẳng khẳng rằng thay vì học Heathcliff cần lao động ngoài trời, buộc nó phải làm cật lực như bất cứ lao công nào khác ở trại.

Thoạt đầu, Heathcliff chịu đựng khá tốt sự giáng cấp này và Catherine dạy lại nó những gì cô học được và cùng làm hoặc cùng chơi với nó ở ngoài đồng. Cả hai đều có cơ lớn lên mông muội như những kẻ man rợ. Cậu chủ vốn hoàn toàn không để ý đến việc chúng cư xử ra sao và làm gì, cho nên chúng tránh xa cậu ta. Thậm chí, cậu cũng chẳng ngó ngàng gì đến chuyện chúng đi nhà thờ ngày chủ nhật, mãi mà Joseph và cha phó rầy la sự chểnh mảng của cậu lúc chúng vắng mặt, bấy giờ cậu mới nhớ đến, mà ra lệnh đánh đòn Heathcliff và phạt Catherine nhịn bữa chiều hoặc bữa tối. Nhưng một trong những thú vui chính của chúng là sáng sớm chạy ra đồng hoang và ở đó cả ngày, còn hình phạt sau đó chỉ là trò cười. Tha hồ cho cha phó muốn bắt Catherine học thuộc lòng bao nhiêu chương tùy thích, tha hồ cho Joseph quất Heathcliff đến bại cánh tay, ngay cái phút chúng lại ở bên nhau hoặc chí ít là cái phút chúng nghĩ ra một kế hoạch báo thù tai quái nào đó, là chúng quên hết mọi sự, và hơn một lần, tôi đã khóc thầm khi thấy chúng mỗi ngày một thêm táo tợn mà tôi thì không dám hé răng, e mất nốt chút uy lực tôi còn giữ được đối với hai sinh linh bất kham ấy. Một buổi tối chủ nhật, chúng bị tổng cổ ra khỏi phòng khách vì làm ồn hoặc vì một lỗi nhẹ tương tự. Đến giờ đi gọi chúng về ăn tối, tôi không sao tìm thấy chúng đâu. Chúng tôi lùng sục nhà trên, nhà dưới, sân sướng, chuồng bò, chuồng ngựa; chúng biến mất tăm và cuối cùng, Hindley

phát khùng bảo chúng tôi then cửa lại, cậu chửi thề cấm không ai được để chúng vào nhà đêm hôm đó. Cả nhà đi ngủ. Riêng tôi, quá bồn chồn không nằm yên được, mở cửa sổ mắt cáo và thò đầu ra ngoài nghe ngóng, mặc dầu trời mưa; tôi nhất quyết để chúng vào nếu chúng quay về, bất chấp lệnh cấm. Một lát, tôi thấy tiếng chân bước trên đường và ánh một ngọn đèn xách thấp thoáng qua cánh cổng. Tôi quàng một chiếc khăn san lên đầu và chạy ra ngăn chúng đừng gõ cửa kéo cậu Earnshaw thức dậy. Chỉ có độc Heathcliff mà thôi; thấy có một mình nó, tôi giật thót người.

- Cô Catherine đâu? Tôi vội vàng kêu lên. – Chắc không có tai nạn gì đấy chứ?

- Ở ấp Thrushcross, nó trả lời, và đáng nhẽ tôi cũng đã ở đấy luôn, nhưng họ bất lịch sự không mời tôi ở lại.

- Được, rồi cậu sẽ ăn đòn cho mà xem! Tôi nói. Bao giờ người ta tổng cổ cậu đi thì cậu mới bằng lòng. Cái quái gì đã đưa đường dẫn lối cho cô, cậu lang thang đến ấp Thrushcross?

- Chị Nelly^[8], hãy để tôi trút bỏ bộ quần áo ướt này đã, rồi tôi sẽ kể đầu đuôi câu chuyện cho chị nghe, nó đáp. Tôi dặn nó cẩn thận đừng có làm cậu chủ thức giấc, và trong khi nó cởi quần áo, còn tôi đợi cho nó xong để tắt nến, nó kể tiếp: Cathy và tôi trốn khỏi nhà giặt quần áo để chơi rông cho thỏa thích, thế rồi thấy ánh đèn ở Ấp, chúng tôi bèn nghĩ mình có thể chỉ đảo đến xem bọn trẻ nhà Linton tối chủ nhật có phải đứng suốt, run rẩy trong góc nhà hay không trong khi bố mẹ chúng ngồi ăn uống, hát cười và sưởi đến rất cả mặt trước đồng lửa. Chị có cho là chúng phải thế không? Hay là phải đọc kinh và bị lão gia nhân khảo giáo ký, và bắt học thuộc một lô tên Thánh, nếu trả lời không đúng?

- Có lẽ không, tôi đáp. Chúng là những đứa trẻ ngoan, chắc chắn thế, và không đáng phải xử trí như đối với hạnh kiểm xấu của cậu.

- Đừng có giở giọng đạo đức giả, chị Nelly, nó nói, rõ tào lao! Chúng tôi chạy từ ánh đèn đến vườn hoa không dừng lại lần nào. Catherine bị bại hoàn toàn trong cuộc đua, vì cô ta đi chân không. Ngày mai chị phải tìm giày cho cô ấy ở trong đầm lầy đấy. Chúng tôi trườn qua một chỗ hàng rào gãy, mò mẫm tới lối đi và đứng trụ trên một bồn hoa dưới cửa sổ phòng khách. Ánh sáng phát ra từ đấy. Họ

không khép cánh cửa và rèm chỉ kéo một nửa. Cả hai chúng tôi đều có thể nhìn vào bằng cách đứng trên nền, bám vào gò cửa sổ, và chúng tôi trông thấy – Ôi! Đẹp làm sao! Một nơi lộng lẫy trải thảm đỏ thắm, những bàn ghế phủ vải đỏ thắm, một cái trần nhà trắng tinh viền bằng vàng, những giọt thủy tinh rủ xuống như mưa thành những dây chuyền bạc từ chính giữa và lung linh ánh nến êm dịu. Ông bà Linton không có ở đó, Edgar và em gái nó hoàn toàn làm chủ. Chúng nó có sướng không cơ chứ? Vào địa vị ấy, chắc chúng tôi sẽ nghĩ mình đang ở trên thiên đường. Và bây giờ chị thử đoán xem những đứa trẻ ngoan của chị lúc ấy đang làm gì? Isabella – tôi cho là nó mười một, kém Cathy một tuổi – nằm la hét ở đầu đằng kia phòng, tru tréo như đang bị những mụ phù thủy chích kim nung đỏ vào người, Edgar đứng trên nền lò sưởi lặng lẽ khóc, và ngồi giữa bàn là một con chó nhỏ, chân run rẩy, kêu ăng ẳng. Qua những lời chúng kết tội lẫn nhau, chúng tôi hiểu rằng chúng đã giành nhau, suýt xé đôi con vật. Đồ ngốc! Thú vui của chúng là thế đấy: giành nhau xem đứa nào giữ được một mớ lông ấm, rồi mỗi đứa bắt đầu khóc, vì cả hai, sau khi giằng co tranh cướp đều không chịu lấy cái của nợ ấy. Chúng tôi cười thẳng vào mặt những cái đồ được nuông chiều ấy; chúng tôi thực sự coi khinh bọn nó! Liệu chị có bắt được tôi muốn đoạt lấy cái gì Catherine thích không? Hoặc thấy riêng độc trọi hai đứa tôi tìm thú tiêu khiển trong việc gào thét và khóc nức nở, và lăn lộn trên mặt đất, mỗi đứa nằm tít tận một đầu phòng? Có cho tôi một nghìn cuộc đời tôi cũng chẳng đổi thân phận tôi ở đây lấy thân phận của Edgar ở ấp Thrushcross – dù có cho tôi cái đặc quyền ném lão Joseph từ trên đầu hồi nhà cao nhất xuống và quét mặt trước nhà bằng máu của Hindley, cũng không.

- Im đi, im đi nào! Tôi ngắt lời. Heathcliff, cậu vẫn chưa kể cho tôi hay làm sao cậu lại để Catherine ở lại.

- Tôi đã nói với chị là chúng tôi đã phá lên cười mà, nó trả lời. Bọn trẻ nhà Linton nghe tiếng chúng tôi và nhất tề lao như tên bắn ra cửa. Im lặng một lát rồi một tiếng kêu: “Ôi, má, má! Ôi má lại đây! Ôi, ba ôi!” Quả thật chúng đã rú lên những gì đại loại như thế. Chúng tôi bèn làm những tiếng động kinh khủng để khiến chúng hoảng sợ hơn nữa, rồi buông thành cửa sổ vì có người kéo then chặn và chúng tôi cảm thấy nên chuẩn là hơn. Tôi nắm tay Cathy và

đang giục chạy cho nhanh thì bỗng nhiên cô ngã xuống. “Chạy đi, Heathcliff, chạy đi!” cô thì thào. “Họ đã thả con chó bò^[9], nó vớ được tớ!” Con quỷ ấy đã ngoạm mắt cá chân Cathy chị Nelly ạ! Tôi nghe tiếng khịt gớm chết của nó. Cô không la hét – không! Dù có bị một con bò điên húc thủng bụng, cô cũng chả thèm kêu đau. Thế nhưng tôi thì lại kêu! Tôi xô ra những lời nguyện rửa đủ độc địa để diệt bất cứ ma quỷ nào; và tôi vớ được một hòn đá, ấn vào giữa hai hàm con chó và lấy hết sức mạnh cổ họng vào cổ họng nó. Cuối cùng, một tên đầy tớ khốn kiếp xách đèn chạy tới thét: “Giữ cho chặt. Skulker, giữ cho chặt!” Thế nhưng, gã thay đổi thái độ khi trông thấy con mồi của Skulker. Con chó bị nghẹt, cái lưỡi đỏ tía to tướng thè lè ra khỏi miệng đến gần một gang tay và cặp môi thười xuống rùng rùng dãi lẫn máu. Gã kia nhắc Cathy dậy. Cô nôn ọe, không phải vì sợ, tôi chắc chắn thế mà vì đau. Gã mang cô vào nhà; tôi đi theo, lau bầu rửa và dọa trả thù. “Bắt được cái gì, Robert?” từ cửa vào, Linton hỏi to. “Thưa ông, Skulker vớ được một con bé”, gã trả lời; “còn có một thằng bé nữa đây”, gã nói thêm, túm lấy tôi. “Nom nó có vẻ sừng sỏ đấy! Rất có thể, bọn trộm đã định tuồn chúng qua cửa sổ để mở các cửa lớn cho cả bọn vào sau khi mọi người ngủ, nhằm tha hồ tàn sát chúng ta. Im cái mồm, thằng ăn cắp nói năng tục tĩu! Mày sẽ bị treo cổ vì tội này. Ông Linton, xin ông đừng buông súng”. “Không, không Robert”, lão già ngu ngốc nói. “Bọn bắt lương biết hôm qua là ngày ta thu tiền thuê đất thuê nhà, chúng đã tính chuyện lột ta ngon lành. Vào đây, ta sẽ tiếp chúng một bữa. Kìa John, chẳng xích đóng chặt cửa lại. Cho con Skulker ít nước, Jenny. Dám thách thức một ông quan tòa ngay trong pháo đài của ông ta, lại vào dịp lễ Sabbath nữa, ghê thật! Không biết chúng còn hỗn láo đến đâu nữa mới thôi? Ồ, Mary thân yêu, nhìn này! Đừng sợ, đó chỉ là một thằng bé thôi – tuy nhiên mặt nó hăm hăm, rành là hung ác. Đem treo cổ nó tức thì trước khi bản chất nó kịp biểu hiện thành hành động cũng như trên diện mạo, khéo mà lại ích quốc lợi dân cơ đấy!” Ông ta kéo tôi ra dưới chùm đèn treo và bà Linton đặt mục kính lên sống mũi và giơ tay lên kính hải. Hai đứa trẻ hèn nhát cũng mon men bò lại gần hơn. Isabella lắp bắp: “Cái đồ

gớm ghiếc! Cho nó vào hầm rượu đi, ba. Nó giống hết cái thằng con trai lão thầy bói đã ăn cắp con trĩ của con, phải không, Edgar?”

Trong khi bọn họ xem xét tôi, Cathy tiến đến; cô nghe những câu vừa rồi và cười lớn, Edgar Linton, sau một cái nhìn soi mói đã đủ tinh tường để nhận ra cô. Bọn nó đã thấy chúng tôi ở nhà thờ, chị biết đấy, tuy chúng tôi ít khi gặp chúng ở chỗ khác. “Đây là cô Earnshaw! Nó thì thăm với mẹ, và má nhìn xem con Skulker đã cắn cô ta như thế nào kìa – chân cô ta chảy máu dữ quá!”

“Cô Earnshaw? Tầm bậy!” bà ta kêu lên. “Cô Earnshaw mà tại đi rông với một tên di-gan! Ờ, mà con thân yêu, cô bé có để tang đây này... Thôi chắc chắn là đúng rồi... Khéo cô bé thành tật suốt đời mất!”

“Sự bất cẩn của anh trai cô ta thật đáng tội!” ông Linton thốt lên, quay ngoắt từ tôi sang Catherine. “Tôi nghe Shielders” (tức là cha phó, thừa ông) “nói rằng cậu ta để mặc em gái lớn lên trong sự vô đạo hoàn toàn. Nhưng còn đây là ai? Cô ấy đã vớ được thằng bạn này ở đâu vậy? Úi chà chà! Tôi dám chắc nó là cái của lạ ông bạn láng giềng quá cố của tôi đã rước về, trong chuyến đi Liverpool đây – một thằng nhóc Ấn Độ, hay một thằng bé Mỹ hoặc Tây Ban Nha bị bỏ rơi!”

“Dù sao đi nữa thì cũng là một thằng nhỏ hung dữ”, bà già nhận xét, “và hoàn toàn không thích hợp với một nhà tử tế! Mình có để ý lời ăn tiếng nói của nó không, Linton? Em đau buồn vì các con mình đã nghe thấy những lời đó”.

Tôi lại bắt đầu văng tục – đừng có cáu, chị Nelly – thế là họ bèn sai Robert đem tôi đi khỏi. Tôi không chịu đi nếu không có Cathy. Gã lôi xềnh xệch tôi ra vườn, giúi chiếc đèn xách vào tay tôi, đe là thế nào cậu Earnshaw cũng sẽ được bảo cho biết về hành vi của tôi và, sau khi bảo tôi xéo thẳng, đóng cửa cài then lại cẩn thận.

Rèm cửa sổ vẫn còn vén lên ở một góc, và tôi trở lại chỗ cũ dò xét; bởi vì, nếu Catherine muốn về, tôi định bụng sẽ đập tan những ô kính lớn của họ ra làm triệu mảnh, trừ phi họ để cô ra khỏi nhà. Cô lặng lẽ ngồi trên một cái xô-pha. Bà Linton tháo giúp cô chiếc áo choàng của chị hàng sữa mà chúng tôi mượn lén để đi chơi, lắc đầu và nhẹ nhàng quở trách cô, là tôi đoán thế. Cô là một tiểu thư và họ phân biệt đối xử giữa cô và tôi. Rồi người đầy tớ gái mang một chậu

nước nóng vào rửa chân cho cô, ông Linton hòa nước nóng vắt chanh và rượu vang vào trong một cái cốc; và Isabella trút cả một đĩa bánh ga tô vào lòng cô, Edgar thì đứng há hốc mồm cách đó một quãng. Sau đó họ hong khô và chải bộ tóc đẹp của cô và đưa cô một đôi dép lê to tướng, đặt cô lên ghế có bánh xe đẩy đến bên đồng lửa sưởi. Tôi để cô lại trong trạng thái hết sức vui vẻ, cô chia suất ăn của mình cho con chó nhỏ và con Skulker, trong khi con này ăn, cô bẹo mũi nó. Cô nhóm lên một tia lửa tinh thần trong những cặp mắt xanh vô hồn của bọn trẻ Linton – đó là một ánh mờ phản quang từ bộ mặt mê hồn của cô. Tôi thấy chúng đầy vẻ ngưỡng mộ ngu xuẩn; cô hơn bọn nó một trời một vực – hơn tất cả mọi người trên trái đất, phải không, chị Nelly?

- Chuyện này sẽ có nhiều hậu quả hơn cậu tưởng, tôi đáp, đắp chăn cho nó và tắt nến. Cậu thật bất trị, Heathcliff ạ; cậu Hindley sẽ phải đi đến cực kỳ khắc nghiệt cho mà xem.

Tiên đoán của tôi hóa ra lại đúng hơn tôi mong muốn... Cuộc phiêu lưu không may ấy làm Earnshaw nổi khùng. Và rồi, để vá vúi mọi sự, hôm sau, ông Linton thân hành sang thăm chúng tôi; và lên lớp cho cậu chủ chúng tôi một bài học về việc điều khiển gia đình, khuyên cậu ta nhúc nhắc lên mà lo việc nhà cho nghiêm chỉnh. Heathcliff không ăn trận đòn nào, nhưng bị cảnh cáo rằng hễ còn mở mồm nói với cô Catherine là sẽ bị đuổi dứt khoát, còn mẹ Earnshaw cam đoan sẽ kiểm chế đúng mức em chồng khi cô trở về nhà, bằng sự khéo léo, chứ không bằng vũ lực, mẹ ta biết là không thể dùng vũ lực được.

Cathy ở lại ấp Thrushcross năm tuần, cho đến lễ Giáng Sinh. Lúc này, mắt cá chân cô đã lành hẳn và cách cư xử của cô đã tiến bộ nhiều. Mọi chủ chúng tôi, trong thời gian đó, sang thăm cô luôn và bắt đầu kế hoạch cải tạo của mình bằng cách dùng quần áo đẹp và phỉnh nịnh (mà cô sẵn sàng nhận), nhằm cố gắng nâng cao lòng tự trọng của cô; thành thử, thay vì một cô bé hoang dã bạt mạng, đầu không mũ măng, nhảy bổ vào nhà và lao tới hỗn hển ôm chầm lấy tất cả chúng tôi, thì kìa, từ trên mình một con ngựa ô nhỏ, đẹp, bước xuống một con người rất đĩnh đạc, với những lọn tóc nâu xoắn xuống từ một chiếc mũ hải ly cắm lông chim, mặc một bộ đồ nữ kị sỹ lượt thướt mà cô phải kéo lên bằng tay mới có thể đi vào nhà được. Hindley đỡ cô xuống ngựa, sung sướng kêu lên:

- Chà Cathy, em là một giai nhân thực sự rồi! Anh suýt không nhận ra em đấy; nom em bây giờ như một công nương. Isabella Linton không thể so với em nó, phải không Frances?

- Isabella không có những ưu điểm tự nhiên của Cathy, cô vợ trả lời, nhưng về đây, cô ấy phải chú ý, đừng có trở lại hoang dã như trước nữa. Ellen, giúp cô Catherine cởi bớt đồ ra đi – khoan, em thân yêu, khéo làm xoắn những lọn tóc, để chị tháo quai mũ ra đã.

Tôi cởi bộ đồ nữ kị sỹ và kìa, lấp lánh bên trong là một chiếc áo dài lụa sọc vuông sang trọng, quần trắng bó, giày bóng loáng. Và tuy mắt cô ánh lên vui thích khi lũ chó nhảy tới mừng, Cathy hầu như không dám sờ vào chúng, sợ chúng xun xoe bám vào y phục lộ liễu của mình. Cô khẽ hôn tôi – người tôi trắng xóa toàn bột vì đang làm bánh Nôen, nếu ôm ghì tôi thì chả hay ho gì; rồi cô nhìn quanh tìm Heathcliff. Cậu mợ Earnshaw hồi hộp theo dõi cuộc gặp mặt, thầm nghĩ nó sẽ cho phép họ có thể, trong chừng mực nào, nhận định xem có cơ sở gì để hy vọng ly gián được đôi bạn.

Mới đầu, thật khó mà tìm thấy Heathcliff. Nếu như trước khi Catherine vắng nhà, nó đã bừa bãi không chịu tự chăm sóc và không được ai chăm sóc, thì từ đó đến nay, nó lại càng tệ gấp mười thế. Ngoài tôi ra, không ai thậm chí đủ hảo tâm để nhắc nó tắm rửa

mỗi tuần một lần cho đỡ buồn; trẻ con vào tuổi nó thì chả mấy khi tự nhiên lại thích xà phòng và nước. Do đó, chưa kể đến quần áo đã ba tháng dầm bùn và bụi cùng mớ tóc dày bù xù không chải, mặt mũi và tay nó đều lem luốc dễ sợ. Rất có thể nó lẩn sau chiếc ghế từ khi trông thấy một cô tiểu thư duyên dáng, rạng rỡ như vậy bước vào nhà thay vì một đứa đầu bù tóc rối thuộc loại nó như nó chờ đợi. "Heathcliff có ở đây không?" cô hỏi, rút găng và phô ra những ngón tay trắng muốt do ở lì trong nhà không đụng đến việc gì. "Heathcliff, mà có thể tiến ra được đây", cậu Hindley nói to, khoái trá về sự lúng túng của nó và hài lòng thấy nó buộc phải trình diện với dáng vẻ một thằng bé mặt hạng gớm guốc như thế. "Mày có thể đến chúc mừng cô Catherine như những gia nhân khác".

Cathy vừa thoáng thấy bạn mình ở chỗ nó nấp, liền chạy bay tới ôm chầm lấy nó; trong một giây đồng hồ, cô hôn lên má nó bảy, tám cái, rồi dừng lại và lùi ra, cười phá lên: "Chà, nom đằng ấy mới đen và cau có làm sao! Và mới... mới ngộ dữ dội làm sao chứ! Nhưng đó là tại vì tớ quen thấy Edgar và Isabella Linton đấy mà. Này, Heathcliff, đằng ấy quên tớ rồi sao?"

Cô đặt câu hỏi đó là cũng có lý do, sự xấu hổ cùng lòng tự ái làm vẻ mặt Heathcliff càng u ám gấp đôi và khiến nó im sững.

- Bắt tay đi, Heathcliff, cậu Earnshaw nói với vẻ chiều cố, thỉnh thoảng mày cũng được phép thế.

- Tôi không bắt, thằng bé đáp, cuối cùng đã mở được miệng. Tôi không chịu để người ta cười tôi. Tôi không chịu thế đâu!

Và nó đã toan băng ra khỏi vòng người, nhưng cô Cathy lại tóm lấy nó.

- Tớ không định bụng cười đằng ấy đâu, cô nói. Tớ không tự ghì nỡ mình đấy thôi mà. Heathcliff, chí ít cũng bắt tay cái đã nào! Đằng ấy giận dữ cái gì? Chỉ tại trông đằng ấy kỳ kỳ là. Nếu đằng ấy rửa mặt và chải đầu thì sẽ tươi cả thôi. Mà sao đằng ấy bẩn thế?

Cô lo ngại nhìn chăm chăm vào những ngón tay đen đui nằm trong tay mình, đồng thời nhìn cả vào chiếc áo dài mà cô sợ chẳng đẹp để gì thêm qua chà xát với quần áo nó khi cô ôm chầm lấy nó ban nãy.

- Thì bạn gì cô phải chạm vào người tôi, nó đáp, nhìn theo luồng mắt của cô và giựt tay ra. Tôi cứ để bẩn thật lực theo như tôi muốn. Tôi thích bẩn và tôi sẽ bẩn.

Nói rồi, nó cầm đầu lao ra khỏi phòng giữa sự vui thích của cậu mợ chủ khiến Catherine bối rối thật sự; cô không thể hiểu nổi làm sao những nhận xét của mình lại làm bùng ra một cơn cáu giận như thế.

Sau khi xong nhiệm vụ hầu gái cho cô bé mới trở về, cho bánh vào lò và làm vui nhà bếp bằng những đồng lửa lớn, phù hợp với không khí đêm Nôen, tôi sửa soạn ngồi xuống, tự tiêu khiển bằng cách hát những khúc carol^[10] một mình, bất chấp những lời của Joseph cả quyết rằng lão coi những làn điệu vui vẻ tôi chọn là gần giống như ca khúc. Lão đã rút về phòng để cầu nguyện riêng, và cậu mợ Earnshaw đang phô với cô em những đồ vật linh tinh vui mắt định dành cho cô làm quà tặng bọn trẻ nhà Linton, gọi là cảm ơn lòng tốt của họ. Cậu mợ đã mời hai đứa đến Đồi Gió Hú chơi cả ngày hôm sau và bên ấy đã nhận lời với một điều kiện là bà Linton yêu cầu giữ gìn thận trọng, đừng để những cục cưng của bà lại gần cái “thằng bé hư đốn hay chửi thề” ấy.

Trong hoàn cảnh ấy, tôi còn lại độc một mình. Tôi ngửi cái mùi ngào ngạt của gia vị đang nóng lên và ngắm nghía những đồ dùng làm bếp sáng loáng, cái đồng hồ bóng lộn trong khung gỗ ô-rôn, những cốc bạc xếp trên một cái khay sẵn sàng để được rót đầy rượu bia hâm cho bữa ăn tối, và nhất là công trình tinh khôi không chút bụi bặm, kết quả sự chăm chút đặc biệt của tôi – quét tước sạch bong. Tôi thầm khen mọi vật một cách thích đáng, rồi nhớ dạo xưa cụ Earnshaw thường hay bước vào khi mọi cái đã được dọn dẹp tinh tươm, cụ gọi tôi là một cô gái linh hoạt, và giúi vào tay tôi một đồng silinh gọi là tiền thưởng Nôen. Từ đó, tôi tiếp tục nghĩ lại thuở sinh thời cụ rất cưng Heathcliff và chỉ sợ là nó sẽ bị bỏ mặc sau khi cụ chết; điều ấy đương nhiên dẫn tôi đến chỗ suy ngẫm về tình cảnh hiện tại của thằng bé tội nghiệp, thế là đang hát tôi chuyển sang khóc. Tuy nhiên, liền đó tôi chợt nghĩ giá có làm sao bù đắp một số thua thiệt của nó thì còn nghĩa lý hơn là bãi nước mắt thương hại. Tôi đứng dậy, đi ra sân tìm Heathcliff. Nó không đâu xa, tôi thấy nó đang vượt mướt bộ lông óng ánh của con ngựa non mới đẻ trong chuồng và cho những con khác ăn theo thường lệ.

- Làm mau đi, Heathcliff! Tôi nói, nhà bếp rất ấm cúng dễ chịu và Joseph đang ở trên gác; mau lên, để chị mặc cho em thật bảnh trước khi cô Cathy ra, rồi các em có thể ngồi với nhau một mình chiếm cả lò sưởi và chuyện trò thật lâu đến khi đi ngủ.

Nó cứ tiếp tục công việc, không buồn quay đầu về phía tôi.

- Lại đây... em có lại không? Tôi nói tiếp. Có bánh ga tô nhỏ, mỗi em được một cái đấy, cũng tạm đủ; và em cần nửa tiếng để mặc quần áo.

Đợi năm phút, không thấy nó trả lời, tôi bèn bỏ đi. Catherine ăn tối với anh trai và chị dâu; Joseph và tôi chia nhau một bữa ăn bất hòa, lấy cái vĩa làm gia vị, bên thì cắn cắt nhiech mắng, bên thì ngược ngạo vặc lại. Bánh ga tô và phó mát của Heathcliff còn lại trên bàn suốt đêm cho tiên cho quỷ. Nó loay hoay tiếp tục làm việc đến tận chín giờ, rồi lăm lăm lủi lủi đi về phòng. Cathy thức đến khuya, cô mình có hàng đống việc phải xếp đặt để tiếp đón những người bạn mới. Cô vào bếp một lần, định nói chuyện với cậu bạn cũ, nhưng nó đi đâu mất rồi, nên cô chỉ dừng lại hỏi xem nó có điều gì khúc mắc rồi trở về phòng riêng. Sáng ra, nó dậy sớm; và vì đó là ngày nghỉ, nó mang cái tâm trạng bức bối của mình ra chốn đồng hoang, mãi đến khi gia đình bắt đầu đi lễ nhà thờ mới xuất hiện trở lại. Dường như nhịn ăn và suy nghĩ đã khiến nó phẫn chấn hơn. Nó xun xoe quanh tôi một lúc rồi thu hết can đảm, đột ngột thốt ra:

- Chị Nelly, chị hãy làm cho tôi nom chỉnh tề, tôi sắp ngoan rồi.

- Đã đến lúc rồi đấy, Heathcliff ạ, tôi nói – cậu đã làm Catherine buồn; tôi dám chắc cô ấy đang ân hận là đã về nhà! Coi bộ như cậu ghen tị vì thấy cô ấy được trọng thị hơn mình.

Nó không tiếp thu được cái khái niệm ghen tị với Catherine, nhưng cái hàm ý làm cho cô buồn thì nó hiểu khá rõ.

- Cô ấy có bảo là cô ấy buồn không? Nó hỏi, vẻ rất nghiêm trang.

- Cô ấy đã khóc khi tôi nói là sáng nay cậu lại biến mất.

- Này, đêm qua, tôi đã khóc, nó đáp, và tôi có lý do để khóc hơn cô ấy.

- Phải, cậu có lý do để đi ngủ với một trái tim kiêu diêu và một cái bụng rỗng, tôi nói. Những người kiêu kỳ thường nuôi đau buồn cho chính mình. Nhưng nếu cậu thấy xấu hổ vì cái thói hay động lòng thì khi cô ấy về, cậu nhớ phải xin lỗi nghe. Cậu phải đi tới và đề

ngiht được hôn và nói là... mà cậu biết hơn ai hết phải nói gì rồi đây; có điều là phải nhiệt tâm, chứ đừng làm như thể cậu nghĩ là cô ấy đã thành người xa lạ vì cái áo dài lộng lẫy. Bây giờ, mặc dầu chị bận làm bữa trưa, chị vẫn ăn bớt thời gian soạn sửa cho em, làm sao để Edgar Linton nom sẽ hết như một con búp bê bên cạnh em, mà quả nó thế thật. Em nhỏ tuổi hơn, nhưng chị cam đoan là em cao hơn và rộng vai gấp đôi nó. Em có thể đánh ngã nó trong nháy mắt, em có cảm thấy thế không nào?

Mặt Heathcliff sáng lên một lúc rồi lại sầm xuống, và nó thở dài.

- Nhưng chị Nelly ạ, nếu em có đánh ngã nó đến hai mươi lần thì cũng chả làm cho nó kém đẹp trai hoặc làm em đẹp thêm lên chút nào. Em ước sao mình có bộ tóc sáng, nước da trắng, ăn mặc đi đứng chừng chạc và có cơ sau này cũng giàu như nó!

- Và chốc chốc lại khóc gọi mẹ, tôi thêm vào, và run lên khi một gã trai làng giơ nắm đấm dọa, và ngồi ru rú ở nhà cả ngày vì một trận mưa rào. Ôi! Heathcliff, cậu đang phô bày một tinh thần thật xoàng xĩnh! Lại mà soi gương này, tôi sẽ chỉ cho cậu thấy điều cậu nên mong ước. Cậu có nhận thấy hai cái nét này ở giữa hai mắt cậu và cặp lông mày rậm kia đáng lẽ uốn cong lên thì lại võng xuống ở giữa; và hai cái thầng quỉ đen kia ẩn sâu thế, chả bao giờ mạnh dạn mở cửa sổ hàng hoàng mà cứ nhấp nháy thậm thụt bên dưới như cái đồ gián điệp của Satan ấy? Hãy mong ước và học cách là cho phẳng lì những nếp nhăn cau có, ngược cặp mí mắt lên một cách thẳng thắn, biến những con quỉ kia thành những thiên thần ngây thơ, đầy lòng tin cậy, không ngờ vực, hoài nghi gì, và luôn luôn nhìn thấy bạn nơi không chắc là có thù. Đừng mang cái vẻ của một con chó dữ biết là mình đáng bị đá, song lại căm ghét cả thế gian cũng như người đá mình, vì nỗi mình bị đau.

- Nói cách khác là tôi phải mong ước có đôi mắt to, xanh và vầng trán phẳng của Edgar, nó đáp. Tôi có mong ước thế thật... nhưng có mong cũng chả được.

- Một tấm lòng tốt sẽ giúp cậu có một bộ mặt đẹp cho dù cậu có là người da đen thực thụ, cậu em ạ, tôi nói tiếp, nhưng một trái tim độc ác sẽ biến bộ mặt đẹp thật trở thành một cái gì còn tệ hơn là xấu xí. Và bây giờ, rửa ráy, chải chuốt và dẫn dỗi xong rồi – cậu hãy nói cho tôi xem cậu có nghĩ là mình cũng khá đẹp trai không nào?

Tôi nói cho cậu biết, tôi thấy thế đó. Cậu có vẻ như một hoàng tử cải trang ấy. Biết đâu cha cậu chả là Hoàng đế Trung Hoa và mẹ cậu là Hoàng hậu Ấn Độ, mỗi người bỏ thu nhập một tuần ra cũng đủ tậu cả Đồi Gió Hú lẫn ấp Thrushcross? Và cậu đã bị bọn thủy thủ hiểm ác bắt cóc đem về Anh. Ở địa vị cậu tôi sẽ hình dung mình là dòng dõi cao quý và những ý nghĩ về gốc gác của mình sẽ cho tôi can đảm và phẩm cách để chịu đựng những áp bức của một nông gia quèn.

Cứ thế tôi liến láu, và Heathcliff mất dần nét cau có. Nó đã bắt đầu có vẻ hoàn toàn thích thú thì đột nhiên cuộc trò chuyện của chúng tôi bị cắt ngang bởi một tiếng lọc cọc từ mé dưới đường đi lên và vào sân. Nó chạy ra chỗ cửa sổ, còn tôi thì ra chỗ cửa lớn, vừa kịp trông thấy hai anh em nhà Linton từ chiếc xe nhà bước xuống, trùm kín trong áo choàng, khăn lông thú, và anh em Earnshaw cũng xuống ngựa – mùa đông, họ thường cưỡi ngựa đi lễ nhà thờ. Catherine dắt mỗi đứa một tay đưa vào nhà và đặt chúng ngồi trước đồng lửa. Hơi ấm khiến bộ mặt trắng nhợt của chúng mau chóng hồng hào lên.

Tôi giục cậu bạn tôi mau ra tỏ bày thái độ hòa nhã của mình, và nó vui vẻ nghe theo; nhưng rủi thay, khi nó mở cửa bên phải nhà bếp thì Hindley cũng mở cửa phía bên kia. Hai người gặp nhau, cậu chủ bức mình vì thấy nó sạch sẽ, vui tươi, hoặc có lẽ do sốt sắng muốn giữ lời hứa với bà Linton, bèn đẩy nó vào bằng một cái guiú mạnh đột ngột và giận dữ ra lệnh cho Joseph “giữ cái thằng này ở ngoài phòng – tổng nó lên gác xếp cho đến khi xong bữa trưa. Nếu để nó một mình trong giây phút với đồ tráng miệng, nó sẽ vọc tay vào bánh và ăn cắp hoa quả đấy”.

- Này, thưa cậu chủ, tôi không được, trả lời, cậu ấy sẽ không đụng vào cái gì đâu, chắc chắn vậy; với lại, tôi thiết tưởng cậu ấy cũng phải có phần trong những món ăn ngon lành như chúng ta chứ.

- Nó sẽ hưởng phần bàn tay này nếu tôi bắt được nó dưới nhà trước khi trời tối. Hindley nói to. Xéo đi, đồ ma cà bông! Sao, mày định học đòi làm công tử bột đấy à? Hãy đợi đến lúc tao tóm được những lọn tóc tao nhã kia, xem tao có kéo dài thêm tí nữa không.

- Thế cũng đã khá dài rồi đấy, cậu Linton nhận xét, từ khung cửa lớn ghé mắt nhòm ra. Không biết tóc tai như vậy có làm nó đau đầu không. Trông như một cái bờm ngựa phủ lên mắt nó ấy.

Linton đánh bạo nêu nhận xét ấy, không hề có ý lăng mạ, nhưng bản chất dữ dội của Heathcliff không sẵn sàng chịu đựng chút gì có vẻ ngược ngạo ở một kẻ mà hình như ngay từ bấy giờ nó đã ghét như một tình địch. Nó vớ lấy một cái liễn nước xốt tảo nóng (vật đầu tiên trong tầm tay nó) và hắt toẹt vào mặt, vào cổ kẻ vừa nói: cu cậu này lập tức la ầm ĩ khiến Isabella và Catherine hốt hải chạy đến. Cậu Earnshaw liền túm ngay lấy tên thủ phạm, giải đến buồng mình, ở đó chắc cậu cho nó một liều thuốc thô bạo để làm nguội cơn khùng của nó, vì lúc trở ra, cậu đỏ mặt tía tai, thở không ra hơi. Tôi lấy khăn lau bát đĩa và khá bức bối chùi cọ mũi mồm cho Edgar, thầm cho là đáng đời nó, ai bảo xen vào. Em gái nó thì bắt đầu khóc đòi về và Cathy đứng bên, lúng túng đỏ mặt ngượng cho tất cả mọi người.

- Đáng lẽ anh không nên nói với cậu ấy làm gì! Cô thân mật trách cậu Linton. Cậu ấy vốn đã cáu kỉnh sẵn, và bây giờ anh đã làm hỏng cuộc đến thăm, còn cậu ấy thì sẽ bị đánh đòn. Tôi không thích cậu ấy bị đòn một tí nào! Tôi không bụng nào mà ăn trưa được nữa. Tại sao anh lại nói với cậu ta, hử Edgar?

- Tôi có nói với nó đâu, cu cậu nức nở, buột khỏi tay tôi và lấy chiếc khăn tay bỏ túi bằng vải lanh mịn lau nốt mặt mũi. Tôi đã hứa với má là sẽ không nói lời nào với nó và đã làm đúng như thế.

- Thôi, đừng khóc, Cathy đáp, vẻ khinh bỉ, anh có bị giết đâu. Đừng gây thêm chuyện phiền nữa; anh tôi đang đến kia kìa, lặng im nào! Im đi! Isabella! Có ai làm đau cô không nào?

- Nào, nào, các em ngồi đi. Hindley nói lớn, tất tưởi bước vào. Cái thằng nhỏ vũ phu ấy làm anh nóng cả người lên. Bận sau, cậu Edgar ạ, hãy nắm luật bằng quả đấm của chính mình – làm vậy, em sẽ ăn ngon miệng.

Đám liên hoan nhỏ trở lại thanh thản khi nhìn thấy bữa tiệc thơm ngào ngạt. Họ đã đói bụng sau khi phóng ngựa tới đây và dễ dàng khuây khỏa, bởi lẽ không có gì tai hại thật sự xảy đến với họ. Cậu Earnshaw xắn những phần hào phóng tiếp vào các đĩa, và nữ chủ nhân sôi nổi trò chuyện, làm mọi người vui lên. Tôi đứng hầu bàn

đăng sau cái ghế của mợ ấy, và khổ tâm nhìn thấy Catherine mắt ráo hoảnh, vẻ tỉnh bơ, bắt đầu cắt một cái cánh ngỗng trước mặt mình. “Một đứa bé không có tình cảm”, tôi nghĩ thầm. “Nó bỏ rơi những buồn khổ của thằng bạn chơi cũ một cách nhẹ nhàng làm sao. Mình không ngờ nó lại ích kỷ đến thế”. Cô đưa một miếng lên miệng rồi lại đặt xuống, má đỏ bừng lên, nước mắt trào rơi trên má. Cô đánh tuột cái nĩa xuống sàn và vội vàng bổ xuống dưới gầm bàn để giấu nỗi xúc động. Tôi không gọi cô là một đứa bé không có tình cảm nữa; vì tôi nhận thấy cô suốt ngày như trong ngục sám hối, chỉ mong gặp dịp để được một mình hoặc đến thăm Heathcliff bị cạm chủ khóa cửa nhốt ở trên gác – tôi phát hiện thấy thế khi tìm cách tuần riêng cho nó một mớ thức ăn hầu lẩn.

Đến tối, có khiêu vũ, Cathy bèn xin thả nó vì Isabella không có bạn nhảy; những lời cầu khẩn của cô không ăn thua và tôi được chỉ định lấp chỗ trống. Nhảy nhót phấn hứng lên, chúng tôi xua tan được mọi u ám, và sự thích thú của bọn tôi càng tăng khi ban nhạc Gimmerton tới, với tổng số mười lăm người; một tom-pét, một tom-bôn, nhiều clarinet, bát-xông, kèn co và một xe-lô, chưa kể các ca sĩ. Mỗi dịp Nôen, họ đi tua tất cả các nhà tử tế khá giả, được thù lao, và nghe họ chơi, bọn tôi xem như được một châu chiêu đãi hạng nhất. Sau những carol thường lệ, chúng tôi bảo họ chuyển sang chơi ca khúc và những bài ca bốn bè. Mợ Earnshaw thích nhạc, thế là họ cho chúng tôi nghe ê hề.

Catherine cũng thích nhạc, nhưng cô bảo đứng trên đầu cầu thang nghe hay nhất và cô đi lên trong bóng tối; tôi liền theo sau. Họ đóng cửa dưới nhà, không để ý thấy sự vắng mặt của chúng tôi, vì phòng đầy những người là người. Cô không dừng lại ở đầu cầu thang mà tiếp tục lên nữa, tới gác xép nơi Heathcliff bị nhốt, và lên tiếng gọi. Hồi lâu, nó một mực không chịu trả lời; cô vẫn kiên trì và cuối cùng dỗ được nó nói chuyện với mình qua vách gỗ. Tôi để cho đôi trẻ tội nghiệp trò chuyện với nhau, không quấy rối, cho đến lúc đồ chừng là các bài hát sắp chấm dứt và các ca sĩ sắp nghỉ để giải khát đôi chút; bấy giờ tôi mới leo lên chiếc thang để báo cho cô. Thay vì thấy cô bên ngoài, tôi nghe thấy tiếng cô ở bên trong. Cái con khỉ con đã chui qua ô cửa mái của gian gác xép kia, và tôi phải khó khăn hết sức mới dỗ được cô trở ra. Heathcliff cùng ra với cô và

cô nằng nặc đòi tôi phải đưa nó vào nhà bếp, vì lão gia nhân đồng bạn với tôi đã đi sang một nhà hàng xóm để thoát khỏi âm thanh bài “thánh ca quỷ quái” của chúng tôi, như lão ưng gọi thế. Tôi bảo chúng là tôi không may may có ý định khuyến khích những mưu mẹo của chúng, song vì tên tù nhân kia từ bữa chiều qua chưa có tí gì lót dạ, nên tôi nhắm mắt làm ngơ cho nó đánh lừa cậu Hindley một lần này thôi, Nó đi xuống; tôi đặt một cái ghế đầu cho nó cạnh đồng lửa và thết nó một số món ngon lành, nhưng nó nôn nao trong người, chỉ ăn được ít thôi, những cố gắng của tôi nhằm tiếp đãi nó đều bị khước từ. Nó tỳ hai khuỷu tay lên đầu gối, tay đỡ cằm và chìm đắm trong suy tư câm lặng. Tôi hỏi nó nghĩ gì thì nó trả lời nghiêm trang:

- Tôi đang cố xác định xem sẽ trả miếng Hindley như thế nào. Tôi bất cần phải chờ bao lâu, miễn là cuối cùng tôi có thể làm được điều ấy. Tôi hy vọng cha ấy đừng chết trước khi tôi trả được hận!

- Thật xấu hổ, Heathcliff! Tôi nói. Trừng phạt kẻ ác là việc của Chúa, chúng ta phải học tha thứ.

- Không. Chúa sẽ không thỏa ý được thấy tôi tha thứ đâu, nó đáp. Tôi chỉ ước sao biết được cách trả thù tốt nhất thôi! Cứ để mặc tôi, rồi tôi sẽ nghĩ ra mưu kế, trong khi nghĩ đến điều đó, tôi cảm thấy khổ sở.

Nhưng, thưa ông Lockwood, tôi quên mất là những chuyện này không mua vui được cho ông. Tôi lấy làm ân hận là sao mình lại rông dài đến mức ấy, để cháo của ông nguội lạnh và ông thì gà gật buồn ngủ rũ ra! Lẽ ra, tất cả những gì ông cần nghe về chuyện của Heathcliff, tôi có thể nói trong dăm, bảy chữ thôi.

Tự ngắt câu chuyện của mình như vậy, bà quản gia đứng dậy toan bỏ đồ khâu sang bên, song tôi cảm thấy không thể rời khỏi lò sưởi; mà tôi đâu có ngủ gật.

- Ngồi yên, bà Dean, tôi kêu lên, cứ ngồi lại nửa tiếng nữa. Bà kể chuyện thông thả thế là phải. Đó là cái cách tôi thích; và bà nên kể nốt vắn theo kiểu ấy. Tôi quan tâm đến mọi nhân vật bà đã nhắc tới, ít hoặc nhiều.

- Đồng hồ đánh mười một tiếng rồi, thưa ông.

- Không thành vấn đề, tôi không quen đi ngủ vào quãng này. Một, hai giờ cũng là sớm chán đối với một người nằm dài đến mười

giờ sáng.

- Ông không nên nằm đến mười giờ. Phần tốt đẹp nhất của buổi sáng đã qua lâu trước lúc đó. Người nào đến mười giờ mà chưa làm được nửa công việc hàng ngày thì dễ có cơ bỏ dở nửa kia.

- Dù sao mặc lòng, bà Dean, bà cũng cứ trở lại ghế đi đã, vì mai tôi định kéo dài đêm đến tận chiều. Tôi tiên đoán chỉ ít mình cũng cảm hàn dai dẳng.

- Tôi hy vọng không phải thế, thưa ông. Thôi được, ông phải cho phép tôi bỏ quãng độ ba năm; trong thời gian đó vợ Earnshaw...

- Không, không. Tôi không cho phép điều gì như thế cả! Bà có biết cái tâm trạng khi ta ngồi một mình, trước mặt là mèo mẹ liếm láp mèo con trên thảm, ta theo dõi hoạt động ấy chăm chú đến nỗi chỉ cần mèo mẹ bỏ qua một bên tai là khiến ta đâm bực mình?

- Một tâm trạng lười nhác ghê gớm, tôi dám nói vậy.

- Trái lại, một tâm trạng hoạt động đến mệt nhoài. Đó là tâm trạng tôi lúc này, và do đó bà cứ tiếp tục kể thật tỷ mỉ đi. Tôi nhận thấy người vùng này so với người tỉnh thành, có cái ưu điểm tương tự như con nhện trong ngục tối làm người tù khuây khỏa hơn là con nhện trong nhà có thể giải sầu cho người nhàn cư ở đó; tuy nhiên, sự hấp dẫn sâu sắc không phải hoàn toàn tùy thuộc tình yêu của người quan sát. Họ quả có sống nghiêm túc hơn, nội tâm hơn và ít hời hợt, phù phiếm bề ngoài hơn. Tôi nghĩ ở đây một tình yêu trọn đời là hầu như khả thể, mà tôi vốn là kẻ một mực không tin có tình yêu nào đậu được lấy một năm. Một đẳng, giống như đặt một người đói ngẫu trước một món duy nhất, anh ta có thể hoàn toàn tập trung nỗi thèm ăn vào đó và thưởng thức ngon lành; đằng kia là đưa anh ta vào một bàn tiệc do các đầu bếp Pháp bày biện, có lẽ xét chung cả bữa, anh ta cũng có thể khoái như vậy đấy, nhưng tách riêng từng món thì chỉ là một hạt nguyên tử trong sự đánh giá và hồi ức của anh ta mà thôi.

- Ồ! Ở đây chúng tôi cũng giống như ở mọi nơi khác thôi, khi ông hiểu chúng tôi hơn, bà Dean nhận xét, hơi bối rối khi thấy tôi nói thế.

- Xin lỗi, tôi trả lời chính bà, người bạn tốt của tôi, là một bằng chứng hùng hồn bác bỏ lời khẳng định đó. Trừ một vài nét tính lẽ vặt vãnh, ở bà không có dấu hiệu gì của những cung cách mà tôi

thường quen coi là đặc trưng của tầng lớp bà. Tôi chắc hẳn bà hay nghĩ ngợi nhiều gấp bội lớp gia nhân nói chung. Bà đã buộc phải vun trồng những năng lực suy tư của mình vì thiếu những cơ hội phí phạm cuộc đời vào những chuyện tầm phào ngu ngốc.

Bà Dean cả cười:

- Chắc hẳn tôi tự đánh giá mình là một loại người vững vàng, biết điều, bà nói, không hẳn là do sống giữa đồi núi và chỉ thấy một loạt bộ mặt, một loạt hành động hết năm này sang năm khác, nhưng tôi đã trải qua kỷ luật khe khắt, điều đó dạy tôi biết khôn ngoan; với lại, tôi đã đọc nhiều hơn ông tưởng, thưa ông Lockwood. Trong cái thư viện này, ông không thể tìm thấy cuốn sách nào mà tôi chưa từng đọc qua, hơn thế nữa, chưa từng rút ra điều bổ ích ở đó, trừ phi nó ở ngăn sách tiếng Hy-La và ngăn tiếng Pháp thôi – đám này thì tôi phân biệt được quyển nọ với quyển kia; đó là mức tối đa mà ông có thể chờ đợi ở con gái một người đàn ông nghèo khổ. Dù sao đi nữa, nếu cần kể cà theo đúng giọng chuyện phiếm thì tốt hơn là tôi cứ kể tiếp, và thay vì nhảy cóc ba năm, tôi sẽ chuyển luôn qua mùa hè năm sau – hè 1778, tức là gần hai mươi ba năm trước đây.

Vào một buổi sáng đẹp trời tháng sáu, đứa bé xinh xẻo đầu tiên được giao cho tôi nuôi và là người cuối cùng của dòng họ Earnshaw, ra đời. Bọn tôi đang bận dỡ cỏ phơi khô ở một cánh đồng xa thì cô gái thường mang bữa điểm tâm cho chúng tôi chạy ngang qua bãi cỏ và ngược con đường nhỏ, sớm hơn thường lệ tới một tiếng đồng hồ, vừa chạy vừa gọi tôi.

- Ôi! Đứa bé mới kháu làm sao chứ! Cô hỗn hển. Thằng bé đẹp nhất từng cất tiếng chào đời! Cơ mà ông đốc tờ bảo mợ chủ đi đứt mất thôi; ông ấy bảo mợ bị ho lao từ nhiều tháng nay. Tôi nghe thấy ông ta bảo cậu Hindley thế. Bây giờ không có gì cứu được nữa và mợ ấy sẽ chết trước mùa đông. Chị phải về nhà ngay. Chị phải nuôi nó, Nelly ạ, cho nó ăn sữa với đường và ngày đêm chăm nom nó. Tôi ước gì tôi là chị vì nó sẽ hoàn toàn thuộc về chị khi không còn mợ chủ nữa!

- Nhưng mợ ấy ốm nặng lắm à? Tôi hỏi vút cái cào xuống và thắt chiếc mũ vải.

- Tôi chắc thế, nhưng nom mợ ấy thật can đảm, cô gái đáp, vì mợ ấy nói chuyện như thể mợ nghĩ là mình sẽ sống để thấy nó khôn lớn nên người. Mợ vui sướng mê mẩn, nó đẹp thế cơ mà. Nếu tôi là mợ ấy, tôi dám chắc tôi sẽ không chết. Chỉ nhìn nó là sẽ đỡ bệnh, bất chấp ông Kenneth. Tôi cáu ông ấy ghê. Bà Earnshaw bế chú thiên thần nhỏ xuống chính sảnh cho cậu chủ xem và mặt cậu ấy vừa mới sáng bừng lên thì lão già báo điềm gở đã bước tới nói: "Earnshaw, thật phước đức là mợ ấy đã qua khỏi mà để lại cho cậu đứa con trai này. Khi mợ ấy đến đây tôi đã cảm thấy chắc là mợ ấy không đậu được lâu; và bây giờ, tôi phải nói với cậu là có lẽ mùa đông tới sẽ kết liễu đời mợ. Đừng choáng váng và quá phiền muộn vì chuyện đó! Vô phương cứu chữa! Lẽ ra cậu phải khôn ngoan hơn đừng có chọn một cô gái phế phẩm như thế!"

- Thế cậu chủ trả lời ra sao? Tôi hỏi.

- Hình như cậu chửi thề, cơ mà tôi không để ý đến cậu ấy, tôi lên mãi nhìn thằng bé, và cô ta lại bắt đầu say sưa tả nó.

Cũng háo hức như cô, tôi hăm hở chạy vội về nhà để chính mắt mình chiêm ngưỡng, tuy tôi cũng rất buồn cho Hindley. Trong tim cậu, chỉ có chỗ cho hai thần tượng – vợ cậu và bản thân cậu. Cậu mê cả hai và phụng thờ một, tôi không hình dung sao cậu có thể chịu đựng được tổn thất này.

Khi chúng tôi về tới Đồi Gió Hú, thì cậu đứng đó, ngay cổng trước. Lúc đi qua, tôi hỏi: “Em bé thế nào?”

- Sắp sửa biết chạy quanh rồi, Nelly ạ cậu đáp, miệng nở nụ cười vui vẻ.

- Thế còn mợ? Tôi đánh bạo hỏi. Ông đốc-tờ bảo mợ...

- Ma bắt ông đốc-tờ đi! Cậu ngắt lời, mặt đỏ tía tai. Frances chẳng sao cả; bằng giờ tuần sau, mợ sẽ hoàn toàn khỏe mạnh. Chị có lên gác không? Bảo mợ là tôi sẽ lên nếu mợ hứa không nói chuyện. Sở dĩ tôi để mợ nằm một mình là vì mợ không chịu ngồi miệng; mà mợ phải... bảo mợ là ông Kenneth nói mợ phải im lặng.

Tôi chuyển lời nhắn ấy cho mợ Earnshaw, tâm trí mợ có vẻ như đang bay bổng, và mợ vui vẻ trả lời:

- Tôi hầu như không nói một lời, Ellen ạ, thế mà anh ấy đã khóc bỏ ra ngoài hai lần. Thôi được, bảo là tôi hứa không nói, nhưng thế không có nghĩa là tôi không được cười anh ấy!

Tội nghiệp! Cho đến trước khi chết một tuần, tâm trạng vui vẻ đó không lúc nào rời mợ và cậu thì cứ khẳng khẳng một mực, nói cho đúng hơn, điên cuồng khẳng định là sức khỏe của mợ khá lên từng ngày. Khi ông Kenneth báo cho cậu biết mọi thuốc thang đều vô ích khi bệnh tình đã đến giai đoạn này và cậu không cần phải tiêu thêm để chạy chữa cho mợ, cậu vặc lại:

- Tôi biết là không cần... nhà tôi khỏe... nhà tôi không cần gì ông chạy chữa thêm nữa! Nhà tôi chẳng bao giờ ho lao cả. Đó là một cơn sốt và nó dứt rồi, mạch cô ấy bây giờ cũng chậm như mạch tôi và má cô ấy cũng mát như má tôi.

Cậu cũng nói với mợ như vậy và mợ dường như tin lời cậu; nhưng một đêm, khi đang dựa lưng vào vai cậu, nói rằng có lẽ hôm sau mình có thể dậy được, thì mợ bị một cơn ho – một cơn rất nhẹ thôi. Cậu bế thốc mợ lên; mợ vòng hai tay ôm cổ cậu, mặt biến sắc, và mợ chết.

Như cô hầu gái đã tiên đoán, thằng bé Hareton được phó thác hoàn toàn cho tôi. Về phần cậu Earnshaw, miễn sao thấy nó khỏe mạnh và không bao giờ nghe thấy tiếng khóc, là cậu bằng lòng. Đối riêng bản thân thì cậu trở nên tuyệt vọng; nỗi đau buồn của cậu thuộc loại không cất lên thành tiếng than van. Cậu không khóc lóc, cũng chẳng cầu nguyện; cậu nguyên rủa và thách thức, ghét cả Thượng Đế lẫn người đời, buông thả chơi bời phóng đảng, bất cần mọi sự. Đám gia nhân không thể chịu đựng lâu dài cách cư xử bạo ngược và xấu xa của cậu; Joseph và tôi là hai người duy nhất ở lại. Tôi chẳng nỡ bỏ đứa bé được giao cho tôi trông nom. Hơn nữa, ông biết đấy, tôi đã từng là chị em sữa của cậu ấy và sẵn sàng tha thứ hành vi của cậu hơn là một người dưng. Joseph ở lại để nạt nộ tá điền và đám lao công. Thiên hướng của lão là trụ ở chỗ nào có nhiều đời bại để cho lão quả trách.

Những thói tật xấu và bạn bè xấu của cậu chủ hình thành một tấm gương hay hóm cho Catherine và Heathcliff. Cách đối xử của cậu với Heathcliff đã đến mức để làm cho một vị thánh biến thành một con quỷ. Và quả thật, vào thời kỳ đó dường như thằng bé đã bị một cái gì ma quái ộp vào người vậy. Nó khoái trá chứng kiến sự sa đoạ khôn bề cứu vãn của Hindley và càng ngày sự lì lợm man rợ và tính hung hãn của nó càng rõ nét. Tôi không thể lột tả, dù chỉ là nửa phần, cái cảnh địa ngục trong nhà chúng tôi lúc bấy giờ. Cha phó thôi không đến nữa, và cuối cùng chẳng còn người tử tế nào đi lại gần gũi chúng tôi nữa; trừ phi những lần Edgar Linton đến thăm cô Cathy có thể coi là ngoại lệ. Đến tuổi mười lăm; cô là nữ hoàng tuyệt sắc của vùng nông thôn này, không ai sánh kịp. Và cô đã trở thành một con người kiêu kỳ, ương bướng! Tôi thú thật là tôi không ưa cô từ khi cô qua thời thơ ấu, và tôi luôn chọc tức bằng cách hạ bệ thói hóm hĩnh của cô. Tuy vậy, cô không bao giờ ghét tôi. Cô có một tấm lòng chung thủy tuyệt vời với những quan hệ gần bó cũ; ngay cả Heathcliff cũng vẫn được cô thương mến như xưa, không chút suy suyển, và cậu Linton, mặc dù hơn hẳn nó, cũng khó lòng gây được một ấn tượng sâu bằng.

Edgar Linton là ông chủ quá cố của tôi; ảnh của ông trên lò sưởi đây. Trước đây, ảnh ông thường treo một bên, còn bên kia là ảnh vợ, nhưng ảnh bà ấy bị cất đi rồi, nếu không thì ông có thể thấy

được phần nào diện mạo bà ấy ngày xưa ra sao. Ông có nhìn rõ bức kia không?

Bà Dean gơ cây nến lên và tôi nhìn thấy một bộ mặt đường nét dịu dàng, rất giống cô gái ở bên Đồi nhưng sắc thái tư lự và hòa nhã hơn. Một bức ảnh đẹp. Mái tóc dài, sáng màu, hơi loăn xoăn ở hai bên thái dương; đôi mắt to và nghiêm nghị; vóc hình có phần quá yếu điệu. Tôi không lấy gì làm lạ về việc Catherine Earnshaw có thể vì một con người như thế này mà quên người bạn thuở ban đầu. Điều làm tôi ngạc nhiên nhiều là một con người có trí tuệ tương xứng với hình thể như ông ta làm sao lại có thể mê được Catherine Earnshaw như tôi hình dung cô trong ý niệm.

- Một bức chân dung rất dễ thương; tôi nhận xét với bà quản gia. Có giống không?

- Giống đấy, bà trả lời, nhưng khi ông ấy linh hoạt thì còn đẹp hơn, đây là cái vẻ thường ngày của ông; nói chung, ông ấy thiếu linh lợi.

Catherine đã tiếp tục duy trì mối quan hệ quen biết với anh em Linton từ khi cô ở năm tuần trong nhà họ. Vì cô không muốn phô bày khía cạnh thô lỗ của mình khi ở nơi mà lúc nào cô cũng chỉ thấy một phong độ lịch sự như thế, nên vô hình trung, cô đã gây ấn tượng mạnh mẽ đối với hai ông bà già bằng sự thân mật hồn nhiên của mình; chiếm được lòng ngưỡng mộ của Isabella, trái tim và linh hồn của cậu anh. Những thành công này khiến cô thích chí ngay từ đầu bởi cô vốn đầy tham vọng, và dẫn cô đến chỗ mang một tính cách hai mặt mà thực ra không có ý định lừa ai ở cái nơi mà cô nghe thấy gọi Heathcliff là một thằng nhãi vô lại thô bỉ và còn "tệ hơn một tên cục súc", cô thận trọng không hành động như nó; nhưng ở nhà, cô chẳng mấy có khuynh hướng thực hành phép lịch sự – làm thế chỉ tổ bị cười – và cũng chẳng cần kiềm chế cái bản chất ngỗ ngược, khi mà điều đó chẳng khiến cô được khen hoặc kính nể.

Cậu Edgar họa hoằn mới thu thập đủ can đảm để công khai đến thăm Đồi Gió Hú. Cậu khiếp tiếng Earnshaw và lẩn tránh không muốn gặp cậu này; tuy nhiên bao giờ chúng tôi cũng cố gắng tiếp cậu một cách lịch sự nhất. Bản thân chủ nhân cũng tránh không xúc phạm cậu, tuy biết rõ lý do đến thăm, và khi nào không thể thanh nhã được thì lánh mặt. Tôi có phần nào nghĩ là Catherine không

thích cậu đến chơi. Cô không biết giao hoạt, không bao giờ điều dàng và hiển nhiên là không muốn hai bạn trai của mình gặp nhau chút nào; vì khi Heathcliff lộ vẻ khinh bỉ Linton ngay trước mặt cậu này, cô không thể đồng tình phần nào như cô vẫn làm thế sau lưng cậu; và khi Linton tỏ ra ghê tởm và ác cảm với Heathcliff, cô không dám đứng vững với thái độ của cậu, như thể việc coi là người bạn cùng chơi là chẳng mấy hệ trọng đối với cô. Nhiều lần tôi đã cười những bồi rối và những phiền muộn khôn xiết kể mà cô hoài công giấu để khỏi bị tôi chế. Điều đó nghe có vẻ tệ nhưng cô kiêu kỳ đến nỗi người ta đâm ra thực sự không thể thương hại những đau khổ của cô, cho đến khi nào cô chịu sửa chữa để trở nên nhũn nhặn hơn. Cuối cùng, cô đã quyết định thú nhận và tâm sự với tôi – vì chẳng còn người nào khác khả dĩ có thể khuyên nhủ cô.

Một buổi chiều, cậu Hindley đi vắng và Heathcliff lợi dụng dịp đó để nghỉ ngơi. Hồi ấy, hình như gã đã đến tuổi mười sáu và, mặc dầu không có những nét độc ác hoặc không đến nỗi thiếu thông minh gã vẫn tạo một ấn tượng gớm guốc về cả tinh thần lẫn ngoại hình mà dáng dấp hiện thời của ông Heathcliff không còn giữ lại dấu vết. Trước hết, hồi này gã đã mất hết những gì được giáo dục đạo đức. Làm lụng vất vả liên tục, từ sớm đến khuya, đã dập tắt mọi tò mò ham muốn hiểu biết từng đã cháy lên trong gã, cũng như mọi sự yêu thích sách vở hoặc học hành. Cái ý thức hơn trội nhiệm vào đầu óc gã hồi thơ ấu do sự thiên vị của cụ Earnshaw, nay đã tiêu tan. Gã đã vật lộn một thời gian dài để duy trì mức ngang bằng với Catherine trong việc học hành và đã bỏ cuộc với một nỗi luyến tiếc thầm lặng mà buốt nhói; nhưng gã đã chịu thua hoàn toàn, không có cách nào thuyết phục được gã dần bước vươn lên khi mà gã thấy mình tất yếu phải tụt xuống dưới trình độ đạt được trước đây.

Thế rồi vẻ bề ngoài cá nhân cũng hòa đồng với sự sa sút tinh thần, gã đâm có dáng đi rũ rượi và bộ dạng bần tiện, thiên tư dè dặt của gã bị đẩy lên thái quá thành một tính khí ủ ê khó gần, quá quắt đến mức gần như ngu xuẩn, và gã có vẻ tìm thấy một thích thú hiểm độc trong việc kích thích ác cảm, chứ không phải là trọng thị, ở số người quen ít ỏi của gã.

Catherine và Heathcliff vẫn luôn luôn bên nhau, trong những vụ nghỉ của gã. Song gã đã thôi bộc lộ lòng trù mến đối với cô thành

lời và rút lại với vẻ nghi ngờ giận dữ, né tránh những vuốt ve hồn nhiên của cô gái, kiểu như gã biết rõ việc ban phát hào phóng cho gã những dấu hiệu quý mến như thế, không thể mang lại chút thỏa mãn nào. Vào cái dịp nói trên, gã vào trong nhà để thông báo ý đồ của mình là bữa nay không làm gì hết, giữa lúc tôi đang giúp cô Cathy mặc chiếc áo dài cho chỉnh tề. Cô đã không tính đến chuyện Heathcliff quyết định nghỉ việc và, ngỡ là sẽ được độc chiếm cả nhà, cô đã tìm cách báo cho Edgar biết anh cô đi vắng, và giờ đây đang chuẩn bị tiếp cậu ta.

- Cathy, chiều nay, đấy có bạn không? Heathcliff hỏi. Đấy có định đi đâu không?

- Không, trời đang mưa, cô trả lời.

- Vậy thì sao đấy lại mặc chiếc áo lụa dài ấy? Gã nói. Chắc không có ai đến chơi đấy chứ?

- Theo đây biết thì không, cô ấp úng, nhưng lẽ ra bây giờ đây đang phải ở ngoài đồng cơ mà, Heathcliff. Đã quá giờ ăn trưa một tiếng. Đây tưởng đấy đã đi rồi.

- Chả mấy khi chúng ta thoát khỏi sự có mặt đáng nguyên rủa của Hindley, gã trai trẻ nhận xét. Hôm nay đây sẽ không làm gì nữa; đây sẽ ở nhà với đấy.

- Ờ, nhưng Joseph sẽ mách đấy, cô gợi ý; đấy nên đi đi thì hơn!

- Joseph đang lấy vôi ở sườn bên kia núi Penistone; phải đến tối mịt, lão mới xong việc, lão sẽ chẳng biết đâu.

Nói rồi, gã đứng đĩnh đến chỗ lò sưởi và ngồi xuống. Catherine nghĩ một lúc, lông mày nhíu lại – cô thấy cần phải đón đường cho cuộc đột nhập được êm thấm.

- Isabella và Edgar Linton có nói là định đến chơi chiều nay, cô nói sau một phút im lặng. Vì trời mưa nên đây không có ý chờ họ mấy; song họ cũng có thể đến và nếu họ đến, đấy có cơ bị mắng oan, chả lợi lộc gì.

- Bảo Ellen nói là đấy bạn, Cathy, gã cố gắng; đừng có hê đây ra vì những đứa bạn thiếu não, ngẩn ngơ ấy của đấy. Đôi khi, đây đã suýt than phiền rằng chúng... nhưng thôi đây chả nói...

- Rằng chúng làm sao? Catherine kêu lên, mắt đăm đăm nhìn gã với một vẻ bối rối. Ờ Nelly! Cô cúi kinh nói thêm, ngoắt đầu ra khỏi

tay tôi, chị chải tóc tôi mất hết quần rồi? Thôi đi, để mặc tôi. Đấy vừa suýt than phiền về cái gì, hử Heathcliff?

- Chả có gì đâu... có điều là đấy hãy nhìn tờ lịch trên tường kia. Gã chỉ một tờ giấy đóng khung treo gần cửa sổ và nói tiếp – Những dấu chữ thập là những tối đấy chơi với anh em nhà Linton, những dấu chấm là những tối với đây. Đấy thấy không? Đây đã đánh dấu từng ngày.

- Vậy đấy, ngốc ơi là ngốc; làm như đây để ý ấy, Catherine đáp, giọng dẫn dỗi. Thế thì có nghĩa gì?

- Để chứng tỏ là đây có để ý, Heathcliff nói.

- Và tôi bao giờ cũng phải ngồi với anh hử? Cô hỏi, mỗi lúc một bức hơn. Tôi được lợi cái gì. Anh nói những chuyện gì? Dù anh có nói gì để mua vui cho tôi hay anh có làm gì đi nữa thì cũng như thể anh câm hoặc anh là một đứa trẻ sơ sinh ấy!

- Cathy, trước đây cô chưa bao giờ bảo rằng tôi quá ít mồm ít miệng, hoặc cô không thích bầu bạn với tôi! Heathcliff kêu lên, rất đỗi xao xuyến.

- Khi người ta chẳng biết gì và chẳng nói gì thì đâu phải là bầu bạn, cô lầm bầm.

Bạn cô đứng phắt dậy, nhưng gã không đủ thì giờ phát biểu thêm tình cảm của mình, vì tiếng chân ngựa đã vang lên trên những phiến đá lát đường và, sau khi gõ cửa nhẹ nhàng, cậu Linton bước vào, mặt mày rạng rỡ vui thích vì lời nhắn gọi bất ngờ đã nhận được. Rành rành là Catherine ghi nhận sự khác nhau giữa hai người bạn của mình, khi một người bước vào và người kia đi ra. Sự tương phản ấy giống như cái mà ông thấy khi đang từ một vùng than xám heo hút đồi núi, chuyển sang một thung lũng đẹp đẽ, phì nhiêu; và giọng nói, lời chào của Linton cũng trái ngược hẳn, như dáng vẻ con người. Cậu ta có cách nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, phát âm giống như ông – có nghĩa là đỡ thô thiển hơn lối nói năng của chúng tôi ở đây và êm ái hơn.

- Tôi không đến quá sớm đấy chứ? Cậu ta nói, đưa mắt nhìn tôi. Tôi đã bắt đầu lau bát đĩa và dọn dẹp mấy cái ngăn kéo tủ buýp-phê ở đầu đằng kia.

- Không đâu, Catherine đáp. Chị làm gì ở đằng ấy, Nelly?

- Làm công việc của tôi, cô ạ, tôi trả lời (cậu Hindley đã ra lệnh cho tôi sắm vai thứ ba trong mọi cuộc đến thăm riêng của Linton).

Cô bước tới đằng sau tôi và cúi kính nói thầm: "Đi đi, cả chị lẫn những cái giẻ lau của chị! Khi nhà có khách thì đây tớ đừng có giờ giới lau lau cọ cọ trong căn phòng họ đang ngồi chơi".

- Lúc này cậu chủ đi vắng là một dịp tốt chứ, tôi lớn tiếng trả lời. Cậu ấy không thích tôi loay hoay với những thứ này trước mặt cậu. Tôi chắc cậu Edgar sẽ bỏ quá cho tôi.

- Tôi không thích chị loay hoay trước mặt tôi, cô tiểu thư kêu lên hống hách, không để cho người khách của mình kịp nói. Cô đã không lấy lại được bình tĩnh từ lúc cãi vã với Heathcliff.

- Tôi lấy làm ân hận không thể làm khác, thưa cô Catherine, đó là câu trả lời của tôi và tôi tiếp tục công việc của mình một cách cẩn mẫn.

Đoán chừng Edgar không thể trông thấy, cô giật chiếc khăn lau khỏi tay tôi và rất cáu giận, véo vào cánh tay tôi một cái kéo dài. Tôi đã nói với ông là tôi không ưa cô ta và có phần khoái với việc thỉnh thoảng hạ nhục cái thói hợm hĩnh của cô, hơn nữa, cô làm tôi đau cực kỳ, cho nên tôi giật bắn người, đang quỳ đứng phắt dậy và la lên: "Ôi, cô chơi ác thế! Cô không có quyền cấu tôi, tôi không chịu đâu".

- Tôi không hề đụng đến chị, đồ nói dối! Cô kêu lên, ngón tay còn ngứa ngáy muốn lặp lại động tác ấy và tai đỏ lên vì giận dữ. Cô không bao giờ đủ sức giấu nộ khí của mình, bao giờ cũng làm cháy rực toàn bộ màu da cô.

- Thế thì cái gì đây? Tôi vặc lại, phô ra một bằng chứng tím bầm không thể chối cãi để bác bỏ lời cô.

Cô giậm chân, ngần ngừ một lúc, rồi không cưỡng nổi sự thôi thúc của bản năng tai ngược trong cô, tát tôi một cái vào má một đòn đau đớn khiến cả hai mắt tôi tràn đầy nước.

- Catherine thân yêu! Catherine! Linton xen vào, rất choáng váng trước cái lỗi kép hai bề, cả man trá lẫn hung bạo, mà thần tượng của cậu ta vừa phạm.

- Ra khỏi phòng, Ellen! Cô nhắc lại, toàn thân run lên.

Thằng bé Hareton, vốn theo tôi đi khắp nơi, đang ngồi trên sàn, nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi, cũng bắt đầu khóc nức nở

trách “Cô Cathy ác”, khiến cô trút cơn thịnh nộ lên cái đầu rúi ro của nó. Cô nắm hai má nó lắc lẩy lắc để, kỳ đến khi thẳng bé tội nghiệp tái xanh tái tử và Edgar không chút suy tính, nắm lấy hai tay cô để gỡ cho nó. Trong giây lát, một bàn tay văng ra và cậu thiếu niên ngơ ngàng cảm thấy bàn tay ấy vả vào tai của chính mình một cách không thể lầm là đùa giỡn được. Cậu ta lùi lại, bàng hoàng. Tôi bế thốc Hareton lên và đi vào nhà bếp, để ngỏ cửa thông với buồng, vì tôi tò mò muốn theo dõi xem hai cô cậu giải quyết mỗi bất hòa ra sao. Người khách bị lãng nhục bước tới chỗ cậu ta đã để mũ, mặt tái đi và môi run lên.

“Thế là phải!” Tôi tự nhủ. “Hãy lấy đó làm bài học và đi đi thôi! Vậy mà lại hay, để cho cậu thấy tính khí đích thực của cô ta”.

- Anh đi đâu? Catherine vừa hỏi vừa tiến đến chỗ cửa ra vào.

Cậu ta né sang bên, định vượt qua.

- Anh không được đi! Cô kêu lên quả quyết.

- Tôi phải đi và sẽ đi khỏi. Cậu đáp bằng một giọng dịu dàng.

- Không, cô khẳng khẳng, nắm lấy quả đấm cửa; chưa đi được, Edgar Linton ạ, ngồi xuống, anh không được bỏ tôi đi một cách giận dữ như thế. Tôi sẽ khổ sở suốt đêm và tôi không muốn khổ sở vì anh.

- Có thể nào tôi ở lại sau khi cô đã đánh tôi? – Linton hỏi.

Catherine câm lặng.

- Cô đã làm tôi sợ cô và xấu hổ cho cô, cậu nói tiếp. Tôi sẽ không trở lại đây nữa!

Mắt cô bắt đầu long lanh ướt và mí mắt chớp chớp.

- Và cô đã cố tình nói một điều không đúng sự thật! Cậu nói.

- Không phải! Cô kêu lên, lại mở được miệng. Tôi không làm điều gì cố tình cả. Thôi được, đi đi, nếu anh muốn... bước khỏi đây. Và bây giờ tôi sẽ khóc... Tôi sẽ khóc đến phát ốm!

Cô khụy gối xuống bên một cái ghế và bắt đầu khóc thật sự. Edgar kiên trì quyết tâm của mình cho đến lúc ra sân; tới đó, cậu chần chừ nán lại. Tôi quyết định động viên cậu.

- Cô ấy ngang ngược dễ sợ, cậu ạ, tôi nói vọng ra. Tệ như bất kỳ đứa trẻ hư nào. Cậu cứ phóng ngựa về nhà đi là hơn, kéo cô ấy lại đập bệnh chỉ cốt làm khổ chúng tôi thôi.

Cậu bé mềm yếu nhìn qua cửa sổ, nghi nghi hoặc hoặc; sự kiên quyết dứt đi của cậu ta cũng khác nào một con mèo kiên quyết bỏ một con chuột nhắt bị giết gần chết, hoặc một con chim đã ăn hết nửa. “Chà”, tôi nghĩ, “sẽ chẳng có cách nào cứu được cậu ta, cái kiếp của cậu đã định và cậu đang bay tới số mệnh của mình!”

Và quả nhiên, cậu ta quay ngoắt lại, vội vã trở vào nhà, đóng cửa lại đằng sau và lát sau, khi tôi vào báo cho họ biết Earnshaw đã về, say không còn biết phải, trái là gì, sẵn sàng khuấy đảo làm lộn tung bậy cả nhà lên (tâm trạng thông thường của cậu ta khi quá chén) thì thấy cuộc xích mích nọ chỉ tạo nên một tình thân thiết gần gũi hơn – nó đã phá vỡ lớp công sự ngoại vi của tính rề rụt trẻ thơ và khiến họ có thể vứt bỏ cái vỏ nguy trang tình bạn để thú nhận tình yêu với nhau.

Tin cậu Hindley về khiến Linton hồi hả ra chỗ buộc ngựa và Catherine vội vã về phòng riêng. Tôi đi giấu Hareton và lấy đạn ra khỏi cây súng bắn chim của cậu chủ vì trong cơn khích động điên dại, cậu rất thích nghịch nó, đe dọa tính mạng của bất kỳ ai trên người hoặc thậm chí chỉ cần khiến cậu quá chú ý tới. Tôi đã nghĩ ra cái mẹo tháo đạn để ngộ nhỡ cậu có đi đến chỗ nổ súng thì cũng đỡ gây thiệt hại.

Cậu bước vào, găm giữ những câu chửi thề nghe ghê cả người và bắt quả tang tôi đang giấu con trai cậu vào tủ buýp-phê trong bếp. Linh tính Hareton in đậm một nỗi khiếp sợ phải gặp một trong hai thái độ của bố, hoặc là sự âu yếm kiểu dã thú, hoặc là cơn khùng của người điên; trong trường hợp thứ nhất, nó có nguy cơ bị ôm ghì, hôn hít đến chết, và trong trường hợp kia, có thể bị quăng vào lửa hoặc quật vào tường, cho nên thằng bé tội nghiệp nằm im thin thít ở bất cứ nơi nào tôi chọn đặt nó.

- Ấy đấy, cuối cùng, ta đã tìm thấy nó! Hindley kêu lên, túm gáy tôi kéo lại như kéo một con chó. Thiên địa quỷ thần, các người đã thề với nhau ám hại thằng bé! Bây giờ ta mới biết làm sao mà ta không bao giờ gặp nó đâu. Nhưng với sự tiếp sức của quỷ Satan, ta sẽ bắt người phải nuốt con dao pha thịt này. Nelly! Người đừng có cười vì ta vừa mới nhận đầu Kenneth xuống Đầm Ngựa Đen đó; và hai thì cũng như một thôi – ta muốn giết một đứa nào đó trong bọn bay, chưa làm được điều đó thì ta chưa yên!

- Nhưng mà tôi không thích dao pha thịt, cậu Hindley ạ, tôi đáp, nó được dùng để thái cá trích đó. Xin cậu bắn tôi còn hơn.

- Đẩy mày xuống địa ngục còn hơn! Cậu nói. Và mày sẽ được thế. Không có luật nào nước Anh này cấm người ta giữ cho nhà mình tử tế hăn hoi, mà nhà tao thì thật gớm ghiếc! Há mồm ra.

Cậu cầm con dao trong tay và ấn mũi nó vào giữa hai hàm răng tôi nhưng về phần mình, tôi chẳng bao giờ sợ gì lắm những thói bất thường của cậu. Tôi nhổ toẹt, và cả quyết là nó có một vị tởm lợm – muốn sao thì sao, tôi cũng chả chịu nuốt nó đâu.

- Ô, cậu nói và buông tôi ra, tôi thấy cái thằng quỷ con gớm ghiếc này không phải là Hareton, tôi xin lỗi chị, Nelly nhé. Nếu là Hareton thì nó đáng bị lột da sống vì tội không chạy đến đón mừng và tội la hét cứ làm như tôi là quỷ sứ không bằng. Đồ cún con dị dạng, lại đây! Tao sẽ dạy cho mày lậm dụng một ông bố tốt bị lừa dối. Này, chị có nghĩ là thằng bé nếu xẻo tai đi sẽ đẹp hơn không? Một con chó xẻo tai đi sẽ dữ hơn, và tôi vốn thích cái gì dữ tợn –

kiểm cho tôi cái kéo – một cái gì dữ tợn và gọn ghẽ! Và lại nâng niu cái đôi tai, đó là làm bộ làm tịch kiểu địa ngục – đó là thói hợm của quý sứ – không có tai chúng ta cũng đã đủ giống người chán. Im, nhóc, im nào! Thôi thì nó là cục cưng của tôi! Suyt, lau khô nước mắt đi – của quý, hôn ta đi. Sao! Không à? Hôn ta đi, Hareton! Ma bắt mày, hôn tao đi nào! Lạy Chúa, dễ thương tao sẽ nuôi một con quái vật như thế này à! Chắc chắn là ta đang sống đây, ta sẽ bẻ gãy cổ thẳng nhãi.

Bé Hareton tội nghiệp la hét, cố hết sức giãy đạp trong vòng tay bố, và càng gào dữ hơn khi cậu bế nó lên gác và nhấc qua thành lan can. Tôi kêu lên rằng khéo cậu làm nó sợ đến lên cơn động kinh mất và chạy tới cứu nó. Khi tôi tới chỗ họ, Hindley đang cúi trên lan can để nghe một tiếng động bên dưới, hồ như quên bằng mình đang mang gì trong tay. Ai đó? Cậu hỏi khi nghe thấy có người lại gần chân cầu thang. Tôi cũng cúi mình ra phía trước để ra hiệu cho Heathcliff (tôi nhận ra tiếng chân của gã) đừng tiến nữa; và đúng lúc mắt tôi rời Hareton, nó bật người ra đột ngột, thoát khỏi đôi tay theo đánh giữ nó, và rơi xuống.

Chúng tôi hầu như không kịp rùng mình kinh hãi trước khi thấy ra là thằng bé khốn khổ không làm sao cả. Heathcliff tới bên đưa bé đúng vào lúc gay cấn, do một thôi thúc bản năng, gã đỡ được đứa bé đang rơi và vừa đặt nó đứng xuống đất, vừa ngược nhìn lên tìm kẻ gây ra tai nạn. Một kẻ keo kiệt vừa bán đi một vé xổ số may mắn lấy năm silinh để hôm sau thấy là mình đã mất năm nghìn silinh, cũng không thể phô ra một vẻ đờ đẫn hơn gã khi nhìn thấy bóng dáng cậu Earnshaw bên trên. Điều đó nói lên, rõ ràng hơn mọi lời lẽ, sự chua xót tột độ về nỗi đã tự biến mình thành công cụ phá ngang cơ hội báo thù cho bản thân. Giá bây giờ trời tối – tôi dám nói vậy – ắt gã đã tìm phương sửa chữa sai lầm bằng cách đập nát đầu Hareton trên bậc cầu thang; song chủ tôi chứng kiến cảnh cứu nạn, và tôi lập tức xuống bế cái báu vật được giao cho mình, ghì chặt vào ngực. Hindley bước xuống đứng đỉnh hơn, tỉnh rượu và ngượng ngùng.

- Đó là lỗi tại chị đấy, Nelly, cậu nói; đáng lẽ chị phải giữ cho nó khuất mắt. Lẽ ra chị phải mang nó đi khỏi tôi! Nó có bị thương đâu không?

- Bị thương! Tôi cáu tiết lên. Nếu nó không chết thì cũng sẽ thành ngớ ngẩn! Ôi! Không hiểu làm sao mà mẹ nó dưới mộ không dậy mà xem cậu hành nó. Cậu còn tệ hơn cả quân vô đạo – ai lại đối với giọt máu của chính mình như thế bao giờ.

Cậu định sờ vào thẳng bé; thấy đã ở trong tay tôi, nó lập tức nín bật những tiếng nức nở kinh hãi. Nhưng, ngón tay đầu tiên của cha nó vừa chạm vào, nó la hét to hơn trước và giãy giụa như sắp lên cơn co giật vậy.

- Cậu đừng có dính vào nó! Tôi nói tiếp. Nó ghét cậu... mọi người đều ghét cậu... đó là sự thật! Hạnh phúc chưa, cái gia đình của cậu và cậu đã đến cái nông nổi hay hóm nhảm!

- Ta sẽ còn đi đến nông nổi hay hóm hơn nữa cơ, Nelly ạ! Con người lầm đường lạc lối cả cười, lại trở nên cứng rắn. Bây giờ thì chị lẩn nó xéo đi. Còn Heathcliff, mày nghe đây. Mày cũng cắt đi cho rảnh, đừng để tao tóm được và nghe thấy mày. Tao chưa muốn giết chúng mày đêm nay; trừ phi tao đốt cái nhà này đi cũng nên, nhưng đó còn tùy theo sở thích của tao.

Trong khi nói vậy, cậu lấy một chai rượu mạnh nửa lít ở tủ buýp-phê và rót chút ít vào một cái cốc.

- Thôi đừng! Tôi năn nỉ. Cậu Hindley, hãy rút kinh nghiệm. Nếu cậu chẳng thiết gì đến bản thân nữa, thì cũng thương lấy thằng bé xấu số này.

- Bất kỳ ai cũng sẽ có ích cho nó hơn ta, cậu đáp.

- Thì hãy thương lấy linh hồn của cậu vậy! Tôi nói, cố giằng lấy cốc rượu từ tay cậu.

- Hơi đâu mà ta thương linh hồn ta. Trái lại, cho nó xuống trầm luân dưới địa ngục để trừng phạt cái đấng tạo sinh ra nó mới thật khoái, con người báng bổ ấy thốt lên. Đây là để chúc nó đi tới quỷ sứ cho ngon lành!

Cậu uống chỗ rượu và bức dọc bảo chúng tôi cắt đi, kết thúc mệnh lệnh ấy bằng một chuỗi lời nguyên rủa gớm ghiếc, quá tục tằn, chẳng bỏ nhắc lại hoặc nhớ làm gì.

- Đáng tiếc là y ta không tự sát bằng rượu được. Heathcliff nhận xét, lẩm bẩm rủa lại như một tiếng vang khi cửa đóng lại. Y đã làm hết sức mình, song thể trạng y bất chấp. Ông Kenneth bảo ông sẵn sàng đánh cuộc con ngựa cái của mình là y sẽ sống lâu hơn bất kỳ

người đàn ông nào ở mé bên này Gimmerton, và phải đến khi thành một kẻ tội lỗi đầu bạc phơ mới xuống mồ; trừ phi có một ngẫu nhiên tốt đẹp nào ngoài lẽ thông thường đổ xuống đầu y.

Tôi vào bếp và ngồi xuống ru con cừ non của tôi ngủ. Tưởng Heathcliff đi thẳng đến chuồng ngựa. Về sau, hóa ra gã sang mé bên kia cái ghế tủ, gieo mình xuống một chiếc ghế cạnh tường, khuất khỏi lò sưởi và nằm im.

Tôi đang đu đưa Hareton trong lòng và âm a một bài hát mở đầu bằng:

Đêm khuya tiếng trẻ khóc than

Dưới mồ thao thức mẹ nằm mẹ nghe...

thì Cathy (cô đã lắng nghe tiếng huyền não từ trên buồng mình) thò đầu vào thì thào:

- Có một mình chị thôi phải không, Nelly?

- Phải, cô ạ, tôi đáp.

Cô vào, lại gần chỗ lò sưởi. Đồ rằng cô sắp sửa nói gì, tôi ngược nhìn lên... Vẻ mặt cô như bối rối, lo âu, đôi môi hơi hé mở như định nói, và cô hít một hơi, nhưng nó thoát ra không thành lời mà thành một tiếng thở dài. Tôi tiếp tục hát, chưa quên được hành vi ban nãy của cô.

- Heathcliff đâu rồi? Cô nói, cắt ngang câu hát của tôi.

- Làm công việc của nó ở chuồng ngựa, tôi trả lời.

Gã không cải chính, có lẽ gã đã ngủ thiếp đi. Lại im lặng hồi lâu trong khi đó tôi thấy một vài giọt nước mắt từ má Catherine rỏ xuống sàn đá. "Phải chăng cô ân hận vì cách xử sự đáng xấu hổ của mình?" tôi tự hỏi. "Thế thì là điều mới lạ đấy, nhưng cứ để tùy cô ấy đi vào vấn đề – tôi sẽ chẳng giúp cô đâu! Không, cô chả mấy cảm thấy lo phiền về bất kỳ chuyện gì trừ những gì liên quan đến bản thân".

- Ôi! Lạy Chúa! Cuối cùng cô kêu lên. Sao mà tôi khổ sở thế này.

- À, thương nhỉ, tôi nhận xét. Thật khó mà làm vừa ý cô, nhiều bạn thế và ít phải lo thế mà vẫn chưa bằng lòng.

- Nelly, liệu chị có giữ kín cho tôi một điều bí mật không? Cô nói tiếp, quỳ xuống bên cạnh tôi và ngược đôi mắt đầy sức quyến rũ hướng vào mặt tôi một cái nhìn đủ ma lực để dập tắt sự cáu giận, – dù là khi người ta có mọi lý do trên đời để nổi nóng.

- Có bố giữ kín không? Tôi hỏi, bốt hờn dỗi hơn.
- Hẳn chứ, nó giày vò tôi và tôi phải thổ lộ ra. Tôi muốn biết mình nên làm thế nào. Hôm nay, Edgar Linton đã ngỏ lời muốn lấy tôi và tôi đã trả lời. Bây giờ, trước khi tôi cho chị biết tôi đã nhận lời hay từ chối, chị hãy bảo tôi đáng ra nên trả lời thế nào?
- Thật tình, cô Catherine, làm sao mà tôi biết được. Tôi đáp. Nói cho đúng, xét cái tích cô đã trình diễn chiều nay trước mắt cậu ta, thì tôi có thể nói nên từ chối là khôn ngoan; vì cậu ta hỏi cô sau khi xảy ra chuyện đó, thì cậu ta hoặc phải ngu xuẩn hết chỗ nói, hoặc phải là một kẻ rồ dại liều lĩnh.
- Nếu chị nói vậy thì tôi sẽ chả kể thêm gì nữa, cô cáu kỉnh đáp lại và đứng dậy. Tôi đã nhận lời, Nelly ạ. Nhanh lên nói xem tôi có sai lầm không.
- Cô đã nhận lời. Thế thì có bàn cãi nữa cũng ích gì? Cô hẹn ước và không thể nuốt lời.
- Nhưng chị cứ nói xem đáng ra tôi có nên làm thế không, nói đi! Cô kêu lên, giọng bức tức, hai tay chà vào nhau và mày cau lại.
- Có nhiều điều phải xét trước khi có thể trả lời câu hỏi ấy thỏa đáng, tôi nói, giọng dạy đời. Trước hết, cô có yêu cậu Edgar không đã?
- Ai mà có thể không yêu được. Tất nhiên là có, cô trả lời.
- Kế đó, tôi bắt cô qua cuộc vấn đáp sau đây – đối với một cô gái hăm hai tuổi như tôi, làm thế đâu phải là thiếu suy xét.
- Tại sao cô yêu cậu ấy, cô Cathy.
- Hỏi dớ dẫn! Tôi yêu, – thế là đủ.
- Đủ thế nào được; cô phải nói tại sao.
- Thôi được, vì anh ấy đẹp trai và ở bên anh ấy thật thú vị.
- Hông! – Tôi bình luận.
- Và vì anh ấy trẻ trung, vui vẻ.
- Vẫn hông.
- Và vì anh ấy yêu tôi.
- Đến điểm này thì vô thưởng vô phạt.
- Và anh ấy sẽ giàu có, và tôi thích là đệ nhất phu nhân cả vùng; và tôi sẽ tự hào về một người chồng như vậy.
- Hông hơn tất cả. Và bây giờ, hãy nói cô yêu cậu ta như thế nào?

- Như bất kỳ ai đang yêu – Nelly, chị thật ngớ ngẩn.
- Chẳng ngớ ngẩn tí nào đâu – Trả lời đi.
- Tôi yêu lớp đất dưới chân anh ấy. Và không khí trên đầu anh ấy và mọi thứ anh chạm tay vào, và mọi lời anh nói. Tôi yêu mọi vẻ của anh ấy, mọi hành động của anh, toàn bộ và tất cả con người anh. Thế đấy!

- Và tại sao?
- Này, chị đang biến chuyện này thành trò đùa; thế thì tệ thật. Đối với tôi đây đâu phải chuyện đùa! Cô gái nói, cau có và quay về phía lò sưởi.

- Tôi tuyệt nhiên không đùa, cô Catherine ạ, tôi đáp. Cô yêu cậu Edgar vì cậu ta đẹp trai này, vui vẻ, trẻ trung này, giàu có này, vì cậu yêu cô. Dẫu sao thì điểm cuối cùng coi như vô bổ; không có điều kiện đó, có thể cô vẫn yêu cậu ấy cũng nên, và có nó, có khi cô vẫn không yêu, trừ phi cậu ta có bốn điều hấp dẫn trên.

- Phải nói cho đúng thì thế đấy: tôi sẽ chỉ thương hại anh ấy, có khi còn ghét là đằng khác – nếu anh ấy xấu xí và quê mùa.

- Nhưng trên đời còn có nhiều chàng trai trẻ khác cũng đẹp lại giàu có – có thể còn đẹp trai hơn, giàu hơn cậu ấy nữa. Cái gì ngăn cô không yêu họ.

- Nếu có những người như thế, thì họ ở tận đâu tôi không hề gặp. Tôi chưa hề thấy ai như Edgar.

- Cô có thể gặp một người nào đó như thế, và người ấy sẽ không cần thiết là đẹp trai, là trẻ và có thể cũng không giàu.

- Người ấy bây giờ đang trẻ, đẹp, giàu và tôi chỉ cần biết hiện tại thôi. Tôi muốn chị nói cho thấu tình đạt lý cơ.

- A, thế thì gọn chuyện. Nếu cô chỉ cần biết hiện tại thôi thì hãy lấy cậu Linton.

- Việc đó tôi không cần chị cho phép, tôi sẽ lấy anh ấy! Tuy nhiên, chị vẫn chưa cho tôi biết là tôi làm thế có phải hay không.

- Hoàn toàn phải, nếu như người ta lấy nhau chỉ vì hiện tại là phải. Và bây giờ ta hãy nghe thử xem cô khổ sở vì cái nỗi gì; cô sẽ hài lòng; ông bà già bên kia chắc không phản đối, tôi nghĩ thế. Cô sẽ thoát khỏi một gia đình lộn xộn, chán ngắt để vào một gia đình giàu có đang hoàng và cô yêu Edgar, Edgar yêu cô. Mọi chuyện xem ra đều êm thấm, dễ dàng, còn trở ngại ở chỗ nào?

- Ở đây! Và ở đây! Catherine trả lời, một tay vỗ vào trán, tay kia vào ngực, bất kỳ chỗ nào linh hồn đang sống. Trong linh hồn trong tim tôi, tôi tin chắc là mình sai lầm.

- Thật là rất lạ đấy! Tôi không hiểu ra sao nữa.

- Đó là điều bí mật của tôi. Nhưng nếu chị không chế giễu thì tôi sẽ cắt nghĩa cho chị nghe. Tôi không giải thích được rõ ràng đâu, song tôi sẽ cố sao cho chị cảm thấy được cái tôi thấy như thế nào.

Cô lại ngồi xuống cạnh tôi, vẻ mặt trở nên buồn hơn và nghiêm nghị hơn, đôi bàn tay đan vào nhau run lên.

- Nelly, chị có bao giờ mơ thấy những giấc mơ quái dị không? Cô đột ngột nói sau vài phút suy nghĩ.

- Có, thỉnh thoảng, tôi trả lời.

- Tôi cũng thế. Trong đời tôi, tôi đã mơ những giấc mơ còn lại mãi với mình sau này và làm thay đổi những ý niệm của mình: những giấc mơ đó đã xuyên thủng khắp người tôi, như rượu hòa vào nước, và làm biến đổi màu sắc tâm trí tôi. Và đây là một trong những giấc mơ ấy. Tôi sẽ kể chị nghe – nhưng mà liệu đấy, đừng có mà cười mỉm ở bất kỳ đoạn nào.

- Ôi! Đừng, cô Catherine. Tôi kêu lên. Chả cần hú hồn ma và mộng lên để quấy rối, chúng ta cũng đủ ảm đạm chán rồi. Thôi nào, hãy vui lên, cho đúng với bản chất mình. Hãy nhìn Hareton đây! Nó chẳng mơ cái gì buồn thảm cả. Nó mỉm cười trong mê ngủ, mới dịu dàng làm sao!

- Phải, và bố nó, trong cô đơn, nguyên rủa mới dịu dàng làm sao! Tôi chắc chị còn nhớ anh ấy hồi niên thiếu thật y hệt thằng mũm mĩm này – cũng bé bỏng và ngây thơ gần như thế. Dù sao, Nelly ạ, tôi cũng sẽ bắt chị phải nghe; không dài đâu, với lại tối nay tôi chẳng sao vui được.

- Tôi không nghe đâu, tôi không nghe đâu! Tôi vội vàng nhắc lại.

Hồi ấy, tôi rất dị đoan về chuyện mộng mị và bây giờ vẫn thế; và trong dáng vẻ Catherine có một hắc khí khác thường, khiến tôi sợ một cái gì khiến tôi có thể suy ra một lời tiên đoán nhìn thấy một tai họa dễ sợ. Cô phật ý, nhưng không nói tiếp. Lát sau, như chuyển sang một đề tài khác, cô lại bắt đầu.

- Chị Nelly, giá tôi có ở trên thiên đàng, tôi vẫn khổ sở cực kỳ.

- Bởi vì cô không đáng được lên trên đó, tôi đáp. Mọi kẻ có tội hết thảy khổ sở trên thiên đàng.

- Nhưng không phải vì thế. Có lần tôi đã mơ thấy mình trên đó.

- Tôi xin nói với cô là tôi không nghe chuyện mộng mị của cô đâu, cô Catherine! Tôi đi ngủ đây, tôi lại ngắt lời.

Cô cười và giữ tôi ngồi xuống, vì thấy tôi làm một cử chỉ định rời ghế.

- Chuyện có gì đâu, cô kêu lên. Tôi chỉ định nói thiên đường xem ra không phải là chốn êm ấm cho tôi. Và tôi khóc đến nát lòng đòi trở về trái đất; thế là các thiên thần giận dữ đến nỗi họ lắng tôi xuống giữa đám cây thạch nam trên đỉnh Đồi Gió Hú; đến đây, tôi tỉnh dậy khóc nức nở vì vui mừng. Giấc mơ này cũng thích hợp để giải thích điều bí mật của tôi như giấc mơ nọ. Tôi chả phận sự gì phải lấy Edgar Linton cũng chả có phận sự gì ở trên thiên đường; và nếu như cái con người độc ác ấy trong nhà, không đem Heathcliff xuống đất đen, như thế thì ắt tôi đã không màng đến chuyện ấy. Bây giờ mà lấy Heathcliff thì mất cả danh giá nên anh ta sẽ chẳng bao giờ biết là tôi yêu anh ta đến thế nào; tôi yêu anh ta không phải đẹp trai, chị Nelly ạ, mà vì anh ta yêu bản thân tôi hơn cả tôi. Dù bằng chất gì đi nữa thì tâm hồn Heathcliff và tâm hồn tôi cũng vẫn là một; còn tâm hồn Linton khác hẳn, như ánh trăng khác luồng chớp loé hoặc như băng giá khác lửa hồng!

Trước khi đoạn diễn từ này kết thúc, tôi đã cảm thấy Heathcliff đâu đây. Nhận thấy một thoáng chuyển động nhẹ, tôi quay lại và trông thấy gã từ chiếc ghế băng đứng dậy lặng lẽ lén ra ngoài. Gã đã lắng nghe đến đoạn Catherine nói là nếu lấy gã mất cả danh giá, rồi chẳng thiết ở lại nghe thêm nữa. Cô bạn ngồi dưới đất, bị lưng chiếc ghế tủ che khuất, không nhận thấy gã có mặt cũng như bỏ đi; nhưng tôi thì giật mình và bảo cô im!

- Tại sao? Cô hỏi, sợ sệt nhìn quanh.

- Joseph đến đây, tôi trả lời, chộp đúng lúc tiếng xe bò lăn bánh trên đường; và Heathcliff sẽ cùng vào với lão. Có khi cậu ta đang ở cửa ngay lúc này cũng nên.

- Ô, có đứng ở cửa anh ấy cũng chả nghe thấy tôi nói gì. Cô nói. Chị đưa Hareton cho tôi mà làm bữa tối, rồi lúc nào xong mời tôi ăn với. Tôi cần đánh lừa lương tâm đang áy náy của mình và cần tin

rằng Heathcliff không biết gì về những chuyện này. Anh chả biết gì, phải không nhỉ? Anh ta không biết đang yêu nghĩa là thế nào, có phải không.

- Tôi thấy chẳng có lý do gì mà cậu ta lại không biết như cô, tôi đáp, và nếu Heathcliff chọn phải cô thì cậu sẽ là kẻ bất hạnh nhất đã từng sinh ra đời! Cô trở thành bà Linton một cái là cậu ta mất cả bạn, cả tình yêu, mất sạch! Cô đã tính đến chuyện cô sẽ chịu đựng sự chia lìa như thế nào và cậu ta sẽ chịu đựng sự chia lìa như thế nào chưa? Bởi vì, cô Catherine ạ...

- Anh ấy hoàn toàn đơn côi! Chúng tôi phải chia lìa! Cô kêu với một âm sắc khẩn nộ. Xin hỏi, ai sẽ chia lìa chúng tôi? Kẻ đó, sẽ chịu số phận của Milo^[11]. Chẳng nào tôi còn sống thì không thể có chuyện ấy được, chị Nelly ạ. Không một vật hữu sinh hữu tử nào có thể làm được điều ấy. Mọi chàng Linton trên trái đất này có thể tan ra thành hư không trước khi tôi thuận tình bỏ mặc Heathcliff. Ờ, tôi không định nói thế, đấy không phải là điều tôi muốn nói! Tôi sẽ không làm bà Linton nếu người ta đòi cái giá ấy! Đối với tôi Heathcliff trước đã là thế nào, sau sẽ vẫn là thế ấy, suốt đời... Edgar chỉ ít phải rũ bỏ ác cảm đi và dung nhận anh ấy. Edgar sẽ như thế khi biết tình cảm thật của tôi đối với anh ấy. Nelly, bây giờ em hiểu rồi, chị nghĩ em là một con khốn nạn ích kỷ chứ gì; song chị có bao giờ nghĩ rằng như Heathcliff và em lấy nhau thì chúng ta sẽ khỏi ăn mày không? Trong khi, nếu em lấy Linton thì em có thể giúp Heathcliff mọc mũi sủi tăm lên và thoát ra khỏi uy quyền của ông anh trai em.

- Bằng tiền của chồng cô ư, cô Catherine? Tôi hỏi. Cô sẽ thấy cậu ta không dễ bảo như cô tính toán đâu. Và mặc dầu tôi không có phận sự phán xét, tôi nghĩ rằng đây là điều xấu nhất trong những động cơ thúc đẩy cô muốn làm vợ cậu Linton mà cô nêu ra.

- Không xấu đâu, cô cãi lại, đó là động cơ tốt nhất! Những lý do khác chỉ là thỏa mãn những ý ngông của em thôi và vì lợi ích của Edgar nữa, đó cũng là để thỏa mãn cậu ta. Còn đây, là vì lợi ích của một con người thâm tóm trong bản thân anh ta cả như tình cảm của em đối với Edgar lẫn bản thân em. Em không diễn đạt được điều đó song chắc chắn là chị và mọi người đều hiểu rằng có hoặc ắt phải có

một sự hiện hữu của ta bên ngoài ta. Tạo hóa sinh ra em để làm gì, nếu như em hoàn toàn bị chứa trong cái vỏ xác này? Những cơ cực lớn của em trong thế gian này là những cơ cực của Heathcliff, em đã theo dõi và cảm thấy từng nỗi cơ cực ấy từ đâu, lẽ sống lớn của em là bản thân anh ấy. Nếu tất cả mọi người khác chết mà anh ấy còn thì em sẽ còn tiếp tục tồn tại; nếu tất cả mọi người khác còn mà anh ấy mất, thì vũ trụ sẽ thành một cái gì hết sức xa lạ và em sẽ không còn có vẻ như một bộ phận của nó. Tình yêu của em đối với Linton giống như cây trong rừng, thời gian sẽ làm nó thay đổi, em biết thế, như mùa đông làm cây thay đổi. Còn tình yêu của em đối với Heathcliff thì tựa như những tảng đá vĩnh cửu bên dưới, một nguồn vui chẳng mấy biểu lộ nhưng cần thiết. Chị Nelly, em là Heathcliff! Anh ấy bao giờ, bao giờ cũng ở trong tâm trí em – không phải như là một niềm thích thú, cũng như em không phải bao giờ cũng là một thích thú cho bản thân, mà như là hiện thể của chính em vậy. Cho nên đừng có nói đến chuyện chúng em xa lìa nhau nữa nhé, điều ấy không thể có được, và...

Cô ngừng lại và giấu mặt vào những nếp áo của tôi, nhưng tôi hất mạnh ra. Tôi thật sốt ruột với sự rồ dại của cô!

- Cô ạ, nếu tôi vỡ ra được một nghĩa nào trong những lời vô nghĩa của cô, tôi nói, thì nó chỉ khiến tôi tin chắc rằng cô không biết gì về những bốn phận cô phải gánh vác khi lấy chồng; hoặc giả cô là một cô gái đời bại, vô hạnh. Nhưng rồi đừng quấy rầy tôi dưới những điều bí mật gì nữa. Tôi không hứa giữ kín đâu.

- Chị sẽ giữ kín điều vừa rồi chứ? Cô hỏi thêm, tha thiết.

- Không, tôi không hứa mà, tôi nhắc lại.

Cô đang định gặng thêm thì Joseph vào, chấm dứt cuộc trò chuyện của chúng tôi. Catherine kéo ghế mạnh vào một góc, ẩm Hareton, trong khi tôi làm bữa ăn đêm. Nấu nướng xong, lão bạn người làm bèn cãi vã với tôi xem ai phải đem một ít đến cho cậu chủ Hindley và mãi đến lúc thức ăn gần nguội mới ngã ngũ. Chúng tôi đi đến chỗ thống nhất là cứ để, nếu cậu cần thì cậu khắc hỏi, vì chúng tôi rất sợ phải ra mắt cậu khi cậu đã rút vào cố thủ một mình được một lúc.

- Thế còn cái thằng vô tích sự ấy, giờ này, *nằm* sao chưa ở đồng về? Nó *nằm* cái gì? Đồ đại *nấn*, lão già hỏi, nhìn quanh tìm

Heathcliff.

- Để tôi gọi, tôi đáp. Cậu ta ở chuồng ngựa, tôi chắc thế.

Tôi đi gọi, nhưng không thấy y trả lời. Khi trở về, tôi thì thầm với Catherine rằng tôi dám chắc gã đã nghe thấy phần lớn những điều cô nói. Tôi kể là đúng lúc cô đang phàn nàn về cách xử sự của anh trai cô đối với gã, tôi thấy gã rời khỏi bếp như thế nào. Cô chồm dậy rất hốt hoảng, quăng Hareton trên ghế tử và chạy đi đích thân tìm bạn, không kịp suy xét xem tại sao mình lại cuống lên thế hoặc câu chuyện của cô có thể tác động đến gã như thế nào. Cô vắng mặt lâu đến nỗi Joseph đề nghị là không chờ thêm nữa. Lão tinh quái đoán rằng họ lánh đi để khỏi phải nghe những lời ban phước tràn giang đại hải của lão. Họ "*khớ xấu xa để nằm mọi cung cách năng nhăng*". Lão khẳng định vậy. Và nhân danh họ, đêm ấy, lão thêm một khúc nguyện đặc biệt vào bài kinh cầu dài mười lăm phút trước bữa ăn và hẳn đã gắn tiếp một đoạn nữa vào cuối nếu cô chủ nhỏ không chạy bổ vào hốt hải sai lão chạy nhanh xuống mạn cuối đường xem Heathcliff lang thang ở đâu, và tìm cho ra và bắt gã trở về ngay tức khắc.

- Tôi cần nói, tôi phải nói chuyện với anh ta trước khi lên gác, cô nói. Cổng mở toang, anh ta ở đâu đó ngoài tầm tai nghe, vì anh ta không trả lời, mặc dầu tôi gào to hết sức mình trên bãi nhốt súc vật.

Thoạt đầu Joseph phản đối, nhưng cô quá nghiêm, không cho phép cãi lại, và cuối cùng lão đội mũ lên đầu, lẩm bẩm đi ra. Trong khi đó Catherine đi đi lại lại trên sàn, ca cẩm:

- Anh ta đi đâu... không biết anh ta có thể ở chỗ nào nhỉ? Em đã nói gì, chị Nelly? Em quên mất rồi. Phải chăng anh ấy bức thái độ cáu gắt của em lúc chiều? Trời! Chị hãy bảo cho em xem em đã làm gì khiến anh ấy buồn? Em lạy trời anh ấy về! Em lạy trời anh ấy về!

- Có gì đâu mà rộn lên thế! Tôi nói to, tuy chính mình cũng không yên tâm. Chuyện vặt thế mà cô cũng sợ! Cứ cho là Heathcliff đi dạo ngắm trăng trên đồng hoang, hay thậm chí đang hờn dỗi nằm trong kho chứa cỏ, không muốn nói với chúng ta, thì đó đâu phải chuyện gì quan trọng khiến ta phải hốt hoảng. Tôi cam đoan cậu ta đang lảng vảng ở đó. Để xem tôi có lòng ra cậu ta không nào?

Tôi đi lòng sục lần nữa không có kết quả, và cuộc tìm của Joseph cũng kết thúc như vậy.

- Cái thằng *danh* con *nung tung nang tang* càng *nghe* càng đồn. Lão vừa bước vào vừa nhận xét. *Ló* để cổng ngõ, mở toang ra, và con ngựa con của cô Cathy đã giẫm nát hai luống lúa mì, rồi lại dẫn qua nhảy đại vào ruộng cỏ! Rồi thế nào mai cậu chủ cũng *na nôi om thòm* cho mà xem, mà cậu í *nằm* thế *nà* phải. Hiện thân đức kiên nhẫn đối *mấy dững* cái đồ bừa bãi ối *dư* thế – cậu í chính thị hiện thân đức kiên nhẫn! Cơ mà cậu í sẽ không mãi được đâu – rồi các người xem! Các người đừng có tự dương tự *nành* đồn cậu í điên đầu *nên*!

- Lão có tìm thấy Heathcliff không, đồ con lừa! Catherine ngắt lời lão. Lão có đi tìm anh ấy như tôi bảo không?

- Tui thà đi tìm con ngựa còn hơn, lão đáp. Thế còn có nghĩa *ný* hơn, *dưng* mà tui chả thể tìm ngựa cũng như người, trong một đêm *dư* thế *lày* – đen kịt *dư* trong cái *úng* khói í, và Heathcliff thì đâu có phải cái thằng nghe thấy tui *hút* sáo một cái *nà* chạy đến – xem ra *mí* cô thì nó đỡ *lặng* tai hơn đây!

Đêm mùa hè như thế thì quả là tối thật: những đám mây như luôn nổi sấm, và tôi bảo tất cả cứ ngồi yên trong nhà thì hơn; đêm mưa sắp tới chắc chắn sẽ khiến gã phải về nhà, không lười thôi gì nữa. Tuy nhiên, tôi không dỗ Catherine yên tâm được. Cô cứ lang thang đi đi lại lại từ cổng trại tới cửa nhà, trong một trạng thái kích động không sao bình tâm lại được, cuối cùng cô cầm một vị trí cố định ở một mé đường gần đường cái. Tại đó, bất chấp những lời căn nhắc của tôi và tiếng sấm ì ầm cùng những giọt mưa lớn bắt đầu lộp bộp quanh mình, cô cứ đứng lì, thỉnh thoảng lại cất tiếng gọi rồi lắng nghe và cuối cùng òa ra tiếng khóc không giấu giếm. Cô khóc còn dữ hơn cả Hareton hoặc bất kỳ đứa bé nào lên cơn hờn.

Khoảng nửa đêm, khi chúng tôi vẫn còn thức, cơn giông đến lồng lộn ầm ầm trên Đồi. Gió cuồng, sấm dữ, và không biết gió hay sét đã chẻ đôi một cái cây ở góc tòa nhà, một cành cây lớn rơi ngang mái, đánh gục một phần ống khói đằng đông, làm đá và mồ hóng rơi rào rào xuống bếp. Chúng tôi tưởng một luồng sét đánh vào giữa nhà, Joseph quỳ thụp xuống xin Chúa nhớ đến tù trưởng

Noah^[12] và Lot^[13], và, như trong thời xưa, hãy thương người chính trực trong khi trừng phạt kẻ vô đạo. Tôi lảng máng cảm thấy hẳn đây là một phán quyết đối với chúng tôi. Trong ý nghĩ của tôi, Jonah^[14] ở đây là cậu Earnshaw và tôi lay quả đấm cửa hang hùm của cậu để chắc chắn là cậu còn sống. Cậu trả lời đủ nghe, bằng một câu khiến lão bạn của tôi càng găm gù to hơn rằng có thể phân biệt rõ ràng các vị thánh như lão ta với những kẻ có tội như cậu chủ. Nhưng cơn động trời qua đi trong vòng mười phút, tất cả chúng tôi không ai việc gì, trừ Cathy bị ướt như chuột lột vì một mực không chịu trú, cứ đứng không khăn, không mũ, để tóc trần và quần áo mặc sức hứng mưa. Cô bước vào nằm lên chiếc ghế tử, cứ ướt sũng như thế, hai tay che mặt quay vào lưng ghế.

- Chà, cô! Tôi kêu lên, sờ vào vai cô. Cô cố tình muốn chết đấy phải không? Cô có biết mấy giờ rồi không? Mười hai giờ rồi. Nào! Về giường ngủ thôi! Hoài công mà đợi cái thằng rô đại ấy nữa. Chắc nó đi Gimmerton và giờ đây ở lại đấy rồi. Nó đoán là khuya thế này hẳn chúng ta chả đợi nó nữa, chí ít nó cũng đoán là chỉ có cậu Hindley thức và nó thà lánh đi còn hơn là để cậu chủ ra mở cửa.

- Khôồng, khôồng, *ló* đâu có ở Gimmerton. Joseph nói. Nếu *ló* có *lằm* dưới đáy một cái hố bùn, tui cũng chả *nấy* gì *nằm nạ*. Cái cơn *nôi* phong *lày* đâu phải bỗng dưng mà *lỗi rậy*, và tui muốn biểu cô phải *niệu* chừng đấy – *nần* sau chắc *nà* đến *nượt* cô. Xin trời vì tất cả! Mọi cái đều góp sức *nằm* tốt *nành* cho *dững* người được *trộn nọc* tách ra khỏi đám *dác* dưới á! Các người cũng biết Thánh thư đã *lói* gì đấy, và lão bắt đầu trích các văn bản khác nhau, quy chiếu đến những chương và những câu mà chúng tôi có thể tìm ra lời dẫn.

Sau khi uống công nài nỉ cô gái búống bình đứng dậy trút bỏ bộ quần áo ướt, tôi bỏ mặc Joseph thuyết giáo và Cathy run lập cập, bế Hareton về giường, nó ngủ say như thể quanh nó ai *nấy* đều đã ngủ yên. Tôi nghe thấy Joseph sau đó còn đọc kinh một lát rồi nhận ra bước chân chậm chạp của lão trên chiếc thang; sau đó tôi ngủ thiếp đi.

Khi xuống nhà muộn hơn thường lệ chút ít, nhờ những tia mặt trời xuyên qua những kẽ nứt cửa chớp, tôi nom thấy cô Catherine vẫn ngồi nguyên cạnh lò sưởi. Cửa ra vào chính sảnh cũng hé mở,

ánh sáng tràn vào từ những cửa sổ không đóng. Hindley đã ra khỏi phòng mình và đứng ở bếp, bơ phờ, ngái ngủ.

- Em đau thế nào, Cathy? Khi tôi vào cậu ta đang nói vậy. Trông em thiếu ngủ như con chó con chết đuối ấy. Tại sao em ủ rũ và tái nhợt ra thế, em bé?

- Em bị ướt, cô miễn cưỡng trả lời, và em lạnh, có thể thôi.

- Chao, cô ấy ương lắm. Tôi kêu lên khi nhận thấy cậu chủ khá điềm đạm. Cô ấy bị trận mưa tối hôm qua làm ướt sũng, thế rồi ngồi suốt đêm, tôi không tài nào bảo cô ấy động dậy được.

Cậu Earnshaw nhìn chúng tôi ngạc nhiên. "Suốt đêm?" Cậu nhắc lại. "Cái gì khiến nó không ngủ? Chắc không phải vì sợ sấm chú? Hết giông hàng mấy tiếng đồng hồ rồi còn gì".

Cả hai chúng tôi đều không muốn nhắc đến sự vắng mặt Heathcliff, chừng nào còn có thể giấu được, cho nên tôi trả lời là không hiểu làm sao mà cô ấy lại giở chứng ngồi thức đêm như vậy; còn cô thì chẳng nói gì. Buổi sáng mát lạnh. Tôi kéo cửa mắt cáo và lập tức căn phòng tràn ngập những mùi hương dịu ngọt từ vườn bay vào, nhưng Catherine gắt gỏng bảo tôi, "Ellen, đóng cửa sổ lại. Tôi đang rét chết người đây này". Và rằng cô va vào nhau lập cập trong khi cô co ro sát lại gần hơn đồng than đã gần tàn.

- Nó ốm rồi, Hindley cầm cổ tay cô nói. Ta chắc vì thế mà không đi ngủ. Quỷ tha ma bắt! Ta không muốn lại có thêm tật bệnh đến làm phiền ta ở đây nữa. Mà ra mưa làm cái thá gì?

- Chạy theo giai *dư* mọi khi chứ còn *nằm* gì? Joseph quang quác, lợi dụng lúc chúng tôi ngập ngừng đi thọc cái lưỡi độc địa của lão vào. Cậu chủ à, *ví dư* tui *nà* cậu, thì tui cứ *xập* bég cửa vào mặt chúng, chả *nôi* thôi gì hết. Không ngày *lào* cậu đi vắng mà cái tên mèo đực *Ninton* không *nén* đến đây. Và cái cô Nelly *lày*, con gái con đứa mới hay hóm *nằm* sao. Cô í ngồi ở bếp chờ cậu về và hể cậu vào cửa bên này thì thẳng cha chuồn ra cửa bên kia; rồi thì, về phía mình, cô tiểu thư của chúng ta cũng đi *răng* hoa! Thật đức hạnh gớm, sau mười hai giờ đêm còn *xâm xọt* rửa đồng *mí* cái thẳng quý sứ di-gan *dỗ* đại, khốn kiếp Heathcliff! Họ tưởng tui mù, *dưng* mà không; tui chả có mù tí *lào* đâu! Tui *lom* thấy gã *Ninton* cả *núc* đến *nấn núc* về và tui *lom* thấy cô (hướng bài đít-cua của lão vào tôi) cô chả được tích sự gì, đồ phù thủy *bữn* thiu! Rình ngóng và *nao* vào

trong nhà báo ngay khi nghe tiếng chân ngựa của cậu chủ *nộp* cộp trên đường.

- Im đi, đồ nghe trộm, Catherine kêu lên, đừng có giở thói láo xược trước mặt ta! Hôm qua, Edgar Linton tình cờ mà đến thôi, anh Hindley, và chính em bảo cậu ta về, vì em biết anh đang say, hẳn không thích gặp cậu ta.

- Mày nói dối, Cathy, rành thế, anh trai cô đáp, và mày là một con ngốc chết giấm! Nhưng bây giờ thì thầy kệ Linton – nói cho anh nghe, đêm qua mày có đi với Heathcliff không? Nói thật đi. Mày không việc gì phải sợ làm hại nó; mặc dù tao vẫn ghét nó như mọi khi nhưng mới đây nó đã giúp tao một điều tốt, khiến lương tâm tao ngại ngùng không nở bẻ gãy cổ nó. Để ngăn chặn điều đó khỏi xảy ra, ngay sáng nay, tao sẽ đuổi cổ nó đi. Và sau khi nó đi rồi, tao khuyên tất cả các người hãy coi chừng; ta sẽ chỉ càn dễ cáu bẳn với các người thôi.

- Đêm qua em không hề gặp Heathcliff, Catherine đáp, bắt đầu thốn thức đau đớn, và nếu anh đuổi cậu ấy ra khỏi nhà thật thì em sẽ đi với cậu ấy. Thế nhưng anh chả còn cơ hội mà đuổi cậu ấy nữa đâu; có lẽ cậu ấy đã đi mất rồi. Đến đây cô òa lên khóc không kiềm chế nổi nỗi buồn khổ và những câu sau nghẹn lại không thốt lên thành tiếng.

Hindley trút lên cô hàng tràng lời chửi rủa khinh bỉ và ra lệnh cô về phòng ngay, kéo rồi cô sẽ không phải vô cớ mà khóc! Tôi ép cô nghe theo. Và tôi đã chứng kiến một cảnh không thể quên khi đưa cô về tới phòng, cô lồng lộn làm tôi sợ chết khiếp. Tôi ngỡ cô đang hóa điên, và tôi lạy van Joseph đi mời bác sĩ. Hiện tượng này chứng tỏ cô đã chớm mắc chứng sảng loạn. Ông Kenneth vừa thấy cô đã tuyên bố là cô lâm bệnh nguy kịch lên cơn sốt nóng. Bác sĩ chích máu cô và dặn tôi cho cô ăn nước sữa, cháo loãng, cẩn thận đừng để cô lao xuống thang gác hoặc ra ngoài cửa sổ. Rồi ông ra về, vì ông có khá nhiều việc phải làm trong xứ đạo này; nơi đây khoảng cách bình thường giữa nhà này nhà kia là hai, ba dặm.

Mặc dầu không thể nói là tôi một khán hộ mát tay mà Joseph cùng cậu chủ cũng chẳng hơn gì, mặc dầu bệnh nhân của chúng tôi thật ngày ngà, ương ngạnh đến tột độ, cô vẫn qua khỏi. Nói đúng ra, bà Linton đã đến thăm chúng tôi nhiều lần, chấn chỉnh mọi thứ,

quở trách và chỉ bảo cả lũ chúng tôi. Đến khi Catherine hồi phục, bà lại nài nỉ xin đưa cô sang ấp Thrushcross an dưỡng và bọn tôi rất biết ơn bà về sự giải thoát ấy. Nhưng bà già tội nghiệp thì có lý do để ân hận về lòng tốt của mình vì cả hai vợ chồng đều lây sốt và chết cách nhau ít ngày.

Cô tiểu thư trở về với chúng tôi ngược ngạo hơn, dễ cáu hơn và kiêu kỳ hơn bao giờ hết. Từ cái tối mưa giông sấm sét ấy, không có tin gì về Heathcliff cả; và một hôm chẳng may cho tôi khi bị khiêu khích quá đáng, tôi đã đổ tại cô nên Heathcliff mới đi mất, mà đúng là thế thật, như cô thừa biết. Từ đấy, trong mấy tháng cô thôi không giao tiếp gì với tôi, ngoại trừ trong quan hệ chủ, tớ đơn thuần. Joseph cũng bị tẩy chay, lão những muốn nghĩ sao nói vậy và lên lớp cô như đối với một đứa bé gái, mà cô thì tự cho mình đã là người lớn, là cô chủ của bọn tôi, và nghĩ rằng trận ốm vừa rồi cho cô cái quyền đòi hỏi được đối xử ân cần. Với lại bác sĩ đã dặn không nên làm trái ý cô nhiều, phải để cô được làm theo ý mình, và dưới mắt cô, bất kỳ ai dám đứng dậy phản đối cô cũng kể như phạm tội mưu sát cô. Cô né tránh cậu Earnshaw cùng bạn bè cậu. Và anh trai cô, được Kenneth nhắc nhở, lại sợ cô hay lên cơn sau những lúc nổi khùng nên đã để cô đòi gì được nấy, và thường tránh làm trầm trọng thêm tính khí nóng như lửa của cô. Cậu có phần quá dễ dãi chiều theo những ý thích bất thường của em gái, không phải vì yêu thương, mà vì sĩ diện, cậu tha thiết muốn thấy em mình mang lại danh dự cho gia đình bằng một cuộc hôn phối với bên nhà Linton, và chừng nào cô để cậu yên thân, thì tha hồ cho cô giày đạp bọn tôi như những tên nô lệ, cậu cũng bất cần! Edgar Linton, như muôn ngàn kẻ trước và sau cậu ta thì mê mẩn cuồng si, và cái hôm cậu ta đưa Catherine đến nhà thờ Gimmerton ba năm sau khi cha chết, cậu tin rằng mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

Tuy rất không muốn, nhưng bị dỗ dành mãi, tôi đành rời Đồi Gió Hú theo cô sang đây. Bây giờ Hareton đã gần năm tuổi và tôi vừa mới bắt đầu dạy nó học chữ. Chúng tôi buồn bã chia tay nhau, nhưng nước mắt Catherine có sức mạnh hơn nước mắt chúng tôi. Khi từ chối không chịu đi và cô thấy những lời khẩn cầu của cô không lay chuyển được tôi, cô bèn đến than khóc với chồng và anh trai. Người chồng xin trả công tôi thật hậu hĩnh, còn người anh thì ra

lệnh cho tôi cuốn gói – cậu bảo là không cần có phụ nữ trong nhà, khi mà giờ đây không có cô chủ; còn Hareton, cha phó có thể đảm trách nó tức thời. Và thế là tôi chỉ còn cách làm theo lệnh. Tôi bảo cậu chủ rằng cậu cứ rũ bỏ mọi người tử tế thì chỉ lụn bại mau hơn mà thôi. Tôi hôn từ biệt Hareton. Từ đó nó đã trở thành xa lạ với tôi và – ngẫm cũng thật kỳ – tôi tin chắc nó đã quên hoàn toàn mọi sự về Ellen Dean, quên rằng nó đã từng là tất cả thế gian đối với cô ta, cũng như cô ta đã là tất cả đối với nó!

Kể đến đoạn này, bà quản gia tình cờ liếc về phía chiếc đồng hồ trên lò sưởi và sửng sốt thấy kim phút đã chỉ một giờ rưỡi. Bà không chịu lưu lại thêm một giây nào nữa, tình thật, chính tôi cũng có phần cảm thấy muốn hoãn nghe đoạn sau câu chuyện. Và giờ đây khi bà đã về nghỉ, còn tôi đã ngồi suy tưởng thêm một hai tiếng đồng hồ nữa, tôi sẽ thu hết can đảm để cũng đi nghỉ, mặc dầu đầu và chân tay ê ẩm không muốn nhấc.

Mở đầu cuộc đời ẩn dật thế này mới thú vị chưa! Bốn tuần đau đớn, trần trở và ốm đau! Ôi! Những cơn gió heo hút ấy và những khoảng trời miền bắc tê tái ấy, và những con đường hiểm trở ấy và những ông thầy thuốc nông thôn lề mề ấy! Và ôi sự vắng thiếu diện mạo con người! Và tệ hơn cả là lời báo trước ghê gớm của Kenneth rằng tôi đừng có hy vọng ra khỏi nhà trước mùa xuân.

Ông Heathcliff vừa mới hạ cố đến thăm tôi. Cách đây khoảng bảy ngày, ông ta gửi cho tôi một đôi gà gô – đôi cuối cùng của mùa săn. Đồ tồi! Ông ta đâu phải hoàn toàn vô can trong việc gây ra trận ốm này của tôi; và tôi rất muốn nói thẳng với ông điều đó. Song than ôi! Làm sao tôi có thể xúc phạm một người còn đủ từ thiện để ngồi cả tiếng đồng hồ bên giường tôi trò chuyện về một đầu đề khác ngoài những thuốc viên, thuốc uống, cao dán và đĩa để hút máu độc?

Lúc này là một khoảng thời gian rất thoải mái! Tôi còn quá yếu để đọc sách; tuy nhiên tôi cảm thấy mình có thể hưởng thụ một cái gì thú vị. Tại sao không kêu bà Dean lên kể nốt cho nghe câu chuyện nhỉ? Tôi có thể ôn lại những sự kiện chính cho đến chỗ bà tạm dừng. Phải, tôi nhớ là nhân vật nam của bà đã bỏ đi và ba năm liền không có tin tức gì cả, còn nhân vật nữ thì đã lấy chồng. Tôi sẽ rung chuông gọi, chắc bà ta sẽ mừng rỡ thấy tôi có thể chuyện trò vui vẻ.

Bà Dean đến.

- Thưa ông, còn hai mươi phút nữa là đến giờ dùng thuốc, bà mở đầu.

- Bỏ chuyện ấy đi, bỏ đi! Tôi đáp. Tôi muốn...

- Bác sĩ bảo ông phải thôi dùng thuốc bột.

- Hết sức tán thành! Đừng ngắt lời tôi. Bà hãy lại ngồi đây nào. Đừng sờ mó vào dây lọ thuốc đắng ấy. Lấy đồ đan ra khỏi túi – thế là được – và bây giờ bà kể tiếp câu chuyện về ông Heathcliff đi, từ quãng bà để dở chừng cho đến ngày nay, ông ta có học hành đến nơi đến chốn ở lục địa châu Âu nên người hào hoa phong nhã trở về không? Hay ông ta được học bổng ở trường đại học? Hay trốn sang

Mỹ và nên danh nên giá bằng cách làm đổ máu đất nước dưỡng nuôi mình^[15]? Hay làm giàu mau hơn bằng cách cướp đường ngay trên đất Anh?

- Tất cả các nghề đó ông ta có thể đã làm mỗi thứ một tí, thưa ông Lockwood, nhưng tôi không thể cam đoan gì về chuyện đó. Bận trước, tôi có nói rõ là tôi không biết ông ta đã kiếm tiền bằng cách nào, cũng chẳng hay ông ta đã dùng phương sách nào để nâng cao đầu óc mình lên, kéo nó khỏi cái vũng dốt nát mông muội mà nó đã chìm đắm xuống, nhưng, nếu ông cho phép, tôi sẽ kể theo cách riêng của tôi, ví như nó có thể mua vui cho ông và không làm ông mệt. Sáng nay, ông có thấy đỡ hơn không?

- Đỡ nhiều.

- Thế thì tốt lắm.

Tôi và cô Catherine sang ấp Thrushcross. Và, thật là một điều ngạc nhiên dễ chịu cho tôi, cô ăn ở, cư xử bội phần khá hơn tôi dám mong đợi. Cô có vẻ mến yêu cậu Linton tới mức gần như quá đáng, thậm chí đối với em chồng, cô cũng tỏ ra rất ưu ái. Cả hai anh em đều rất chú ý lo cho cô được tiện nghi, nhất định thế rồi. Không phải là cái gai uốn mình theo đám lá kim ngân, mà là đám lá kim ngân ôm ấp cái gai. Không có sự nhượng bộ lẫn nhau; một đằng đứng thẳng và đằng kia chịu nhường, ai mà có thể xấu tính và cáu bẳn khi không hề gặp sự chống đối hay hờ hững? Tôi nhận thấy cậu Edgar rất sợ làm cô nổi nóng, một nỗi sợ ăn sâu trong óc. Cậu cố giấu điều đó, nhưng hễ nghe thấy tôi nói lời sắc giọng, hoặc trông thấy gia nhân nào khác sa sầm mặt khi cô sai phái, hồng hách là cậu liền tỏ nỗi lo phiền bằng một cái cau mày khó chịu mà, nếu vì bản thân mình, cậu ắt chẳng bao giờ để nó phủ bóng đen trên nét mặt. Hơn một lần, cậu đã nghiêm khắc trách cứ thói xấu xược của tôi và cả quyết rằng một nhát dao cũng không thể làm cậu đau rát hơn khi thấy người thương của mình phật ý. Để khỏi làm phiền lòng một ông chủ tốt như thế, tôi cố sao đẹp bớt tự ái và trong khoảng nửa năm, mớ thuốc súng nằm yên vô hại như cát vì không có mồi lửa nào dí sát vào làm cho nó nổ. Catherine thỉnh thoảng có những thời kỳ mặt ủ mày chau và lạnh lẽ, chồng cô tôn trọng những cơn đó với một sự thông cảm, cho đó là do một thay đổi về thể trạng gây nên bởi trận

ốm nguy hiểm nọ, vì trước kia, cô chưa bao giờ mắc chứng suy sụp tinh thần. Khi diện mạo cô bỗng nằng trở lại, cậu đón mừng cũng với bộ mặt rạng nằng. Tôi liền nghĩ có thể khẳng định rằng họ đang thực sự có hạnh phúc sâu sắc, ngày càng lớn.

Hạnh phúc đó đã chấm dứt. Thế đấy, rốt cuộc, người ta ai cũng phải vì bản thân mình; có điều là người hiền dịu và đại lượng thì vị kỷ một cách chính đáng hơn kẻ kiêu kỳ hống hách. Hạnh phúc đó đã chấm dứt khi hoàn cảnh khiến cho mỗi bên đều cảm thấy lợi ích của người này không phải là mối quan tâm chủ yếu trong suy nghĩ của người kia. Một buổi tối dịu dằm tháng chín, tôi ở ngoài vườn về, mang theo một rổ nặng những trái táo vừa hái. Trời đã nhập nhoạng và trăng nhòm qua bức tường cao trước sân, khiến những khoảng bóng tối không định hình rập rình trong góc hõm nhiều bộ phận trời ra của toà nhà. Tôi đặt rổ trên bậc thềm nhà, cạnh cửa vào bếp, nấn ná để nghỉ và hít thêm mấy hơi khí trời êm dịu, ngọt ngào. Tôi đang nhìn trăng, lưng quay về phía cổng thì nghe thấy tiếng người nói đằng sau.

- Có phải chị đấy không, Nelly?

Đó là một giọng trầm, âm sắc là lạ; tuy nhiên có một cái gì trong cách phát âm tên tôi, khiến nghe hoá quen quen. Tôi sợ hãi quay phắt lại xem ai nói, vì các cửa đều đóng và trước đó, khi lại bậc thềm tôi không hề thấy ai. Có gì động dậy ở cổng, và lại gần tôi nhận ra một người đàn ông cao lớn, y phục sẫm màu, da mặt và tóc đều đen. Người đó dựa vào cạnh cổng và đặt tay lên cửa như định tự mình mở lấy. "Ai đấy nhỉ?" Tôi nghĩ. "Cậu Earnshaw chẳng?Ồ không! Không giống giọng cậu ấy chút nào".

- Tôi đã chờ ở đây một tiếng đồng hồ, người đó lại nói trong khi tiếp tục nhìn trân trân, và suốt thời gian ấy, mọi vật quanh đây im lìm như chết. Tôi không dám vào. Chị không quen tôi ư? Nhìn xem, tôi đâu phải người lạ!

Một tia trăng rơi vào nét mặt người khách; đôi má tái xám với tóc mai dài phủ đến nửa, mày nhíu xuống, mắt hõm sâu và khác thường. Tôi nhớ ra cặp mắt ấy.

- Sao! Tôi kêu lên, phân vân không biết có nên coi anh ta là một người khách của cỗi trần hay không và kinh ngạc giơ tay lên trời. Sao! Cậu về đấy ư? Có thật cậu đấy không? Thật không?

- Phải, Heathcliff đây, anh ta trả lời, mắt đang nhìn tôi bổng ngược lên như những cửa sổ phản chiếu hàng chục vầng trăng lấp lánh nhưng không thấy ánh lửa nào bên trong cả. Họ có nhà không? Cô ấy đâu? Nelly, chị có vẻ không vui. Chị không việc gì phải bối rối thế. Cô ấy có đây không? Nói đi! Tôi cần nói một câu với cô ấy – cô chủ của chị ấy. Chị vào bảo có người từ Gimmerton đến muốn gặp cô.

- Cô ấy sẽ phản ứng ra sao? Tôi kêu lên. Cô ấy sẽ làm gì? Bất ngờ thế này, đến tôi cũng bàng hoàng nữa là – cô ấy đến hoảng loạn mất! Mà cậu đúng là Heathcliff thật! Nhưng có thay đổi! Không, thật không sao hiểu nổi. Cậu có từng ở trong quân đội không?

- Đi đi, chuyển lời nhắn của tôi đi nào, anh ta sốt ruột ngắt lời. Tôi như ở địa ngục chừng nào chị chưa làm việc đó giúp tôi!

Anh ta nhắc then cửa và tôi đi vào; nhưng khi đến cửa phòng khách, nơi vợ chồng cậu Linton đang ngồi chơi, tôi không đi thêm nữa. Sau cùng, tôi quả quyết định mượn cớ hỏi xem cậu có cần thấp nển không và tôi mở cửa.

Họ cùng ngồi ở một cửa sổ có khung mắt cáo để mở, ngả vào tường và qua đó, có thể thấy, bên kia hàng cây trong vườn và thảo viên xanh màu hoang dã, là dải thung lũng Gimmerton một vệt dài sương mù ngoằn ngoèo lên tới gần đỉnh (vì, như ông hân đã để ý thấy, ngay quá nhà thờ một quãng rất ngắn, con lạch thoát nước từ các đầm lầy nhập vào một con suối chảy theo khúc quanh của con thung). Đồi Gió Hú nhô cao trên đám hơi lấp lánh ánh bạc đó, nhưng không nhìn thấy được ngôi nhà cũ của chúng tôi, nó hơi thụt xuống ở mé bên kia. Cả căn phòng và hai người ngồi trong đó, cả cái cảnh họ đang ngắm nhìn, đều có vẻ thanh bình tuyệt vời. Tôi dẫn lòng toan trốn tránh công việc được nhờ và trên thực tế, sau khi hỏi về việc thấp nển, đã sắp đi khỏi không dả động gì đến chuyện ấy thì một ý thức rõ dại xui tôi quay lại nói nhỏ: "Thưa mợ, có người ở Gimmerton muốn gặp mợ".

- Người ấy muốn cái gì? Mợ Linton hỏi.

- Tôi không hỏi anh ta, tôi đáp.

- Thôi được, đóng rèm tại, Nelly, cô nói, và mang trà lên. Tôi sẽ trở lại ngay.

Cô rời phòng; cậu Edgar vô tư hỏi ai đấy.

- Một người mà vợ không ngờ tới, tôi đáp. Cái gã Heathcliff – chắc cậu còn nhớ gã chứ, thưa cậu, trước ở nhà cậu Earnshaw ấy mà.

- Sao! Tên di-gan... tên thợ cày ấy à? Cậu kêu lên. Sao chị không nói vậy với Catherine?

- Im! Cậu chủ, cậu chớ nên gọi gã bằng cái tên ấy, tôi nói. Vợ nghe thấy ắt khổ tâm lắm đấy. Hồi gã bỏ đi, vợ gần như tan cả tâm hồn. Tôi đoán sự trở về của gã sẽ là một ngày hội với vợ.

Linton bước tới cửa sổ mé bên kia phòng trông xuống sân. Cậu mở chốt và cúi người ra ngoài. Tôi đồn rằng họ đứng bên dưới, vì thấy cậu la lên: “Đừng đứng đấy, em yêu, đưa khách vào nhà nếu đó là người thân”. Thoáng sau, tôi nghe thấy tiếng then lách cách và Catherine chạy vù lên gác, hồn hển cuống cuống, quá khích động đến nỗi không biểu lộ được niềm vui; thật vậy nhìn mặt cô, người ta dễ bề đoán là có một tai nạn khủng khiếp gì đó.

- Ôi, Edgar, Edgar! Cô hồn hển, hai tay ôm choàng lấy cổ chồng. Edgar, anh yêu! Heathcliff đã về – anh ấy đã về!

Và cô xiết chặt thêm vòng tay, ghì miết.

- Thôi nào, thôi nào, chồng cô bức dọc kêu lên, đừng có vì thế mà làm tôi chết ngạt! Chưa bao giờ tôi nghĩ hẳn ta là một kho báu kỳ diệu đến thế đấy. Không việc gì phải mê cuồng lên!

- Em biết mình không thích anh ấy, cô đáp, nén lại chút cường độ niềm sung sướng của mình. Nhưng vì em, bây giờ, hai người phải là bạn của nhau đấy. Em gọi anh ấy lên nhé.

- Lên đây ấy à? Cậu nói. Vào phòng khách ư?

- Còn lên chỗ nào khác nữa? Cô hỏi.

Nom cậu có vẻ phật ý, cậu gợi ý nhà bếp là chỗ thích hợp cho anh ta. Vợ Linton nhìn cậu với một vẻ kỳ lạ – nửa giận dữ, nửa cười giễu sự khó tính của cậu.

- Không, cô nói thêm sau một lát, em không thể ngồi trong nhà bếp. Ellen, chị kê hai cái bàn ở đây: một cái cho cậu chủ và cô Isabella, là giới quý tộc; cái kia cho tôi và Heathcliff, là đám hạ lưu. Thế có vừa ý mình không. Hay là em phải đốt một lò sưởi ở chỗ khác? Nếu vậy thì mình hãy ra chỉ thị đi. Em phải chạy xuống để yên trí là khách của em còn đây. Em sợ niềm vui này quá lớn, nên khó có thể là sự thực được.

Cô sắp sửa lại lao đi, nhưng Edgar ngăn cô lại:

- Chị bảo anh ta lên đi, cậu nói với tôi, và Catherine em hãy cứ vui vẻ nhưng đừng có phi lý! Không cần cả nhà phải chứng kiến cái cảnh em chào đón một gia nhân bỏ trốn như một anh em ruột thịt.

Tôi xuống và thấy Heathcliff đợi dưới cổng, rõ ràng anh ta đoán trước là mình sẽ được mời vào. Anh ta theo sự hướng dẫn của tôi, không phỉ phạm lời và tôi đưa anh vào ra mắt cậu mợ chủ, má hai người đều đỏ bừng, chứng tỏ vừa to tiếng với nhau. Nhưng mặt nữ chủ nhân rờ rờ là một tình cảm khác khi bạn cô xuất hiện ở cửa. Cô nháy bồ tới, cầm cả hai tay anh ta dẫn tới Linton, rồi cô nắm lấy những ngón tay miễn cưỡng của Linton ấn vào tay anh ta. Lúc này dưới ánh lửa lò sưởi và ánh nến soi tỏ từng nét, tôi ngạc nhiên hơn bao giờ hết thấy sự thay đổi của Heathcliff. Anh đã thành một người cao lớn, cân đối như lực sĩ. Bên cạnh anh, cậu chủ tôi có vẻ rất mảnh dẻ và tựa như thiếu niên. Dáng đi thẳng đứng của Heathcliff khiến ta nghĩ là anh đã từng ở quân đội. Vẻ mặt anh với đường nét rắn rỏi, cương quyết, rõ là già dặn hơn mặt cậu Linton nhiều; nom thông minh mà không còn gì của sự thấp hèn dạo trước. Tuy nhiên, một vẻ hung tợn bán khai vẫn thấp thoáng nơi đôi mày bẹt vào và cặp mắt đầy ánh lửa đen sậm nhưng được kiềm chế lại. Thậm chí cung cách của anh ta còn đường hoàng là đằng khác, mất hết vẻ thô lỗ, mặc dầu còn quá khắc khổ để tới mức duyên dáng. Cậu chủ tôi cũng ngạc nhiên như tôi, hoặc có khi còn hơn nữa, cậu sững sờ đến một phút không biết xưng hô thế nào với kẻ mà lúc nãy cậu đã gọi là tên thợ cày. Heathcliff buông bàn tay nhỏ nhắn và đứng nhìn cậu lạnh lùng, cho tới lúc cậu quyết định lên tiếng:

- Ông ngồi xuống, cuối cùng cậu nói. Bà Linton, vì kỷ niệm xưa, muốn tôi tiếp ông một cách thân mật và dĩ nhiên, hễ điều gì làm nhà tôi vui lòng là tôi vừa ý.

- Và tôi cũng thế, Heathcliff đáp, đặc biệt nếu đó là một cái gì mà tôi có góp phần. Tôi sẽ sẵn sàng ở lại một, hai tiếng.

Heathcliff ngồi xuống đối diện với Catherine từ nãy vẫn dán mắt vào gã như sợ hễ rời ra là gã sẽ biến mất vậy. Gã không ngược nhìn cô luôn luôn – thỉnh thoảng một cái liếc nhanh là đủ – nhưng mắt gã, mỗi lúc một thêm tự tin, phản chiếu lại niềm khoái cảm không che giấu mà gã uống say sưa từ ánh nhìn của cô.

Họ quá mải mê trong niềm vui chung nên chẳng còn bụng nào mà bối rối. Cậu Edgar thì không thể; mặt cậu tái dần đi vì khó chịu, cảm giác ấy lên đến tột đỉnh khi người thương của cậu đứng dậy bước qua tấm thảm đến nắm tay Heathcliff một lần nữa và cười như một kẻ mê cuồng.

- Đến mai em sẽ tưởng đây là một giấc mơ mất thôi! Cô kêu lên. Em sẽ không thể tin rằng em đã trông thấy, sờ thấy, và nói chuyện với anh một lần nữa. Vậy mà Heathcliff tàn nhẫn kia! Anh không xứng đáng được đón mừng như thế này. Ai lại đi mất tâm mất tích, biệt tin ba năm trời, và chẳng thém nghĩ tới em bao giờ!

- Cũng còn nhiều hơn cô nghĩ tới tôi, gã thì thầm. Tôi có nghe tin về đám cưới của cô, Cathy ạ, cách đây không lâu và trong khi đợi ở dưới sân, tôi đã nghiền ngẫm kế hoạch này – thấy mặt cô một cái thôi, bắt gặp một cái nhìn kinh ngạc, có lẽ thế, và vui tưng [16] giải thích sau đó tính sổ với Hindley, rồi chặn tay pháp luật bằng cách tự xử lấy mình. Thái độ hoan hỉ chào đón của cô đã đánh bật những ý đó ra khỏi đầu tôi, nhưng nếu lần sau gặp tôi mà cô có thái độ khác thì hãy coi chừng! Không, cô sẽ không xua đẩy tôi đi khỏi một lần nữa. Cô thực sự ân hận về chuyện tôi, phải không? Phải, cũng có lý do để ân hận đấy. Tôi đã vật lộn qua một cuộc sống đắng cay tủi nhục từ buổi nghe thấy tiếng cô lần cuối. Và cô nên tha thứ cho tôi, bởi lẽ tôi vật lộn chỉ vì cô mà thôi.

- Catherine, xin mời cùng lại bàn, kéo trà nguội lạnh mất, Linton ngắt lời, cố giữ giọng bình thường và một thái độ lịch sự phải chăng. Ông Heathcliff sẽ phải đi bộ một chặng đường dài, dù ông trọ ở đâu đêm nay. Và anh thì đang khát.

Cô chiếm vị trí trước bình hãm trà. Nghe chuông gọi, cô Isabella cũng tới. Sau khi đẩy ghế cho họ tôi ra khỏi phòng. Bữa ăn kéo dài chưa đầy mười phút. Tách của Catherine để nguyên suốt bữa không rót trà: cô chẳng ăn uống được gì. Edgar đánh đổ trà ra đĩa, hầu như không nuốt miếng thức ăn nào. Vị khách của họ không kéo dài buổi đến thăm tối đó quá một tiếng. Khi anh ta ra về, tôi hỏi anh ta có đến Gimmerton không?

- Không, tôi đến Đồi Gió Hú, anh ta đáp. Sáng nay khi tôi tới thăm, ông Earnshaw đã mời tôi.

“Ông Earnshaw mời anh ta! Và anh ta tới thăm ông Earnshaw!” Tôi loay hoay ngẫm ngợi đến đâu cả đầu về câu nói đó, sau khi anh ta đi “Phải chẳng anh ta đã phần nào biến thành một kẻ giả dối và về vùng quê này để gây tai họa dưới một tấm mạng che?” Tôi trầm ngâm; tôi có một dự cảm ở tận đáy tim là giá anh ta cứ ở nơi khác còn hơn.

Vào khoảng giữa đêm, tôi bị kéo ra khỏi giấc đầu tiên bởi mẹ Linton lên vào buồng tôi, ngồi xuống bên giường và giật tóc đánh thức tôi.

- Em không ngủ được, Ellen ạ, cô nói, thay lời cáo lỗi. Và em muốn có một sinh linh nào đó để bạn bầu trong niềm hạnh phúc của em! Edgar thì dối bởi lẽ em vui vì một điều không hay ho gì với anh ấy. Anh ấy không chịu mở miệng, ngoại trừ để thốt ra những lời nhỏ nhen, ngớ ngẩn. Edgar cả quyết là em vừa ác vừa ích kỷ vì cứ muốn nói chuyện khi anh ấy ốm và buồn ngủ đến thế. Anh ấy bao giờ cũng đập bệnh khi hơi trái ý một tý! Em mới nói mấy câu khen Heathcliff, thế là anh ấy, hoặc vì một cơn đau đầu, hoặc vì nhói lên ghen tức, bắt đầu khóc, cho nên em đứng dậy và để mặc anh ấy.

- Khen Heathcliff với cậu ấy để làm cái gì chứ? Tôi đáp. Hồi còn nhỏ, hai người đã ghét nhau, và Heathcliff ắt cũng khó chịu y như thế nếu nghe ai khen cậu nhà – đó là bản tính con người. Hãy để cậu Linton yên, không phải nghe gì về anh ta, trừ phi cô muốn có cuộc sống xung đột công khai giữa hai người.

- Nhưng chẳng phải cái đó chứng tỏ anh ấy rất kém hay sao? Cô nói tiếp. Em thì chả có tính ghen ghét, em không bao giờ cảm thấy phật ý trước mái tóc vàng rực rỡ của Isabella và nước da trắng của cô ấy, trước vẻ lịch sự thanh nhã của cô và sự yêu quý chiều chuộng mà cả nhà bày tỏ với cô. Cả chị nữa, Nelly, nếu thi thoảng hai đứa em có cãi cọ là chị lập tức bênh Isabella và em liền nhượng bộ như một bà mẹ ngốc nghếch – em liền gọi cô ấy là em yêu quý và phỉnh cho cô vui vẻ. Anh trai cô hài lòng thấy chúng em thân ái, thế là em hài lòng. Song họ rất khác nhau, họ là những đứa trẻ được nuông chiều và tưởng rằng thế giới được tạo nên theo ý thích của mình. Tuy em chiều cả hai, em vẫn cứ nghĩ là dù sao một sự trừng phạt ra trò có thể sẽ làm họ khá lên.

- Mợ Linton, mợ lắm rồi, tôi nói. Họ chiều mợ thì có. Tôi biết sẽ xảy ra sự gì nếu họ không làm thế. Mợ rất có thể chiều những ý thích thoáng qua của họ chừng nào phận sự của họ là trước mọi ước muốn của mợ. Nhưng cuối cùng, các người có bất hòa vì một cái gì đó gây hậu quả ngang nhau cho cả đôi và bây giờ, những người mợ gọi là kém đó rất có thể sẽ ngoan y như mợ đấy.

- Và rồi thì chúng tôi sẽ đấu nhau đến chết, phải không, Nelly!... Cô cười, đáp. Không! Tôi nói cho chị biết, tôi tin tưởng tình yêu của Linton đến nỗi tôi chắc rằng dù tôi có thể giết cậu cũng không muốn trả đũa tôi.

Tôi bèn khuyên cô càng nên quý trọng cậu hơn vì tình yêu đó.

- Có chứ, cô đáp, nhưng cậu ấy không cần gì phải dùng cái trò tỉ mỉ khóc vì những chuyện vặt: làm thế thật trẻ con; và thay vì tan chảy thành nước mắt khi nghe tôi bảo rằng Heathcliff bây giờ là đáng được mọi người kính trọng, rằng người hào hoa nhất này ắt cũng lấy làm vinh dự được là bạn của anh ta, đáng lẽ Linton phải nói lên điều đó thay tôi và sung sướng vì đồng ầm mới đúng chứ. Cậu phải làm sao quen với anh ta và thậm chí có thể thích anh ta nữa chứ. Xét vì Heathcliff rất có lý do để không thích cậu, tôi dám chắc anh ấy xử sự thế là rất tốt đấy.

- Cô nghĩ thế nào về việc anh ta đến Đồi Gió Hú. Tôi hỏi. Xem về anh ta đã được cải tạo về mọi mặt hoàn toàn là người Cơ đốc giáo, chìa bàn tay bằng hữu đúng dẫn cho các kẻ thù khắp xung quanh!

- Anh ấy đã giải thích chuyện đó, cô đáp. Em cũng lấy làm lạ như chị. Anh ấy nói là anh ấy đến định hỏi chị tin tức về em, vì đồn rằng chị hãy còn ở đấy. Sau khi được Joseph báo, Hindley ra, hỏi bây giờ anh đã làm gì, sống ra sao, và cuối cùng mời vào nhà chơi. Có mấy người đang ngồi đánh bài, Heathcliff nhập bọn. Ông anh trai em thua anh ấy ít tiền và, thấy anh trường vốn, bèn đề nghị anh tối lại đến, anh nhận lời. Hindley vốn quá ấu, đâu có biết thận trọng chọn người quen biết; anh chả biết bận tâm suy nghĩ về những nguyên nhân khả dĩ khiến anh nên nghi ngại một kẻ đã từng bị mình xúc phạm một cách đê tiện. Nhưng Heathcliff khẳng định lý do chính khiến anh nổi lại quan hệ với người hành hạ anh trước kia chỉ là lòng ước muốn được ở cố định một nơi gần Ấp, có thể đi bộ đến, và nổi gần bó với ngôi nhà hai chúng tôi đã từng ở. Đồng thời Heathcliff hy

vọng rằng như thế, em sẽ có nhiều cơ hội gặp anh ấy hơn là nếu anh định cư ở Gimmerton. Anh sẵn lòng trả hậu để được ở Đồi, và chắc chắn là lòng hám tiền ắt thúc đẩy ông anh trai em chấp nhận những điều kiện ấy; Hindley bao giờ cũng tham tiền mặc dầu tay này vợ được chút gì thì tay kia lại tung hê đi sạch.

- Thật là một cái chỗ đẹp để hay hóm cho một người trai trẻ chọn bạn nơi cư trú! Tôi nói. Mợ có sợ hậu quả không, mợ Linton?

- Em chẳng sợ gì cho anh bạn em, cô đáp. Cái đầu cứng rắn, khỏe mạnh của Heathcliff sẽ bảo đảm an toàn cho anh. Em chỉ hơi lo cho Hindley, song về mặt tinh thần thì muốn sao cũng chẳng thể làm anh sa sút hơn bây giờ, còn về thể xác thì em sẽ làm lá chắn cho anh. Sự kiện tối nay đã hòa hợp em lại với Thượng đế và cả nhân loại! Trước đây em đã phẫn nộ, nổi loạn chống lại Đấng Tạo Hoá. Ôi, em đã phải chịu đựng nỗi khổ vô cùng, vô cùng cay đắng, chị Nelly ạ. Nếu con người kia biết được nỗi niềm cay đắng biết chừng nào, anh ấy ắt phải lấy làm xấu hổ vì đã hờn dỗi vu vợ, làm vẩn đục cái phút chấm dứt cực hình đó. Chính vì thương anh ấy mà em đã chịu đựng một mình, nếu em nói nỗi đau đớn em thường xuyên cảm thấy, hẳn anh ấy đã cầu ước sốt sắng không kém gì em sao cho nó vợi nhẹ đi. Dù sao thì nó cũng chấm dứt rồi và em sẽ không trả thù sự vô lý nực cười anh làm gì; sau đây, em có thể chịu đựng bất cứ cái gì! Nếu kẻ hèn hạ nhất trên đời để tát vào mặt em, không những em sẽ chĩa má kia, mà còn xin lỗi vì đã gây nên chuyện là đằng khác. Và để chứng minh, em sẽ đi làm lành với Edgar ngay tức khắc đây. Chúc ngủ ngon! Em là một thiên thần.

Trong niềm xác tín đầy tự mãn ấy, cô đi khỏi. Và thành công trong việc thực hiện quyết định của cô thật hiển nhiên vào ngày sau. Cậu Linton không những hứa thôi không cau có (tuy nhiệt tình của cậu dường như vẫn còn bị nén lại bởi sự sôi nổi tràn trề của Catherine) mà còn tuyệt đối không dám phản đối gì khi Isabella cùng sang Đồi Gió Hú vào buổi chiều. Và để đáp lại, cô đã thưởng cả một mùa nong ấm những dịu dàng, thương mến, làm cho ngôi nhà trở thành thiên đường trong nhiều ngày, cả cậu chủ lẫn gia nhân đều được hưởng ánh nắng hăng xuyên.

Heathcliff – về sau này, tôi sẽ phải gọi là ông Heathcliff – bắt đầu sử dụng quyền tự do đến chơi ắp Thrushcross một cách long trọng.

Y có vẻ như đang ước tính xem chủ nhân sẽ chịu đựng đột nhập của mình đến mức nào. Cả Catherine cũng xét thấy nên giữ ở mức vừa phải những biểu lộ vui thích khi tiếp y, và y dần dần xác lập quyền của mình là khách được chờ đợi. Y còn giữ phần lớn tính kín đáo vốn là nét đặc biệt của y từ thời niên thiếu và nay kiềm chế được mọi biểu lộ tình cảm bột phát. Tâm trạng bức bối của cậu chủ tôi lắng dịu đi một đặng và những hoàn cảnh tiếp theo đã lái sang một dòng khác trong một thời gian.

Cái nguồn phiền muộn mới của cậu phát sinh từ một bất hạnh không dự kiến trước được: Isabella đột nhiên bị người khách bất ngờ nọ hấp dẫn không sao cưỡng nổi. Hồi ấy, cô là một tiểu thư mười tám tuổi duyên dáng, cung cách còn trẻ con tuy trí tuệ sắc sảo, tình cảm sắc bén và một tính khí cũng sắc cạnh nếu bị chọc tức. Anh trai cô, vốn yêu em đắm thắm, thất kinh lên trước sự ưa thích quái đản ấy. Chưa nói đến sự ô danh của một cuộc hôn phối với một gã đàn ông không có họ [\[17\]](#) và cái khả năng là tài sản của mình do thiếu người thừa kế nam, có thể rơi vào tay một kẻ như vậy. Cậu có đủ sáng suốt để hiểu ý định của Heathcliff, để biết rằng, tuy bề ngoài y có thay đổi nhưng đầu óc y không hề đổi thay và không thể đổi thay được. Và cậu sợ cái đầu óc ấy. Nó khiến cậu ghê tởm. Linh tính cậu rút lại trước ý nghĩ phải trao Isabella vào tay y. Cậu hẳn sẽ còn rút lại hơn nữa nếu biết rằng tự cô em đem lòng quyến luyến gửi vào một nơi mà nó không mảy may đánh thức được chút tình cảm đáp lại nào, vì ngay lúc phát hiện ra sự mê mẩn của em gái, cậu đã đổ tại dụng ý quyến rũ của Heathcliff.

Trong một thời gian, tất cả chúng tôi đều nhận thấy cô Linton cứ buồn phiền, mòn mỏi đi vì một chuyện gì. Cô trở nên cau có, sách nhiễu, gắt gỏng và trêu chọc Catherine liên tục, đe dọa là làm kiệt cùng đức kiên nhẫn vốn đã hạn chế của bà chị dâu. Bọn tôi bỏ qua cho cô đến mức độ nào vì chiều cỡ đến sức khỏe của cô: cô gầy mòn, héo hon đi ngay trước mắt chúng tôi. Nhưng một hôm, khi cô đặc biệt quá quắt, không chịu ăn sáng, phàn nàn rằng đám đầy tớ không làm theo lời cô dặn, rằng mợ chủ không để cho cô được là cái gì trong nhà này và Edgar bỏ mặc cô, rằng cô bị cảm vì cửa để mở toang và chúng tôi cố tình để lò sưởi ở phòng khách tắt ngấm nhằm

chọc tức cô, cùng với hàng trăm lời kết tội vợ vãn khác, vợ Linton đã cương quyết bắt cô nằm vạ, sau khi mắng cô một trận nên thân, dọa sẽ cho đi gọi bác sĩ. Nghe nhắc đến tên Kenneth, cô lập tức kêu lên rằng hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ có sự cay nghiệt của Catherine làm khổ sở mà thôi.

- Làm sao cô có thể bảo tôi cay nghiệt, cô gái được nuông chiều hư thân kia? Vợ chủ kêu lên, ngạc nhiên vì lời khẳng định vô lý. Chắc chắn cô đang mất trí rồi. Tôi đã cay nghiệt lúc nào; nói tôi nghe thử coi?

- Hôm qua, Isabella nức nở, và bây giờ!

- Hôm qua! Chị dâu cô nói. Lúc nào?

- Khi chúng ta đi dạo dọc cánh đồng hoang ấy. Chị bảo em loảng quảng đâu tùy thích, trong khi chị nhớn nhợ với ông Heathcliff.

- Và cô hiểu như vậy là cay nghiệt? Catherine vừa nói vừa cười, cái đó đâu có ngụ ý rằng sự có mặt của cô là thừa, chí ít tôi không quan tâm đến chuyện cô có ở bên chúng tôi hay không; tôi chỉ nghĩ rằng chuyện trò của Heathcliff ắt chẳng có gì thú vị với tai cô.

- Ô, không phải, cô gái khóc lóc, chị muốn em đi khỏi vì chị biết em thích ở đây!

- Cô ấy có tình trí không nhỉ? Vợ Linton quay sang tôi hỏi. Ta sẽ nhắc lại từng lời từng chữ câu chuyện chúng tôi đã nói với nhau, Isabella, và cô hãy chỉ ra xem nó có gì khiến cô mê thích được.

- Em bắt cần câu chuyện, cô đáp. Em cần ở bên...

- Thôi được! Catherine nói, nhận thấy Isabella ngập ngừng như không muốn nói hết câu.

- Bên cạnh ông ấy... và tôi không muốn bao giờ cũng bị đuổi, cô nói tiếp, máu bốc lên. Chị là con chó độc chiếm máng ăn, Cathy, chị không muốn ai được yêu, ngoại trừ bản thân chị!

- Cô là một con khỉ con láo xược! Vợ Linton kinh ngạc thốt lên. Nhưng tôi không thể tin là cô lại ngu ngốc đến thế. Có thể nào cô thèm khát sự ngưỡng mộ của Heathcliff được... cô lại coi anh ấy là một người dễ thương được! Tôi hy vọng là tôi đã hiểu lầm cô, phải không Isabella?

- Không, chị không hiểu lầm đâu, cô gái si mê nói. Tôi yêu anh ấy hơn chị từng yêu anh Edgar bao giờ hết; và ông ấy cũng có thể yêu tôi nếu chị để mặc ông ấy!

- Nếu vậy thì có cho tôi cả một vương quốc, tôi cũng chẳng muốn ở địa vị cô! Catherine dẫn giọng tuyên bố và xem ra cô nói thành thật. Nelly, chị hãy giúp chúng tôi mở mắt cho cô ấy thấy mình điên. Hãy nói cho cô biết Heathcliff là người thế nào, một kẻ vừa được khai hóa, không chút kinh tế, không được vun trồng, miếng đất hoang khô cằn thuần những đá bazan và kim tước. Tôi chẳng lòng nào thả chú hoàng yến nhỏ bé này ra thảo viên một ngày mùa đông, cũng như không thể khuyên cô trao trái tim cho anh ta. Em bé ạ, chính sự ngốc nghếch đáng thương do không biết tính cách anh ta chứ không phải gì khác đã khiến điều ước ấy nhĩm vào đầu em. Xin em đừng có tưởng anh ta giấu những bề sâu yêu thương và hảo tâm bên dưới một vẻ bề ngoài nghiêm khắc! Anh ta đâu phải là một viên kim cương thô, đâu phải một con người chỉ cục mịch ở bề ngoài như cái vỏ chai xù trong chứa hạt ngọc; anh ta là một gã đàn ông dữ tợn, nhẫn tâm như loài sói. Chị không bao giờ bảo anh ta: “Hãy để cho kẻ thù này, nọ yên thân, vì làm hại chúng là không đại lượng hoặc độc ác” mà bảo: “Hãy để chúng yên, vì tôi không thích thấy chúng bị hại”. Và anh ta sẽ nghiền nát em như một quả trứng chim sẻ, Isabella ạ, nếu thấy em là một gánh nặng phiền phức. Chị biết anh ấy không thể yêu một người thuộc gia đình Linton. Tuy anh ta hoàn toàn có đủ dã tâm để cưới gia sản của em và những triển vọng của em! Ở anh ta, sự biến lộn đang thành một thói thâm căn cố đế. Đây là chân dung anh ấy dưới mắt chị, mà chị là bạn thân của anh ấy – thân đến mức nếu anh ấy thật sự bắt em như một con mồi, có lẽ chị cũng sẽ ngậm miệng và để em rơi vào bẫy.

Cô Linton nhìn chị dâu, vẻ bất bình.

- Xấu hổ! Xấu hổ thay! Cô giận dữ nhắc lại, chị còn tệ hại hơn hai chục kẻ thù, chị là loại bạn phun nọc độc!

- À vậy chứ em không tin chị ư? Catherine nói. Em tưởng chị nói vậy là do tính ích kỷ hiểm ác chẳng?

- Tôi chắc chắn thế, Isabella vặc lại, và tôi gớm cái mặt chị!

- Tốt thôi! Catherine kêu lên. Thì cứ đích thân thử xem, nếu muốn thế. Tôi đã nói hết lẽ và chịu thua sự hỗn hào ngang ngạnh của cô rồi đấy.

- Và tôi phải đau khổ vì thói tự coi mình là nhất của chị ta, cô nức nở khi vợ Linton rời khỏi phòng. Tất cả, tất cả đều chối bỏ tôi; chị ta đã làm thui chột niềm an ủi duy nhất của tôi. Nhưng chị ấy đã nói vậy, phải không? Ông Heathcliff đâu phải là một con quỷ, ông có một tâm hồn ngay thẳng, một tâm hồn chân chính, không, sao ông ấy lại nhớ đến chị ấy?

- Hãy trục xuất anh ta ra khỏi ý nghĩ của mình, cô ạ, tôi nói. Anh ta là con chim báo điềm gở, đâu phải người bạn đời với cô được. Vợ Linton nói có mạnh lời, song tôi không thể phản đối vợ ấy. Vợ ấy biết lòng dạ anh ta hơn tôi hoặc bất kỳ ai khác. Và vợ ấy chẳng đời nào mô tả anh ta xấu hơn trong thực tế. Những nỗi lòng thực không che giấu việc làm của mình. Anh ta đã sống như thế nào? Đã làm giàu bằng cách nào? Tại sao lại ở Đồi Gió Hú, ở nhà của một người mà anh ta ghét cay ghét đắng? Nghe nói cậu Earnshaw ngày càng đổ đốn từ khi anh ta đến. Họ cứ liên miên thức suốt đêm với nhau và cậu Hindley đã vay vào tiền đất đai của mình, chẳng làm gì cả ngoài cờ bạc, rượu chè. Mới cách đây một ngày thôi, tôi nghe nói – chính Joseph kể với tôi – tôi gặp lão ta ở Gimmerton. “Nelly *lày*”, lão nói, “chỗ chúng tôi khéo sắp phải có *nhẹm xỉ quan* ^[18] đến *đều cha* mất thôi. Một trong hai người *sít lửa* đứt ngón tay vì kéo tay một người kia cho khỏi bị xiên *dư* xiên táo. Đây là cậu *trủ*, cô còn *nạ* gì, *đứt* định cậu í rồi đến ra Tòa *Đe* hình mất. Cậu í chẳng sợ gì ghê các quan toà, không sợ cả thánh Paul, thánh Peter không, thánh John cũng không, thánh Matthew cũng không nốt, chẳng sợ ai hết *chơn*, cái cậu *trủ* í. Cậu í *đứt* muốn – cậu còn khao khát *nà* chẳng khác được vênh cái mặt rầy thách thức các vị! Và cái gã Heathcliff hào hớn mới *nà* của hiểm chứ *nị*! Hẳn ta có thể dè dỏm ra cười *dư* bất cứ ai khi nghe một câu đùa cợt *rút* chi *nà* ma quỷ. Khi hẳn đến Ấp hẳn có bao *chừ* *lói* gì về *nối* sống phè phỡn của hẳn *rữa* đám chúng tôi không? Cung cách hẳn *dư* thế *lày* *lày* – ngủ đến *núc* *nặn* mặt trời mới dậy, xúc xắc xúc xẻ *lày*, *diệu* mạnh *lày*, đóng cửa chớp *nại* và thả *lển* đến tận trưa ngày hôm sau, rồi thì tên điên í về buồng vừa đi vừa vắng tục vắng *dác* ầm ỉ, *nằm* *dững* người tử tế phải bị *nổ* tai vì *rút* xấu hổ; và cái cha *niu* mạnh í mới giỏi đếm tiền chứ, hẳn ăn, hẳn ngủ chán rồi hẳn sang hàng xóm *lói* chuyện tào *nao* *mấy* vợ

người ta. Cỗ *diên* thể *lào* hẳn chả *lói* cho công *lương* Catherine biết vàng bạc của cha cô chạy vào túi hẳn *dư* thể *lào* với *nại* con giai ông cụ phóng ngựa xuôi đường cái nhón trong khi hẳn chạy bay ra mở thanh chắn để đón cậu í?" Thế đấy, cô Linton, Joseph là một lão già ba que, nhưng không phải là kẻ đặt điều nói dối; và nếu như lời lão kể về hành vi của Heathcliff là đúng sự thật, hẳn cô chẳng bao giờ không nghĩ đến chuyện muốn lấy anh ta làm chồng chứ.

- Chị cũng về hòa với những người khác, Ellen! Cô đáp. – Tôi chẳng nghe những lời xuyên tạc của các người, đấy các người thật là nham hiểm nên mới mong muốn làm cho tôi tin rằng trên đời này không có hạnh phúc.

Liệu nếu để mặc, cô có vượt qua nổi cái say mê nhất thời không, hay vẫn kiên trì nuôi dưỡng nó, tôi không dám nói chắc; cô chẳng có mấy thì giờ để suy nghĩ. Ngày hôm sau có phiên họp toà án ở tỉnh bên, cậu chủ tôi phải đến dự và Heathcliff, biết cậu đi vắng, đến sớm hơn thường lệ. Catherine và Isabella đang ngồi trong thư viện, vẫn giận nhau nhưng đều im lặng. Cô em chồng thì thoảng vì sự hờ hênh của mình đã để lộ những tình cảm sâu kín trong một cơn nổi nóng thoảng qua; bà chị dâu, xét cho kỹ, quả có phật lòng với cô em, và, nếu có cười sự xấu xược của cô lần nữa thì cũng chẳng muốn biến nó thành trò cười đối với mình. Mợ cười thật khi trông thấy Heathcliff đi qua cửa sổ. Tôi đang quét lò sưởi và tôi nhìn thấy một nụ cười tinh quái trên môi mợ. Isabella mãi suy nghĩ hoặc mãi đọc sách, vẫn ngồi yên cho đến khi cửa mở và bấy giờ thì đã quá muộn, không lần đi đâu được, điều mà cô ắt vui lòng làm nếu có hoàn cảnh.

- Phải đấy, anh vào đi! Mợ chủ tôi vui vẻ thốt lên kéo chiếc ghế lại gần lò sưởi. Đây có hai người đang cần người thứ ba để làm tan giá giữa đôi bên, và anh chính là người mà chúng tôi tất đều ưng chọn. Heathcliff, cuối cùng, tôi lấy làm kiêu hãnh có thể cho anh thấy một người mê mẩn anh hơn tôi. Tôi hy vọng anh sẽ cảm thấy khoái chí. Không, không phải Nelly đâu, đừng có nhìn chị ta! Cô em chồng tội nghiệp của tôi đây đang tan nát lòng chỉ vì chiêm ngưỡng cái đẹp thể xác và tinh thần của anh. Việc trở thành em rể Edgar nằm trong tầm tay của anh đó! Không, không, Isabella, cô không nên chạy trốn làm gì, mợ nói tiếp, giả vờ đùa cợt giữ cô gái mắc cỡ

lúc này đã giận dữ đứng dậy. Chúng tôi đã cãi nhau như chó với mèo về anh, Heathcliff ạ và tôi đã thua đứt về những lời sùng kính, ngưỡng mộ. Hơn nữa, tôi được biết rằng chỉ cần tôi biết điều né ra đường ngăn cản, thì kẻ tình địch của tôi – như cô sẵn sàng tự nhận là thế – hẳn sẽ bắn một mũi tên vào tâm hồn anh, mãi mãi an bài phận anh và chôn vùi hình ảnh của tôi vào lãng quên vĩnh viễn!

- Catherine! Isabella nói, lấy hết vẻ đường hoàng, không thềm vùng ra khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy mình. Đứng ra tôi phải cảm ơn chị đã bám chắc sự thật và không xuyên tạc lời tôi, ngay cả trong đùa giỡn! Ông Heathcliff, xin ông làm ơn bảo bạn ông buông tôi ra. Chị ta quên mất ông và tôi chưa phải là người quen thân thiết và điều làm chị ta vui thích lại khiến tôi đau đớn hết chỗ nói.

Thấy người khách không trả lời gì, mà chỉ ngồi xuống ghế và có vẻ hoàn toàn đứng đưng với bất kể tình cảm gì cô ấp ủ đối với ông ta, cô quay lại, thì thào khẩn thiết kêu gọi kẻ hành hạ cô tha cho mình.

- Không đời nào! Mợ Linton lớn tiếng trả lời. Tôi không muốn lại bị coi là con chó độc chiếm máng ăn. Cô phải ở lại. Thế nào! Heathcliff! Tại sao anh không tỏ ra hài lòng khi nghe tôi nói những tin mừng ấy? Isabella thề rằng tình yêu của Edgar dành cho tôi chẳng nghĩa lý gì so với tình yêu cô hiến cho anh. Tôi dám chắc cô ấy đã nói đại loại như thế, phải không, Ellen nhỉ? Và cô ấy đã nhin đói từ sau cuộc đi dạo ngày hôm kia, vì khổ não, vì tức tôi xua cô đi không để cô ở bên anh, cho rằng làm thế là không thể chấp nhận được.

- Tôi nghĩ là Cathy đã nói ngược ý cô ấy, Heathcliff nói, xoay ghế lại đối mặt với họ. Dù sao đi nữa, lúc này cô ấy cũng muốn thoát khỏi sự có mặt của tôi!

Và ông ta chăm chăm nhìn riết vào đối tượng câu nói của mình, như nhìn một con quái vật gớm ghiếc, một con gù trăm chân từ Ấn Độ chẳng hạn, mà mặc dầu ghê tởm, người ta vẫn tò mò muốn xem cho kỹ. Cô gái bé bỏng tội nghiệp không thể chịu đựng được cái nhìn đó, mặt cô liên tiếp hết trắng bợt ra lại đỏ dừ lên và nước mắt long lanh đầu mi. Cô ráng hết sức vận dụng những ngón tay nhỏ bé gỡ bàn tay nắm chặt như kìm của Catherine rồi thấy rằng cứ bấy được một ngón là ngón khác lại khuỷp xuống liền và không thể gỡ

tất cả ra cùng một lúc, cô bèn dùng đến móng tay sắc nhọn, làm tay kẻ tóm giữ cô lập tức được tô điểm bằng những hoa văn đỏ hình trăng lưỡi liềm.

- Thật là một con hổ cái! Mẹ Linton kêu lên, buông cô ra và giãy tay vì đau. Vì Chúa, hãy đi đi và giấu cái mặt lằng loàn của cô vào đâu thì giấu! Rõ thật đại, đem phô móng vuốt với anh ấy! Cô có thể tưởng tượng anh ấy sẽ rút ra những kết luận như thế nào không? Nhìn xem, Heathcliff! Đây là những công cụ sẽ hành hình anh – liệu hồn hai con mắt của anh đấy!

- Tôi sẽ bẻ ngoéo chúng khỏi những ngón tay cô ta nếu chúng đe dọa tôi, ông ta thô bạo trả lời khi cánh cửa đã đóng lại sau cô. Nhưng Cathy trêu chọc cô ta cách ấy nghĩa là thế nào? Cathy không nói thật đấy chứ?

- Em cam đoan với anh là em nói thật, mẹ đáp. Con bé chết mệt vì anh từ mấy tuần nay. Sáng nay lại dùng dùng lên vì anh và tuôn ra hàng tràng lời chửi rủa như mưa lũ vì em phơi trần những khuyết điểm của anh nhằm giảm bớt lòng tôn sùng của nó. Nhưng thôi đừng để ý đến chuyện đó nữa, em chỉ muốn trừng phạt sự hỗn láo của nó thế thôi. Heathcliff thân yêu ạ, em rất mến thích con bé, nên không để anh hoàn toàn nắm bắt và nhai ngấu nghiến nó đâu.

- Còn tôi thì chẳng thích nó tí nào, nên không hơi đâu mà thử làm công việc ấy, ông ta nói, ngoại trừ theo một cách rất ma quái. Nếu tôi sống một mình với cô gái sứt mướt mặt bệch ra như sáp ấy, Cathy sẽ được nghe những chuyện kỳ lạ, bình thường nhất thì cũng là vẽ lên sắc trắng của bộ mặt ấy những màu của cầu vồng và hằng ngày hoặc hai ngày một lần biến cặp mắt xanh của nó thành đen bầm. Chúng giống mắt Linton một cách đáng ghét.

- Một cách đáng yêu! Catherine nhận xét. Đó là những con bồ câu, những con mắt thiên thần.

- Cô ta sau này sẽ thừa kế tài sản của anh trai phải không? Ông ta hỏi, sau một thoáng im lặng.

- Nếu phải nghĩ vậy thì em thật ân hận, người bạn gái của ông đáp. Lạy trời, em để được nửa tá con trai thì sẽ xóa bỏ danh vị của cô ta. Bây giờ, anh đừng bận trí với đề tài ấy làm gì. Anh quá dễ thèm muốn của cải của người láng giềng của anh đấy, nên nhớ rằng của cải người láng giềng ấy là của em.

- Nếu nó là của tôi thì cũng vẫn là của Cathy thôi, có khác gì, Heathcliff nói, nhưng dù Isabella có ngớ ngẩn, cô ta cũng chẳng đến phát điên; tóm lại, ta cho qua vấn đề, như Cathy đã bảo.

Họ cho qua vấn đề khỏi đầu lưỡi. Riêng Catherine thì có thể là gạt luôn khỏi tư tưởng. Còn người kia, tôi cảm thấy chắc chắn là ông ta còn nhớ đến nó luôn trong suốt buổi tối hôm ấy. Tôi thấy ông ta mỉm cười một mình – cười gằn thì đúng hơn và hể mợ Linton ra khỏi phòng là ông ta lại đắm mình trầm ngâm suy nghĩ một cách đáng ngại.

Tôi quyết định theo dõi nhất cử nhất động của ông ta. Lòng tôi vốn trước sau như một vẫn ngả về phía cậu chủ tôi hơn là về phía Catherine, tôi cho thế là đúng vì cậu tốt bụng, tin người và đáng trọng, còn mợ, tuy không thể gọi là đối cực của cậu, nhưng mợ có vẻ tự cho phép mình phóng túng quá, đến nỗi tôi chẳng thấy tin vào những nguyên tắc của mợ, lại càng không đồng tình với những tình cảm của mợ. Tôi muốn có một cái gì xảy ra khả dĩ, có tác dụng làm cho cả Đồi Gió Hú lẫn ấp Thrushcross thoát khỏi ông Heathcliff để cho chúng tôi yên ổn như trước khi ông ta đến. Những cuộc đến thăm của ông ta là một ác mộng triền miên đối với tôi, và đối với cậu chủ tôi nữa, là tôi đồ thế. Việc ông ta trở lại Đồi gây một sự ngột ngạt không thể cắt nghĩa nổi. Tôi có cảm giác như Chúa đã bỏ mặc con chiên lạc của Người lang thang hư thân mất nết ở đó, để một con thú dữ lảng vảng giữa nó với bầy đàn, chờ có dịp nhảy bổ vào ăn thịt nó.

Đôi lúc khi nằm một mình suy nghĩ về những điều đó, tôi kinh hãi vùng dậy và đội mũ lên, đi xem mọi sự ở trong trại ấp ra sao. Tôi đã thuyết phục lương tâm rằng bốn phận mình là phải báo động cho Hindley biết người ta đã bàn tán gì về tác phong của cậu. Rồi tôi nhớ ra những thói quen xấu đã thành cố tật của cậu, và, không hy vọng gì giúp ích được cho cậu, tôi đâm chùn không muốn lại đặt chân vào ngôi nhà u ám nọ, chả chắc khiến được người ta tin là mình nói thật lòng.

Một lần, trên đường đến Gimmerton, tôi tạt vào đi qua cái cổng cũ. Đó là vào khoảng cái đặn tôi đang kể tới, một buổi chiều bằng giá sáng trời, mặt đất trần trụi, đường rằn cức và khô ráo. Tôi đến một mô đá nơi đường rẽ vào dải đồng hoang mé tay trái; một cái cột trụ sa thạch có những chữ cái Đ.G.H khắc ở mạn bắc, chữ G ở mạn đông và chữ A.T ở mé tây nam, dùng làm cọc chỉ đường tới Đồi, tới Ấp và vào làng Gimmerton. Nắng lấp lánh vàng trên đầu cột xám xám làm tôi nhớ đến mùa hè, và chẳng hiểu sao bất thần một cơn gió lốc cuộn cuộn những cảm giác thời ấu thơ ào vào tim tôi. Hai mươi năm về trước, Hindley và tôi coi đây là một chỗ ưa thích. Tôi dăm dăm hồi lâu nhìn cái cột mòn vẹt vì sương gió; tôi cúi xuống nhìn thấy gần chân cột một cái hốc còn đầy những vỏ ốc sên và sỏi mà chúng tôi tích trữ ở đây cùng với những vật dễ hỏng hơn. Và, tươi mới khác nào trong thực tế, tôi như thấy rõ cậu bạn chơi hồi nhỏ ngồi trên lớp đất đầy cỏ héo, cái đầu vuông vức cúi về phía trước, bàn tay bé nhỏ xúc đất bằng một mảnh đá đẽo. “Tội nghiệp Hindley!” Bất giác tôi thốt lên. Tôi giật mình – con mắt thịt của tôi bị đánh lừa trong một thoáng đã tưởng đứa bé ngẩng lên và nhìn thẳng vào mặt tôi! Ảo ảnh đó tan đi trong nháy mắt; nhưng lập tức tôi cảm thấy một nỗi khao khát không cưỡng nổi muốn đến Đồi. Óc dị đoan giục tôi tuân theo thôi thúc ấy. Giả sử cậu ấy chết rồi thì sao, tôi nghĩ – hoặc giả sắp chết đến nơi! Ví như đó là cái chết báo hiệu! Càng đến gần ngôi nhà, tôi càng xao xuyến và khi trông thấy nó, tôi run hết cả chân tay. Cái bóng ma hiện hình kia đã mau chân

hơn tôi, nó đang đứng nhìn qua cánh cổng. Đó là ý nghĩ đầu tiên của tôi khi thấy một thằng bé tóc bù rối, mắt nâu, đang tì bộ mặt hồng hào vào cái gióng cửa. Nghĩ kỹ thêm thì đó hẳn là Hareton, Hareton của tôi, nó không khác đi nhiều lắm từ khi tôi từ biệt nó cách đây mười tháng.

- Chúa phù hộ cháu, cháu yêu quý, tôi kêu lên, quên phắt ngay những mối lo sợ ngổ ngẩn. Hareton, cô Nelly đây! Nelly, vú nuôi cháu ấy mà.

Nó lùi lại ngoài tầm tay với và nhặt lên một hòn đá to.

- Cô đến gặp ba cháu, Hareton ạ, tôi nói thêm, qua hành động đó đoán rằng nếu như Nelly còn chút đỉnh nào sống trong trí nhớ của nó thì nó cũng không nhận ra tôi là cô ta.

Nó giơ cái quả đạn của mình lên định ném; tôi bắt đầu dỗ dành nhưng không chặn được tay nó; hòn đá trúng mũ tôi. Thế rồi tiếp theo, từ đôi môi lấp bắp của thằng bé tuôn ra một tràng lời rửa. Dù nó có hiểu hay không, những lời đó được văng ra rành rọt, trơn tru làm những nét trẻ thơ của nó méo mó đi thành một vẻ hiểm ác đến phát sửng sốt. Ông có thể tin chắc rằng điều đó tôi buồn hơn là giận. Buồn phát khóc, tôi lấy trong túi ra một quả cam đưa cho nó để cầu thân. Nó lưỡng lự rồi giằng lấy khỏi tay tôi như thể cho là tôi chỉ muốn nhử và làm cho nó thất vọng. Tôi chìa ra một quả khác, giữ ngoài tầm với của nó.

- Ai dạy cháu những câu hay hóm hả, cháu bé? Tôi hỏi. Cha phó ư?

- Quỷ bắt cha phó, bắt cả mày đi nữa! Đưa cho tao cái đó, nó đáp.

- Nói xem cháu học hành ở đâu, rồi cháu sẽ được quả này. Tôi nói. Thầy giáo cháu là ai?

- Ba quỷ sứ, câu trả lời của nó là như vậy.

- Và cháu học được những gì ở ba nào? Tôi hỏi tiếp.

Nó nhảy lên với quả cam và tôi giơ cao hơn.

- Ba dạy cháu những gì? Tôi hỏi.

- Chẳng gì cả, nó nói, chỉ dạy tránh xa đường của ba thôi. Ba ứ chịu được tao vì tao rửa ba.

- Ồ, thế quỷ dạy cháu rửa ba ư? Tôi nhận xét.

- À à... không, nó dài giọng.

- Vậy là ai?

- Heathcliff.

Tôi hỏi nó có thích ông Heathcliff không.

- Ấy! Nó lại đáp.

Hỏi lý do tại sao nó thích ông ta, tôi chỉ lượm được những câu: "... Ừ biết, ba làm tao thế nào, nó làm giả lại ba thế í... nó chửi ba vì ba chửi tao. Nó bảo tao muốn gì cứ làm nấy".

- Vậy cha phó không dạy cháu học đọc học viết à? Tôi tiếp tục hỏi.

- Không, tao thấy bủ nếu cha phó bước qua ngưỡng cửa, các răng c.c. của cha sẽ bị tọng xuống cổ họng c.c của cha... Heathcliff đe thế!

Tôi đặt quả cam vào tay nó và bảo nó đến nói với ba là có một người đàn bà tên Nelly đang ở cửa vườn chờ nói chuyện với ba. Nó đi ngược lên lối dạo vào nhà, nhưng thay vì Hindley, Heathcliff hiện ra trên thềm cửa; thế là tôi quay ngoắt và ráng hết sức mình chạy xuôi đường cái như trong đời chưa từng chạy thế bao giờ! Cầm cổ chạy miết không dừng lại cho đến khi tới cột tiêu chỉ đường, với cảm giác khiếp sợ như vừa dựng dậy một con quỷ lùn vậy.

Điều đó chẳng đáng mấy đến vụ cô Isabella, ngoại trừ việc nó thôi thúc tôi thêm quyết tâm đề phòng cảnh giác và đem hết sức ngăn chặn ảnh hưởng xấu đó lan tràn sang Ấp, cho dù tôi có phải gây nên một cơn dông tố trong nhà do phá phách ngang ý thích của mẹ Linton.

Lần sau Heathcliff đến, tình cờ cô tôi đang cho chim câu ăn ở ngoài sân. Suốt ba ngày, cô không nói với chị dâu lấy một lời, nhưng đồng thời cô cũng thôi không bực mình bực bội kêu rên nữa và chúng tôi thấy rất nhẹ mình. Tôi biết Heathcliff không có thói quen tỏ bày chút xã giao không cần thiết nào với cô Linton. Lúc này, vừa trông thấy cô, việc đầu tiên là ông thận trọng lia mắt quan sát khắp mặt tiền ngôi nhà. Tôi đang đứng trên cửa sổ gấp, nhưng tôi bèn rút vào chỗ khuất. Ông ta liền đi ngang qua sân tới chỗ cô và nói một điều gì đó, cô có vẻ bối rối và muốn đi khỏi. Để ngăn lại, ông ta đặt tay lên cánh tay cô. Cô ngoảnh mặt đi, hình như ông ta hỏi một câu gì đó mà cô không muốn trả lời. Lại một cái liếc nhanh về phía nhà

và, ngỡ không ai trông thấy mình, tay đều cẳng ấy đã trơ tráo ôm ghì lấy cô.

- Đồ Judas! Quân phản Chúa! Tôi thốt ra! Hoá ra anh cũng giả dối nốt, hử? – Một kẻ chủ tâm lừa bịp.

- Ai cơ, Nelly! Tiếng Catherine nói sát nách tôi – tôi quá tập trung theo dõi hai người ngoài kia nên không nhận thấy mợ ấy vào.

- Cái ông bạn không ra gì của mợ chứ còn ai! Tôi nóng máu đáp, tên vô lại lén vào kia kìa. Ồ, y đã trông thấy chúng ta – y đang vào đấy! Tôi không biết liệu rồi y có dám bịa ra một cái cớ nghe được để bào chữa cho việc y tán tỉnh cô Linton trong khi y bảo với mợ là y ghét cô?

Mợ Linton trông thấy Isabella vùng ra và chạy vào vườn. Một phút sau, Heathcliff mở cửa. Tôi không thể dẫn lòng, không trút bớt phần nào sự bất bình của mình, nhưng Catherine giận dữ gắng bảo tôi im và dọa đuổi tôi ra khỏi bếp nếu tôi dám ngạo ngược chỗ cái miệng láo xược của tôi vào.

- Cứ nghe chị la thì người ta có thể tưởng chị là bà chủ! Mợ kêu lên. Cần phải đặt chị về đúng chỗ. Heathcliff, anh làm cái gì mà để nhộn nhạo lên cả thế. Tôi đã bảo anh phải để cho Isabella yên cơ mà! Tôi xin anh thế đấy, trừ phi anh ngán không còn muốn được tiếp đãi ở đây và muốn Linton cài chặt then cấm cửa anh!

- Lạy Chúa đừng để hấn làm điều đó, kẻ xấu xa đen trũi ấy đáp (tôi đâm ghét ông ta từ đấy). Chúa hãy giữ cho hấn ta nhu mì và nhẫn nại. Mỗi ngày tôi một thêm điên máu hơn vì sốt ruột muốn cho hấn về châu giời!

- Suyt! Catherine nói; tay đóng cửa trong. Đừng trêu tức em. Tại sao anh không đếm xỉa gì đến yêu cầu của em. Cô ấy có chủ ý gặp anh không?

- Chuyện ấy dính gì đến cô? Ông ta găm gù. Tôi có quyền hôn nó nếu nó muốn và cô không có quyền phản đối. Tôi không phải là chồng cô, cô khỏi cần ghen với tôi!

- Tôi không ghen với anh, mợ chủ đáp, tôi ghen cho anh thôi. Tươi tỉnh lên nào, đừng có cau mặt với em! Nếu anh thích Isabella thì anh sẽ lấy cô ta... Nhưng anh có thích cô ấy không? Nói thật đi, Heathcliff! Đấy, anh không muốn trả lời. Em chắc chắn là anh không thích!

- Và liệu cậu Linton có đồng ý để em gái lấy người này không? Tôi hỏi.

- Cậu Linton sẽ phải đồng ý, mợ chủ tôi đáp lại, dứt khoát.

- Hẳn ta có thể khỏi phải nhọc lòng, Heathcliff nói. Không cần hẳn ta đồng ý, tôi cũng có thể thu xếp xong. Còn cô, Catherine, nhân đây, tôi cũng muốn nói với cô đôi lời. Tôi muốn cô ý thức rõ rằng tôi biết cô đã đối xử với tôi thậm tệ – thậm tệ. Cô có nghe thấy không? Và nếu cô tự huyễn hoặc rằng tôi không thấy ra điều đó thì cô thật điên; nếu cô lại nghĩ rằng có thể dùng lời ngon ngọt an ủi tôi thì cô là đồ ngu xuẩn. Còn nếu cô tưởng tôi sẽ cam chịu không báo thù, thì tôi sẽ cho thấy điều ngược lại, rất sớm thôi! Trong khi chờ đợi, xin cảm ơn cô đã nói cho tôi biết điều bí mật của em chồng cô, tôi xin thề sẽ tận dụng điều đó. Và cô hãy tránh ra, đừng có cản trở tôi!

- Lại đến giai đoạn mới nào của tính cách anh nữa đây, Linton kinh ngạc kêu lên, tôi đã đối xử với anh thậm tệ... Và anh sẽ trả thù! Anh sẽ trả thù như thế nào hờ đồ vũ phu vô ơn? Tôi đối xử thậm tệ với anh như thế nào?

- Tôi không báo thù cô đâu. Heathcliff trả lời, bốt hung hãn hơn. Cái đó không nằm trong kế hoạch. Bạo chúa chà đạp nô lệ của mình và đám này không quay lại chống Bạo chúa, mà đè dí những kẻ ở bên dưới. Cô cứ tha hồ hành hạ tôi đến chết để mua vui, có điều là hãy cho phép tôi cũng tiêu khiển theo kiểu đó và hãy cố hết sức đừng có thóa mạ tôi. Sau khi đã san bằng cung điện của tôi, xin cô đừng có dựng lên một túp lều, rồi xoa tay thỏa mãn tự ngưỡng mộ bản thân cô đã rủ lòng bác ái cho tôi cái lều đó làm tổ ấm. Nếu cô tưởng tượng là cô thất tình muốn tôi lấy Isabella thì khéo tôi cắt cổ mình mất!

- Ôi, ác một cái là tôi không ghen, có phải không? Cathy kêu lên. Được, tôi sẽ không nhắc lại lời đề nghị biếu anh một cô vợ nữa, làm thế cũng tệ hại như biếu quỷ Satan một linh hồn sa ngã. Anh cũng như quỷ Satan, tìm hạnh phúc trong việc đày đoạ kẻ khác. Anh đang chứng minh điều đó. Edgar lúc đầu thấy anh về có đấm ra cáu bẳn, nay đã hồi lại. Tôi đã bắt đầu thấy an toàn và yên ổn; còn anh thì bồn chồn khi biết chúng tôi bình yên, có vẻ quyết tâm gây cuộc bất hòa. Bất hòa với Edgar, nói lỗi phép anh, Heathcliff ạ, và lừa gạt em

gái anh ấy, anh tìm ra đúng phương pháp hiệu quả nhất để trả thù tôi đây.

Cuộc nói chuyện ngừng ở đây. Vợ Linton ngồi xuống cạnh lò, mặt đỏ lên và u ám. Xu hướng tinh thần của vợ đang trở nên bất trị, vợ không thể làm dịu hoặc khống chế nó. Heathcliff đứng khoanh tay trên sàn lò sưởi, nghiền ngẫm những ý nghĩ thâm độc của mình. Và tôi bỏ mặc họ trong tư thế ấy, đi tìm cậu chủ lúc này đang thắc mắc không hiểu chuyện gì đã giữ Catherine ở dưới nhà lâu thế.

- Ellen, cậu nói khi thấy tôi vào, chị có thấy vợ đâu không?

- Có thưa cậu, vợ ở trong bếp, tôi đáp. Vợ buồn phiền bức bối vì hành vi của ông Heathcliff. Thực tình, tôi nghĩ đã đến lúc phải xác định lại các cuộc đến thăm của ông ta trên một cơ sở khác. Quá mềm mỏng đâm ra có hại và bây giờ là đi đến cái nước này... Và tôi kể lại cảnh trong sân, tường thuật gần đầy đủ, tới mức trung thành tối đa mà tôi dám, cả cuộc cãi cọ xảy ra tiếp theo đó. Tôi nghĩ cái đó không thể gây hại lớn gì cho vợ Linton, trừ phi sau đây vợ biến nó thành to chuyện bằng cách đứng ra bảo vệ người khách của mình. Edgar Linton phải khó khăn lắm mới dẫn lòng nghe tôi nói đến hết. Những lời đầu tiên của cậu cho thấy cậu không coi vợ mình là vô tội.

- Thế này thì thật không chịu nổi; cậu kêu lên. Thật ô nhục là cô ấy lại đi nhận y là bạn thân và ép tôi phải tiếp y! Gọi cho tôi hai tên gia nhân ra khỏi phòng lớn. Ellen! Catherine sẽ không được nấn ná lâu hơn để cãi vã với tên côn đồ đê tiện... Tôi chiều cô ấy thế là đủ.

Cậu xuống; ra lệnh cho hai gia nhân đợi ở hành lang, và đi đến nhà bếp, theo sau là tôi. Hai người trong đó lại bắt đầu tranh cãi giận dữ, chỉ ít cũng làm vợ Linton đang tiếp tục rầy la kịch liệt. Heathcliff đã ra chỗ cửa sau, đầu rũ xuống có vẻ hơi sợ trước sự nhiếc mắt dữ dội của vợ. Ông ta thấy cậu chủ trước và vội vàng ra hiệu cho vợ im; vợ lập tức nghe theo khi phát hiện ra lý do thông báo của ông ta.

- Làm sao lại ra thế này. Edgar nói với vợ. Em có hiểu thế nào là thể diện không mà còn đứng lại đây sau khi để cho con người thô tục này nói năng với mình như thế. Tôi đồ rằng vì đó là lời ăn tiếng nói thông thường của y, nên em mới coi như không; em đã quen với sự hạ tiện của y và có lẽ tưởng tôi cũng có thể quen với nó chăng?

- Mình có nghe trộm ngoài cửa đấy không, Edgar? Vợ chủ hỏi bằng một giọng cốt để khiêu khích chồng, hàm chứa cả bữa ầu lẩn coi khinh nổi bực tức của cậu. Heathcliff nghe những câu trước đã ngược mặt lên, đến câu này thì bật ra một tiếng cười giễu cợt, dường như nhằm thu hút sự chú ý của cậu Linton về mình. Ông ta đạt được mục đích đó. Nhưng Edgar không có ý định nổi khùng với ông ta làm gì.

- Cho đến giờ, tôi đã kiên nhẫn với ông, thưa ông, cậu bình tĩnh nói, không phải vì tôi không biết tính cách khốn nạn đồi bại của ông mà vì tôi cảm thấy ông chỉ chịu trách nhiệm một phần về điều ấy; và vì Catherine muốn giữ quan hệ quen biết với ông, nên tôi đã đồng ý... một cách dại dột. Sự có mặt của ông là một thứ thuốc độc tinh thần, khả dĩ tiêm nhiễm được vào cả những người mức độ nhất. Bởi thế và để mặc cho những hậu quả xấu hơn; từ nay trở đi tôi sẽ không để cho ông vào nhà này. Ngay bây giờ xin báo để ông biết là tôi yêu cầu ông đi ra ngay. Chậm ba phút, chuyện ấy sẽ thành cưỡng bức và nhục nhã đó.

Heathcliff đo chiều cao và chiều ngang của người đang nói bằng con mắt đầy giễu cợt.

- Cathy, cái con cừ non này của cô phách lối dọa nạt như một con bò mộng vậy! Ông ta nói. Nó có nguy cơ bể sọ vì húc vào những khớp ngón tay tôi. Lạy Chúa! Ông Linton, tôi lấy làm tiếc đến chết đi được vì ông không bỏ để tôi đánh ngã!

Cậu chủ tôi liếc về phía hành lang và ra hiệu cho tôi chạy đi kiểm bọn gia nhân; cậu không hề có ý định liều một cuộc đụng độ cá nhân. Tôi làm theo, nhưng vợ Linton ngờ ngợ bèn theo sau và khi tôi định gọi họ, vợ kéo tôi lại, sập cửa khóa lại.

- Thủ đoạn quân tử nhỉ! Vợ nói, đáp lại cái nhìn ngạc nhiên, giận dữ của chồng. Nếu anh không có can đảm tấn công anh ấy thì hãy xin lỗi, hoặc là chịu để bị đánh. Điều đó sẽ giúp cho anh sửa cái thói làm ra dưng cảm hơn là trong thực tế. Không. Tôi sẽ nuốt phẳng chiếc chìa khoá trước khi anh giằng được nó! Tôi sẽ được thưởng về cái lòng tốt với hai người như thế này mới tuyệt vời chứ! Sau khi luôn luôn khoan dung với bản chất yếu đuối của người này và bản chất xấu xa của người kia, tôi được những lời cảm ơn là hai bản mẫu của sự vô ơn mù quáng, ngu xuẩn đến mức phi lý! Edgar, xưa nay

tôi vẫn bảo vệ anh và gia đình anh, nhưng bây giờ tôi muốn Heathcliff đánh cho anh ốm đòn vì dám nghĩ xấu về tôi!

Không cần đến một trận đòn để gây một tác động như thế đối với cậu chủ. Cậu định giằng chiếc chìa khoá khỏi tay Catherine và để bảo đảm thật chắc chắn, mợ bèn vút toẹt nó vào giữa đồng lửa, ở chỗ nóng nhất; thế là cậu Edgar bỗng run bần bật, mặt tái nhợt đi ghê gớm. Cố sống, cố chết, cậu vẫn không sao ngăn được cơn xúc động thái quá ấy; đau đớn, pha lẫn tủi nhục đè dìm cậu hoàn toàn. Cậu dựa vào thành ghế và che mặt.

- Ôi trời! Ngày xưa, thế này là anh được phong hiệp sĩ đấy! Mợ Linton thốt lên. Chúng tôi thua rồi! Chúng tôi thua rồi! Heathcliff có giờ tay đánh anh cũng khác nào một ông vua động binh đi đánh một bầy chuột nhắt. Bình tĩnh! Không ai đánh anh đâu! Cái loại anh chưa được là cừu, mà là đồ thỏ con còn đang bú.

- Tôi chúc cô vui thú với tên hèn nhát máu toàn bằng sữa này, Cathy! Người bạn trai của mợ nói. Tôi khá khen cho cái sở thích của cô đấy. Hóa ra cô thích cái vật mũi dài rờn rờn, run cầm cập này hơn tôi đấy! Tôi sẽ không dùng nắm đấm nện gã mà dùng chân đá gã và sẽ lấy thế làm hài lòng vô cùng. Gã đang khỏe hay sắp ngất xỉu vì sợ?

Ông ta lại gần và đẩy mạnh cái ghế Linton đang tựa. Đáng ra ông ta nên đứng cách xa hơn; cậu chủ tôi mau lẹ bật thẳng người lên và quai thẳng vào cổ họng của ông ta một thoi, kể ra có thể quật ngã một người nhỏ con hơn. Cái đòn làm ông ta đứt hơi mất một phút và trong khi ông ta còn đang nghẹn thở, cậu Linton theo lối cửa sau bước ra sân và từ đó, ra cổng đằng trước.

- Đấy! Từ giờ anh đừng hòng đến đây nữa, Catherine kêu lên. Đi ngay đi, anh ta sẽ quay lại với một cặp súng lục và nửa tá trợ thủ nữa. Nếu anh ta đã nghe trộm chúng ta thật, thì cố nhiên anh ta sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu. Anh đã chơi anh ta một vũ điệu, Heathcliff. Nhưng mà đi đi thôi... mau lên! Em thà thấy Edgar bị dồn vào thế bí còn hơn thấy anh cùng đường.

- Cô cho là tôi chịu đi với cú đòn rất bồng trong cổ họng ư? Ông ta gầm lên. Không, âm ty địa ngục! Tôi sẽ đánh giập xương sườn hằn như một hạt dẻ thối mục trước khi tôi bước qua ngưỡng cửa! Nếu tôi không đánh hằn đo ván bây giờ thì đến lúc nào đó, tôi sẽ

phải giết hẳn. Cho nên nếu cô quý cái mạng sống của hẳn thì hãy để tôi tiếp giáp hẳn!

- Cậu ấy không đến đâu, tôi xen vào, bịa ra một câu nói dối. Chỉ có bác xà-ích và hai người làm vườn. Chắc hẳn anh chẳng muốn đợi cho họ tổng cổ ra đường chứ? Mỗi người mang một cái gậy tầy và rất có thể cậu chủ đang đứng ở cửa sổ phòng khách theo dõi họ thì hành mệnh lệnh.

Bác xà-ích và hai người làm vườn đến thật, nhưng Linton cùng đi với họ. Họ đã vào trong sân. Nghĩ đi nghĩ lại, Heathcliff quyết định tránh độ sức với ba kẻ bộ hạ; ông ta với lấy chiếc que sắt cời lửa đập nát ổ khoá cửa trong và chạy trốn khi họ kéo vào.

Mợ Linton, hết sức khích động, bảo tôi theo mợ lên gác. Mợ không hề biết phần đóng góp của tôi vào cuộc hỗn loạn này và tôi lo sao tiếp tục giữ cho mợ vẫn mù tịt.

- Tôi gần như phát điên mất, chị Nelly ạ! Mợ kêu lên, gieo mình xuống ghế xô-pha, Hàng nghìn chiếc búa thợ rèn đang nện trong đầu tôi. Bảo Isabella hãy tránh khỏi tôi. Vụ náo động này là do cô ấy. Và nếu cô ấy hoặc kẻ nào khác làm trầm trọng thêm cơn thịnh nộ của tôi lúc này, tôi sẽ hóa dại dột. Và Nelly này, nếu đêm nay chị còn gặp lại Edgar thì bảo cậu rằng tôi có cơ bị ốm nặng. Tôi mong điều đó có thể thành sự thật. Cậu ấy đã làm tôi sững sốt và buồn phiền ghê gớm! Tôi muốn làm cậu ấy sợ. Với lại, có thể là cậu sẽ đến tuôn ra hàng lô những lời chửi rủa hoặc than phiền. Chắc chắn là tôi sẽ cự lại và rồi có trời biết, cuối cùng, chúng tôi sẽ đi đến đâu! Chị Nelly tốt bụng, chị có thể làm hộ tôi không? Chị biết là trong chuyện này tôi không hề có lỗi. Ma quỷ nào ám vào khiến cậu đắm thành kẻ nghe trộm? Sau khi chị đi khỏi, Heathcliff nói năng có quá quắt, nhưng đáng lẽ tôi đã có thể sớm lái anh ta tách khỏi Isabella, còn những chuyện khác thì chẳng có nghĩa lý gì. Bây giờ mọi sự đắm hồng bết và cái thói điên dại muốn nghe nói xấu về mình cứ ám ảnh người ta như một con quỷ! Giả sử Edgar đừng có nghe câu chuyện của chúng tôi thì cậu ấy cũng chẳng vì thế mà khổ sở hơn. Quả thật, đến lúc cậu khai hoả chĩa vào tôi cái giọng bức tức vô lý ấy sau khi tôi đã mắng Heathcliff một trận đến khàn cả tiếng vì cậu ấy, thì tôi chẳng thiết nữa, gần như mặc cho hai người muốn làm gì nhau thì làm; đặc biệt, tôi có cảm giác là, bất luận cái màn kịch ấy

kết thúc ra sao, tất cả chúng tôi cũng sẽ bị tách lìa nhau, không biết đến bao giờ! Được, nếu tôi không thể giữ Heathcliff làm bạn tôi... nếu Edgar đâm ti tiện và ghen tuông, tôi sẽ làm nát tim họ bằng cách đập nát tim tôi. Đó sẽ là một cách nhanh chóng để kết thúc mọi sự khi tôi bị dồn đến đường cùng! Nhưng đó là một hành động dành cho lúc tuyệt vọng; tôi sẽ không chơi Linton ngón ấy một cách bất ngờ. Cho đến giờ, cậu ấy vẫn dè dặt, e sợ không dám khiêu khích tôi; chị nên hình dung sự nguy hiểm của việc từ bỏ chính sách đó và nhắc để cậu nhớ là cái tính cuồng nhiệt của tôi khi bốc lên thì sẽ gần như điên loạn đấy. Tôi mong chị bỏ được cái vẻ mặt thờ ơ kia đi và tỏ ra lo lắng một chút đến tôi nào.

Hiển nhiên, cái vẻ bình thản của tôi khi nhận những lời dằn dò ấy cũng có phần trêu ngươi thật, vì vợ đang nói hết sức thành thật. Nhưng tôi tin rằng một người đã có thể trù liệu trước việc sử dụng những cơn giận dữ của mình cho có lợi thì cũng có thể vận dụng ý chí để chế ngự bản thân ở mức tương đối ngay cả khi đang nổi nóng. Và tôi chẳng muốn "làm cậu ấy sợ", như vợ nói và tăng thêm những phiền muộn của cậu để phục vụ tính ích kỷ của vợ. Vậy tôi chả nói gì khi gặp cậu đi về phía phòng khách nhỏ, nhưng tôi tự tiện quay lại nghe xem cậu vợ có tiếp tục cãi nhau nữa không. Cậu bắt đầu nói trước.

- Cứ ở nguyên chỗ ấy, Catherine, cậu nói, giọng không chút giận dữ nhưng rất buồn nản. Tôi không nán lại đâu. Tôi đến không phải để đôi co cũng chẳng để làm lành, mà tôi chỉ muốn biết, sau những vụ việc tối nay, cô có định tiếp tục gần gũi thân thiết với...

- Ôi, hãy rủ lòng thương, vợ chủ ngắt lời, giậm chân, hãy rủ lòng thương, đừng có nói gì thêm về chuyện ấy nữa! Máu lạnh của anh không thể lên cơn sốt nóng, huyết quản anh đầy nước đá, nhưng máu tôi thì đang sôi đây, và thấy một sự lạnh lùng như vậy, nó đâm xộn rộn lên.

- Muốn tôi đi cho khuất mắt thì hãy trả lời câu hỏi của tôi, cậu Linton vẫn kiên trì. Cô phải trả lời. Cái thái độ hung dữ ấy không làm tôi hốt hoảng đâu. Tôi đã thấy ra là cô có thể kiên nghị như bất cứ ai khi cô muốn. Sau đây, cô sẽ từ bỏ Heathcliff hay từ bỏ tôi? Không thể cùng một lúc vừa là vợ tôi, vừa là bạn hăn, và tôi cực lực yêu cầu cô cho biết cô chọn ai.

- Còn tôi thì yêu cầu để cho tôi yên! Catherine giận dữ kêu lên. Tôi đòi hỏi thế! Anh có thấy tôi gần như không đứng vững không? Edgar, anh... anh để tôi yên nào!

Mợ rung chuông kỳ đến vỗ đánh xoảng một cái; tôi đứng đình bước vào. Những cơn điên khủng vô nghĩa như thế, ác nghiệt như thế, thật đủ để khiến một vị thánh cũng phải sốt ruột! Kìa, mợ nằm lăn ra đập đầu vào tay ghế xô-pha và nghiến răng dữ đến nổi tưởng như cả hai hàm sắp vụn ra từng mảnh. Cậu Linton đứng nhìn, đột nhiên đâm sợ và hồi hận! Cậu bảo tôi đi kiếm ít nước. Mợ không còn hơi sức đâu mà nói. Tôi mang đến một cốc nước đầy và thấy mợ không uống được, tôi bèn rẩy lên mặt. Trong mấy giây mợ nằm thẳng cứng, cứng đờ ra, mắt trợn ngược, trong khi hai má lập tức trắng nhợt đi và xám ngoét, trông như chết rồi. Cậu Linton coi bộ thất kinh.

- Không có chuyện gì hệ trọng hết, tôi thì thạo. Tôi không muốn cậu nhượng bộ, tuy trong bụng không khỏi sợ hãi.

- Môi mợ có máu! Cậu rùng mình nói.

- Không sao! Tôi sẵn giọng đáp. Và tôi nói cho cậu biết, trước lúc cậu đến, mợ đã quyết định phô diễn một cơn điên loạn như thế nào. Tôi vô ý kể khá to để mợ nghe thấy, vì mợ bật dậy – tóc xoã trên vai, mắt loé lên, các cơ ở cổ và cánh tay cộn lên một cách dị thường. Tôi yên trí phen này chí ít cũng gãy xương, nhưng mợ chỉ nhìn quanh một lúc, rồi lao ra khỏi phòng. Cậu chủ sai tôi đi theo. Tôi đi theo đến cửa phòng mợ. Mợ khóa chặt cửa không cho tôi vào.

Sáng hôm sau, không thấy mợ xuống ăn sáng; tôi đến hỏi xem mợ có muốn mang chút ít lên phòng không. "Không!" mợ đáp dứt khoát. Câu hỏi đó được nhắc lại vào bữa trưa, bữa trà và cả ngày hôm sau nữa – vẫn câu trả lời như vậy. Về phía mình, cậu Linton tiêu thì giờ trong phòng đọc, không hỏi vợ mình đang làm gì. Isabella và cậu đã gặp nhau chuyện trò một tiếng đồng hồ, trong đó cậu cố gợi ở cô chút cảm giác ghê sợ thích đáng đối với hành động ve vãn của Heathcliff. Nhưng cậu không sao hiểu nổi những câu trả lời thoái thác của cô em, và bắt buộc phải kết thúc cuộc tra vấn, không thỏa mãn. Dù sao cậu cũng nói thêm một lời cảnh cáo trịnh trọng rằng nếu cô mất trí đến độ khuyến khích cái tên cầu hôn vô lại ấy, thì sẽ tan tành mọi quan hệ ràng buộc cậu với cô.

Trong khi Isabella thần thờ dạo quanh thảo viên, quanh vườn nhà, lúc nào cũng lặng lẽ và hầu như lúc nào cũng đầm đìa nước mắt; trong khi anh trai cô đóng kín cửa giam mình giữa những ngăn sách mà cậu không hề mở ra – trần trở, là tôi đoán thế, với hy vọng mơ hồ nhưng liên tục rằng Catherine, hối hận về hành vi của mình, sẽ tự tìm đến xin lỗi và làm lành; trong khi vợ một mực tuyệt thực, có lẽ nghĩ rằng bữa ăn nào, Edgar cũng ghen vì nỗi vợ và chỉ vì tự ái mà chưa chạy đến quỳ dưới chân vợ đầy thôi, thì tôi lãng xảng một mình làm công việc nội trợ, tin chắc rằng giữa những bức tường của Ấp chỉ có một linh hồn biết điều lẽ thiệt và linh hồn đó ở trong thể xác tôi. Tôi chả hoài hơi tỏ lời thương xót cô tiểu thư hoặc thân ái góp ý với vợ chủ, cũng chả buồn để ý đến những tiếng thở dài của cậu chủ đang khao khát nghe nhắc đến tên người thương, một khi không được nghe chính giọng nàng. Tôi quyết định để tùy họ xoay sở với nhau. Và mặc dầu đó là một quá trình chậm chạp đến phát ngán, cuối cùng tôi bắt đầu vui mừng thấy le lói một hy vọng tiến triển mỏng manh – thoát đầu tôi đã tưởng thế.

Đến ngày thứ ba, vợ Linton mở chốt cửa, nước ở bình nhỏ, lớn đều đã hết, vợ muốn có một dự trữ mới và một liễn cháo, vợ tin chắc là mình sắp chết. Tôi chắc vợ nói vậy là để nhắm đến tai Edgar; tôi chả tin chuyện như thế, cho nên tôi lảng lảng không nói với ai và mang đến cho vợ ít trà và bánh mì nướng. Vợ ăn uống nghiến ngẫu; và lại ngả đầu trên gối, tay nắm chặt tay và miệng rên rầm. “Ôi, tôi chết mất”, vợ kêu lên “vì chẳng ai đoái hoài chi đến tôi. Giá tôi đừng ăn uống những thứ này”. Rồi một hồi lâu sau, tôi nghe thấy vợ thì thào, “Không, mình chả dại gì mà chết... anh ta sẽ vui sướng... anh ta có yêu gì mình đâu... anh ta sẽ chẳng bao giờ nhớ mình!”

- Vợ có cần gì không? Tôi hỏi, vẫn giữ vẻ bình thản bề ngoài, mặc dầu sắc diện vợ thật dễ sợ và cung cách thì quá sức kích động.

- Cái con người thờ ơ ấy đang làm gì? Vợ hỏi, gạt những lọn tóc dài rối bù ra khỏi bộ mặt phờ phạc. Anh ta rơi vào trạng thái hôn

mê hay chết rồi?

- Chẳng thế này cũng chẳng thế kia, tôi đáp, nếu mợ định ám chỉ cậu Linton. Cậu vẫn như vậy theo tôi nghĩ, tuy việc nghiên cứu làm cậu bận bịu hơi quá mức phải chăng. Cậu cứ liên miên ở giữa đồng sách, vì cậu chả có bạn bầu nào khác.

Lẽ ra tôi không nên nói thế nếu tôi biết thực trạng của mợ nhưng tôi không sao dứt bỏ được ý nghĩ là mợ đang đóng một vai kịch trong cơn thác loạn của mình.

- Giữa đồng sách! Mợ kêu lên, kinh ngạc. Còn tôi thì đang hấp hối, kề miệng huyết! Lạy Chúa! Anh ta có biết tôi thay đổi đến mức nào không? Mợ nói tiếp, nhìn vào hình ảnh mình phản chiếu trong chiếc gương treo ở bức tường đối diện, đây mà là Catherine Linton! Dễ thường anh ta tưởng tượng tôi đang đổi..., đang đóng kịch chắc, chị có thể báo cho anh ta biết đây là chuyện nghiêm chỉnh ghê gớm được không? Nelly, nếu không phải là quá muộn, ngay sau khi tôi biết thái độ của anh ta, tôi chọn giữa hai cách này: hoặc là lập tức nhịn ăn – cách này không phải là một hình phạt trừ khi anh ta có một trái tim hoặc là bình phục lại và rời bỏ nơi này. Chị có nói đúng sự thật về anh ta hiện giờ không đấy? Cẩn thận đấy. Có thật là anh ta hoàn toàn đứng đưng với sinh mạng tôi không?

- Dào, mợ, tôi đáp, cậu đâu có biết là mợ đang quần trí; và cố nhiên cậu không hề nghĩ mợ sẽ nhịn đói đến chết.

- Chị cho là không à? Chị có thể bảo anh ta là tôi sẽ làm thế không? Mợ đáp. Hãy thuyết phục anh ta! Hãy nói ý kiến riêng chị – bảo là chị chắc chắn tôi sẽ làm thế!

- Không, mợ Linton, tôi gợi ý, mợ quên mất là chiều nay mợ đã ăn một chút rất ngon lành và đến mai, mợ sẽ thấy tác dụng tốt của những món ăn đó.

- Nếu tôi chắc chắn sự hối hận có thể giết chết anh ta, mợ nói, tôi sẽ tự sát ngay lập tức. Suốt ba cái đêm kinh khủng tôi không chớp mắt tí nào – ôi, đầy dãn vật, ám ảnh ghê gớm, Nelly! Nhưng tôi bắt đầu nghĩ rằng chị không ưa tôi. Kỳ lạ thay! Trước tôi cứ tưởng, mặc dầu mọi người khinh ghét lẫn nhau, họ vẫn không thể không yêu thích tôi. Thế mà chỉ trong vòng mấy ngày tất cả đã biến thành kẻ thù, họ đã như vậy, tôi chắc chắn thế, những người ở đây ấy. Lúc chết mà bốn chung quanh toàn những bộ mặt lạnh lùng của

họ thì thật thảm. Isabella thì thất đảm và kinh tởm, không dám vào căn phòng này – phải nhìn Catherine ra đi, thật dễ sợ. Và Edgar đứng bên trang trọng, xem sự thể kết thúc, rồi cầu nguyện cảm ơn Thượng Đế đã khôi phục sự yên bình trong nhà và trở về với những cuốn sách của anh ta. Nhân danh tất cả những gì là tình cảm, thử hỏi sách thì can hệ gì đến anh ta, trong khi tôi sắp chết!

Mợ không thể chịu được cái ý niệm tôi ấn vào đầu mợ về thái độ cam chịu hiền triết của cậu Linton hết mình hết mảy, mợ đẩy trạng thái bối rối, cuống cuống của mình lên tới mức điên loạn, lấy răng xé nát gối, rồi nhồm dậy nóng bừng bừng, đòi tôi mở cửa sổ. Bây giờ đang giữa mùa đông, gió thổi mạnh từ phía đông bắc, nên tôi phản đối. Cả những vế chập chờn thoáng qua trên mặt lẫn những biến đổi tâm trạng của mợ đều bắt đầu làm tôi hoảng ghê gớm và khiến tôi nhớ lại đợt ốm dạo xưa của mợ cùng lời bác sĩ căn dặn không nên làm mợ phật ý. Một phút trước mợ còn hung dữ; bây giờ, chống một cánh tay và chẳng để ý là tôi không chịu tuân lời, mợ dường như tìm thấy một trò giải trí trẻ con trong việc rút những chiếc lông chim từ những chỗ vừa xé toạc ra, xếp thành từng loạt trên tấm vải trải giường. Tâm trí mợ đã lạc sang những liên tưởng khác.

- Đây là lông gà tây, mợ thì thăm một mình, đây là lông vịt trời, và đây là lông bồ câu. A, họ lại nhồi lông bồ câu vào gối – hèn nào mình không chết được. Mình phải chú ý ném nó xuống sàn khi mình nằm xuống. Còn đây là lông gà gô đỏ và đây – thứ này có trộn vào hàng nghìn loại mình cũng nhận ra – là lông chim te te. Cái giống chim thật dễ thương; nó lượn vòng trên đầu chúng tôi giữa đồng hoang, ráng bay về tổ, vì mây đã chạm vào sóng cồn và nó cảm thấy mưa đang đến. Cái lông này được nhặt lên từ bãi thạch nam, con chim không bị bắn. Chúng tôi thấy có trong mùa đông, đầy những bộ xương nhỏ. Heathcliff đặt một cái bẫy trên tổ và chim bồ chim mẹ không dám đến. Tôi bắt anh ấy hứa sẽ không bao giờ bắn chim te te sau cái lần ấy và anh đã không bắn. Phải, đây nữa này! Anh ấy có bắn những con te te của tôi không, Nelly? Có con nào màu đỏ không? Để tôi nhìn xem.

- Đừng làm trò trẻ con nữa! Tôi ngắt lời, giật lấy cái gối và úp những chỗ thủng xuống nệm, vì mợ đang moi ruột nó ra hàng năm.

Nằm xuống và nhắm mắt lại, mợ đang mê sảng rồi. Rồi tỉnh rồi mù lên! Lông bay loạn như tuyết đây này.

Tôi chạy đây đó vun lại.

- Nelly, mợ tiếp tục mơ màng, tôi thấy chị là một bà già tóc bạc vai còng xuống. Cái giường này là động tiên ở dưới vách núi Penistone và chị đang lượm những mũi tên đá lửa^[19] để bắn đám bò cái tơ của chúng tôi; trong khi tôi đang ở bên cạnh thì chị giả vờ bảo đó chỉ là những cuộn len. Năm mươi năm nữa chị sẽ như thế đây, tôi biết bây giờ chị không phải thế. Tôi không mê sảng, chị lầm rồi, nếu không thì tôi đã tin rằng chị thực sự là cái con mụ phù thủy già héo hắt ấy và tôi đang ở dưới vách núi Penistone thật. Tôi biết giờ đây là đêm và có hai cây nến trên bàn làm cho cái tủ đen lấp lánh lên như hạt huyền.

- Cái tủ đen ư? Nó đâu? Tôi hỏi. Mợ đang mê sảng rồi!

- Nó ở sát tường, chỗ mọi khi ấy, mợ đáp. Nó quả có vẻ kỳ thật – tôi trông thấy một khuôn mặt trong đó.

- Không có tủ nào trong buồng cả và chưa hề bao giờ có, tôi nói, trở lại chỗ ngồi và cuộn rèm lên để có thể nhìn kỹ mợ.

- Chị không nhìn thấy mặt kia à? Mợ hỏi, trân trân nhìn vào gương.

Và nói thế nào tôi cũng không thể làm mợ hiểu đó chính là mặt mợ. Cho nên tôi đứng dậy lấy một tấm khăn san phủ lên mặt gương.

- Nó vẫn ở đằng sau đó! Mợ tiếp tục lo sợ nói. Nó động đây kia. Nó là ai vậy? Lạy trời nó đừng ra khỏi đó khi chị đi rồi! Ôi! Nelly, căn phòng này có ma! Tôi sợ ở đây một mình!

Tôi cầm tay mợ và bảo mợ trấn tĩnh lại, vì một cơn rùng mình liên tiếp khiến toàn thân mợ co giật. Mợ vẫn cứ căng mắt nhìn về phía gương.

- Không có ai ở đây cả! Tôi lại nhấn mạnh. Đó chính là mợ thôi, mợ Linton, mợ biết thế từ nãy rồi kia mà...

- Chính là tôi. Mợ há hốc miệng và đồng hồ đang điểm mười hai tiếng. Vậy thì đúng rồi, thật dễ sợ!

Những ngón tay túm lấy quần áo, kéo lên che mắt. Tôi định lén ra cửa gọi cậu Linton, nhưng một tiếng kêu thất thanh kéo tôi lại –

chiếc khăn san đã rơi khỏi khung gương.

- Sao, có chuyện gì vậy. Tôi hỏi lớn. Bây giờ ai là đồ nhát gan nào? Tỉnh lại đi. Đây là tấm kính – tấm gương vợ Linton ạ và vợ thấy mình trong đó, cả tôi đây nữa, bên cạnh vợ.

Run rẩy và ngơ ngác, vợ giữ chặt lấy tôi, nhưng rồi vẻ kinh hoàng biến dần khỏi mặt vợ, màu tái nhợt nhường chỗ một ánh đỏ bừng hổ thẹn.

- Ôi trời! Tôi ngỡ là mình đang ở nhà, vợ thở dài. Tôi ngỡ mình đang nằm trong buồng mình bên Đồi Gió Hú. Người đang yếu, nên đầu óc rối loạn, miệng bất giác kêu thét. Đừng nói gì, mà ở lại đây với tôi. Tôi sợ không dám ngủ, những cơn mê làm tôi hốt hoảng.

- Cứ làm một giấc ngủ ngon lành là ổn thôi, vợ ạ, tôi đáp, và tôi hy vọng cái cơn đau này sẽ ngăn vợ khỏi tái diễn trò nhin đối.

- Ôi, giá tôi được nằm trong giường của chính mình ở ngôi nhà cũ! Vợ chưa xót nói tiếp, hai tay vịn vào nhau. Và nghe cái ngọn gió xạc xào trong đám cây linh sam bên cửa sổ mắt cáo. Để cho tôi cảm thấy nó tí nào – nó thổi tuốt xuống đồng hoang đấy – hãy để cho tôi hít một hơi nào!

Để cho vợ nguôi dịu, tôi hé cửa sổ ra mấy giây. Một luồng gió lạnh thốc qua, tôi đóng lại và trở về chỗ cũ. Lúc này, vợ nằm im, mặt giàn giụa nước mắt. Sự kiệt lực của thể xác đã hoàn toàn đè bẹp tinh thần, cô nàng Catherine rùng rục lửa của chúng tôi giờ không hơn gì một đứa con nít rên rỉ khóc.

- Từ khi tôi đóng cửa ở lì nhà trong này, đã bao lâu rồi nhỉ? Vợ đột nhiên hồi lại, hỏi.

- Từ tối thứ hai, tôi đáp, và bây giờ là đêm thứ năm, hay đúng hơn là sáng thứ sáu rồi.

- Sao? Trong cùng một tuần? Vợ kêu lên. Mới gần thể thôi ư?

- Cũng khá dài khi chỉ sống độc bằng nước lạnh và tức tối, tôi nhận xét.

- À, thế mà cứ như đã dài chán chê mê mọi, vợ lẩm bẩm nghi nghi hoặc hoặc. Chắc phải lâu hơn thế chứ. Tôi nhớ là tôi ở trong phòng khách nhỏ sau khi hai người cãi nhau và Edgar đang khiêu khích độc địa, rồi tôi chạy về căn phòng này, tuyệt vọng. Vừa then cửa lại, bóng tối đen kịt liền đè bẹp tôi và tôi ngã xuống sàn. Tôi không thể giải thích cho Edgar hiểu rằng tôi tin chắc mình đang lên

cơ hoặc sắp phát điên nếu anh ta cứ một mực trêu tức tôi. Tôi không điều khiển nổi lưỡi hoặc óc mình nữa và anh ta có lẽ không đoán được nỗi đau đớn của tôi, tôi chỉ còn vừa đủ lý trí gắng sức, thoát khỏi anh và tiếng nói của anh. Tôi chưa hồi tỉnh đủ mức để trông thấy và nghe thấy được thì trời đã bắt đầu rạng sáng. Và chị Nelly ạ, tôi sẽ kể cho chị hay tôi đã nghĩ gì và điều gì cứ trở đi trở lại hoài cho đến khi tôi đâm sợ khéo mình mất trí. Trong khi nằm đó, đầu kề sát cái chân bàn kia, mắt lơ mơ nhận ra cái khung vuông màu xám của cửa sổ, tôi ngỡ mình đang ở trong cái giường quây ván gỗ sồi bên nhà, và tim nhói đau một nỗi buồn to lớn nào đó mà lúc tỉnh giấc, tôi không sao nhớ ra nổi. Tôi ngẫm nghĩ, tự moi óc để nhớ đó là cái gì, và thật kỳ lạ, toàn bộ bảy năm vừa qua của đời tôi hóa ra một khoảng trống. Tôi không nhớ đã có những năm ấy hay không. Tôi thấy mình là một đứa bé con, ba tôi vừa được an táng và nỗi khổ sở của tôi là do anh Hindley ra lệnh cách ly tôi với Heathcliff. Lần đầu tiên tôi nằm một mình và sau một đêm khóc lóc, thiếp đi một giấc u sầu, tỉnh dậy, tôi giơ tay lên định đẩy ván thành giường sang bên, thì tay liền chạm phải tróc bàn! Tôi lia tay dọc theo tấm thảm, thế rồi vụt nhớ, nỗi đau đớn vừa rồi chìm vào một tuyệt vọng đến cực độ.

Tôi không hiểu tại sao mình lại khốn khổ ghê gớm đến thế, đó hẳn là một cơn loạn trí nhất thời, vì hầu như chẳng có nguyên nhân gì. Nhưng giả sử hồi mười hai tuổi, tôi bị rút ra khỏi Đời, khỏi mọi mối liên hệ thời thơ ấu, khỏi toàn bộ thế giới của tôi là Heathcliff thuở đó, và dùng một cái, trở thành bà Linton, nữ chủ nhân ở ấp Thrushcross, vợ một con người xa lạ, một kẻ lưu đày và từ dạo đó bơ vơ, tách khỏi những cái gì đã từng là thế giới của tôi. Chị có thể hình dung một thoáng nhìn vào cái vực thẳm nơi tôi đã rớt xuống! Tha hồ cho chị lắc đầu, Nelly ạ. Chị đã góp phần làm tôi mất yên ổn! Lẽ ra chị phải nói với Edgar. Thật vậy, lẽ ra chị phải làm thế, và bắt anh ta phải để cho tôi yên! Ôi, tôi đang cháy rục người lên đây! Tôi ước gì mình đang ở ngoài trời! Tôi ước gì mình là một con bé; bán khai và táo tợn, và tự do, và bị xúc phạm thì cười ngạo chứ không điên khùng lên! Tại sao tôi lại thay đổi đến thế! Tại sao chỉ nghe mấy lời nói, máu tôi đã sôi lên sùng sục. Tôi chắc một khi ở giữa đám thạch nam trên những ngọn đồi kia, tôi sẽ lại là chính mình. Mở

rộng cửa sổ ra lần nữa nào, mở ra và chèn cho chắc nhé. Nhanh lên, tại sao chị không nhúc nhích?

- Tại vì tôi không muốn để mợ chết rét, tôi trả lời.

- Chị định nói là không muốn cho tôi có cơ may để sống thì có, mợ giận dữ nói. Nhưng tôi chưa đến nỗi không tự lực được đâu, tôi sẽ tự mình mở lấy.

Và tụt xuống giường trước khi tôi kịp ngăn lại, mợ đi ngang qua căn phòng, rất loạng choạng, đẩy cửa sổ, cúi người ra ngoài, bất kể làn không khí giá băng xuyên qua tấm vải, sắc như dao cắt. Tôi khần khoản và cuối cùng định cưỡng bức mợ quay lui, nhưng tôi sớm thấy ra rằng trong cơn mê sảng, mợ khỏe hơn tôi (mợ mê sảng thật, những hành động và lời nói thảng thốt của mợ sau đó khiến tôi tin chắc thế). Đêm không trăng, mọi vật phía dưới nằm trong bóng tối mịt mù, không một ánh đèn lập loè ở bất kỳ ngôi nhà nào, xa hay gần – tất cả đều đã tắt từ lâu; và ánh sáng ở Đồi Gió Hú thì chẳng bao giờ thấy được – ấy thế mà mợ cả quyết là thấy nó lấp lánh.

- Nhìn xem, mợ sôi nổi kêu lên, đấy là buồng của tôi với ngọn nến bên trong và hàng cây đu đưa phía trước. Cây nến kia là ở góc xép của Joseph vốn thức khuya, phải không nhỉ? Lão chờ tôi về nhà để đóng cổng. Được, cứ để lão chờ một lát nữa. Một cuộc hành trình gay go mà lòng thì buồn nản chẳng muốn đi và để làm cuộc hành trình ấy, chúng tôi phải qua nghĩa địa Gimmerton! Chúng tôi thường cùng nhau bắt chập những hồn ma ở đấy, đùa nọ thách đùa kia đứng giữa những nấm mồ và gọi ma tới. Nhưng Heathcliff ạ, nếu bây giờ em thách anh, liệu anh có dám làm không? Nếu anh dám, em sẽ giữ anh ở lại. Em không muốn nằm đấy một mình; người ta có thể chôn em sâu bốn thước và xô cả nhà thờ xuống đê lên trên, em vẫn chưa yên chừng nào anh chưa ở bên em. Không sao yên được!

Mợ ngừng một lát và lại tiếp tục với một nụ cười kỳ lạ. “Anh ấy đang cân nhắc – anh muốn mình đến với anh kia. Vậy thì hãy tìm lấy một lối, nào! Không phải qua cái nghĩa địa nhà thờ ấy. Anh chậm thế! Bằng lòng vậy nhé, xưa anh vẫn theo em cơ mà!”

Thấy có cái lại những lời sảng loạn của mợ cũng vô ích, tôi đang tính làm sao với được cái gì để choàng quanh người mợ mà vẫn

không rời tay giữ chặt mợ (vì tôi không thể để mợ một mình bên cửa sổ trống hoác), thì chợt sững người nghe thấy tiếng đấm cửa quay lạch cạch, và cậu Linton bước vào. Lúc ấy cậu rời phòng đọc sách; đi qua hành lang cậu nghe thấy tiếng chúng tôi nói chuyện và sự tò mò hoặc lo sợ đã thúc đẩy cậu tới xem có chuyện gì vào cái giờ khuya khoắt này.

- Ôi cậu! Tôi thốt lên, chặn tiếng kêu đã dâng lên môi cậu khi mắt cậu bắt gặp cái cảnh tượng và không khí ảm đạm của căn phòng. Tôi nghiệp mợ ốm và mợ trấn áp tôi hoàn toàn, tôi không sao khiến được mợ, xin cậu hãy đến dỗ mợ đi ngủ đi. Hãy quên giận, vì mợ đang rất khó lái theo bất cứ chiều nào, chỉ khẳng khẳng ý mình thôi.

- Catherine ốm ư? Cậu nói, hấp tấp bước tới chỗ chúng tôi. – Đóng cửa sổ lại, Ellen, Catherine! Tại sao... Cậu im bật. Vẻ bỡ ngỡ của mợ Linton khiến cậu không thốt nên lời mà chỉ còn biết đưa mắt thất kinh hết nhìn mợ lại nhìn tôi.

- Mợ đã phiền muộn héo hon ở đây, tôi nói tiếp, hầu như chẳng ăn gì cả và không hề kêu ca một tiếng. Không ai trong bọn tôi được mợ cho vào, cho đến tận chiều nay thành thử không thể báo cho cậu biết tình trạng của mợ, vì chính chúng tôi cũng không hay. Nhưng mà không hề gì đâu.

Tôi cảm thấy mình giải thích thật vụng về... Cậu chủ tôi cau mày "Không hề gì à, thật không, Ellen Dean?" Cậu nói, vẻ nghiêm nghị "Chị sẽ phải phân giải rõ ràng hơn về việc giữ kín không cho tôi biết cơ sự này!" Và ôm vợ vào trong tay, đầu đón nhìn.

Thoạt đầu, mợ không nhận ra cậu. Trước cái nhìn lơ đãng của mợ, cậu thành vô hình. Tuy nhiên cơn mê sảng không cố định. Sau khi rời mắt thôi ngấm bóng tối bên ngoài, dần dà níu tập trung chú ý vào cậu và phát hiện ra ai đang ôm mình.

- A, anh đã đến đấy ư, Edgar Linton, mợ nói, bưng bưng giận dữ. Anh là cái thứ bao giờ cũng có mặt khi ít cần đến nhất, và khi cần đến lại chẳng thấy bao giờ! Tôi đồ rằng sắp tới đây người ta sẽ tha hồ mà than khóc – tôi thấy thế đó – song những lời than khóc đó cũng không thể ngăn tôi tới chỗ chật hẹp của tôi ngoài kia, nơi yên nghỉ của tôi, nơi tôi sẽ phải tới trước khi xuân tàn! Nó kia kìa – xin nhớ là không phải ở giữa những người thuộc gia đình Ellen, dưới mái

nhà thờ đâu, mà là ở ngoài trời, với một tấm bia đá. Và anh có thể tới chỗ họ hay đến với tôi, tùy thích!

- Catherine, em làm sao vậy? Cậu chủ cất tiếng. Anh không còn là gì đối với em nữa sao? Phải chăng em yêu tên khốn nạn Heathcliff.

- Im! Mợ Linton kêu lên. Im ngay! Anh mà nhắc đến cái tên ấy tôi lập tức chấm dứt viêm phổi bằng cách nhảy từ cửa sổ này xuống! Anh có thể có được cái anh chạm tới bây giờ, nhưng linh hồn tôi sẽ ở đỉnh đồi kia trước khi anh đặt tay lên người tôi lần nữa. Tôi không cần anh, Edgar; tôi đã qua cái giai đoạn cần anh rồi. Hãy quay trở về với những cuốn sách của anh. Tôi lấy làm mừng là anh có một niềm an ủi, vì tất cả những gì anh có ở nơi tôi mất rồi.

- Mợ đang mê sảng, thưa cậu, tôi xen vào. Mợ nói làm nhảm suốt tối nay, nhưng cứ để mợ yên tĩnh và được săn sóc đúng mức, mợ sẽ hồi lại thôi. Từ nay trở đi, ta phải thận trọng chớ làm mợ phật ý.

- Tôi không muốn nghe chị khuyên nữa, cậu Linton đáp. Chị hiểu rõ bản tính của mợ mà chị lại đi khuyến khích tôi giày vò mợ, không hề dả động gì cho tôi biết tình trạng mợ trong ba hôm nay. Thật là nhẫn tâm. Dù có ốm mấy tháng trời cũng không thể thay đổi đến như thế này!

Tôi bắt đầu cãi, tôi nghĩ rằng bị quở trách vì thói ương ngạnh tai ác của một người khác thì thật oan. "Tôi biết bản tính mợ Linton là bướng bỉnh và độc đoán", tôi nói lớn, "nhưng tôi lại không biết cậu muốn nuôi dưỡng tính khí mãnh liệt của mợ! Tôi không biết rằng để chiều mợ, tôi phải làm lơ cho ông Heathcliff. Tôi đã làm tròn bốn phận một đầy tớ trung thành là thừa lại với cậu, và tôi đã được lĩnh công xá của một đầy tớ trung thành như thế đấy. Thôi được, cái đó sẽ dạy cho tôi lần sau phải cẩn thận. Bận sau, cậu có thể tự mình thu lượm lấy tình hình!"

- Bận sau mà chị đưa chuyện đến tôi, thì thôi đừng có làm với tôi nữa, Ellen Dean ạ, cậu đáp.

- Vậy chứ, tôi đồ rằng cậu thà không nghe thấy gì về chuyện ấy phải không, cậu Linton? Tôi nói. Heathcliff được cậu cho phép ve vãn cô Isabella và lợi dụng mọi cơ hội cậu vắng nhà là ghé vào nhằm đầu độc mợ chống lại cậu, phải không nào?

Mặc dầu tâm thần rối loạn. Catherine vẫn đủ tỉnh trí, cảnh giác nghe câu chuyện của chúng tôi.

- À! Nelly đã phản thù, mợ thốt lên giận dữ, Nelly là kẻ thù giấu mặt của tôi. Đồ phù thủy! Vậy ra chị đã kiếm tên đá lửa để bắn vào chúng tôi! Buông tôi ra, tôi sẽ làm cho mẹ ta phải hối hận! Tôi sẽ làm cho mẹ ta phải gào lên nhận tội!

Một cơn khủng của người điên loé lên trong mắt mợ, dưới cặp lông mày. Mợ giãy giụa một cách tuyệt vọng để vùng ra khỏi vòng tay của Linton. Tôi không muốn đợi sự việc bùng nổ và rời khỏi phòng, quyết định tự mình đi gọi thầy thuốc.

Khi đi qua vườn để ra đường cái, đến chỗ cái móc buộc cương ngựa vào tường, tôi thấy một cái gì trắng trắng đang cử động ngật ngưỡng, rõ ràng do một động tác nào khác chứ không phải gió. Mặc dầu đang vội, tôi vẫn đứng lại để xem xét, e sau này lại định ninh trong trí tưởng tượng rằng đó là một sinh linh của thế giới bên kia. Tôi rất ngạc nhiên và bối rối khi nhận ra, bằng xúc giác hơn bằng thị giác, đó là con chó săn thỏ Fanny của cô Isabella bị treo bằng một chiếc khăn tay và sắp thở hắt ra hơi cuối cùng. Tôi vội vàng gỡ cho con vật và đỡ nó vào trong vườn. Tôi đã thấy nó theo cô chủ nó lên gác khi cô đi ngủ, nên rất thắc mắc không hiểu làm sao nó lại ra đây và con người độc ác nào đã hành hạ nó như vậy. Trong khi cời nút quanh cái móc, mấy lần tôi tưởng như nghe thấy tiếng vó ngựa phi ở cách đó một quãng, nhưng có nhiều điều đang làm tôi bận tâm lắm, nên tôi hầu như không suy nghĩ gì về chi tiết đó, mặc dầu đó là một tiếng động kỳ lạ ở nơi này vào lúc hai giờ sáng.

May sao, khi tôi ngược lên phố thì ông Kenneth vừa ra khỏi nhà để đi thăm một người bệnh trong làng. Nghe tôi trình bày bệnh trạng của Catherine Linton, ông lập tức theo tôi quay lại. Ông là một người chất phác, thô kệch và chẳng chút ngại ngần nói thẳng rằng ông không chắc mợ có thể sống sót qua cơn bệnh thứ hai này, trừ phi mợ chịu phục tùng những lời dặn dò của ông hơn trước.

- Nelly Dean, ông nói, tôi không thể không nghĩ là tình trạng này còn có một nguyên nhân ngoại phụ nữa. Có chuyện gì ở Ấp vậy? Ở đây chúng tôi có nghe đồn những tin lạ kỳ. Một cô gái chắc nịch, cuồng nhiệt như Catherine không thể ốm vì một cơ vật vãn. Và những người như thế lẽ ra cũng không nên lâm bệnh vì chuyện vật.

Thật khó mà chữa cho họ qua khỏi những cơn sốt và các chứng tương tự. Sự tình này bắt đầu thế nào?

- Cậu chủ tôi sẽ cho ông biết, tôi đáp, nhưng ông đã biết khí chất dữ dội của những người trong gia đình Earnshaw đấy, và mợ Linton còn vượt lên tất cả bọn họ. Tôi có thể nói thế này, nó bắt đầu bằng một cuộc cãi nhau. Trong một đợt thịnh nộ như vũ bão, mợ như bị lên cơn. Ít ra đó cũng là theo lời mợ, vì đến cao điểm thì mợ chạy biến đi và khóa chặt cửa buồng lại. Sau đó, không chịu ăn uống gì và bây giờ, chốc chốc mợ lại nói lảm nhảm và liên tục ở trong một trạng thái nửa mơ nửa tỉnh. Mợ biết những ai ở quanh mình, nhưng tâm trí đầy những ảo ảnh và ý niệm kỳ đủ mọi loại.

- Chắc ông Linton ân hận quá chứ? Kenneth nhận xét với ý dò hỏi.

- Ân hận! Nếu có chuyện gì xảy ra thì cậu ấy đến vỡ nát tim mất! Tôi đáp. Ông đừng có làm cậu ấy hoảng quá mức cần thiết.

- À, tôi đã bảo ông ta phải coi chừng mà, người bạn đồng hành của tôi nói, và ông ta phải chịu hậu quả vì coi nhẹ lời báo trước của tôi! Gần đây, ông ấy có thân với ông Heathcliff không?

- Heathcliff đến Ấp chơi luôn, tôi đáp, tuy đó là do chỗ quen biết mợ chủ hồi còn bé hơn là do cậu chủ thích bầu bạn với ông ta. Bây giờ thì ông ta khỏi phải nhọc công đến thăm, vì ông ta đã bộc lộ một số ý ngông muốn theo đuổi cô Linton. Tôi chả chắc ông ta có được cho vào nhà nữa hay không.

- Thế cô Linton có tỏ ra lạnh lùng với ông ta không? Ông bác sĩ hỏi tiếp.

- Tôi không được cô ấy tâm sự, tôi đáp, không muốn tiếp tục đề tài ấy nữa.

- Phải, cô ấy là một người kín đáo, ông lắc đầu nhận xét. Cô ta không lộ cho ai biết ý định của mình! Nhưng cô ta là một cô bé điên dại thực sự. Tôi được một người đáng tin cậy cho biết là đêm qua (một đêm đẹp trời biết bao!) cô ấy và Heathcliff đã dạo chơi đằng sau nhà trong đồn điền đến hơn hai tiếng đồng hồ. Và y ép cô đừng trở vào nhà nữa mà cứ lên ngựa của y, cùng trốn đi với y! Người báo tin cho tôi nói là cô chỉ còn biết trì hoãn bằng cách hứa danh dự là sẽ chuẩn bị đầy đủ vào cuộc gặp gỡ đầu tiên sau đó. Họ hẹn gặp

vào lúc nào thì người ấy không nghe rõ, nhưng mà chị nên thúc ông Linton canh chừng ráo riết!

Tin này khiến lòng tôi đầy ắp những lo sợ mới, tôi rào bước vượt lên trước Kenneth và chạy suốt phần lớn quãng đường trở về. Con chó nhỏ vẫn đang sủa văng trong vườn. Tôi dành một phút để mở cổng cho nó, nhưng đáng lẽ vào nhà thì nó lại chạy tới chạy lui hít hít cỏ và hẳn đã xổng ra đường cái, nếu tôi không túm lấy nó đem vào nhà. Lên đến phòng Isabella, những nghi hoặc của tôi được xác nhận: buồng trống không. Giá tôi phát hiện sớm hơn mấy giờ thì bệnh tình của mợ Linton đã ngăn được cái bước liều lĩnh ấy của cô. Nhưng bây giờ thì làm thế nào? Nếu đuổi theo ngay tức khắc thì may ra còn có thể kịp họ. Song tôi không thể đuổi theo họ, và không dám khuấy động gia đình, làm cho cả nhà hỗn loạn lên, lại càng không dám kể rõ đầu đuôi sự tình với cậu chủ tôi vốn đang đắm trong cái tai họa hiện tại, không còn bụng nào dành cho một nỗi sầu khổ thứ hai nữa! Tôi không thấy có cách nào khác ngoài việc ngậm miệng và cam chịu để sự việc diễn biến. Khi Kenneth đến, tôi cố tạo một bộ mặt bình tĩnh gượng gạo để vào báo. Catherine nằm ngủ một giấc bất an. Người chồng đã xoa dịu được cơn sảng loạn thái quá giờ đây cúi trên gối mợ, theo dõi từng sắc thái, từng thay đổi trên những nét lộ lộ đau đớn của mợ.

Ông bác sĩ, khi đích thân khám bệnh, nói với cậu ra chiều hy vọng là bệnh tình sẽ kết thúc khả quan nếu chúng tôi có thể bảo đảm yên tĩnh hoàn toàn và thường xuyên quanh mợ. Với tôi, ông nhấn mạnh rằng nguy cơ đe dọa chính không phải là cái chết mà là mất trí vĩnh viễn.

Đêm ấy tôi không sao nhắm mắt được và cậu Linton cũng thế. Thực vậy, chúng tôi không về giường nằm lúc nào. Đám gia nhân cũng dậy sớm hơn thường lệ nhiều, rón rén đi lại trong nhà và thăm thăm thì thì gặp nhau trong công việc. Ai nấy đều đã hoạt động, trừ cô Isabella. Họ bắt đầu nhận xét là cô ngủ say tợn, cả anh trai cô cũng hỏi cô đã dậy chưa và có vẻ nóng ruột chờ cô xuất hiện, phật ý về nỗi cô tỏ ra thờ ơ đến thế với chị dâu. Tôi run lên sợ cậu sai tôi đi gọi, nhưng tôi đỡ được cái khổ tâm phải sắm vai người đầu tiên loan tin cô trốn khỏi nhà. Một trong những hầu gái, một con bé vô tâm, được sai đi làm một việc gì ở Gimmerton từ sớm, chạy bổ lên cầu

thang gác, hỗn hà hỗn hển, miệng há hốc và lao vào trong phòng lớn:

- Ôi, trời đất! Rồi còn tai họa gì nữa đây! Thưa ông chủ, ông chủ, cô nhà ta...

- Nói khẽ chứ. Mary... Có chuyện gì thế? Cậu Linton nói. Cô làm sao?

- Cô đi rồi, cô đi mất rồi! Heathcliff trốn với cô! Cô gái vừa nói vừa thở dốc.

- Không đúng, Linton thốt lên, cuống cuồng đứng dậy. Không thể như thế... làm sao mà người lại nghĩ ra thế được? Ellen Dean, đi tìm cô xem. Thật không thể tin được... không thể là thế được.

Vừa nói cậu vừa kéo con bé người làm ra cửa và lại hỏi vặn tại sao nó dám cả quyết như thế.

- Ấy, trên đường đi cháu gặp một anh đến đây lấy sữa, nó lắp bắp, và anh ta mới hỏi Ấp ta có chuyện gì rắc rối không. Cháu ngỡ anh ta nhằm nói bà chủ ốm, nên cháu trả lời có. Thế rồi anh ta nói: "Tôi đoán là phải có người đuổi theo họ chứ!" Cháu tròn xoe mắt. Anh ta thấy là cháu chả biết mô tê gì về chuyện họ, anh bèn kể là vào quãng sau nửa đêm không bao lâu có một người nam với một người nữ dừng lại đóng móng ngựa ở một cửa hàng thợ rèn ngoài Gimmerton hai dặm! Và con gái bác thợ rèn đã dậy dò la xem họ là ai – cô ta nhận ra cả hai ngay lập tức. Cô thấy người nam – cô chắc chắn đó là Heathcliff, và lại không ai có thể lẫn lộn ta với ai – đặt một đồng tiền vàng vào tay cha cô để trả công. Người nữ khoác một cái áo choàng che mặt. Nhưng rồi người này xin một ngụm nước, và đang uống thì cái áo rơi ngật ra sau, và cô ta nhìn rõ mồn một. Heathcliff cầm cả hai dây cương trong khi họ tiếp tục thúc ngựa đi, quay mặt khỏi làng, phóng nhanh cật lực có thể phóng được trên những con đường gồ ghề ấy. Cô gái không nói gì với cha, nhưng sáng nay, cô đã kể vung tứ tung khắp cả Gimmerton.

Tôi chạy đi và dòm lấy lệ vào phòng Isabella. Khi quay về tôi xác nhận lời của người hầu gái. Cậu Linton đã quay trở lại chỗ ngồi bên giường; thấy tôi trở vào, cậu ngước mắt lên, đọc thấy ý nghĩa về ngây dại của tôi, lại cup mắt xuống, không ra lệnh cũng chẳng thốt một lời.

- Chúng ta có cần tìm cách đuổi theo và đem cô về không ạ? Tôi hỏi. Ta nên làm thế nào đây?

- Nó tự ý bỏ đi, cậu chủ trả lời, nó có quyền đi nếu nó thích. Đừng có quấy rầy tôi về chuyện nó nữa. Từ nay trở đi, nó chỉ là em gái tôi trên danh nghĩa mà thôi, không phải vì tôi từ nó, mà là vì nó đã từ tôi.

Và đó là tất cả những gì cậu nói về chuyện ấy. Cậu không hề hỏi thêm gì nữa, hoặc nhắc đến cô bằng bất cứ cách nào, trừ việc dặn tôi khi nào biết nơi ở mới của cô, bất kỳ ở đâu, cũng phải gửi mọi tài sản cô có trong ngôi nhà này tới đó.

Suốt hai tháng những kẻ chạy trốn vẫn vắng mặt; trong hai tháng ấy vợ Linton đã độ sức và chiến thắng cơn sốt ác liệt nhất của cái được mệnh danh là bệnh viêm não. Không người mẹ nào có thể sẵn sóc đứa con một của mình tận tâm hơn Edgar đã chăm nom vợ. Ngày đêm cậu theo dõi, kiên nhẫn chịu đựng mọi phiền não mà những dây thần kinh dễ bị kích thích và một lý trí lắt lay có thể gây nên. Và mặc dầu Kenneth nhận xét rằng cái mà cậu cứu cho khỏi phải xuống mồ sẽ chỉ thưởng công cho cậu bằng cách tạo thành nguồn lo âu thường xuyên trong tương lai – thực tế là sức khỏe và thể lực của cậu đang bị hy sinh để bảo tồn một cái thân tàn – cậu vẫn biết ơn và vui mừng vô hạn khi sinh mạng Catherine được tuyên bố là đã qua cơn nguy hiểm. Cậu ngồi bên vợ hết giờ này sang giờ khác, dõi theo quá trình hồi phục dần dần của thể lực, và phỉnh phờ những hy vọng quá lạc quan của mình bằng cách ảo tưởng là tâm trí vợ rồi cũng trở lại thăng bằng, chẳng bao lâu vợ sẽ hoàn toàn là bản thân vợ như xưa.

Lần đầu tiên vợ ra khỏi phòng là vào đầu tháng ba sau đó. Buổi sáng cậu Linton đã đặt lên gối vợ một nắm hoa nghệ tây vàng óng; đôi mắt vợ, đã lâu xa lạ với mọi ánh vui thích, bắt gặp những bông hoa ấy khi tỉnh giấc và lấp lánh khoan khoái trong khi vợ nào nức vun chúng lại.

- Đây là những hoa nở sớm nhất ở Đồi, vợ thốt lên. Chúng làm em nhớ đến những ngọn gió tan giá dịu êm, ánh nắng ấm áp, và tuyết tan gần hết? Edgar, phải chăng có một cơn gió nam và phải chăng tuyết đã tan gần hết?

- Dưới kia, tuyết đã tan hoàn toàn rồi mình ạ, chồng vợ đáp, và anh chỉ còn trông thấy có hai đốm trắng trên toàn bộ dải đồng hoang. Bầu trời xanh ngắt, chim chiền chiện đang hót, và suối lớn, suối nhỏ đều đầy ắp. Catherine, bằng giờ này mùa xuân năm ngoái, anh đang khao khát có mình dưới mái nhà này, bây giờ anh lại ước mình ra được cách một, hai dặm trên những ngọn đồi kia. Gió thổi dịu dàng xiết bao, anh cảm thấy nó sẽ chữa lành cho mình.

- Em sẽ chẳng bao giờ lên trên đó, trừ một lần nữa thôi, người thiếu phụ tàn phế nói, lúc ấy, mình sẽ để em đẩy và em sẽ ở lại mãi mãi. Mùa xuân sang năm, mình sẽ lại khao khát có em ở dưới nhà này, và mình sẽ ngoái lại mà nghĩ rằng hôm nay mình thật sung sướng.

Linton trút lên mớ dạt dào những vuốt ve âu yếm nhất và cố trấn an mợ bằng những lời đảm thắm nhất. Nhưng lơ đãng nhìn những bông hoa, mợ để mặc cho những giọt lệ đọng trên hàng mi và chảy tràn xuống má. Chúng tôi biết mợ đã đỡ thực sự, và do đó xác định rằng việc cầm hăm lâu ở một chỗ đã tạo nên phần lớn nỗi chán chường ấy, nó có thể được dẹp đi phần nào bằng việc thay đổi khung cảnh. Cậu chủ bảo tôi đốt một đồng lửa sưởi trong phòng khách đã vắng ngắt trong nhiều tuần và đặt một chiếc ghế ngả lưng dưới ánh mặt trời bên cạnh cửa sổ. Rồi cậu đưa mợ xuống, để mợ ngồi đó hồi lâu hưởng thụ hơi ấm dễ chịu và đúng như chúng tôi chờ đợi, những đồ vật xung quanh khiến mợ linh hoạt trở lại, những thứ này tuy quen thuộc nhưng không may mắn gợn những liên tưởng rầu rĩ tràn ngập căn phòng bệnh mà mợ ghét cay ghét đắng. Đến chiều, mợ có vẻ rất mệt, nhưng nói lý thế nào cũng không thuyết phục được mợ trở về căn phòng cũ, và tôi phải thu dọn chiếc xô-pha trong phòng khách làm giường cho mợ nằm, tận đến khi chuẩn bị xong một phòng khác. Để tránh nỗi mệt nhọc phải lên xuống cầu thang, chúng tôi soạn phòng này, nơi ông hiện đang nằm, ở cùng tầng với phòng khách. Và chẳng bao lâu mợ đã đủ sức dựa vào cánh tay Edgar đi từ phòng này sang phòng kia. A, tôi nghĩ bụng, được phục dịch như thế này, hẳn mợ có thể bình phục. Có hai nguyên nhân để mong muốn điều đó, tồn tại của mợ quyết định một sự sống khác chúng tôi nâng niu niềm hy vọng vì ít lâu nữa, sự ra đời của một kẻ tử sẽ làm vui lòng cậu Linton và bảo đảm đất đai của cậu khỏi rơi vào tay một kẻ xa lạ.

Tôi cần phải nói là khoảng sáu tuần sau khi bỏ nhà ra đi, Isabella có gửi cho anh trai một bức thư ngắn báo tin cô kết hôn với Heathcliff. Bức thư có vẻ khô khan, lạnh lùng, nhưng ở cuối có viết thêm bằng bút chì một lời cáo lỗi mập mờ và một lời khẩn cầu xin ông anh rủ lòng nhớ đến mình; ngỏ ý muốn làm lành nếu như việc làm của cô xúc phạm đến anh; cả quyết rằng lúc bấy giờ cô không

thể làm khác và khi việc đã rồi, giờ đây cô không tài nào xóa bỏ nỗi. Tôi chắc cậu Linton không trả lời. Hai tuần sau nữa tôi nhận được một bức thư dài mà tôi cho là kỳ dị, vì nó từ ngòi bút của một cô dâu vừa mới qua tuần trăng mật. Tôi sẽ đọc ông nghe, vì tôi vẫn còn giữ. Mọi di vật của người đã chết đều quý nếu lúc sinh thời họ được trân trọng:

“Chị Ellen thân yêu,

Đêm qua, tôi đến Đồi Gió Hú và lần đầu tiên, được tin chị Catherine đã và hiện vẫn còn ốm nặng. Tôi nghĩ là tôi không nên viết thư cho chị ấy. Anh tôi thì hoặc là quá giận, hoặc là quá buồn phiền, nên không trả lời thư tôi. Tuy nhiên, tôi cần phải viết cho một người nào đó, và tôi chỉ còn đọc một lựa chọn duy nhất là chị.

Chị hãy nói với Edgar rằng tôi sẵn sàng đổi cả thế giới để thấy mặt anh lần nữa, rằng trái tim tôi đã quay trở về ấp Thrushcross ngay hăm bốn giờ sau khi tôi rời bỏ nơi này, và chính lúc này, nó đang ở đó, đầy ấp những tình cảm nồng nàn đối với anh và Catherine! Thế nhưng tôi không thể về theo cùng nó – (những chữ này được gạch dưới) – Anh chị ấy không cần mong đợi tôi và anh chị ấy có thể rút ra kết luận gì tùy thích. Dù sao chị cũng chớ đổ tại ý chí tôi yếu đuối hoặc tại tôi thiếu lòng yêu thương.

Phần còn lại của thư này dành riêng cho chị. Tôi muốn hỏi chị hai câu. Câu thứ nhất là: Chị đã làm thế nào để giữ trọn vẹn được khả năng đồng cảm chung của bản chất con người hồi chị ở nơi này? Tôi thì không thể thấy có tình cảm nào mà những người xung quanh tôi chia sẻ với tôi.

Câu thứ hai là một điều tôi rất quan tâm, nó như thế này: ông Heathcliff có phải là người không? Nếu phải thì ông ta có điên không? Và nếu không thì phải chăng ông ta là một con quỷ? Tôi sẽ không nói lý do khiến tôi đặt câu hỏi này, nhưng tôi xin chị hãy giải thích nếu chị có thể, là tôi đã kết hôn với cái gì – nghĩa là chị sẽ nói khi nào chị đến thăm tôi; và Ellen ạ, chị phải đến đấy nhé, thật sớm vào. Đừng có viết thư mà hãy đến thẳng và mang cho chút gì của Edgar.

Bây giờ chị sẽ nghe xem tôi đã được đón nhận như thế nào tại nhà mới của tôi, vì người ta đã khiến tôi phải hình dung trại Đồi này như là nhà mới của tôi. Tôi nói dông dài về những đầu đề như việc

thiếu tiện nghi bề ngoài cho vui thôi, chứ những thứ đó không bao giờ làm bận trí tôi, trừ lúc tôi thiếu chúng. Hẳn tôi sẽ cười vang và nhảy cẫng vì sung sướng, nếu tôi thấy sự vắng thiếu tiện nghi là toàn bộ những thống khổ của tôi, còn các cái khác chỉ là một giấc mơ quái dị!

Mặt trời lặn sau Ấp khi chúng tôi rẽ về lối đồng hoang, lúc tôi ước độ sáu giờ; người bạn đồng hành của tôi dừng lại nửa tiếng để củ soát thật kỹ thảo viên, các vườn và có lẽ cả khu nhà nữa, cho nên khi chúng tôi xuống ngựa trong cái sân lát của nhà trại thì trời đã tối và lão gia nhân, đồng bạn với chị, Joseph, ra đón chúng tôi trong ánh sáng một cây nến mỡ. Lão làm điều đó bằng một lối xã giao làm đẹp mặt cho lão. Việc đầu tiên là lão giơ cây nến lên ngang tầm mặt tôi, nheo mắt nham hiểm, trề môi dưới và quay đi. Rồi lão nắm cương hai con ngựa dắt chuồng, lộn trở ra để khóa cổng ngoài, như thể chúng tôi ở trong một lâu đài cổ vậy.

Heathcliff nán lại nói gì với lão và tôi bước vào nhà bếp – một cái hang ổ nhớp nháp, bề bộn – tôi dám chắc chị sẽ không nhận ra, nó sẽ thay đổi biết bao so với dạo chị còn quản nó. Đứng bên bếp lửa là một thằng bé đáng dấp côn đồ, chân tay cứng cáp, quần áo bẩn thỉu, mắt và miệng hao hao giống Catherine.

“Cháu vợ anh Edgar đấy”, tôi nghĩ thầm – cách nào đó cũng cháu tôi. “Mình phải bắt tay, và – đúng vậy – mình phải hôn nó. Nên thiết lập quan hệ tốt, hiểu biết nhau ngay từ đầu là phải”.

Tôi lại gần, định cầm lấy nắm tay mũm mĩm của nó và nói:

“Chào cháu thân mến, cháu có khỏe không?”

Nó trả lời bằng một ngôn ngữ kỳ lạ mà tôi không hiểu.

“Cô với cháu sẽ chơi thân với nhau chứ, Hareton?” tôi lại thử bắt chuyện với nó.

Thường cho sự kiên trì của tôi là một câu chửi thề và một lời hăm dọa sẽ suýt con Throttler xông vào cắn tôi nếu tôi không “cút đi”.

“Hãy, Throttler!” thằng bé khế suýt một con chó bỏ lại nhồm dậ từ cái ổ ở góc bếp. “Bi giờ, mày có xéo đi không nào?” Nó hách dịch hỏi.

Lòng ham muốn thúc tôi phục tùng, tôi bước qua ngưỡng cửa chờ những người kia vào. Không thấy ông Heathcliff đâu cả, còn

Joseph – tôi theo lão đến chuồng ngựa, đề nghị đưa tôi vào nhà – sau khi nhìn tròn tròn và lăm lăm một mình, liền nheo mũi, đáp:

“Chẹp! Chẹp! Chẹp! *Dư* thế *lày* thì có người Cơ đốc *lào* nghe thấy gì được? *Dặt* chỉ nhai chữ, *dóp da dóp dép!* *Nằm* sao tui đoán được cô *lói* gì?”

“Tôi nói là tôi muốn lão đi cùng với tôi vào trong nhà!” tôi kêu to, tưởng lão điếc, dù sao cũng rất ớn thái độ thô kệch của lão.

“Không phải phận sự tui, tui còn phải *nằm* cái khác”, lão đáp và tiếp tục công việc, đồng thời cử động đôi hàm dài vêu vao, vẻ cực kỳ miệt thị, quan sát y phục cùng vẻ mặt tôi (quần áo thì quá là đẹp, nhưng còn mặt mày thì tôi dám chắc là buồn thiu, vừa độ mong muốn của lão).

Tôi đi vòng quanh sân và qua một cửa xép, đến một cửa lớn khác, tôi cứ gõ bừa, hy vọng thấy một gia nhân nào nhả nhận hơn xuất hiện. Sau một lúc chờ đợi ngẩn, cửa mở ra bởi một người đàn ông cao, gầy gò, không cà vạt, hơn thế nữa lại hết sức lôi thôi. Nét mặt ông ta chìm lấp trong những mớ tóc lờm xờm rủ xuống ngang vai và cặp mắt ông ta cũng giống như mắt một bóng ma Catherine trong đó mọi vẻ đẹp đã tiêu tan.

“Cô làm gì ở đây?” Ông ta đã lăm lăm hỏi: “Cô là ai?”

“Trước em tên là Isabella”, tôi đáp. “Dạo trước ông đã gặp em, thưa ông. Em mới kết hôn với ông Heathcliff và nhà em đã đưa em đến đây – em chắc là với sự cho phép của ông”.

“VẬY hẸN ta đã về chưa?” Người ẩn dật ấy hỏi, mắt long lanh như con sói đói.

“Rồi – chúng em vừa mới tới”, tôi nói, “nhưng nhà em để em ở bên cửa bếp và khi em định vào, cậu con trai nhỏ của ông đóng vai lính canh ở đó, với sự giúp sức của một con chó bò, làm em sợ hết vía”.

“Được, tên côn đồ quỷ quyết đã giữ lời hứa!” Ông chủ nhà tương lai của tôi găm gù, mắt sục vào bóng tối đằng sau tôi mong phát giác ra Heathcliff rồi lăm lăm một mình hoài, hết chữ rửa lại đe dọa sẽ làm những gì nếu tên “quỷ sứ” đã đánh lừa ông ta.

Tôi đâm hồi là đã tìm cách qua lối cửa thứ hai này và gần như muốn chuồn khỏi trước khi ông ta rửa xong, nhưng tôi chưa kịp thực hiện ý định ấy thì ông ta đã ra lệnh cho tôi vào và đóng cửa, cài

then lại. Một đồng lửa to là toàn bộ ánh sáng trong căn phòng to tướng, sàn đã ngả sang một màu xám đồng đều. Những cái đĩa thiếc xưa kia bóng loáng, vẫn thường thu hút cái nhìn của tôi hồi còn là một con bé, giờ cũng nhuốm chút u tối tương tự, do xỉn đi và bám đầy bụi bặm. Tôi hỏi liệu có thể gọi hầu gái dẫn tôi về một phòng ngủ được không? Ông Earnshaw không thèm trả lời. Ông đi tới đi lui, hai tay đút túi rõ ràng quên đứt sự hiện diện của tôi, hiển nhiên, ông đang đắm sâu trong lơ đãng. Toàn bộ diện mạo ông đầy vẻ yếm thế đến nỗi tôi rụt lại không dám quấy rối ông nữa.

Chị Ellen, chắc chị chả lấy gì làm ngạc nhiên về cảm giác không vui của tôi khi ngồi trên cái sàn lò sưởi không dung khách ấy trong tâm trạng còn thảm hại hơn cả cô đơn và nhớ tới tổ ấm tuyệt vời của tôi nằm cách đây bốn dặm đường, trong đó có những người duy nhất tôi yêu trên trái đất; khác nào như cả Đại Tây Dương ngăn cách chúng ta, chứ không phải chỉ bốn dặm ấy; tôi không thể vượt qua chúng! Tôi tự hỏi mình: tôi phải quay về đâu để tìm an ủi? Và – điều này chị nhớ đừng có nói với anh Edgar hoặc chị Catherine nghe đây – nổi bật lên trên mọi buồn khổ là nỗi tuyệt vọng không thấy ai có thể hoặc sẵn lòng liên minh với tôi chống lại Heathcliff! Tôi đã kiếm nơi nương náu ở Đồi Gió Hú, gần như vui mừng, bởi vì như vậy tôi khỏi phải sống một mình với ông ta; nhưng ông ta biết tổng những con người chúng tôi đến ở cùng, nên chẳng sợ có ai can thiệp.

Tôi ngồi nghĩ ngợi rầu rĩ hồi lâu; đồng hồ điểm tám, rồi chín tiếng, và ông bạn của tôi vẫn đi đi lại lại, đầu gục xuống ngực, im lặng hoàn toàn trừ đôi lúc bật ra một tiếng hăm hừ hoặc một câu chua chát. Tôi lắng nghe, cố tìm ra một giọng phụ nữ trong nhà, và trong khi chờ đợi, lòng đầy những nỗi tiếc mẫn liệt cùng những viễn cảnh ảm đạm, cuối cùng không nén nổi, bật ra thành tiếng thở dài và khóc lóc. Mãi đến khi Earnshaw ngắt quãng những bước đều đặn, dừng lại trước mặt tôi và với vẻ sững sờ của kẻ vừa bừng tỉnh, đắm đắm nhìn tôi, tôi đã nhận ra là mình đã phô diễn nỗi đau buồn của mình một cách lộ liễu như thế nào. Lợi dụng lúc ông ta chú ý đến mình, tôi kêu lên:

“Tôi đi đường mệt, muốn đi nằm. Hầu gái đâu? Nó không đến tôi thì hãy chỉ cho tôi đến nó vậy!”

“Chúng tôi chả có hầu gái nào hết, cô phải tự hầu lấy thôi!”

“Vậy thì tôi ngủ ở đâu?” Tôi nức nở. Tôi rũ xuống vì mệt nhọc và khốn khổ, chả còn hơi sức đâu mà nghĩ đến ý thức tự tôn nữa.

“Joseph sẽ chỉ buồng Heathcliff cho cô”, ông ta nói, “cô cứ mở cái cửa kia, lão ở trong đó”.

Tôi đang sắp sửa làm theo, nhưng ông ta chột ngăn tôi lại và nói thêm bằng một giọng hết sức kỳ lạ:

“Xin cô hãy khóa cửa, cài then – đừng có quên điều đó!”

“Được!” Tôi nói. “Nhưng tại sao, thưa ông Earnshaw? Tôi chẳng thú gì cái ý định tự nguyện giam mình trong phòng với Heathcliff”.

“Nhìn đây!” ông ta đáp, rút từ trong áo gi-lê ra một khẩu súng lục cấu tạo kỳ cục với một con dao hai lưỡi có lò xo bật gắn liền vào nòng. “Đây là một thứ hết sức cảm dỗ đối một con người tuyệt vọng, phải không? Tôi không thể cưỡng lại, đêm nào cũng cầm cái này lên đây, thử mở cửa phòng hắn. Nếu có lần tôi thấy cửa mở là hắn đi đời! Tôi cứ nhất nhất làm thế, không thay đổi, dù một phút trước đó tôi nhớ ra hàng trăm lý do ngăn mình lại. Một con quỷ nào đó thôi thúc tôi phá những kế hoạch của chính mình bằng cách giết hắn. Vì lòng yêu thương, anh cứ việc đấu tranh với con quỷ ấy chừng nào anh có thể. Nhưng đến lúc đến thì, tất cả các thiên thần trên trời cũng không cứu nổi hắn đâu!”

Tôi quan sát cái vũ khí ấy thật kỹ. Tôi nảy ra một ý gớm ghiếc, giá mình có một khí cụ như vậy mình sẽ mạnh bao nhiêu! Tôi cầm lấy nó từ tay ông ta và sờ vào lưỡi dao. Ông ta kinh ngạc nhìn cái vẻ hiện trên mặt tôi trong một giây ngắn ngủi; đó không phải là kinh sợ, đó là thèm muốn, ông ta giật khẩu súng lại, giữ khư khư, sập lưỡi dao và giấu vào chỗ cũ.

“Cô có mách hắn tôi cũng bắt cần”, ông ta nói. “Hãy bảo hắn để phòng và hãy canh chừng cho hắn. Tôi thấy cô biết quan hệ giữa chúng tôi như thế nào, mỗi hiểm nguy của hắn không làm cô choáng váng”.

“Heathcliff đã làm gì ông?” Tôi nói “Anh ấy đã làm hại gì ông để đến nỗi ông căm thù khùng khiếp thế? Ông cứ bảo anh ta đi khỏi nhà này, có phải khôn ngoan hơn không?”

“Không!” Earnshaw gầm lên. “Hắn mà tự ý đề nghị rời bỏ tôi, thì hắn chết ngay. Cô mà thuyết phục hắn làm thế thì cô sẽ là một kẻ

sát nhân! Lẽ nào tôi lại phải mất hết không có triển vọng gì thu hồi được? Lẽ nào Hareton lại phải đi xin ăn? Ôi, quý tha ma bắt! Tôi sẽ lấy lại. Tôi sẽ được cả vàng của hắn nữa, sau đó, lấy máu hắn. Và linh hồn hắn sẽ xuống địa ngục! Có thêm vị khách này, địa ngục sẽ còn đen gấp mười lần trước đây!”

Chị Ellen, chị đã kể với tôi về những thói quen của ông chủ cũ của chị. Rõ ràng ông ta đã mấp mé sự điên dại; chí ít ông ta cũng đã thế đêm qua. Tôi rung mình vì phải ở gần bên ông và nghĩ rằng, so với cung cách của ông, sự quàu quạu của lão đầy tớ vô giáo dục còn là dễ chịu. Lúc này đây, ông ta lại bắt đầu hăm hăm đi đi, lại lại. Tôi nhắc cái then cửa, chuồn vào bếp. Joseph đang cúi trên đồng lửa, nhòm vào một cái xoong lớn đang đưa trên đó, một cái bát gỗ đựng bột yến mạch đặt trên cái ghế tủ cạnh đấy. Cái thứ trong xoong bắt đầu sôi, lão quay sang vục tay vào cái bát. Tôi đoán có lẽ sự nấu nướng này là chuẩn bị cho bữa đêm của chúng tôi và đang đói bụng, tôi nhất quyết cái này ắt là ăn được. Thế là vừa kêu ré lên: “Tôi sẽ làm món cháo!”, tôi vừa dịch cái bát ra ngoài tầm tay của lão và bắt đầu bỏ mũ, cởi bộ đồ cưỡi ngựa: “Ông Earnshaw bảo tôi phải tự phục vụ lấy”, tôi nói tiếp. “Thì tôi sẽ làm thế! Tôi sẽ chả điệu bộ tiểu thư làm gì giữa đám các người, là chết đói thiệt thân”.

“Lạy Chúa!” Lão lăm bầm, ngồi xuống và vuốt đôi bít tất dài nhưng kẻ sọc từ đầu gối đến mắt cá chân. “*Lếu nại* có thêm người ra *nệnh* giữa *núc* tui bắt đầu quen mấy hai ông *trủ*. *Lếu* tui *nại* phải đội thêm một bà *trủ lửa nên* đầu, thì có *nẽ* đã đến *núc* cao chạy xa bay thôi. Trước đây, tui chả khi *lào* nghĩ *nà* có ngày tui phải bỏ cái *lờ lày*, dưng giờ tui ngờ *nà* sắp đến *núc* rồi!”

Lời than ấy không làm tôi mảy may chú ý. Tôi mau mắn bắt tay vào việc, thở dài nhớ đến thời xưa khi mà việc này hóa thành trò chơi rất vui, nhưng lại phải vội vàng xua đuổi kỷ niệm đó đi. Nhớ tới hạnh phúc đã qua, lòng tôi đau nhói, và, càng thấy có nguy cơ phục hiện nó trong ký ức, tôi càng khuấy thật nhanh, và càng ném tới tấp những nắm bột vào nước. Joseph nhìn cách nấu của tôi, mỗi lúc một thêm bất bình.

“Thế đấy!” Lão thốt lên. “Hareton, đêm *lay* mà đừng hòng ăn món cháo của mà, nó sẽ chả ra cái gì khác ngoài những cục bột vón *nại* to bằng *lắm* tay tau. Đấy *lửa*! Ở địa vị cô thì tui *lém* tuột cả

bát vào. Thế, hót *nớp* bọt văng đi và cứ vậy *nà* xong thôi, *pàp pàp*. May mà không tụt đáy xoong đấy!”

Tôi phải công nhận rằng đó là một món láo nháo khi để ra liền, bốn cái liền đã được dọn ra và một bình sữa tươi được mang từ trại sữa đến. Hareton vớ lấy cả bình và bắt đầu uống, làm rớt tung tóe từ cái môi banh ra. Tôi thân ái nhắc nhở và khuyên nó đổ ra cốc mà ăn, quả quyết rằng tôi không thể thưởng thức cái thứ nước pha phách bần thiêu như thế. Lão già trơ tráo lại lấy làm rất khó chịu với sự cảnh vè của tôi. Lão đay đi, đay lại, cam đoan với tôi rằng “thằng bé chẳng *ni neo lào* thua kém tôi, và cũng mạnh chả kém *ni neo lào*” và thách mắc “*nàm* sao tôi có thể *nên* mặt kiêu điệu thế”. Trong khi đó thằng bé còn đồ tiếp tục tu và quắc mắt nhìn tôi ra chiều thách thức, vẫn nhỏ dãi vào bình sữa.

“Tôi sẽ ăn bữa đêm trong một phòng khác”, tôi nói. “Các người không có chỗ nào gọi là tiểu sảnh đường ư”.

“Tiểu sảnh đường”, lão giễu cợt nhại lại, “tiểu sảnh đường. Không, chúng tôi đây không có tiểu sảnh đường *lào* hết. *Lếu* cô không thích ngồi *mấy* bọn tui thì có ông chủ đấy và *lếu* cô không thích ông chủ thì *nại* ngồi *mấy* bọn tui”.

“Thế thì tôi lên gác!” Tôi đáp, “chỉ cho tôi một cái buồng nào”.

Tôi đặt liền cháo của mình lên một cái khay và tự mình đi kiểm thêm ít sữa. Làu bà làu bàu, lão ta đứng dậy và dẫn tôi lên. Chúng tôi leo lên gác xép, chốc chốc lão mở một cánh cửa, ngó vào các buồng chúng tôi đi qua.

“Đây *nà* một cái *bồồng*” cuối cùng lão nói, mở phanh một ván cửa lắp bản lề xộc xà xộc xệch. “Ngồi trong *lày* mà ăn tí cháo cũng tốt chán. Có bao ngô ở trong góc, đẩy đấy, cũng khá *nà* sạch. *Lếu* cô sợ *bủn* bộ đồ *nựa* sang trọng của cô thì rải cái khăn tay *nên* trốc”.

Căn “buồng” là một thứ hũ nút để đồ tập tàng, sức mùi mạch nha và hạt mè; từng bì đựng những thứ ấy chất xung quanh, để chừa một khoảng rộng ở giữa.

“Chà!” Tôi thốt lên, tức tối nhìn thẳng vào mặt lão. “Đây đâu phải là một chỗ để ngủ. Tôi muốn xem buồng ngủ của tôi cơ”.

“*Bồồng* ngủ!” Lão lặp lại, giọng chế nhạo. “Có bao nhiêu *bồồng* cô đã xem cả – kia *nà bồồng* của tui”.

Lão trở căn gác xép thứ hai, chỉ khác căn thứ nhất ở chỗ là tường trần trụi hơn và có một cái giường thấp, không rèm che, với một tấm nệm may chần màu chàm ở một đầu.

"Tôi cần gì đến buồng của lão?" Tôi quặc lại. "Chắc ông Heathcliff không ở trên tầng thượng sát nóc nhà chứ?"

"À, ra cô muốn cái *bổồng* của ông Heathcliff đấy!" Lão kêu lên như khám phá ra điều gì mới lạ. "Sao cô không *lói* thế ngay từ đầu? *Lếu* vậy ắt tui đã có thể cho cô biết *nà* cả nhà *lày* chỉ có một chỗ *í* *nà* cô không xem được thôi – *núc* *lào* ông *í* cũng khoá chặt, không ai dòm ngó được, *chừ* chính ông".

"Lão có một cái nhà hay thật đấy, Joseph", tôi không thể không nhận xét, "và những khách trọ thú vị. Tôi nghĩ là kết tinh của tất cả sự điên rồ trên thế giới đã đến nhập cư trong óc tôi hôm tôi gần sổ phận mình với họ! Nhưng giờ không phải lúc bàn chuyện ấy – còn có những buồng khác nữa chứ. Lạy Chúa, mau lên nào, cho tôi ổn định ở một chỗ nào chứ!"

Lão không hề đáp lại lời khẩn cầu mà chỉ lụi hụi đi xuống những bậc cầu thang gỗ và dừng lại trước một căn phòng mà bằng vào những đồ đạc thượng hạng trong đó, tôi đoán là chỗ tốt nhất. Có một tấm thảm loại tốt, nhưng hình trang trí đã bị bụi mờ; một lò sưởi, giấy bọc rủ xuống từng mảng, một khung giường gỗ sồi đẹp với những tấm rèm rộng, màu đỏ tươi, bằng loại hàng khá đắt tiền và may kiểu tân thời, nhưng rõ ràng được dùng rất cầu thả vì rèm rủ xuống thành dây hoa bị giựt đứt khỏi vòng treo và thanh sắt đỡ thì cong thành một vòng cung về một bên cho rèm quét cả xuống sàn, các ghế cũng hư hỏng, nhiều cái hư nặng; và ván lát tường thì bị những vết hằn sâu làm biến dạng. Tôi đang cố thu hết quyết tâm để bước vào chiếm lĩnh thì cái lão rồ dẫn đường tôi thông báo: "Cái *lày* đây *nà* *bổồng* ông *trủ*". Lúc này, bữa đêm của tôi đã nguội lạnh, miệng hết muốn ăn và kiên nhẫn đã kiệt cùng. Tôi gắng yêu cầu cho ngay một nơi nường thân và phương tiện nghỉ ngơi.

"Ở chỗ quý quái *lào* *mấy* được chứ?" Lão già mộ đạo mở mồm. "*Nạy* Chúa phù hộ chúng con! *Nạy* Chúa tha tội chúng con. Cô còn đòi đi đến chốn địa ngục *lào* *lữa*. Cô thật nhiều chuyện vô tích sự! Cô đã xem tất tậ cả trừ cái phòng toen hoản của Hareton. Chẳng còn cái *nổ* *lào* khác mà *lằm* trong cái nhà *lày*!"

Tôi bực lắm, quẳng cả khay lẫn thức ăn xuống đất, rồi ngồi bệt xuống đầu cầu thang, úp mặt vào hai bàn tay mà khóc.

“Chặc! Chặc!” Joseph kêu lên. “Được *nắm*, cô Cathy! Được *nắm*, cô Cathy^[20]! Thế *lào* rồi ông *trủ* cũng vấp ngay phải *dững* cái *niễn* vỡ *lày*, rồi thì chúng ta sẽ tha hồ mà nghe *lọ* kia nghe *dạy* bảo. Sứt mẻ chẳng được tích sự gì. Cô đáng phải sám hối từ *lày* đến *Lôen*, ai *nại* vứt của giới cho quý giá *dư* thế xuống dưới chân trong *núc* tam bành *nục* tặc! *Dưng* mà, *lếu* tôi không nhầm thì cô chẳng hề tiết được *nấu* đâu. Cô tưởng Heathcliff sẽ chịu *dững* cái thói ý à? Tui chỉ mong ông ta có thể”.

Và cứ thế lão vừa càu nhàu vừa đi xuống cái sào huyết của lão ở bên dưới, đem theo cây nến, bỏ tôi ngồi lại trong bóng tối. Phút suy nghĩ tiếp theo hành động ngu ngốc nọ buộc tôi thừa nhận sự cần thiết phải dẹp tự ái, nén cơn giận và hoạt động lên để thu dọn hậu quả của nó. Một sự hỗ trợ bất ngờ chợt xuất hiện, dạng hình con Throtter, giờ đây tôi nhận ra nó là con của con chó già Skulker nhà tôi – dạo mới đẻ nó ở bên Ấp, rồi ba tôi đem nó cho ông Hindley. Tôi cho là nó quen tôi, nó giục mũi vào mũi tôi thay lời chào, rồi vội vàng đá chỗ cháo nghiền ngẫu, trong khi tôi mò mẫm từng bậc, vun những mảnh bát đĩa vỡ và lấy khăn tay lau khô những vệt sữa bắn tung toé vào thành cầu thang. Hai chúng tôi vừa hoàn thành công việc thì tôi nghe thấy tiếng chân Earnshaw bước trong hành lang, phụ tá của tôi bèn cụp đuôi lại và nép vào tường; tôi lên vào ô cửa gần nhất. Cố gắng của con chó để tránh ông ta bị thất bại, tôi đoán vậy, bằng vào tiếng lon ton chạy xuống cầu thang và một tiếng “oảng” thiếu não kéo dài. Tôi may mắn hơn! Ông ta đi qua, vào phòng mình và đóng cửa lại. Ngay lúc đó, Joseph đưa Hareton lên đi ngủ. Thì ra tôi đã trốn vào buồng Hareton, và lão già trông thấy tôi bèn nói:

“*Bi chừ* thì có đủ chỗ cho cả cô *nấn* tính kiêu kỳ của cô trong cái nhà *lày*, *nà* tui nghĩ thế. Nhà trống không; cô có thể ở tất cả một mình cùng *mấy* Chúa. Người *nuôn nuôn* có mặt chứng giám sự bầu bạn xấu xa *dư* vậy!”

Tôi vui vẻ lợi dụng gợi ý này. Vừa gieo mình vào một chiếc ghế cạnh lò sưởi là tôi gật lia lịa và ngủ thiếp đi. Giấc ngủ của tôi sâu và

êm dịu tuy kết thúc quá sớm. Ông Heathcliff đánh thức tôi. Ông vừa mới bước vào và theo cái cách âu yếm của ông ta, hỏi tôi đang làm gì ở đây. Tôi kể với ông ta nguyên do khiến tôi đã thức khuya thế – là vì ông giữ chìa khóa buồng chúng tôi trong túi. Tính từ sở hữu *chúng tôi* đã xúc phạm ông ta ghê gớm. Ông thề rằng buồng đó không phải là của tôi, sẽ không bao giờ là như thế và ông sẽ... nhưng mà tôi chả muốn nhắc lại lời ăn tiếng nói của ông ta, cũng như không mô tả cách cư xử thông thường của ông ta làm gì. Để tìm cách làm cho tôi ghê tởm, ông ta thật tài tình và không mệt mỏi! Đôi khi, ngạc nhiên về ông ta tới mức quên cả sợ, vậy mà, tôi cam đoan với chị một con hổ hay một con rắn độc cũng không thể khiến tôi khiếp hãi bằng ông. Ông cho tôi biết Catherine ốm và kết tội anh tôi gây nên thế, dọa là tôi sẽ phải chịu tội thay cho Edgar tới khi nào ông ta nắm được ông ấy trong tay.

Tôi thật sự căm ghét hẳn – tôi khốn khổ – tôi đã điên rồi! Chị hãy cẩn thận chớ có thở ra một lời nào về chuyện này với một ai ở Ấp nhé. Tôi chờ chị từng ngày – đừng làm tôi thất vọng đấy”.

Đọc xong thư, tôi đi liền tới chỗ cậu chủ, báo cho cậu biết cô em gái đã đến trại Đồi và gửi thư cho tôi tỏ lòng thương cảm đối với bệnh tình mẹ Linton cùng niềm tha thiết mong muốn gặp cậu, với lời cầu ước được cậu chuyển tới càng sớm càng tốt một dấu hiệu tha thứ nào đó, thông qua tôi.

- Tha thứ! Linton nói. Tôi chả có gì để tha thứ cho nó, Ellen ạ. Chiều nay chị có thể sang thăm trại Đồi, nếu chị muốn, và hãy nói rằng tôi không giận mà chỉ buồn là đã mất nó, nhất là tôi không bao giờ nghĩ rằng nó sẽ hạnh phúc. Tuy nhiên, không thể đặt vấn đề tôi đến thăm nó được, chúng tôi đã vĩnh viễn bị cách chia và nếu nó thực sự muốn giúp tôi, thì nó hãy thuyết phục cái tên côn đồ nó lấy làm chồng đi khỏi vùng này.

- Thế cậu không viết cho cô ấy một lá thư nhỏ sao? Tôi nói, giọng cầu khẩn.

- Không, cậu đáp. Không cần thiết. Sự giao lưu của tôi với gia đình Heathcliff sẽ phải hạn chế như sự giao tiếp của hãn với gia đình tôi. Tất sẽ không có chuyện ấy!

Sự lạnh nhạt của cậu Edgar làm tôi rầu lòng hết sức và suốt dọc đường từ Ấp đi, tôi bóp óc nghĩ xem làm thế nào gia tăng thêm tình cảm vào những điều cậu nói khi tôi truyền đạt lại, và làm thế nào giảm nhẹ việc cậu từ chối viết thư, dù chỉ một vài dòng, để an ủi Isabella. Tôi dám chắc cô đã ngóng thư tôi từ sáng, tôi thấy cô nhìn qua cửa sổ mắt cáo khi tôi đi ngược lên lối đi đắp cao trong vườn. Tôi gật đầu với cô nhưng cô thụt vào như thể bị theo dõi. Tôi vào nhà, không gõ cửa. Ngôi nhà xưa kia vui tươi giờ bày ra một cảnh tượng u ám, thảm đạm chưa từng thấy! Tôi phải thú thật là nếu tôi vào địa vị cô thì ít ra tôi cũng đã quét tước sàn lò sưởi và lấy phất trần lau bàn. Nhưng cô đã lay cái tinh thần chênh mảng bao quanh cô rồi. Bộ mặt xinh đẹp của cô xanh xao và đờ đẫn, tóc cô duỗi ra – mở thì rũ xuống ngay đuổn, mở thì cầu thả quăn quanh đầu. Có lẽ cô không đụng đến xiêm áo từ chiều hôm trước. Hindley không có ở đó. Ông Heathcliff ngồi ở một cái bàn, lật mấy tờ giấy trong sổ tay,

nhưng khi tôi xuất hiện, ông ta đứng dậy, chào hỏi tôi rất thân mật và đẩy ghế mời tôi ngồi. Ông ta là thứ duy nhất có vẻ tươi tắn ở đó và tôi nghĩ chưa bao giờ ông nom khá hơn thế! Hoàn cảnh đã xoay chuyển tình thế của họ đến nỗi một người lạ chắc chắn sẽ nghĩ ông là một người dòng dõi quý phái còn vợ ông ta là một cô ả nhếch nhác hoàn toàn! Cô xăm xăm tiến đến chào tôi và chìa tay ra đón lá thư mong đợi. Tôi lắc đầu. Cô không chịu hiểu cử chỉ đó mà cứ lảng nhảng theo tôi đến một cái tủ buýp-phê và thì thầm đòi tôi đưa ngay cho cô cái gì tôi mang tới. Heathcliff đoán được ý nghĩa những cử chỉ của cô và nói:

- Nếu chị có cái gì dành cho Isabella (mà chắc chắn là chị có đấy Nelly) thì hãy đưa luôn cho cô ấy đi. Không cần phải bí mật! Chúng tôi không có gì bí mật với nhau cả.

- Ô, tôi chả có gì hết, tôi trả lời, nghĩ bụng tốt nhất là cứ nói bẻm sự thật ra ngay. Cậu tôi bảo tôi nói với em gái cậu là hiện tại đừng nên chờ đợi cậu viết thư hoặc đến thăm. Thưa cô, cậu tôi gửi đến cô tình thương yêu, lời chúc cô hạnh phúc và sự tha thứ về nỗi đau buồn cô đã gây ra. Nhưng cậu nghĩ, sau lần này, nhà bên ấy và nhà bên đây nên thôi đi lại với nhau, vì có tiếp tục cũng chả mang lại được cái gì.

Môi "bà" Heathcliff khẽ run lên và cô quay về chỗ ngồi bên cửa sổ. Chồng cô đứng trên sàn đá lát trước lò sưởi, cạnh tôi và bắt đầu hỏi về Catherine. Tôi kể cho ông nghe về bệnh tình của vợ tôi mức tôi cho là thích hợp. Bằng cách hỏi vặn, ông ta moi tôi hết những sự việc liên quan đến nguyên nhân gây bệnh. Tôi đổ lỗi cho vợ – mà đó là đích đáng – tự mình rước lấy bệnh vào người, và kết luận với hy vọng rằng ông ta sẽ theo gương cậu Linton mà tránh dây vào gia đình cậu trong tương lai, dù là thiện ý hay ác ý.

- Vợ Linton giờ mới đang hồi phục, tôi nói. Vợ sẽ chẳng bao giờ còn được như trước, nhưng vợ đã thoát chết. Và nếu ông thực sự quý trọng vợ thì ông hãy tránh đi, đừng gặp vợ nữa – không, ông nên ra khỏi vùng này hoàn toàn. Để ông khỏi phải tiếc, tôi xin nói để ông biết, vợ Catherine Linton ngày nay khác cô bạn cũ Catherine Earnshaw của ông như cô tiểu thư đây khác với tôi vậy. Bề ngoài vợ thay đổi nhiều, tính nết lại càng khác xưa. Và người đàn ông mà do cần thiết, buộc phải là bạn đời của vợ, từ nay về sau, sẽ chỉ giữ

được tình thương yêu bằng kỷ niệm về con người xưa kia đã từng là vợ, bằng tình nhân đạo chung và ý thức bốn phận mà thôi!

- Rất có thể! Heathcliff nhận xét, cố gượng làm vẻ bình tĩnh, rất có thể là chủ của chị không viện được gì khác ngoài tình nhân đạo chung và một ý thức về bốn phận để dựa vào. Nhưng chị có tưởng tượng được rằng tôi sẽ bỏ mặc Catherine cho bốn phận và tình nhân đạo của anh ta không? Và chị có thể so sánh tình cảm của tôi đối với Catherine với tình cảm của anh ta không. Trước khi rời khỏi nhà này, chị phải hứa thu xếp cho tôi một cuộc hội kiến với nàng – dù chị ưng thuận hay từ chối, tôi cũng sẽ quyết gặp nàng! Chị bảo sao nào?

- Này, ông Heathcliff ạ, tôi đáp, ông không nên thế. Ông sẽ không bao giờ được tôi làm trung gian để thực hiện điều đó đâu. Một cuộc đụng độ nữa giữa ông và cậu chủ tôi sẽ dứt khoát giết chết vợ.

- Điều ấy có thể tránh được nếu chị vui lòng giúp tôi, ông ta nói tiếp. Và ví như có nguy cơ xảy ra chuyện ấy – ví như anh ta là nguyên nhân gây thêm một rắc rối nhỏ nào cho đời nàng – ờ, tôi nghĩ nếu thế thì tôi sẽ có lý do chính đáng để đi đến những hành động cực đoan! Tôi mong chị đủ thành thật để nói cho tôi hay liệu mất anh ta, Catherine có đau đớn lắm không. Tôi chỉ sợ làm nàng đau đớn mà chùn tay thôi. Đó, chị thấy sự khác biệt giữa tình cảm của hai chúng tôi, nếu anh ta ở vào địa vị tôi và tôi ở vào địa vị anh ta, thì dù tôi ghét anh ta bầm gan tím ruột, tôi cũng không bao giờ giơ tay đánh anh ta. Chị có thể không tin, tùy chị! Tôi sẽ chẳng bao giờ cấm anh ta tiếp xúc với nàng chừng nào nàng còn muốn giao thiệp với anh ta. Khi nào nàng hết quý mến anh ta, lúc đó tôi sẽ rút tim anh ta ra và uống máu anh ta. Nhưng cho đến lúc đó – nếu chị không tin tôi là chị không hiểu gì tôi – cho đến lúc đó, tôi thà chết dần chết mòn chứ không đụng đến một sợi tóc trên đầu anh ta!

- Vậy mà, tôi ngắt lời, ông chẳng hề áy náy khi phá vỡ hoàn toàn một hy vọng bình phục hẳn của vợ tôi bằng cách xen mình vào ký ức vợ giữa lúc vợ đã gần quên, và bằng cách lôi kéo vợ vào một cuộc náo động đảo điên mới đầy bất hòa và đau khổ.

- Chị cho rằng nàng đã gần quên tôi? Ông ta nói. Ồ, Nelly, chị thừa biết là nàng không hề quên. Chị cũng biết như tôi rằng cứ nghĩ đến Linton một thì nàng nghĩ đến tôi nghìn lần. Vào thời kỳ khốn

khổ nhất của đời tôi, tôi đã từng lo vậy – cái nỗi ấy ám ảnh tôi hoài khi tôi trở về vùng này mùa hè năm ngoái. Nhưng chỉ khi nào chính miệng nàng cam đoan, tôi mới chịu thừa nhận cái ý khủng khiếp ấy lần nữa. Và lúc đó thì Linton sẽ chẳng nghĩa lý gì, cũng như Hindley, cũng như tất cả những giấc mơ tôi đã mơ – tất cả chẳng nghĩa lý gì nữa. Hai từ sẽ bao quát tương lai tôi: chết và địa ngục. Cuộc đời sau khi mất nàng sẽ là địa ngục. Tuy nhiên, tôi thật là điên nên mới có lúc tưởng rằng nàng quý trọng lòng quyến luyến của Linton hơn tình tôi. Dù hẳn ta có yêu với tất cả sức lực con người còn cỗi của hẳn thì trong tám mươi năm hẳn cũng không yêu được bằng tôi trong một ngày. Và Catherine cũng có một trái tim sâu thẳm như tôi, nếu cái máng ngựa kia chứa gọn được biển cả thì hẳn mới đủ sức một mình độc quyền toàn bộ tình thương của nàng! Xì! Khéo lắm nàng chỉ yêu quý hẳn hơn con chó hay con ngựa của mình một chút thôi. Hẳn đâu có cái gì được yêu như tôi. Làm sao nàng có thể yêu ở nơi hẳn cái mà hẳn không có?

- Catherine và Edgar yêu như bất cứ cặp uyên ương nào, Isabella kêu lớn, đột nhiên sôi nổi lên. Không ai có quyền nói theo cách ấy và tôi không chịu im lặng ngồi nghe người ta gièm pha anh tôi đâu.

- Anh cô cũng rất yêu cô, phải không? Heathcliff nhận xét, vẻ giễu cợt. Vậy mà hẳn phải tay mặt cô trôi nổi giữa đời một cách mau mắn kỳ lạ.

- Anh ấy không biết tôi đau khổ thế nào, cô đáp. Tôi không cho anh tôi biết điều đó.

- Vậy là cô đã nói với hẳn một điều gì; cô đã viết thư cho hẳn, phải không?

- Để báo cho anh ấy biết là tôi đã thành hôn. Tôi có viết – ông đã thấy bức thư đấy thôi.

- Và từ đó, không viết gì thêm?

- Phải.

- Cô tôi nom sút đi đến thảm hại vì điều kiện thay đổi, tôi nhận xét. Rõ ràng trong trường hợp cô, tình yêu của một phía đã không toại; tôi có thể đoán được là phía nào, nhưng có lẽ tôi không nên nói ra.

- Tôi thì đoán là chính phía cô ấy, Heathcliff nói. Cô ấy sa sút đến độ chỉ còn là một con mẹ nhếch nhác. Cô ấy chóng chán lạ thường

trong việc cố gắng làm vừa ý tôi. Chắc chị khó mà tin được nhưng quả thực ngay hôm sau khi cưới, cô ấy đã khóc lóc đòi về nhà. Dù sao đi nữa, nếu đừng quá yếu điệu thanh tân thì cô ấy sẽ rất hợp với ngôi nhà này và tôi sẽ chú ý không để cô ấy bơi nhò tôi bằng cách lang thang lếch thếch ra ngoài.

- Ông ạ, tôi đáp, tôi mong ông lưu tâm rằng cô tôi, nay là bà Heathcliff, vốn quen được chăm nom, hầu hạ; rằng cô đã được nuôi nấng như một cô gái duy nhất trong gia đình, ai cũng sẵn sàng chiều chuộng phục dịch, ông nên để cho cô tôi có một hầu gái dọn dẹp gọn gàng mọi thứ quanh cô và nên đối đãi cô cho tử tế. Dù ông nghĩ về cậu Edgar thế nào mặc lòng, ông cũng không thể nghi ngờ sức yêu cuồng nhiệt của cô tôi, chả thế mà cô đã bỏ cả lầu son, gác tía cùng những người thân yêu để tự nguyện theo ông về ở nơi hoang tàn như thế này.

- Cô ta bỏ những thứ ấy vì một ảo tưởng, ông ta trả lời, cô hình dung tôi là một anh hùng tiểu thuyết lãng mạn và chờ đợi ở sự tận tâm hiệp sĩ của tôi những chiều chuộng vô độ. Tôi khó có thể coi cô ấy là người có lý trí được, vì cô cứ khẳng khẳng mầu mực dựng lên một ý niệm hoang đường về tính cách và hành động theo những ấn tượng mà cô ôm ấp. Nhưng, theo tôi, cuối cùng, cô ấy cũng bắt đầu hiểu tôi. Giờ tôi không còn thấy những nụ cười và bộ mặt ngớ ngẩn khêu gợi tôi lúc đầu, cũng như cái thói ngu dại không biết đường nhận ra là tôi thật sự nghiêm túc khi góp ý về sự mê muội của cô và về bản thân cô. Đối với cô, phát hiện ra được rằng tôi không yêu cô, là cả một cố gắng kỳ diệu để đi đến chỗ sáng suốt. Đã có lúc tôi tưởng không bài học nào dạy được cô điều đó! Tuy nhiên, kết quả học tập vẫn còn kém; bởi vì sáng nay, cô mới tuyên bố rằng tôi đã thực sự thành công làm cho cô ấy căm ghét tôi, cứ như đó là một tin khủng khiếp ấy (Một thành tích của Hercules, thực thế, tôi cam đoan với chị!). Nếu được như thế thì tôi xin cảm ơn. Liệu tôi có thể tin lời xác nhận của cô không, Isabella? Cô có chắc là cô căm ghét tôi không. Nếu tôi bỏ cô một mình nửa ngày liệu cô có đến thờ dài và nói ngon nói ngọt với tôi không? Tôi dám nói là cô ấy những muốn tôi tỏ vẻ hết sức dịu dàng trước mặt chị, phô bày sự thật là làm tổn thương đến cái thói hợm hĩnh hão của cô. Nhưng tôi bất cần ai biết cuộc tình duyên này chỉ hoàn toàn một phía, và tôi không bao

giờ nói dối cô ấy một lời về điều đó. Cô không thể kết tội tôi đã tỏ ra một chút gì là dịu dàng lừa phỉnh. Điều đầu tiên cô ấy thấy tôi làm khi ra khỏi Ấp, là treo con chó nhỏ của cô lên; và khi cô xin tôi tha cho nó, lời đầu tiên tôi thốt ra là tôi ước sao mình có thể treo cổ tất cả sinh vật quan hệ với cô, trừ một – có lẽ cô ấy tưởng ngoại lệ là bản thân mình. Nhưng không sự thô bạo nào làm cô ấy ghê tởm; tôi đồ rằng cô bám sinh vốn ngưỡng mộ sự thô bạo, miễn là tấm thân ngà ngọc của cô ấy được bảo đảm không bị thương tổn! Thế đấy, cái con chó cái thiếu não, đê tiện, đầu óc hèn hạ đó mà lại mơ tưởng được tôi yêu, thì có phải là độ tột cùng của phi lý – của ngu xuẩn chính hiệu không nào? Hãy nói với chủ chị, Nelly ạ, rằng cả đời, tôi chưa gặp vật gì kinh tởm như cô ta. Thậm chí cô ấy bôi nhọ cả cái tên Linton nữa. Và đôi khi tôi đã nhẹ tay đi (chỉ vì thiếu sáng kiến mới) trong việc thí nghiệm xem cô có thể chịu được những gì, mà vẫn khúm núm bò lết lại một cách nhục nhã! Nhưng chị cũng nói với hăn rằng tôi triệt để giữ trong giới hạn của pháp luật, để trái tim kẻ làm anh và quan toà của hăn được thanh thản. Cho đến nay, tôi đã tránh không cho cô ấy có chút quyền nhỏ nào để đòi được ly hôn; và chẳng, cô ấy cũng khỏi cần ai giúp đỡ mới bỏ được tôi. Nếu cô ấy muốn đi thì có thể đi. Hành hạ cô ấy thì cũng khoái, nhưng chả bỏ cái nỗi phải chịu đựng sự có mặt của cô ấy.

- Ông Heathcliff, tôi nói, đó là những lời của một người điên. Rất có thể vợ ông tin rằng ông điên, và vì thế, cô đã chịu đựng ông cho đến nay. Nhưng giờ đây ông đã nói là cô tôi có thể đi, chắc hăn cô sẽ lợi dụng sự cho phép ấy. Thưa cô, chắc cô không bị bùa mê đến độ tự nguyện ở lại với ông ta chứ?

- Cẩn thận đấy, Ellen! Isabella đáp, mắt long lanh giận dữ; nhìn về đó, không ai còn có thể nghi ngờ thành công hoàn toàn của chồng cô trong việc cố gắng chuốc lấy sự căm ghét. Chớ có tin một lời nào của hăn. Hăn là một con quỷ dối trá, một con quái vật chứ không phải là người. Bữa trước, hăn đã nói là tôi có quyền rời bỏ hăn và tôi đã thử làm thế, nhưng tôi không dám lặp lại nữa. Có điều, chị Ellen ạ, chị hãy hứa sẽ không nhắc lại với anh tôi hoặc Catherine một tiếng nào trong câu chuyện bỉ ổi của hăn. Dù vờ vĩnh thế nào hăn cũng chỉ muốn đẩy Edgar đến chỗ tuyệt vọng. Hăn bảo hăn lấy tôi nhằm mục đích nắm được quyền năng chi phối anh,

nhưng hắn sẽ không đạt được điều đó đâu – thà tôi chết! Tôi chỉ mong, thậm chí cầu nguyện rằng hắn có thể quên sự thận trọng ma quỷ của hắn mà giết tôi đi thôi! Điều vui thích duy nhất tôi có thể tưởng tượng đó là chết hoặc nhìn thấy hắn chết.

- Thế đấy... với lúc này thế là đủ! Heathcliff nói. Nếu chị được triệu đến tòa án, chị hãy nhớ lời ăn tiếng nói của cô ta nhé, Nelly! Và hãy nhìn vẻ mặt kia: cô ta đã gần đến mức hợp với sở nguyện của tôi. Không, bây giờ, cô chưa đủ tư cách là người hộ vệ của chính mình đâu Isabella ạ và tôi, với tư cách là người bảo trợ hợp pháp của cô, tôi phải quản chế cô, cho dù cái nghĩa vụ ấy có ngấy tởm đến đâu chẳng nữa. Đi lên gác! Tôi có chuyện phải nói riêng với Ellen Dean. Không phải lỗi ấy – tôi đã bảo lên gác kia mà! Chà, đây là đường lên gác, nhai con!

Ông ta tóm lấy cô, đẩy ra khỏi phòng và quay lại lẩm bẩm.

- Tôi không thương xót! Tôi không thương xót! Con sâu càng giãy giụa, tôi càng muốn giẫm nát ruột nó ra! Nó như một cơn đau mọc rặng tinh thần ấy, càng nhức nhối bao nhiêu tôi càng nghiền dử bấy nhiêu.

- Ông có hiểu chữ thương xót nghĩa là gì không? Tôi vừa nói và hấp tấp đội mũ vào. Trong đời ông, đã bao giờ ông cảm thấy một chút tình thương?

- Bỏ cái mũ xuống! Ông ta ngắt lời, khi thấy tôi định bỏ đi. Chị chưa đi được. Lại đây, Nelly. Tôi phải thuyết phục hoặc cưỡng bức chị giúp tôi thực hiện quyết tâm gặp Catherine và ngay lập tức, không trì hoãn. Tôi thề rằng tôi không tính chuyện hại ai cả, tôi không muốn gây rối loạn gì hết, cũng chẳng muốn chọc tức hay xúc phạm ông Linton. Tôi chỉ mong muốn được trực tiếp nghe nói nàng hiện ra sao, tại sao nàng ốm và hỏi xem tôi có thể có gì có ích cho nàng. Đêm qua, tôi đã ở trong vườn bên Ấp sáu tiếng đồng hồ, và đêm nay, tôi sẽ trở lại đó; đêm nào tôi cũng sẽ lảng vảng ở đấy, và hằng ngày nữa, cho đến khi nào tôi gặp được cơ hội lên vào. Nếu Edgar Linton bắt gặp tôi, tôi sẽ không ngần ngại đánh gục hắn, và cho hắn ăn đòn đủ để lịm đi trong khi tôi ở đó. Nếu bọn đầy tớ của hắn chống cự lại, tôi sẽ dọa và xua chúng bằng những khẩu súng này. Nhưng, ta thử kiếm cách tránh cho tôi khỏi chạm trán với chúng hoặc với chủ chúng, như thế chả hơn sao? Và chị có thể làm việc đó

dễ dàng. Tôi sẽ cho chị biết khi nào tôi tới, rồi hể thấy nàng có một mình, chị có thể để cho tôi bí mật lẻn vào và canh gác cho đến lúc tôi đi khỏi, với lương tâm hoàn toàn yên ổn, vì như vậy chị sẽ ngăn được hiểm họa.

Tôi phản đối việc sắm vai phản thùung đó trong nhà chủ tôi; ngoài ra, tôi vạch rõ tính chất độc ác, ích kỷ của việc ông ta nhằm phá hoại sự yên tĩnh của vợ Linton để thỏa mãn riêng mình.

- Sự việc bình thường nhất cũng làm vợ tôi giật mình đau đớn, tôi nói. Toàn thân vợ bây giờ là thần kinh, vợ không chịu nổi sự bất ngờ, tôi chắc chắn thế. Đừng có gắng nữa, ông! Nếu không tôi sẽ buộc phải nói cho cậu biết ý định của ông và cậu sẽ có biện pháp bảo đảm giữ chắc nhà mình cùng những người trong nhà chống lại mọi sự đột nhập vô cớ như thế!

- Trong trường hợp ấy, tôi sẽ dùng biện pháp giữ chắc chị! Heathcliff thốt lên. Chị sẽ không rời khỏi Đồi Gió Hú cho đến sáng mai. Bảo rằng Catherine không chịu nổi việc gặp mặt tôi thì quá một chuyện xằng bậy. Còn về điểm làm nàng bị bất ngờ thì tôi không muốn thế. Chị sẽ chuẩn bị cho nàng – hỏi nàng xem tôi có thể đến được không. Chị nói là nàng không bao giờ nhắc đến tôi và không ai nhắc đến tôi với nàng bao giờ. Thử hỏi nàng có thể nhắc đến tôi với ai, nếu như tôi là một đề tài bị cấm trong ngôi nhà ấy? Nàng nghĩ tất cả bọn các người đều là do thám của chồng nàng. Ôi, tôi không chút nghi ngờ gì giữa đám các người nàng đang sống trong địa ngục! Bằng vào sự im lặng của nàng, như bằng nào bất kỳ cái gì, tôi đoán được nàng cảm nghĩ ra sao. Chị bảo nàng không thấp thỏm và có vẻ lo âu, đó phải chăng bằng chứng của sự yên tĩnh? Chị nói là tâm trí nàng bất ổn. Làm thế quái nào mà khác đi được trong cảnh cô lập khủng khiếp của nàng. Và cái kẻ ti tiện vô vị ấy sẵn sóc nàng vì bốn phận và lòng nhân đạo! Vì lòng thương và bác ái! Khác nào hẳn trồng một cây sồi trong chậu hoa mà lại mong nó đâm chồi nảy lộc. Hẳn tưởng tượng có thể khôi phục sức khỏe của nàng trên miếng đất những sẵn sóc hơi hợt của hẳn! Ta hãy giải quyết luôn nhé: chị sẽ ở lại đây để tôi phải chiến đấu với Linton và đầy tớ hẳn, mở đường đến với Catherine, hay chị sẽ là bạn tôi, như từ trước đến nay chị vẫn thế, và làm những gì tôi yêu cầu? Hãy quyết định đi! Bởi

vì không có lý do gì để tôi lần nữa thêm một phút nào nữa, nếu chỉ vẫn cứ một mực giữ cái bản chất xấu, cứng đầu cứng cổ ấy!

Thế ông Lockwood ạ, tôi hết cái lý lại than vãn và thẳng thừng từ chối ông ta có đến năm mươi lần, nhưng rốt cuộc, ông ta ép tôi đi đến một thỏa thuận. Tôi phải cam kết mang một bức thư của ông ta về cho mẹ tôi và nếu mẹ ưng thuận, tôi hứa sẽ báo cho ông biết lần vắng nhà sau của Linton, khi ấy ông ta có thể đến và tự mình kiểm cách vào nhà. Tôi sẽ không có ở đó và các gia nhân của tôi cũng sẽ vắng mặt. Thế là phải hay bậy? Tôi e rằng đó là bậy, mặc dầu tiện lợi. Tôi ngỡ mình chịu quy phục thì sẽ tránh được một cơn bùng nổ mới, và cũng nghĩ là nó có thể tạo một cơn bột phát tốt cho bệnh tâm thần của Catherine, rồi nhớ đến những lời cậu Edgar nghiêm khắc quở trách tôi về tội đưa chuyện và tôi cố lấp mọi ách này về điểm đó bằng cách khẳng định năm lần bảy lượt rằng sự phản bội lòng tin này, nếu nó đáng gọi nặng lời như thế, sẽ là lần cuối cùng. Dù sao, chẳng đường trở về của tôi cũng ngắn hơn lúc đi. Tôi bồn chồn biết bao trước khi dám quả quyết đặt bức thư vào tay mẹ Linton.

Nhưng mà ông Kenneth đến kia rồi; tôi phải xuống báo cho ông ấy biết là ông đỡ lắm rồi. Chuyện của tôi lê thê theo chữ chúng tôi thường nói, và sẽ giúp ông tiêu đi một buổi sáng nữa.

Lê thê và ảm đạm, tôi nghĩ trong khi người đàn bà đôn hậu xuống bếp tiếp bác sĩ, và không hẳn thuộc loại tôi cần chọn để mua vui. Nhưng không sao. Từ những ngọn cỏ đắng của bà Dean, tôi sẽ tinh lọc ra những phương thuốc lành mạnh. Và trước hết, tôi phải coi chừng sức mê hoặc ẩn náu trong đôi mắt lấp lánh của Catherine Heathcliff mới được. Tôi sẽ là một miếng mồi kỳ lạ nếu tôi nộp trái tim cho con người trẻ trung đó và nếu cô con gái lại là sự tái bản của bà mẹ!

Lại hết một tuần nữa – mỗi ngày tôi một thêm hồi sức và mùa xuân hơn! Giờ tôi đã nghe hết câu chuyện về người láng giềng của mình, vào nhiều buổi khác nhau, tùy theo bà quản gia của tôi có thể dành thời gian giữa những công việc quan trọng hơn. Tôi sẽ tiếp tục thuật lại theo lời của bà, chỉ hơi cô đúc một chút thôi. Nói chung bà là một người kể chuyện rất hay và tôi nghĩ mình không tài gì hoàn thiện thêm được phong cách của bà.

Đến tối, bà kể, cái buổi tối sau khi tôi sang thăm lại Đồi Gió Hú, tôi biết ông Heathcliff đã ở quanh đây, y như thể chính mắt tôi đã nhìn thấy vậy. Và tôi tránh không ra ngoài vì vẫn còn mang bức thư của ông ta trong túi và không muốn bị đe dọa hoặc quấy rầy thêm nữa. Tôi đã quyết định không trao thư trước khi cậu chủ tôi đi đâu đó, vì tôi không thể đoán được phản ứng của Catherine khi nhận thư sẽ như thế nào. Thành thử ba ngày đã trôi qua mà thư vẫn chưa tới tay mợ. Ngày thứ tư là chủ nhật, và tôi mang thư vào trong buồng mợ sau khi cả gia đình đã đi nhà thờ. Còn lại một gã đầy tớ để coi nhà cùng với tôi. Chúng tôi thường có lệ cứ khoá chặt các cửa trong những giờ làm việc. Nhưng vào dịp này thời tiết ẩm, rất dễ chịu nên tôi để cửa toang, cũng là để thực hiện lời cam kết, vì tôi biết ai sẽ đến. Tôi viện cớ mợ rất muốn ăn cam, bảo gã đầy tớ chạy vào trong làng kiếm ít trái, mai sẽ trả tiền. Anh ta đi và tôi lên gác.

Mợ Linton, trong chiếc áo dài lưng thụng màu trắng, vai quàng chiếc khăn san nhẹ, ngồi thu vào một góc khung cửa sổ mở như thường lệ. Bộ tóc dài, dày dặn đã tĩa bớt từ đầu trận ốm, giờ chỉ chải thành từng bím tự nhiên rủ trên thái dương và cổ. Vẻ ngoài của mợ thay đổi, như tôi đã nói với Heathcliff, nhưng khi mợ bình thản thì trong sự thay đổi ấy dường như lại có vẻ đẹp siêu phàm. Ánh chớp loé của đôi mắt đã nhường chỗ cho một vẻ dịu dàng mơ mộng và buồn man mác. Tưởng như chúng không nhìn vào vật xung quanh nữa mà bao giờ cũng dõi vào phía bên kia, tít phía bên kia – có thể nói là ngoài cõi dương gian này. Lại nữa, khuôn mặt xanh xao của mợ – vẻ bơ phờ đã biến mất khi mợ lại có da thịt, cùng cái thần

sắc kỳ lạ do trạng thái tâm thần, một mặt khiến ta xót xa nghĩ đến những nguyên nhân gây nên nông nổi này, mặt khác càng tăng thêm mối quan tâm thương cảm mà mợ khơi dậy trong lòng mọi người, và – đối với tôi, cảm giác này đã đành là bất biến, nhưng đối với bất kỳ ai trông thấy mợ, có lẽ cũng thế – những nét đó bác bỏ cả những dấu hiệu hiển nhiên hơn của hồi phục và in lên mợ con dấu định mệnh của suy tàn.

Một quyển sách để mở nằm trên cửa sổ trước mặt mợ, gió thoang thoang chốc chốc lại làm lật phật những trang giấy. Tôi chắc Linton đã để nó đấy vì mợ chẳng bao giờ giải trí bằng cách đọc sách hoặc bằng bất kỳ loại công việc gì, và cậu thường bỏ hàng giờ để tìm cách làm mợ chú ý vào một đề tài gì đó trước kia vốn là thú tiêu khiển của mợ. Mợ biết rõ mục đích của cậu, và trong những lúc đỡ rầu rĩ hơn, mợ bình thản chịu đựng những cố gắng của cậu, chỉ vạch rõ sự nhọc công vô ích đó bằng cách thi thoảng nén một tiếng thở dài chán ngán, cuối cùng ngăn cậu lại bằng những cái hôn và nụ cười buồn bã nhất. Vào những lần khác mợ vùng vằng đi và giấu mặt vào hai bàn tay, hoặc thậm chí giận dữ đẩy cậu ra; sau đó cậu thận trọng để mợ yên, vì biết chắc là chẳng được việc gì.

Chuông nhà thờ Gimmerton vẫn đang ngân nga và tiếng suối chảy đầy đặn, ngọt ngào trong thung lũng vắng đến tai như vỗ về an ủi. Đó là một nhạc điệu dịu dàng thay thế cho tiếng rì rào của vòm lá mùa hè, âm thanh ấy giờ đây chưa có, nhưng khi cây cối ra lá nó sẽ át tiếng suối chảy quanh Ấp. Ở Đồi Gió Hú, bao giờ cũng vang lên vào những ngày yên ắng, sau một cuộc tan băng lớn hoặc một đợt mưa liên tục. Và trong khi lắng nghe, Catherine nghĩ tới Đồi Gió Hú, ấy là giả sử như mợ có nghĩ hoặc có để tai nghe gì. Nhưng mợ vẫn có cái nhìn mơ hồ, xa xăm tôi đã nói trên, chứng tỏ không hề nhận biết mọi điều vật chất, dù bằng tai hay bằng mắt.

- Thưa mợ Linton, mợ có thư này, tôi nói, khế gửi nó vào bàn tay đặt trên đầu gối. "Mợ phải đọc ngay lập tức vì cần phải trả lời. Tôi bẽ xi gấn nhé?" "Ừ", mợ trả lời, không thay đổi hướng mắt nhìn. Tôi bóc thư – thư rất ngắn. "Bây giờ", tôi nói tiếp, "mợ đọc đi". Mợ rút tay để nó rơi xuống. Tôi lại đặt nó vào lòng mợ, đứng đợi đến khi nào mợ vui lòng đưa mắt nhìn xuống. Nhưng động tác ấy bị lẫn lộn hoảng, nên cuối cùng tôi phải hỏi lại:

- Thưa vợ, để tôi đọc vợ nghe nhé? Của ông Heathcliff gửi đây.

Một cái giật mình, một ánh mắt bối rối nhớ lại và một cuộc vật lộn để sắp xếp ý nghĩ. Vợ nhắc bức thư lên và có vẻ đọc thật kỹ, đến chữ ký vợ thở dài. Tuy nhiên, tôi thấy vợ vẫn chưa nắm được ý nghĩa, vì khi tôi hỏi xem vợ định trả lời thế nào, thì vợ đưa tay chỉ vào tên người gửi và da diết nhìn tôi vẻ buồn bã dò hỏi:

- Phải, ông ta muốn gặp vợ, tôi đoán là vợ cần có người diễn giải. Lúc này, ông ta đang ở trong vườn và nóng lòng muốn biết câu trả lời tôi sẽ mang tới.

Trong khi nói, tôi nhận thấy một con chó to nằm trên bãi cỏ đầy nắng bên dưới vãnh tai lên như sắp sửa, rồi lại cụp tai xuống, và vẫy đuôi báo hiệu có một người lại gần mà nó không coi là xa lạ. Vợ Linton ngả người về phía trước và nín thở nghe ngóng. Phút sau, một tiếng chân đi qua hành lang ở cửa vào. Ngôi nhà rộng mở quá cảm dỗ đối với Heathcliff khiến ông không cưỡng nổi ý muốn bước vào – rất có thể ông ta cho rằng tôi có ý muốn lẩn tránh lời hứa, cho nên ông quyết định trông cậy vào sự táo bạo của chính mình. Háo hức, căng thẳng, Catherine đăm đăm nhìn về phía cửa phòng mình. Ông ta không tìm đúng phòng ngay. Vợ ra hiệu cho tôi dẫn ông ta vào, nhưng ông tìm thấy trước khi tôi ra tới cửa, và chỉ một hai bước sai đã ở bên vợ, ghì chặt vợ trong tay.

Trong khoảng năm phút, ông ta không nói, cũng chẳng lỏng tay ôm, tôi dám nói là riêng thời gian đó, ông ta đã hôn nhiều hơn cả trong quãng đời về trước; nhưng mà chính vợ tôi đã hôn ông trước, và tôi thấy rành là ông hầu như không chịu đựng nổi nỗi đau cực độ phải nhìn thẳng vào mặt vợ! Ngay khi trông thấy vợ, ông đã tin ngay như tôi rằng không có triển vọng gì hồi phục hẳn – Số phận vợ đã định, chắc chắn là phải chết.

- Ôi, Cathy! Ôi, cuộc đời của tôi! Làm sao tôi có thể chịu nổi nỗi đau này. Câu đầu tiên ông ta thốt ra bằng một giọng không cần che giấu sự tuyệt vọng. Và lúc này, ông trân trân nhìn vợ một cách da diết đến nỗi tưởng chính cường độ của cái nhìn ấy sẽ khiến ông trào nước mắt; nhưng đau đớn chỉ đốt cháy đôi mắt ấy, chứ không làm nó tan thành lệ.

- Sao nào? Catherine nói, ngả người ra sau và nhìn lại ông ta, vầng trán đột nhiên u ám. Tính khí vợ nay chỉ là một cái chong

chóng, luôn luôn thay đổi thất thường. Anh và Edgar đã làm vỡ nát tim tôi, Heathcliff! Và cả hai đều đến than vãn sự tình với tôi, như thể các anh mới là những người đáng thương ấy! Tôi sẽ chẳng thương các anh đâu, đừng hòng... Các anh đã giết tôi, và nhờ đó mà béo tốt phương phi lên, tôi nghĩ vậy đó. Sao mà anh khỏe mạnh làm vậy! Anh định sống bao nhiêu năm nữa sau khi tôi ra đi?

Heathcliff đã quỳ một gối xuống để ôm lấy vợ; ông ta định đứng lên, nhưng vợ nắm lấy tóc dẫn ông ta xuống.

- Tôi ước gì tôi nắm giữ được anh, vợ chưa chát nói tiếp, cho đến khi cả hai chúng ta cùng chết. Tôi bất cần anh đau khổ như thế nào. Tôi chẳng bận tâm đến những đau khổ của anh. Tại sao anh lại không phải đau khổ? Chính tôi mới đau khổ. Liệu anh có quên tôi không? Liệu anh có sung sướng không khi tôi nằm trong lòng đất? Hai mươi năm nữa liệu anh có nói: "Đây là mộ Catherine Earnshaw. Cách đây đã lâu tôi yêu nàng và khổ sở vì mất nàng, nhưng đó là dĩ vãng. Từ đó, tôi đã yêu nhiều người khác. Các con tôi bây giờ thân thiết với tôi hơn chính nàng trước kia và khi chết tôi không mừng vì sắp đến với nàng, tôi sẽ buồn vì phải từ giã Chúa". Liệu anh có nói thế không, Heathcliff?

- Đừng dẫn vật tôi đến nước tôi cũng phát điên lên như em, ông ta kêu lên, giựt đầu ra khỏi tay vợ và nghiêng răng ken két.

Đối với một kẻ bàng quan, hai người tạo thành một hình ảnh kỳ lạ và dễ sợ. Rất có thể Catherine coi cõi trời là một nơi lưu đày đối với mình, trừ phi, cùng với thể xác khả vong, vợ trút bỏ luôn cả tính cách tinh thần cũng khả vong, sắc diện vợ mang một sự hằn học điên cuồng nơi gò má trắng, làn môi nhợt nhạt mất máu và ánh mắt long lanh. Vợ còn giữ trong những ngón tay chặt một phần những lọn tóc mà vợ đã túm lấy. Còn bạn vợ trong khi chống một tay đứng dậy, tay kia vớ lấy cánh tay vợ và trữ lượng dịu dàng êm ái nơi ông ta quá thấp so với yêu cầu thể trạng vợ, đến nỗi khi ông buông ra, tôi thấy bốn nốt bấm còn in rõ trên làn da xanh xao.

- Phải chăng em bị quỷ ám, ông ta nói tiếp, man rợ, nên mới nói với tôi như vậy khi em đang hấp hối? Em có nghĩ rằng tất cả lời đó sẽ thành những vết sắt nung đỏ vĩnh viễn ăn sâu vào ký ức tôi sau khi em từ giã không? Em thừa biết em đã không thành thật khi nói rằng tôi giết em và, Catherine, em cũng biết rằng khi nào tôi quên

đời mình thì mới quên được em! Lòng ích kỷ ma quái của em chẳng lấy làm thỏa mãn sao khi mà em an nghỉ còn tôi thì quẩn quại trong những cực hình của địa ngục?

- Tôi sẽ chẳng thể nào an nghỉ, Catherine rên rỉ, chợt nhớ ra tình trạng suy nhược cơ thể của mình do cảm thấy tim đập xộn rộn không đều và cuồng loạn đến mức có thể nghe và nhìn thấy được trong cơn kích động thái quá... Mợ không nói gì thêm cho đến lúc dứt cơn kịch phát. Rồi mợ tiếp tục, dịu dàng hơn:

- Heathcliff ạ, em đâu muốn anh phải đau đớn hơn em. Em chỉ ước sao chúng mình không bao giờ xa nhau. Và từ nay về sau, nếu có lời nào của em làm anh khổ tâm, thì hãy nghĩ rằng dưới sâu em cũng khổ tâm như thế và hãy vì em mà tha thứ! Hãy lại đây và quỳ xuống nữa đi nào! Anh chưa bao giờ hại em trong đời. Không, nếu anh ấp ủ lòng giận dữ, thì cái đó, trong ký ức sẽ tồi tệ hơn những lời cay nghiệt của em! Anh có lại đây nữa không? Nào!

Heathcliff đi đến sau ghế mợ và cúi xuống, nhưng không để mợ thấy bộ mặt nhợt nhạt vì xúc động của mình. Mợ oằn người quay ngoắt đi, ông bước tới chỗ lò sưởi, lặng lẽ đứng đó, xây lưng lại chỗ chúng tôi. Mợ Linton đưa mắt dõi theo ông ta, ngờ vực, mọi cử động đều được đánh thức dậy một cảm giác mới trong mợ. Sau một lát ngừng và một cái nhìn kéo dài, mợ lại lên tiếng, nói với tôi bằng một giọng chán ngán bất bình:

- Ôi, Nelly, chị thấy đấy, anh ta không lúc nào mủi lòng để giữ cho tôi khỏi phải xuống mộ. Ấy, người ta yêu tôi như thế đấy! Thôi được, có sá gì. Đây không phải là Heathcliff của tôi. Tuy nhiên tôi vẫn yêu Heathcliff của tôi và sẽ mang chàng theo tôi. Chàng ở trong hồn tôi, và – mợ tự lự nói thêm – xét cho cùng, điều làm tôi khó chịu nhất là cái nhà tù tan nát này. Tôi ngấy cái cảnh bị giam ở đây lắm rồi. Tôi mong sao thoát ra để đến với cái thế giới huy hoàng kia và luôn luôn ở đó, không phải chỉ thấy nó mờ mờ qua hàng nước mắt và khao khát nó qua những bức tường của một trái tim đau, mà thật sự ở cùng nó và bên trong nó. Nelly, giờ chị nghĩ rằng chị sung sướng và may mắn hơn tôi; đây sức khỏe và thể lực, chị ái ngại cho tôi – nhưng chẳng bao lâu rất sớm thôi, điều đó sẽ khác đi. Tôi sẽ ái ngại cho chị. Tôi sẽ vượt qua và vượt lên trên tất cả các người, một trời một vực, Tôi chẳng biết lúc đó liệu chàng có ở gần bên tôi

không – mợ nói tiếp với riêng mình. – Mình nghĩ là chàng muốn thế; Heathcliff thân yêu! Anh không nên giận dỗi thế. Lại với em đi nào, Heathcliff.

Đang lúc sôi nổi, mợ đứng dậy, vịn vào tay ghế bành. Nghe thấy lời kêu gọi tha thiết đó, ông ta quay lại phía mợ, coi bộ hết sức tuyệt vọng. Mắt ông mở to và đẫm ướt, cuối cùng rọi những tia cuồng nhiệt vào mợ; ngực ông phập phồng, giật thon thót. Họ đứng cách nhau một lúc, thế rồi loanh quanh thế nào, tôi hầu như không kịp nhìn thấy. Catherine nhảy một cái, ông ta đỡ lấy mợ và họ kết chặt vào nhau trong một cái ôm ghì mà tôi tưởng mợ chủ tôi khi buông ra ắt chả còn sống nổi. Thật vậy dưới mắt tôi, mợ dường như bất tỉnh ngay tức khắc, ông ta gieo mình xuống chiếc ghế gần nhất, và khi thấy tôi hấp tấp lại gần để xem mợ có ngất không, ông nghiêng rặng kèn kẹt với tôi, sùi bọt mép như một con chó điên và vợ lấy mợ về mình, với vẻ tham lam bo bo giữ của quý. Tôi cảm thấy như mình không phải đang ở bên một sinh vật cùng giống, xem ra ông ta không hiểu những lời tôi nói với ông, cho nên tôi đứng tách ra và ngậm miệng rất bối rối.

Một cử chỉ của Catherine làm tôi nhẹ người, mợ đưa tay lên bấu lấy cổ Heathcliff và áp vào má ông, trong khi ông ta vừa phủ lên người mợ những vuốt ve cuồng khấu, vừa nói như điên như dại:

- Em dạy cho tôi biết em đã tàn nhẫn như thế nào – tàn nhẫn và giả trá. Tại sao em đã coi khinh tôi? Tại sao em đã phản lại chính trái tim mình? Tôi chẳng nói lời an ủi nào đâu. Em đáng phải chịu thế. Em đã tự giết mình. Phải, em có thể hôn tôi và khóc và moi ở tôi những cái hôn, những dòng nước mắt. Chúng sẽ làm em tàn rụi – chúng sẽ đọa đày em. Em đã yêu tôi – vậy thì em có quyền gì mà bỏ tôi? Quyền gì – trả lời tôi xem – mà bỏ tôi để vâng theo cái sở thích khốn khổ của em cảm thấy đối với Linton? Bởi vì, trong khi không một thứ gì Thượng đế hay quỷ Satan có thể gây ra – lằm than, hay sa sút hay chết – chia rẽ nổi đôi ta, thì em, chính em, đã tự nguyện làm điều đó. Tôi không làm vỡ tim em – chính em đã làm nó tan nát đồng thời làm tan nát luôn cả tim tôi. Ừ, tôi khỏe, thế lại càng tệ hại hơn cho tôi. Tôi có muốn sống không? Sẽ là cái kiểu sống gì, khi mà em... Ôi, lạy Chúa! Ai còn thiết sống khi mà hồn mình đã ở dưới mồ.

- Để cho em yên. Để cho em yên, Catherine nức nở. Nếu em đã làm sai thì em đáng chết vì lầm lỗi đó. Thế là đủ! Anh cũng đã bỏ em nhưng em không trách móc giày vò anh. Em tha thứ cho anh. Vậy anh hãy tha thứ cho em!

- Thật khó mà tha thứ, và nhìn vào đôi mắt kia, sờ nắn đôi bàn tay hao gầy kia, ông ta đáp. Hôn tôi nữa đi và đừng để tôi phải nhìn thấy mắt em! Tôi tha thứ những gì em đã gây ra cho tôi. Tôi yêu kẻ sát hại tôi, nhưng kẻ sát hại em làm sao tôi có thể yêu?

Họ im lặng, mặt giấu vào nhau và giàn giụa nước mắt của nhau. Chỉ ít, tôi đồ rằng, cả hai cùng khóc, vì hình như Heathcliff có thể khóc trong những dịp trọng đại như thế này.

Trong khi đó, tôi mỗi lúc một thêm bồn chồn, vì buổi chiều qua nhanh, người đầy tớ tôi sai đi giờ đã về, và dưới ánh mặt trời ngả về tây trên thung lũng, tôi có thể nhận rõ một đám người tụ tập đông dần lên bên ngoài cổng nhà thờ Gimmerton.

- Lễ chiều xong rồi, tôi báo. Cậu tôi sẽ có mặt ở đây trong vòng nửa tiếng nữa.

Heathcliff lầm bầm một câu rủa và ghì Catherine chặt hơn, mợ không hề nhúc nhích.

Chẳng mấy chốc tôi thấy một tốp gia nhân đi ngược đường cái về phía cánh nhà bếp. Cậu Linton đi sau, cách không xa; cậu tự tay mở cổng và ung dung đi lên, có lẽ khoái buổi chiều đẹp, hiu hiu gió, êm ái như mùa hè.

- Giờ, cậu về đến đây rồi, tôi kêu lên. Trời đất, xuống nhanh lên nào! Đi lối cầu thang đằng trước sẽ không gặp ai đâu. Mau lên. Và hãy nán lại trong lùm cây cho đến khi cậu vào hẳn trong nhà đã nhé.

- Tôi phải đi thôi, Cathy, Heathcliff nói, tìm cách gỡ ra khỏi vòng tay người bạn gái. Nhưng nếu tôi còn sống, tôi sẽ gặp lại em trước khi em ngủ. Tôi sẽ không cách xa cửa sổ em đến năm thước.

- Anh không phải đi! Mợ đáp, níu giữ ông ta thật chặt với tất cả sức tàn của mình. Anh không được đi, em đã bảo mà.

- Một giờ thôi, ông ta khẩn khoản.

- Một phút cũng không được, mợ trả lời.

- Tôi phải đi. Linton lên ngay bây giờ, kẻ đột nhập hốt hoảng năn nỉ.

Ông ta hẳn đã có thể đứng dậy và gỡ tay vợ ra, nếu dùng sức – nhưng vợ túm lấy, bám chặt, mặt biểu lộ một quyết tâm điên cuồng.

- Không! Vợ thét lên. Ôi, đừng, đừng đi. Đây là lần cuối cùng. Edgar sẽ không đến đến chúng ta đâu. Heathcliff, em chết! Em sẽ chết mất thôi!

- Điên rồi! Anh ta kia kìa. Heathcliff kêu lên, ngồi phịch trở lại. Suyt, em yêu! Suyt, suyt, Catherine! Tôi sẽ ở lại mà. Nếu anh ta bắt tôi trong khi ôm em như thế này, tôi sẽ thở hơi cuối cùng với một lời ban phước trên môi.

Và thế là họ lại xoắn chặt lấy nhau. Tôi nghe thấy cậu chủ tôi lên cầu thang. Mồ hôi lạnh toát chảy từ trán tôi xuống, tôi thất đảm.

- Ông lại đi nghe những lời mê sảng của vợ ấy ư? Tôi giận dữ nói. Vợ có biết mình nói gì đâu. Ông định hại vợ vì vợ không còn đủ trí khôn để tự chủ đấy hẳn? Đứng dậy đi! Ông có thể tự do ngay lập tức. Đây là hành động ma quái nhất của ông từ xưa đến nay. Chúng tôi đến đi tong hết mất thôi – cả cậu chủ, vợ chủ lẫn người hầu.

Tôi vịn tay, kêu trời. Nghe tiếng ồn, cậu Linton càng rào bước. Giữa lúc cuống cuống, tôi thật sự mừng rỡ khi nhận thấy hai cánh tay Catherine đã buông thõng, đầu rũ xuống.

“Vợ ấy ngất hoặc là chết rồi”, tôi nghĩ, “càng tốt. Thà vợ ấy chết còn hơn là lai nhai một gánh nặng làm khổ tất cả mọi người xung quanh”.

Edgar nháy mắt tới vị khách không mời, mặt tái nhợt vì kinh ngạc và giận dữ! Tôi không biết cậu định làm gì, song kẻ kia lập tức chặn đứng mọi biểu thị bằng cách đặt cái hình người bất động như chết rồi vào trong tay cậu.

- Nhìn đây. Ông ta nói, nếu ông không phải là quý thì hãy cứu cho nàng trước đã rồi hãy nói với tôi!

Heathcliff bước vào phòng khách và ngồi xuống. Cậu Linton gọi tôi lại và phải rất khó khăn, sau khi dùng nhiều cách, chúng tôi mới làm cho vợ hồi tỉnh, nhưng vợ hoàn toàn ngớ ngẩn. Vợ thở dài, rên rĩ và chẳng nhận ra ai. Edgar, trong nỗi lo âu vì vợ, quên bằng người bạn đáng ghét của vợ. Tôi thì không. Năm lấy cơ hội sớm

nhất, tôi tới gần yêu cầu ông ta đi khỏi, cam đoan rằng Catherine đã đỡ và sáng mai tôi sẽ cho biết mọi chuyện qua đêm nay như thế nào.

- Tôi đồng ý ra khỏi nhà, ông ta đáp, nhưng tôi sẽ ở lại trong vườn – và Nelly, sáng mai chị nhớ giữ lời hứa đấy. Tôi sẽ ở dưới những cây thông rụng lá kia – Coi chừng! Kẻo tôi trở lại lần nữa đấy, dù Linton có nhà hay không.

Ông ta đưa mắt liếc nhanh qua cửa phòng hé mở và chỉ biết chắc những điều tôi nói là đúng, ông mới chịu giải thoát cho ngôi nhà khỏi sự hiện diện xúi quẩy của mình.

Vào khoảng mười hai giờ đêm hôm đó, bé Catherine, mà ông đã gặp bên Đồi Gió Hú ra đời, một hài nhi dễ non, mới bảy tháng, còi cọc và hai giờ sau thì mẹ chết, không một lần nào hồi tỉnh tới mức thấy nhớ Heathcliff hoặc nhận ra Edgar. Nỗi điên đầu của cậu tôi trước tổn thất này là điều quá đau đớn chả nên kể lể dài dòng làm gì; những hậu quả sau này của nó chứng tỏ cậu buồn khổ sâu sắc chừng nào. Theo con mắt của tôi, một điều quan trọng nữa khiến cậu càng phiền muộn đó là vì mẹ không để lại cho cậu một kẻ thừa kế. Tôi lấy làm tiếc về chuyện đó trong khi nhìn đứa bé mồ côi yếu ớt, và thậm chí trách ông cụ Linton về việc lập di chúc để lại tài sản cho con gái mình (đó chỉ là tính thiên vị tự nhiên mà thôi), chứ không cho con gái của con trai cụ. Tội nghiệp con bé ra đời chẳng hề được chào mừng! Nó có thể gào khóc đến chết cũng không ai mảy may bận tâm trong những giờ đầu tiên này của cuộc đời. Sau này, chúng tôi phải chuộc lại sự lơ là ấy. Nhưng mới chào đời nó đã thiếu tình thân, rồi kết thúc của nó dễ thường như vậy.

Sáng hôm sau – bên ngoài huy hoàng và tươi vui – ánh ban mai lọt vào, dịu bớt qua những bức màn của căn phòng lặng lẽ và nhuộm ấm chiếc giường cùng người nằm đó một vầng sáng ngọt ngào, êm ái. Edgar ngả đầu trên gối, mắt nhắm nghiền. Những nét trẻ, đẹp của cậu hầu như cũng mang vẻ chết chóc không khác gì những nét của cái hình hài bên cạnh cậu, và hầu như cũng đờ đẫn như thế. Nhưng ở cậu là sự im lặng của nỗi đau đã kiệt. Còn ở mẹ là của bình yên hoàn toàn. Trán mẹ phẳng phiu, mi mắt khép chặt, môi như mỉm cười; không một thiên thần nào trên đời có thể đẹp hơn mẹ lúc này. Và tôi cũng chia sẻ sự yên tĩnh vô biên bao quanh chỗ mẹ nằm, tâm linh tôi chưa bao giờ ở trong một trạng thái thánh thiện hơn là khi tôi đắm đắm nhìn hình ảnh thanh lịch ấy của sự an nghỉ thần tiên. Bất giác tôi lặp lại những lời mẹ mới thốt ra mấy giờ trước: “Vượt qua và vượt lên trên tất cả các người một trời một vực!” Dù còn ở đây hay đã ở trên trời hồn mẹ giờ đang thành thơ bên Thượng Đế.

Tôi không biết điều này có phải là một dị tính của tôi hay không, nhưng quả là hầu như bao giờ tôi cũng cảm thấy sung sướng khi thức canh trong phòng quan người chết, miễn là không phải trực cùng với một kẻ than khóc lồng lộn hoặc tuyệt vọng. Tôi thấy ở đây một sự an nghỉ mà cả cõi trần lẫn địa ngục đều không phá nổi, và tôi cảm thấy một bảo đảm về kiếp sau bất tận, không chút bóng tối – cõi vĩnh cửu mà họ đã bước vào, ở đó cuộc đời là vô hạn về độ dài, tình yêu là vô hạn trong đồng cảm và niềm vui là vô hạn trong viên mãn. Trong trường hợp này, tôi nhận thấy ngay cả một tình yêu như của cậu Linton cũng đầy ích kỷ, khi mà tiếc nuối sự giải thoát đầy ơn phước của Catherine đến thế! Nói cho đúng, vợ đã sống một cuộc đời ngang ngạnh và nôn nóng nên người ta có thể ngờ vực không biết rốt cuộc, vợ có đáng hưởng một cõi an bình hay không. Người ta có thể ngờ vậy những lúc suy ngẫm lạnh lùng, nhưng bây giờ, trước thi hài của vợ thì không. Cái thi hài ấy khẳng định sự thư thái của chính nó và đó dường như là một bảo đảm cho cái linh hồn đã từng trú ngụ trong thể xác ấy cũng sẽ được thanh thản như vậy. Thưa ông, ông cứ tin rằng những người như vậy được sung sướng ở thế giới bên kia không? Tôi sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để biết điều đó.

Tôi không trả lời câu hỏi của bà Dean mà tôi cho là có phần không chính thống. Bà lại kể tiếp:

Nhìn lại cuộc đời Catherine Linton, tôi e rằng chúng ta khi có quyền nghĩ là vợ được thế, nhưng thôi ta hãy để mặc vợ với Đấng Hoá Công.

Cậu chủ tôi nom như đang ngủ. Một lát sau khi mặt trời mọc, tôi đánh bạo rời khỏi phòng và lên ra chỗ không khí trong lành mát mẻ. Đám gia nhân tưởng tôi đi để rũ cơn buồn ngủ sau một đêm dài thức canh. Kỳ thực, động cơ chính của tôi là gặp ông Heathcliff. Nếu ông ta đã ở lại cả đêm trong lùm cây thông rụng lá, thì hẳn ông không nghe thấy gì về sự náo động ở Ấp, họa chăng chỉ trừ tiếng phi ngựa của người được phái đến Gimmerton báo tin. Nếu lại gần họ thì có lẽ qua ánh lửa tới tới lui lui chập chờn và những cánh cửa ngoài mở ra đóng vào liên tục, ông ta hẳn đã có thể biết là ở trong nhà, không phải mọi sự đều ổn. Tôi vừa muốn vừa sợ tìm thấy ông. Tôi thấy cần phải báo cái tin dữ và ao ước dứt điểm đi cho rồi;

nhưng làm thế nào thì tôi không biết. Ông ta đó – cách mấy thước trong thảo viên, dựa vào một cây tần bì già, không đội mũ và tóc ướt đầm vì sương đọng trên những cành đâm chồi cứ rỏ tí tách quanh ông. Ông ta đã đứng lâu trong tư thế ấy, vì tôi trông thấy một đôi chim hết chuyền qua chuyền lại cách ông không đầy một thước, bận bịu làm tổ, bất chấp ông ở kề đó, coi ông chẳng hơn gì một khúc gỗ. Chúng bay khi thấy tôi lại gần, và ông ngước mặt lên, nói:

- Nàng chết rồi! Ông ta nói. Tôi không phải chờ chị mới biết. Cất cái khăn tay đi, đừng có sụt sà, sụt sịt trước mặt tôi. Ma bắt tất cả các người đi! Nàng đâu cần thứ nước mắt của các người!

Tôi ái ngại cho ông ta chẳng kém gì khóc thương Catherine; đôi khi chúng ta thực sự thương hại những kẻ không hề biết thương cả bản thân mình lẫn người khác. Thoạt nhìn mặt ông ta, tôi thấy ngay là ông đã biết cái tin thảm khốc. Tôi chợt ngốc nghếch tưởng rằng ông đã nén được tình cảm, và đang cầu nguyện, vì thấy môi ông động đậy và mắt cúi nhìn xuống đất.

- Vâng, mợ chết rồi, tôi đáp, nén tiếng thổn thức và lau nước mắt trên má. Đi lên thiên đàng, tôi hy vọng thế, nơi mà mỗi chúng ta đều có thể gặp lại mợ, nếu ta làm đúng như điều răn và bỏ ác quy thiện.

- Vậy nàng có làm đúng theo điều răn không? Heathcliff hỏi, định giở giọng giễu cợt. Nàng có chết như một vị thánh không? Lại đây kể đúng sự thật cho tôi nghe. Như thế nào...

Ông ta cố thốt lên cái tên Catherine nhưng không nổi và mím miệng lại, lặng lẽ đấu tranh với nỗi đau bên trong, đồng thời vẫn bất chấp sự thông cảm của tôi bằng một cái nhìn hung tợn, không nao núng. "Nàng đã chết như thế nào", cuối cùng ông lại cất tiếng – cực chẳng đã, đành phải dựa lưng vào thân cây, mặc dầu gan góc có thừa, vì sau cuộc vật lộn, ông bất giác run lên tận đầu ngón tay.

"Khốn khổ thân người!" tôi nghĩ thầm, "Tim người, thần kinh người nào có khác gì đồng loại! Việc gì người cứ phải lo giấu giếm những cái đó? Lòng kiêu hãnh của người không thể che được mắt Thượng Đế đâu! Người cứ khích cho Thượng Đế vò bóp tâm can người kỳ cho đến khi người phải bật ra một tràng kêu nhục nhằn!"

- Lặng lẽ như một con chiên! Tôi cất tiếng trả lời. Mợ thở dài một tiếng và duỗi dài người như đứa trẻ chợt thức, rồi lại chìm vào giấc

ngủ. Năm phút sau, tôi sờ thấy tim mợ đập khế một cái rồi thôi, chẳng có gì nữa!

- Và nàng có nhắc đến tôi lần nào không? Ông ta hỏi ngập ngừng, dường như sợ câu trả lời chứa đựng những chi tiết mà không có gan để nghe.

- Mợ không tỉnh lại lần nào, không nhận ra ai từ khi ông rời mợ, tôi nói. Mợ nằm với một nụ cười dịu dàng trên nét mặt, những ý nghĩ cuối cùng của mợ phiêu diêu về những ngày vui thuở xưa. Cuộc đời mợ kết thúc trong một giấc mộng êm đềm – cầu sao cho mợ thức dậy ở thế giới bên kia cũng dễ chịu như thế!

- Cầu sao cô ta thức dậy trong nỗi đau quằn quại! Ông ta kêu lên, hung hăng dễ sợ, giậm chân và rền rĩ trong một cơn giận dữ tột đỉnh, bất thần, không kiềm chế nổi. Chao, cô ta đối trá đến cùng! Cô ta đang ở đâu? Không phải ở đó – không phải ở thiên đàng – không chết rụi – vậy ở đâu? Ôi, em nói em bất cần những đau khổ của tôi! Xin tôi cầu nguyện, một điều – tôi sẽ nhắc đi nhắc lại điều này kỳ đến khi cứng lưỡi không nói được nữa – Catherine Earnshaw, cầu sao em không yên nghỉ được chừng nào tôi còn sống! Em nói tôi đã giết em – vậy thì hãy ám tôi đi! Những người bị giết thường ám kẻ giết mình, tôi tin thế. Tôi biết là xưa nay ma vẫn lang thang trên cõi trần. Hãy luôn luôn ở bên tôi dưới bất kỳ hình thức nào – hãy làm tôi phát điên! Có điều là đừng bỏ mặc tôi trong cái vực thẳm này, nơi tôi không thể tìm ra em. Ôi, lạy Chúa! Nói sao nên lời! Tôi không thể sống thiếu cuộc đời của tôi! Tôi không thể sống thiếu hồn của tôi!

Ông đập đầu vào thân cây xù xì những mấu và vừa ngược mắt vừa gào lên, không phải như một con người, mà như một con thú đang bị giáo đâm gươm xia đến chết vậy. Tôi nhận thấy nhiều vết máu lấm tẩm quanh vỏ cây và cả tay lẫn trán ông ta đều vậy máu; có lẽ cái cảnh tôi vừa chứng kiến chỉ là lặp lại những cảnh diễn đi diễn lại nhiều lần trong đêm qua.

Điều đó chẳng mấy xúc động lòng thương nơi tôi – nó làm tôi kinh hãi. Tuy nhiên, tôi muốn bỏ ông ta lại.

Lễ an táng mợ Linton được định vào thứ sáu sau khi mợ chết và cho đến hôm đó, linh sàng đặt trong phòng khách vẫn không được đầy, rắc đầy hoa cùng lá thơm. Linton ở luôn đó canh giữ ngày đêm không ngủ và một điều chỉ riêng tôi biết – Heathcliff liền ở bên

ngoài, chỉ ít là các buổi đêm, cũng không hề biết đến nghỉ ngơi là gì. Tôi không giao tiếp gì với ông ta, tuy nhiên, tôi biết ông rắp tâm vào nhà, nếu có thể. Và hôm thứ ba, vừa sẩm tối một lát khi cậu chủ tôi mệt quá phải rút về phòng riêng vài tiếng, tôi bèn ra mở một cửa sổ. Xúc động bởi sự kiên trì của Heathcliff, tôi muốn tạo cơ hội cho ông vĩnh biệt lần cuối hình ảnh phai tàn của người mà ông tôn thờ. Ông không bỏ qua cơ hội ấy, lén vào nhanh gọn và thận trọng, không để một tiếng động nhỏ nào làm lộ sự có mặt của mình. Thật vậy, có khi chính tôi cũng không phát hiện là ông đã có mặt ở đó, nếu không nhận thấy tấm vải phủ mặt thi hài bị xô lệch đi và trên sàn, một lọn tóc màu sáng buộc một sợi chỉ bạc. Xem kỹ, tôi biết chắc mớ tóc đó được lấy từ hình trái tim lồng ảnh đeo ở cổ Catherine, Heathcliff đã mở vật nữ trang ấy, lấy nó ra và thay vào bằng một mớ tóc đen của mình. Tôi bện hai mớ tóc lại làm một và nhét cả vào chỗ cũ.

Tất nhiên, ông Earnshaw được mời dự đám tang em gái, nhưng ông ta không đến mà cũng chẳng gửi lời cáo lỗi chi cả, thành ngoài chồng ra, những người đưa đám hoàn toàn là tá điền và gia nhân, Isabella không được mời.

Điều bất ngờ đối với dân làng, nơi an táng Catherine không phải ở trong nhà thờ, dưới tấm bia kỷ niệm có chạm khắc của gia đình Linton, cũng chẳng ở bên những nấm mộ của họ hàng mợ ở bên ngoài. Huyệt được đào trên một chỗ dốc xanh rờn trong một góc nghĩa địa, ở đó tường thấp đến nỗi những cây thạch nam và việt quất từ đồng hoang leo lên tận bờ và nấm than bùn hầu như phủ kín. Người chồng giờ đây cũng nằm chỗ ấy, mỗi người có một tấm bia giản dị trên đầu, một trụ xám xấu xí dưới chân, để đánh dấu mộ mình.

Hôm thứ sáu ấy kết thúc những ngày đẹp trời của chúng tôi trong một tháng. Đến chiều, thời tiết thay đổi, đang gió nam chuyển sang đông bắc, thoát đầu mang theo mưa, rồi mưa tuyết và tuyết khô. Sang ngày hôm sau thì khó mà tưởng tượng được là trước đó đã có ba tuần lễ mùa hè vì hoa anh thảo và hoa nghệ tây bị lấp dưới những đồng tuyết giá; chim chiền chiện im tiếng; lá non của những cây nải lộc sớm tẻ và đen sạm lại. Và ảm đạm, rét mướt thê lương, cái ngày hôm ấy trườn mình tới! Cậu chủ tôi ở lì trong phòng riêng. Tôi chiếm lĩnh căn phòng khách nhỏ, hiu quạnh, biến nó thành nhà trẻ và tôi đang ngồi đó với đứa bé như con búp bê oe oe trên đầu gối, vừa đu đưa nó đứng ngắm những bông tuyết vẫn tạt mạnh ùn lên ở khung cửa sổ không che rèm thì cửa lớn bỗng mở toang, một người bước vào, vừa hỗn hển vừa cười khanh khách. Phút đầu tiên tôi thấy cáu hơn là ngạc nhiên. Tôi tưởng đó là một hầu gái, bèn quát:

- Thôi đi nào! Sao nhà chị cả gan giở thói lông bông ra ở đây. Cậu Linton mà nghe thấy thì cậu nói sao.

- Xin lỗi, một giọng quen thuộc đáp, nhưng tôi biết anh Edgar đang nằm trong buồng và tôi không thể tự kìm giữ được.

Nói đoạn, người ấy tiến đến chỗ lò sưởi thở hồng hộc, một tay ôm mạn sườn.

- Tôi đã chạy một mạch từ Đồi Gió Hú về đây, ngừng một lát người đó lại nói tiếp. Có đoạn tôi như bay ấy. Tôi ngã không biết bao nhiêu lần. Ôi, tôi đau khắp mình mẩy! Đừng có hoảng hốt! Tôi sẽ giải thích ngay, chừng nào có thể, chỉ xin chị vui lòng ra sai chuẩn bị xe chở tôi đến Gimmerton, và bảo một gia nhân kiểm hộ ít quần áo ở trong tủ của tôi.

Kẻ đột nhập là Heathcliff phu nhân. Chắc chắn là cô không hề ở trong trạng thái cười vui. Tóc cô xỏa xượi xuống vai, tuyết và nước nhỏ ròn ròn. Cô vận chiếc áo dài vẫn thường mặc thời con gái, hợp với tuổi hơn là với địa vị: một cái áo hở cổ, ngắn tay, không có gì trên đầu hoặc cổ, áo bằng lụa mỏng dán vào người vì ướt. Chân

cô đi độc một đôi dép lê mỏng. Hãy thêm vào đó một vết toạc sâu dưới tai (chỉ vì rét cóng mà không chảy máu tràn trề), một bộ mặt trắng bệch đầy vết xước và bầm tím, một thân hình hồ như đứng không vững vì mệt nhọc, và ông sẽ hiểu vì sao nỗi hoảng sợ lúc đầu của tôi không giảm đi là mấy khi tôi có thì giờ ngắm kỹ cô.

- Cô thân mến, tôi kêu lên, tôi không đi đâu hết, không nghe gì hết, chừng nào cô chưa cởi bỏ hết quần áo với thay bộ đồ khô vào. Và chắc chắn đêm nay cô chưa đi Gimmerton được, cho nên không cần phải sai thẳng xe làm gì.

- Nhất định tôi sẽ đi, cô nói, dù đi bộ hay đi xe, tuy nhiên tôi không phản đối việc ăn mặc cho chỉnh tề. Và... Ôi, chị xem nó chảy tràn xuống cổ tôi này! Hơi lửa làm nó cản nhoi nhói.

Cô một mực đòi tôi làm theo lệnh cô, trước khi để tôi chạm đến người. Và mãi sau khi bác xà ích được lệnh chuẩn bị sẵn sàng trong khi một hầu gái bắt đầu gói ghém một số y phục cần thiết, cô mới đồng ý để tôi băng vết thương và giúp cô thay quần áo.

- Bây giờ, Ellen, cô nói, khi tôi đã làm xong xuôi mọi thứ và cô đã ngồi trong một cái ghế bành trước lò sưởi với một tách trà đặt trước mặt, chị hãy ngồi xuống đối diện với tôi và đặt đứa bé con chị Catherine tội nghiệp ra chỗ khác, tôi không muốn trông thấy nó! Chị chớ nên nghĩ là tôi không thương Catherine nếu căn cứ vào cung cách rõ dại của tôi lúc vào nhà. Tôi cũng đã khóc thảm thiết – phải, hơn bất kỳ ai khác có lý do để khóc. Chúng tôi đã chia tay mà không làm lành với nhau, chị nhớ chứ, và tôi không thể tự tha thứ cho mình điều ấy. Nhưng, mặc dầu thế, cũng đừng hòng tôi thông cảm với hăn – đồ thú vật vũ phu! Ôi, đưa tôi cái que cời! Đây là vật cuối cùng của hăn tôi mang trên người – cô rút chiếc nhẫn vàng khỏi ngón tay thứ ba, ném xuống sàn – tôi sẽ đập nát nó. Cô nói tiếp, quất mạnh xuống giận dữ như con nít – rồi tôi sẽ đốt nó. Và cô nhặt cái vật bị hành hạ nọ vút vào giữa đồng than – Đấy! Hăn sẽ phải mua một cái khác, nếu hăn lại bắt được tôi. Hăn có thể đến đây tìm tôi, làm rầy Edgar. Tôi không dám ở lại đây, e rằng cái ý đó sẽ ám ảnh đầu óc hiểm ác của hăn. Với lại, anh Edgar cũng chẳng ân cần gì với tôi phải không? Tôi không đến cầu xin anh giúp đỡ, cũng chẳng gây thêm rắc rối cho anh. Sự cần thiết đã buộc tôi phải đến náu ở đây, tuy nhiên, nếu tôi không được biết là anh không có ở

trong phòng này thì tôi sẽ chỉ dừng lại ở trong bếp, rửa mặt mũi, sưởi ấm, nhờ chị mang lại cho những thứ tôi cần và lại lên đường đến bất cứ nơi nào ngoài tầm của cái tên chết băm chết vằm... của con quỷ hiện thân ấy! A! Hẳn lồng lộn mới gồm chứ! Nếu mà hăn bắt được tôi, đáng tiếc là Hindley Earnshaw không đủ sức chọi lại hăn. Giá Hindley có thể trị được hăn thì tôi chả việc gì phải chạy, tôi sẽ đợi kỳ cho đến lúc thấy hăn bị đánh tan xương nát thịt!

- Chà, đừng nói nhanh thế, cô! Tôi ngắt lại. Cô làm xô chiếc khăn tay tôi buộc quanh mặt cô, khiến cho vết rạch lại chảy máu kìa. Cô uống trà đi, nghỉ lấy hơi đã và đừng cười nữa. Dưới mái nhà này và trong tình cảnh cô, tiếng cười, than ôi lại đậm lặc lợng, không đúng chỗ!

- Đó là sự thật không thể chối cãi, cô đáp. Hãy nghe đứa bé kia! Nó khóc hoài khóc huỷ không ngừng. Mang nó ra ngoài cho tôi khỏi phải nghe tiếng nó độ một tiếng đi nào. Tôi sẽ không ở lại đây lâu hơn đâu.

Tôi rung chuông và giao đứa bé cho một đầy tớ, rồi hỏi nguyên cớ gì đã thúc đẩy cô trốn khỏi Đồi Gió Hú trong cảnh ngộ vô vọng như thế, và cô định đi đâu, một khi không chịu ở lại với chúng tôi.

- Lý ra tôi ở lại, và tôi ao ước thế, cô trả lời, để làm anh Edgar vui, để chăm nom đứa bé, đó là hai lẽ. Và còn vì Ấp đích thực là nhà của tôi. Nhưng xin nói để chị biết, hăn sẽ chẳng để cho tôi trở lại đây! Chị nghĩ xem, có thể nào hăn lại chịu trông thấy tôi béo ra và vui tươi – chịu thấy chúng ta yên lành mà không quyết tâm đầu độc cảnh an lạc của chúng ta? Này, tôi lấy làm thoả mãn được biết chắc rằng hăn ghét tôi đến mức bức dọc thực sự khi tôi trong tầm tai nghe mắt thấy của hăn; tôi nhận thấy mỗi khi tôi bước vào nơi nào có hăn, các cơ mặt hăn bắt giắc rúm ró lại thành một vẻ căm ghét, phần thì do hăn biết tôi có lý do chính đáng để căm thù hăn, phần do ác cảm tự nhiên từ đầu. Nỗi thù ghét ấy đủ mạnh để khiến tôi chắc chắn rằng, giả dụ tôi xoay xở trốn thoát được, hăn sẽ không truy đuổi tôi trên khắp nước Anh làm gì. Và do đó, tôi phải đi khỏi hăn. Tôi đã bỏ cái ao ước ban đầu là muốn chết vì tay hăn – tôi những muốn hăn tự giết hăn! Hăn đã thực sự dập tắt tình yêu của tôi, cho nên tôi hoàn toàn thoải mái. Tuy nhiên, tôi có thể nhớ lại là tôi đã yêu hăn như thế nào, và có thể hình dung lờ mờ rằng tôi vẫn

có thể yêu hắn nếu... không! Ngay cả nếu hắn có say mê tôi như điên đảo thì cái bản chất ma quỷ vẫn cứ lòi ra bằng cách nào đó. Catherine biết rõ hắn thế mà vẫn quý trọng yêu mến hắn như vậy, thì quả là chị ấy có một sở thích đồi bại ghê gớm. Đồ quái vật! Liệu có thể nào hắn xóa khỏi cõi trần gian này và khỏi trí nhớ của tôi không?

- Im, im! Ông ta là một con người, tôi nói. Cô hãy độ lượng hơn; còn có những kẻ xấu hơn ông ta nữa kia!

- Hắn không phải là một con người, cô vặn lại, và hắn không có quyền gì đòi hỏi sự độ lượng của tôi. Tôi đã cho hắn cả trái tim, hắn đã lấy đi, vò xé cho chết rồi quăng lại cho tôi. Con người ta cảm thương bằng trái tim Ellen ạ, và bởi chưng hắn đã huỷ hoại tim tôi nên tôi còn đâu khả năng mà cảm thương cho hắn. Và ngay cả nếu có thể, tôi cũng không muốn, cho dù hắn có rên rỉ từ nay đến lúc chết và khóc ra máu mắt tiếc thương Catherine. Không, thật vậy, tôi không thương. Đến đây, Isabella bắt đầu khóc. Nhưng lập tức gạt nước mắt khỏi hàng mi, cô lại nói tiếp: "Chị vừa hỏi là rút cục cái gì đã thôi thúc tôi chạy trốn ư. Tôi buộc phải tẩu thoát, vì tôi đã kích được hắn nổi xung lên tới mức độ cao hơn cả sự thâm hiểm của bản thân hắn. Dùng kim nung đỏ rút các sợi thần kinh ra, việc đó đòi hỏi phải bình tĩnh hơn là nện vào đầu. Hắn đã bị kích động đến mức quên cả cái tính khôn ngoan quý quýet mà hắn thường khoe khoang và đi tới chỗ hung bạo, có thể giết người như chơi. Tôi đã nếm cái vui thích chọc được hắn phát khùng; cảm giác thích thú đó đánh thức bản năng sinh tồn của tôi, cho nên tôi phá củi xỏ lồng. Nếu tôi rơi vào tay hắn lần nữa, hắn sẽ thả sức báo thù ra trò."

"Hôm qua, chị biết đấy, lẽ ra ông Earnshaw phải có mặt ở đám tang. Vì thế ông đã nhịn rượu – khá tỉnh táo. Có nghĩa là không đến nổi sáu giờ sáng mới đi ngủ trong trạng thái điên khùng và mười hai giờ trưa trở dậy vẫn say mềm. Do vậy, ông ta thức dậy ỉu xiu như muốn tự tử, chả thiết gì, nhà thờ hay khiêu vũ cũng vậy thôi. Và thay vì đi đưa đám, ông ngồi xuống bên lò sưởi nốc hàng cốc đầy rượu gừng hoặc bran-đi."

"Heathcliff – Tôi rùng mình khi nhắc đến tên hắn! – suốt từ chủ nhật trước đến hôm nay như người khách lạ trong nhà. Tôi chả biết thiên thần hay họ hàng thân thích của hắn dưới âm phủ đã thết đãi

hắn mà gần một tuần nay hắn không ăn với chúng tôi bữa nào. Hắn chỉ về nhà vào lúc rạng đông và lên gác, vào phòng, khóa trái cửa lại – cứ làm như có ai khao khát được ở bên hắn ấy! Hắn tiếp tục ở trong đó, đọc kinh như một kẻ theo hội Giám lý, có điều vị thần hắn nguyện cầu lại là tro, bụi vô tri và mỗi khi cầu khẩn tới Thượng Đế thì kỳ lạ thay, hắn lại lẫn lộn với quỷ sứ đen nhẻm vốn là cha của hắn! Sau khi kết thúc những bài kinh quý giá đó – thường thường kéo dài đến khi khản giọng và tiếng tắc lại trong cổ – hắn lại ra đi, bao giờ cũng thẳng tuột xuống Ấp! Tôi không hiểu sao anh Edgar không cho đi tìm một viên cảnh sát bắt giam hắn lại! Đối với tôi, dù buồn đau thương tiếc Catherine, tôi cũng không thể không coi thời gian được giải thoát khỏi áp bức ê chề này như một ngày hội.

“Tôi phần chần lại tinh thần đủ để nghe những bài lên lớp muôn thuở của Joseph mà không phát khóc, và để đi tới đi lui trong nhà không phải rón rén với bước chân một tên kẻ trộm khiếp hải như trước. Chắc chị không nghĩ là bất cứ điều gì Joseph nói cũng làm tôi khóc, nhưng lão ta và Hareton quả là những đồng bạn đáng ghét. Tôi thà ngồi với Hindley nghe những lời huyền thuyên gớm ghiếc của ông ta còn hơn ngồi với “cậu ốm” và người ủng hộ trung thành của nó là lão già bỉ ổi ấy. Khi Heathcliff ở nhà, tôi thường bắt buộc phải tìm đến nhà bếp với bọn họ hoặc chịu đói, chịu rét trong những phòng ẩm ướt không có người ở. Khi hắn không có nhà, như trong tuần này, tôi đặt một cái bàn với một cái ghế ở một góc lò sưởi và chẳng cần để ý đến ông Earnshaw lúc ấy đang bận làm gì, còn ông ta, cũng không can thiệp vào những sắp đặt của tôi. Bây giờ ông trầm tính hơn trước nếu không ai khiêu khích, cau có, ủ rũ hơn, nhưng đỡ khùng hơn. Joseph khẳng định chắc chắn rằng ông ta đã thay đổi; rằng Chúa đã đục vào trái tim ông và ông được cứu chuộc “*dư nà* được tẩy uế bằng *nửa*”. Tôi khó mà phát hiện thấy những dấu hiệu của sự thay đổi theo chiều hướng tốt. Song đó không phải việc tôi.

“Tôi qua, tôi ngồi trong góc của mình đọc vài cuốn sách cũ đến khuya, tận gần mười hai giờ. Tuyết quay cuồng ngoài trời, lên gác thì tối tăm ảm đạm quá, và ý nghĩ của tôi cứ không ngừng trở về với cái nghĩa địa cùng ngôi mộ mới đắp! Tôi hầu như không dám ngước mắt lên khỏi trang sách trước mặt mình, vì cứ ngồi một cái là cảnh

buồn thảm ấy lại lập tức hiện lên chiếm chỗ. Hindley ngồi đối diện, đầu dựa vào tay, có lẽ cũng suy nghĩ về cùng một đề tài. Ông ta đã ngừng uống ở một mức chưa đến nổi hết nhè, và không động đậy cũng không nói năng suốt hai, ba tiếng đồng hồ. Khắp nhà không có một tiếng động nào ngoài tiếng gió rền rĩ, thỉnh thoảng lay những cánh cửa sổ, tiếng những hòn than khế nổ lép bép và tiếng lách tách của chiếc kéo cắt hoa đèn mỗi lúc tôi tĩa bớt ngọn bắc nển. Hareton và Joseph có lẽ đã ngủ say tít trong giường. Buồn, rất buồn, vừa đọc tôi vừa thở dài vì dường như mọi niềm vui đã biến mất khỏi thế giới, không bao giờ trở lại nữa.

“Cuối cùng, sự im lặng sâu thẳm được phá vỡ bởi tiếng then cửa bập lách cách. Heathcliff từ nơi hắt túc trực trở về sớm hơn thường lệ, tôi đoán là vì cơn bão tuyết đột ngột. Cửa cài chặt và chúng tôi nghe thấy hắt đi vòng để vào lối kia. Tôi đứng dậy, một cảm giác kinh tởm không kiềm chế nổi lộ ra trên môi, khiến người ngồi với tôi lúc đó đang ngó về phía cửa, quay lại nhìn tôi.

“- Tôi sẽ hăm hẩn ở ngoài năm phút – Hindley thốt lên. Cô không phản đối chứ?”

“- Không, ông có thể hăm hẩn ở ngoài cả đêm cho tôi. Tôi đáp. Ông cứ làm thế đi! Tra chìa khóa và cài then vào.

“Earnshaw làm xong việc đó trước khi người khách quý của ông tới mặt tiền. Rồi ông mang chiếc ghế của mình sang mé bên kia bàn, cúi người trên thành ghế và dõi tìm trong mắt tôi sự đồng tình với mỗi cảm thù cháy rực trong mắt ông. Cả bộ dạng lẫn tình cảm ông ta đều giống một kẻ sát nhân nên ông không thể không được sự đồng tình thực sự của tôi; song tôi cũng phát hiện ra chút gì đó đủ để khuyến khích ông nói thẳng ý định của mình.

“- Cô và tôi – ông nói, – mỗi người đều có một món nợ lớn phải thanh toán với tên đứng ngoài kia! Nếu cả hai ta đều không hèn nhát thì ta có thể phối hợp để dứt điểm cho xong. Lẽ nào cô cũng mềm yếu như anh trai cô? Lẽ nào cô lại vui lòng chịu đựng đến cùng, không cố gắng báo thù lấy một lần?”

“- Giờ tôi ớn chịu đựng rồi – tôi đáp. Tôi sẽ sung sướng nếu trả đũa được mà không tác hại trở lại đến bản thân. Nhưng gian lận và bạo lực là con dao hai lưỡi, nó gây thương tích cho người sử dụng nặng hơn cho kẻ địch.

“- Gian lận và bạo lực là sự trả lời đích đáng đối với gian lận và bạo lực! – Hindley kêu lên, – Cô Heathcliff, tôi sẽ không yêu cầu cô làm gì mà chỉ ngồi im giả câm giả điếc. Trả lời tôi đi nào, cô có thể làm thế được không? Tôi chắc chắn là cô cũng sẽ vui thích như tôi được chứng kiến sự kết liễu cuộc đời tên quỷ dữ đó. Nó sẽ giết chết cô, trừ phi cô cao tay hơn nó và nó sẽ làm tôi khuyh gia bại sản. Giờ tru đất diệt tên côn đồ quỷ quyết ấy! Nó gõ cửa cứ như nó đã là ông chủ ở đây! Cô hãy hứa là ngậm miệng và trước khi cái đồng hồ này điểm chuông – bây giờ là một giờ kém ba phút – cô sẽ được giải phóng!

“Ông ta lấy từ trong ngực ra cái khí cụ tôi đã tả cho chị nghe trong thư trước và định tắt nến, nhưng tôi giật lấy cây nến, nắm chặt cánh tay ông.

“- Tôi sẽ không ngậm miệng đâu! – Tôi nói – Ông không nên đụng đến hẳn. Cứ để nguyên cửa đóng và lặng yên.

“- Không! Tôi đã hạ quyết tâm và thề có Chúa, tôi sẽ thực hiện quyết tâm ấy! – Con người tuyệt vọng ấy kêu lên. Tôi sẽ làm ơn cho cô, dù cô không muốn, và đem lại công lý cho Hareton! Và cô không cần phải đau đầu tìm cách che đỡ cho tôi. Catherine mất rồi. Những người còn sống chẳng ai sẽ thương tiếc tôi hoặc xấu hổ vì tôi, dù tôi có tự cắt cổ ngay bây giờ và đến lúc kết thúc đi cho rồi!

“Tôi có can cũng bằng thừa, khác nào đánh vật với một con gấu, hoặc nói lý với một người điên. Tôi chỉ còn mỗi cách là chạy đến một cửa sổ mắt cáo và báo cho kẻ mà ông định hạ sát biết số phận đang chờ hẳn.

“- Tốt hơn là anh nên tìm nơi nào khác tạm trú đêm nay! – Tôi thốt lên, giọng có phần đắc thắng – Ông Earnshaw định bắn anh đấy, nếu anh cứ khăng khăng tìm cách vào.

“- Tốt hơn là cô hãy mở cửa ra, đồ... – hẳn đáp, gọi tôi bằng một từ mỹ miều mà tôi không muốn nhắc lại làm gì.

“- Tôi chả dây vào – tôi quặc lại. – Cứ vào mà ăn đạn, nếu anh thích. Tôi đã làm bốn phận của mình.

“Nói rồi, tôi đóng cửa sổ và trở về chỗ bên lò sưởi. Khả năng giả dối quá kém, tôi không thể vờ lo âu về mối nguy hiểm đe dọa hẳn. Earnshaw rửa tôi dữ dội, khẳng định rằng tôi vẫn còn yêu tên khốn kiếp ấy, và nhấc tôi bằng đủ mọi cái tên, vì sự hèn mạt của tôi vừa

bộc lộ. Còn tôi, trong con tim thầm kín (và lương tâm không bao giờ trách cứ tôi về điều đó), tôi nghĩ thật phúc cho ông ta biết mấy nếu Heathcliff giải thoát cho ông khỏi kiếp khổ cực, vì thật là phúc cho tôi nếu ông cho Heathcliff về cái nhà mồ đích thị dành cho hắn! Trong khi tôi ngồi ấp ủ những suy nghĩ ấy, thì cái cửa sổ hai cánh dang sau tôi bị Heathcliff giáng mạnh một đòn sập xuống sàn nhà và bộ mặt đen đúa của hắn hăm hăm nhìn qua đó. Chấn song quá sát nhau khiến hắn không lách vai qua được, và tôi mỉm cười khoái trá tưởng mình an toàn. Tóc và quần hắn trắng những tuyết, hàm răng nhọn ăn thịt người của hắn nhe ra vì rét và tức giận, long lanh trong bóng tối.

“- Isabella, để cho tôi vào, kéo rồi tôi sẽ làm cho cô phải hối đấy! Hắn “gừm” lên, nói theo giọng của Joseph.

“- Tôi không thể phạm tội giết người, – tôi đáp. – Ông Hindley đang đứng canh với một con dao và một khẩu súng nạp đạn sẵn.

“- Để cho tôi vào lối cửa bếp – hắn nói.

“- Hindley sẽ tới đó trước anh – tôi đáp. – Tình yêu của anh hoá ra cũng xoàng thật, không chịu nổi một cơn mưa tuyết! Chúng tôi được anh tha cho ngủ yên chừng nào trăng mùa hè còn sáng nhưng vừa mới có cơn gió mùa đông trở lại là anh đã chạy vội vã tìm chỗ trú! Heathcliff, nếu tôi ở địa vị anh thì tôi sẽ đến nằm trên mộ chị ấy và chết như một con chó trung thành. Cõi trần này giờ đây chắc chắn là chẳng còn gì đáng sống nữa, phải không? Anh đã khiến tôi đình ninh rằng Catherine là tất cả niềm vui của đời anh mà. Tôi không thể tưởng tượng làm sao anh lại nghĩ chuyện tiếp tục sống sau khi mất chị ấy.

“- Nó ở đấy, phải không? Người cùng hội cùng thuyền với tôi kêu lên, chạy bổ đến chỗ hồng. – Nếu tôi đưa tay ra được, tôi có thể bắn trúng nó!

“- Ellen ạ, tôi e rằng chị sẽ cho tôi là thực sự độc ác, nhưng chị không hiểu hết mọi sự, cho nên chị chờ vội phán xét. Tôi sẽ không chịu giúp đỡ hoặc tiếp tay cho một mưu đồ nào dù là để sát hại hắn, vì bất kỳ cái gì. Nhưng cầu mong hắn chết thì ắt là có. Và do đó, tôi thất vọng ghê gớm và bủn rủn khiếp sợ vì hậu quả những lời chọc tức của tôi, khi hắn lao cả người vào chộp lấy vũ khí của Earnshaw, giật ra khỏi tay ông.

“Đạn nổ, và con dao bị lò xo làm bật trở lại phập vào cổ tay chủ nhân nó. Heathcliff dùng sức kéo nó ra, cửa toạc cả thịt Hindley trên da dao lướt qua, và đứt cái khí giới rùng rùng máu vào trong túi. Rồi hắn lấy một tảng đá, nện sập vách ngăn giữa hai cửa sổ và nhảy vào. Đối thủ của hắn đã ngã, bất tỉnh nhân sự vì đau quá và vì máu xối ra từ một động mạch hay một tĩnh mạch lớn. Tên côn đồ đá và giẫm lên, liên tiếp đập đầu ông vào những phiến đá, đồng thời một tay nắm lấy tôi, ngăn không cho gọi Joseph. Hắn vận dụng đức hy sinh siêu phàm để tự kìm giữ không kết liễu ông ta hoàn toàn, nhưng cuối cùng, thở không ra hơi, hắn ngừng tay và kéo cái thân hình rành rành là bất động lên chiếc ghế tử. Ở đó hắn xé tay áo ngoài của Earnshaw, băng dãi vết thương một cách thô bạo, vừa làm vừa khắc nhổ và chửi rửa cũng hung hãn như khi vung chân đá lúc nãy. Được thả ra, tôi không để mất một giây, chạy đi tìm lão đầy tớ già. Lần lần vỡ nhẽ ra câu chuyện tôi kể vội kể vàng, lão hốt hải bổ xuống dưới nhà, thở hồng hộc trong khi nhảy hai bậc một xuống.

“- *Nằm thế nào bi giờ? Nằm thế nào bi giờ?*

“- Thế này này – Heathcliff gầm lên, – chủ của lão điên rồi và nếu hắn còn đậu được đến một tháng nữa thì tôi sẽ phải cho hắn vào nhà thương điên. Quý quái làm sao lão lại cài chặt cửa để tôi phải đứng ngoài, hử cái con chó già rưng hết răng kia? Đừng có đứng đấy mà lẩm bà lẩm bẩm nữa. Lại đây, tôi không hơi đâu mà chăm sóc cho hắn đâu. Lau sạch cái cửa nợ này đi và cẩn thận kéo cây nển của lão bắn toé lửa vào đây – già nửa cái vũng này là rượu mạnh đó!

“- Vậy ra *nà* ông đã ám sát cậu í? – Joseph kêu lên, giơ tay và trợn tròn mắt, kinh hãi. – Có bao giờ tui thấy cảnh tượng *dư* thế *lày*! Cầu Chúa...

“Heathcliff đẩy lão khuyu gối xuống giữa vũng máu và quăng một cái khăn cho lão; nhưng, thay vì bắt tay vào lau khô chỗ ấy, lão chấp tay bắt đầu đọc một bài kinh; khiến tôi phì cười vì câu kệ kỳ cục trong đó. Tôi ở trong tâm thái lì ra không gì kích động nổi – thực tế, tôi đã trơ trơ ra như một tội phạm đến lúc đứng dưới chân giá treo cổ.

“- Ờ ta quên mất người – tên cường bạo nói. – Người phải làm việc này. Phải quật cổ người xuống. Người âm mưu với hắn định hại

ta phải không, đồ rắn độc? Đây, đây là công việc hợp với người đó!

“Hắn lắt người tôi đến khi rằng tôi va vào nhau lập cập và giúi xuống bên cạnh Joseph. Lão này vẫn kiên định tụng niệm cho xong, rồi đứng dậy thề sẽ đi ngay sang Ấp. Ông Linton là quan toà, đành rằng vợ ông vừa chết, nhưng dù có mất đến năm mươi vợ, ông cũng phải điều tra vụ này. Lão khẳng khẳng với quyết tâm của mình, đến nỗi Heathcliff cần ép chính tôi phải mở miệng tóm tắt lại những gì đã xảy ra. Hắn đứng cao sừng sững trấn áp tôi, hỗn hển thở ra đầy ác ý, trong khi tôi miễn cưỡng tường thuật sự việc, đáp lại những câu trả lời của hắn. Phải vất vả lắm mới thuyết phục được lão già rằng Heathcliff không phải là kẻ chủ động tấn công, nhất là vì ép được tôi trả lời cũng không phải chuyện dễ. Dù sao đi nữa ông Earnshaw cũng sớm làm cho lão tin rằng ông vẫn còn sống. Joseph bèn vội vàng cho ông uống một liều rượu thuốc, nhờ đó chủ lão hồi tỉnh và lại cử động được. Heathcliff nắm chắc đôi thủ của mình không hề biết đã bị đối đãi thế nào trong khi bất tỉnh, bèn đổ tại ông ta say mềm đến độ mê sảng và nói hắn không thèm để ý đến thái độ tồi tệ của ông nữa mà khuyên ông nên đi nằm. Tôi mừng rỡ thấy hắn đi khỏi sau khi ban phát lời khuyên xác đáng ấy. Hindley nằm dài trên sàn trước lò sưởi. Tôi về phòng riêng, ngõ ngàng thấy mình thoát nạn dễ dàng như vậy.

“Sáng nay, khi tôi xuống nhà, khoảng nửa tiếng trước lúc trưa, ông Earnshaw đang ngồi cạnh bếp lửa, ốm nguy kịch. Tên hung thần của ông cũng gầy rộc và tái nhợt gần như ông, đứng tựa vào lò sưởi. Cả hai xem chừng đều không thiết ăn, và, sau khi đã đợi đến lúc tất cả các món trên bàn đã nguội lạnh, tôi bắt đầu một mình. Không có gì ngăn tôi ăn ngon lành và tôi nghiệm thấy một thứ cảm giác thỏa mãn bề trên khi thi thoảng liếc nhìn những đồng bạn trầm lặng của mình, cảm thấy sự thoải mái của một lương tâm yên ổn trong tôi. Ăn xong, tôi đánh bạo làm một điều mạo muội khác thường ấy là lại gần lò sưởi, đi vòng quanh ghế ngồi của Earnshaw và quỳ vào góc bên cạnh ông.

“Heathcliff không nhìn về phía tôi và tôi ngược lên ngấm diện mạo hắn một cái gần như táo tợn, cơ hồ gương mặt ấy đã biến thành đá. Trán hắn – mà có lúc tôi đã từng cho là rất mực trượng phu, nhưng giờ đây lại thấy đến là ma quái – vẫn lên một bóng mây

nặng nề; cặp mắt mẫn xà tinh gần như tắt ngấm vì mất ngủ và có lẽ vì khóc nhiều nữa, mi hăn lúc ấy vẫn còn ướt. Đôi môi vắng nét giễu cợt độc ác, mím chặt trong một vẻ buồn khôn tả. Giá đó là một người khác, tôi ắt đã che mặt trước nỗi đau đớn như vậy. Nhưng đây lại là hăn, nên tôi thấy mãn nguyện, và mặc dù sỉ nhục một kẻ thù đã ngã là điều dễ tiện, tôi vẫn không thể bỏ lỡ cơ hội này để phóng một mũi tên. Phút yếu đuối của hăn là lúc duy nhất tôi có thể hưởng cái khoái cảm lấy oán trả oán.

- Xấu hổ, xấu hổ cho cô! Tôi ngắt lời. Cứ như là cả đời cô chưa bao giờ mở một cuốn Kinh Thánh ấy. Nếu Chúa bắt kẻ thù của ta đau khổ, như thế ắt phải là đủ cho ta rồi. Bồi thêm vào sự hành hạ của Chúa vừa là nhỏ nhen vừa là ngạo ngược!

"Nói chung thì tôi công nhận là thế, chị Ellen ạ", cô nói tiếp, "nhưng có nỗi thống khổ nào giáng lên Heathcliff làm tôi thỏa mãn được nếu tôi không góp một tay vào đó. Thà rằng hăn đau khổ ít hơn, miễn sao những đau đớn ấy là do tôi gây nên và hăn biết chính tôi gây nên. Ôi, món nợ của tôi đối với hăn mới lớn làm sao! Tôi chỉ có thể hy vọng tha thứ cho hăn với một điều kiện duy nhất. Đó là nếu tôi có thể ăn miếng trả miếng đích đáng từng đòn một, mỗi quạu đau trả bằng một quạu đau, giáng hăn xuống ngang tầm tôi. Vì hăn là kẻ gây xúc phạm trước, nên cần làm cho hăn phải cầu xin tha thứ trước, rồi thì... Ờ, chị Ellen ạ, rồi sau đó, tôi có thể tỏ ra đại lượng đôi chút. Nhưng hoàn toàn không có chút khả năng nào để tôi được báo thù, và do đó, tôi không thể tha thứ cho hăn. Hindley muốn uống nước, tôi đưa cho ông một cốc và hỏi hiện trạng ông ra sao.

"- Không ốm đến mức tôi cần ước – ông ta đáp. – Nhưng trừ một bên cánh tay, mỗi một phân trên người tôi đều đau nhừ, như thể tôi đã đánh nhau với cả một bầy quỳ vậy!

"- Phải, chẳng có gì là lạ – tôi nhận xét tiếp. Dạo trước Catherine thường khoe chị ấy là lá chắn che cho thân thể ông, ý nói rằng một số người không dám đánh ông vì sợ phạt ý chị. Cũng may mà con người ta khi đã nằm dưới mồ rồi thì không cách nào trở dậy được thực sự, nếu không thì đêm qua chị ấy đã có thể chứng kiến một cảnh kinh tởm! Ông có bị thâm tím và rách da rách thịt ở ngực, ở vai không.

“- Tôi không biết – ông đáp – nhưng cô định nói gì vậy? Nó dám đánh tôi khi tôi ngã ngất sao?

“- Hẳn đâm lên người ông, đá ông và dập đầu ông xuống đất – tôi thì thào – Mồm miệng hẳn chảy dài vì thèm cắn xé ông, bởi vì hẳn chỉ có nửa phần người, thậm chí không được thế, còn bao nhiêu là quỳ hết.

“Ông Earnshaw ngược lên, như tôi, nhìn vào mặt kẻ thù chung của chúng tôi. Đăm trong đau khổ hẳn dường như vô cảm với xung quanh. Càng đứng lâu, những suy nghĩ của hẳn càng làm lộ rõ vẻ hắc ám trên nét mặt.

“- Ôi, nếu Chúa cho tôi đủ sức mạnh để bóp chết nó trong phút lâm chung, chỉ cần thế thôi, tôi sẽ vui sướng mà xuống địa ngục – Hindley nôn nóng rên lên, quần quai đứng dậy để rồi lại rơi phịch xuống, tuyệt vọng, tin chắc mình không đủ sức để giao tranh.

“- Không, ông ta giết một trong hai anh em ông là đủ rồi. Tôi lớn tiếng nhận xét – Ở Ấp, ai cũng biết là nếu không có tôn ông Heathcliff, thì em gái ông giờ đây vẫn còn sống. Xét cho cùng, được ông ta căm ghét còn hơn là được ông ta yêu. Khi tôi nhớ lại trước kia chúng tôi hạnh phúc biết bao – Catherine hạnh phúc biết bao trước khi ông ta đến – thì tôi sẵn sàng nguyện rửa cái ngày ấy.

“Rất có thể Heathcliff nhận thấy sự thật của điều vừa nói ra hơn là tinh thần của người nói. Sự chú ý của hẳn bùng dậy, tôi thấy thế, vì nước mắt chảy lã chã xuống đồng tro và hẳn nghẹn ngào thở dài. Tôi nhìn chòng chọc vào hẳn, cười thành tiếng. Hai cửa sổ địa ngục tối sầm chợt loé lên một lúc về phía tôi; tuy nhiên, bọn quỷ thường nấu trong đó nhìn ra lúc này mờ đục và đăm trong nước mắt, đến nỗi tôi chẳng sợ gì mà không đánh liều cười giễu thêm một tiếng nữa.

“- Đứng dậy và xéo đi cho khuất mắt ta, kẻ đang khóc ròn nói.

“Chỉ ít tôi cũng đoán là chính hẳn thốt ra những tiếng đó, mặc dầu giọng hẳn thật khó mà nhận ra.

“- Tôi xin ông thứ lỗi – tôi đáp – nhưng tôi cũng yêu Catherine và anh trai chị ấy cần được chăm sóc, điều này tôi sẽ vì chị ấy mà đảm nhiệm. Nay chị chết rồi, tôi nhận thấy chị ở Hindley: mắt cậu Hindley hệt như mắt chị ấy, nếu ông đã không tìm cách định khoét nó ra, đánh cho tím bầm thế kia, và chị...

“- Đứng dậy, đồ ngu ngốc khốn kiếp, kéo ta giẫm chết bây giờ! – Hẳn kêu lên và làm một động tác khiến tôi cũng phải có một cử chỉ ứng phó.

“- Nhưng mà – tôi nói tiếp, lấy tư thế sẵn sàng chạy trốn – ví như chị Catherine tội nghiệp đã tin ông mà khoác lấy cái hiệu lỗ bịch, đáng khinh và đời bại là bà Heathcliff thì hẳn chị cũng sớm phô ra một hình ảnh tương tự! Chị ấy ắt chẳng lặng lẽ chịu đựng hành vi gớm guốc của ông, nổi khinh ghét và ghê tởm của chị tất phải biểu lộ ra thành tiếng.

“Chấn ngang giữa tôi với hẳn là lưng cái ghế tủ và người ông Earnshaw, cho nên thay vì cố vươn tay ra đánh tôi, hẳn vớ lấy một dao ăn trên bàn và ném vào đầu tôi. Nó trúng vào dưới tai tôi, ngắt đứng câu tôi đang nói. Rút nó ra, tôi nhảy vọt ra cửa phóng một câu châm chích khác mà tôi hy vọng sẽ cắm sâu hơn mũi dao nọ. Giây phút cuối, tôi thoáng thấy hẳn điên cuồng lao tới, nhưng bị ông chủ nhà ôm ghì, giữ lại. Cả hai xoắn chặt lấy nhau, ngã lăn trên sàn trước lò sưởi. Chạy qua nhà bếp, tôi bảo Joseph cấp tốc đến chỗ chủ lão. Tôi xô ngã Hareton đang treo một lứa chó con vào lưng một chiếc ghế ở giữa lối cửa ra vào. Và sung sướng như một linh hồn thoát khỏi ngục rửa tội, tôi chồm chồm nhảy vọt chạy như bay xuống con đường dốc. Rồi, rời bỏ những con đường ngoằn ngoèo, tôi lao thẳng qua đồng hoang, lặn qua các bờ đắp, lội qua các đầm lầy, thực tế, tôi xăm xăm hướng về ánh hải đăng của ấp Thrushcross. Và tôi thà bị đẩy xuống địa ngục đời đời còn hơn phải một lần nữa ở dưới mái Đồi Gió Hú, dù chỉ một đêm”.

Isabella ngừng lời và uống một chén trà. Rồi cô đứng dậy, nhờ tôi đội mũ, quàng chiếc khăn san lớn tôi đã mang tới. Bỏ ngoài tai mọi lời khẩn cầu cô ở lại thêm một giờ nữa, cô trèo lên một chiếc ghế, hôn ảnh Edgar và Catherine, tạm biệt tôi cũng bằng một cái hôn rồi đi xuống chỗ đậu xe; theo sau là con Fanny sửa cuống cuống, mừng được gặp lại cô chủ. Cô đi biệt từ đó, không bao giờ trở lại thăm vùng này. Nhưng cô và cậu chủ tôi đã viết thư cho nhau đều đặn khi tình hình ổn định hơn. Tôi chắc trú quán mới của cô ở phía Nam, gần London. Ở đó, mấy tháng sau khi chạy trốn, cô sinh một con trai, đặt tên là Linton. Và ngay từ đầu, cô cho biết đó là một đứa bé quật quẹo hay hờn.

Ông Heathcliff một hôm gặp tôi trong làng, hỏi cô ở đâu. Tôi không chịu nói. Y bảo cái đó không quan trọng, có điều cô phải coi chừng chớ có đến với anh trai, cô không được ở đây, nếu không chính y sẽ lại bắt cô về. Mặc dầu tôi không thông báo gì hết, y vẫn dò hỏi qua một gia nhân nào đó, khám phá ra cả chỗ ở của cô lẫn việc cô đã có con. Tuy nhiên, y không quấy rầy cô, tôi cho rằng, sở dĩ y bỏ qua như vậy là do ghét cô và cô có thể cảm ơn mối ác cảm đó. Y thường hỏi về đứa bé khi gặp tôi và khi nghe tên nó, y mỉm cười nham hiểm nhận xét:

- Họ muốn tôi ghét cả nó nữa phải không?
- Tôi nghĩ họ không muốn ông biết chút gì về nó, tôi trả lời.
- Nhưng khi tôi cần nó, tôi sẽ có nó, y nói. Họ có thể tin là thế.

May thay, mẹ nó chết trước khi tới cái lúc đó; khoảng mười ba năm sau khi Catherine từ trần, khi Linton mười hai tuổi hoặc hơn chút đỉnh.

Ngay hôm sau cuộc đến thăm bất ngờ của Isabella, tôi không có dịp nào nói cho cậu chủ biết. Cậu tránh trò chuyện và chả có bụng nào để bàn luận chuyện gì. Đến khi tôi khiến được cậu chịu nghe, tôi thấy cậu hài lòng được biết em gái đã bỏ chồng, cái mà cậu căm ghét tới một độ dữ dội hầu như ngược hẳn với bản chất nhu mì của cậu. Mối ác cảm của cậu sâu và nhạy đến nỗi cậu tránh đi đến bất cứ nơi nào cậu có thể gặp hoặc nghe nói đến Heathcliff. Đau buồn, cộng với sự căm ghét đó, biến cậu thành một người ẩn dật hoàn toàn; cậu từ bỏ chức trách quan tòa, thậm chí thôi không đi nhà thờ nữa, tránh vào làng trong mọi dịp và sống một cuộc đời hoàn toàn biệt lập trong đất, vườn của mình, thảng hoặc mới đi dạo một mình trên đồng hoang, tới thăm mộ vợ, phần lớn vào buổi chiều hoặc sáng tinh mơ khi chưa có ai khác tha thẩn tản bộ ngoài trời. Nhưng cậu quá nhân hậu mà không đến nỗi phải chịu hoàn toàn bất hạnh lâu dài. Cậu không cầu cho hồn Catherine năng đến với mình. Thời gian mang lại sự cam chịu và một nỗi buồn dịu ngọt hơn cả niềm vui thông thường. Cậu hồi nhớ mơ với tình yêu nồng nàn, âu yếm và lòng đầy hy vọng thiết tha hướng tới cõi tốt đẹp hơn mà cậu không chút nghi ngờ gì là mơ đã về đó.

Vả lại, cậu vẫn còn niềm an ủi và những tình cảm yêu thương trên cõi trần này. Trong một vài ngày, như tôi đã nói, cậu dường như

không màng tới đứa trẻ còi cọc kể tục người quá cố. Sự lãnh đạm ấy tan nhanh như tuyết tháng tư và trước khi đứa bé tí tẹo bi bô được một tiếng hoặc chập chững được một bước, nó đã chuyển quyền ngự trị trái tim cậu. Nó được đặt tên Catherine, nhưng không bao giờ cậu gọi tên nó trọn vẹn, cũng như trước kia cậu không bao giờ gọi Catherine mẹ bằng tên tắt^[21], có lẽ bởi Heathcliff thường quen gọi như thế. Đứa bé bao giờ cũng được gọi là Cathy, để phân biệt với mẹ nó, mặt khác cũng để gắn liền với mẹ ấy. Và tình thương yêu của cậu nảy sinh từ mối quan hệ đó của nó với mẹ nhiều hơn là do nó là con đẻ của cậu.

Tôi thường hay so sánh cậu với Hindley Earnshaw và bối rối không thể giải thích được thoả đáng tại sao hành vi của họ lại trái ngược với nhau đến thế trong những hoàn cảnh tương tự. Cả hai đều là những người chồng yêu vợ tha thiết và cùng gắn bó với con, có điều tôi không thể hiểu làm sao cả hai lại không cùng chọn một con đường, dù tốt, dù xấu. Nhưng tôi nghĩ trong bụng – Hindley bề ngoài có vẻ cứng rắn hơn, buồn thay, lại tỏ ra kẻ kém cỏi và yếu đuối hơn. Khi con tàu của ông ta bị nạn, thuyền trưởng đã bỏ vị trí; và thủy thủ, đáng lẽ ráng sức cứu tàu thì lại xô nhau náo loạn, gây hỗn loạn khiến con tàu bất hạnh không còn chút hy vọng thoát nạn. Trái lại Linton đã biểu hiện lòng can đảm chân chính của một tâm hồn chính trực và trung thành. Cậu tin tưởng Chúa và Chúa đã mang lại an ủi cho cậu. Một người hy vọng còn người kia tuyệt vọng, mỗi người chọn số phận riêng của mình và, theo đúng công lý, tất phải chịu đựng người nào phận nấy. Nhưng, thưa ông Lockwood, ông chớ cần nghe tôi luận về đạo lý làm gì. Tất cả những điều này rồi ông cũng có thể sẽ nhận định như tôi, chỉ ít ông cũng nghĩ rằng ông sẽ nhận định lấy, chẳng nào cũng vậy thôi.

Cái kết thúc của Earnshaw đúng như người ta có thể dự đoán; nó theo sát cái chết của em gái ông; cách nhau có sáu tháng. Ở Ấp, chúng tôi không hề được nghe kể rành rọt lắm về tình trạng của ông trước khi chết. Tất cả những gì tôi được biết là vào dịp giúp chuẩn bị tang lễ. Người đến báo tin cho chủ tôi là ông Kenneth.

- Này Nelly, ông nói trong khi phóng ngựa vào sân một buổi quá sớm khiến tôi không khỏi hốt hoảng linh cảm ngay một tin chẳng

lành, bây giờ đến lượt chị và tôi để tang đây. Chị có biết lần này ai trong chúng ta ra đi không?

- Ai đấy? Tôi bối rối hỏi.

- Chà, thử đoán thử xem! Ông vừa đáp vừa xuống ngựa và ngoắc dây cương vào một cái móc cạnh cửa. Hãy kéo vạt tạp dề lên đi, tôi dám chắc chị cần làm cái động tác ấy.

- Chắc chắn không phải ông Heathcliff chứ? Tôi kêu lên.

- Dào! Để chị thừa nước mắt khóc hân ta đấy nhỉ? Ông đốc tờ nói. Không, Heathcliff là một gã trai trắng dẻo dai, nom hân hôm nay tươi hơn hớn. Tôi vừa gặp hân xong. Hân nhanh chóng lại da lại thịt từ khi mất người bạn đời.

- Vậy ai, ông Kenneth? Tôi sốt ruột nhắc lại.

- Hindley Earnshaw! Ông bạn cố tri Hindley của chị, ông đáp, và bạn tán gẫu ác khẩu của tôi, mặc dầu thời gian dài vừa rồi anh ta quá bừa bãi, theo ý tôi. Đấy! Tôi đã bảo là chúng ta phải nhỏ nước mắt mà. Nhưng hãy bình tâm. Anh ta chết đúng với tính cách của mình: say tít cung thang. Tội nghiệp anh chàng! Tôi cũng thương tâm lắm. Người ta không thể không thấy nhớ tiếc một người bạn đồng hành cũ; mặc dầu anh ta có những ngón tẻ hại nhất mà con người có thể tưởng tượng được và đã chơi tôi nhiều vố. Hình như anh ta vừa mới hăm bảy thôi, bằng tuổi chị đấy, ai mà nghĩ anh ta với chị sinh cùng một năm?

Tôi thú thật, đòn này đối với tôi nặng hơn cơn bàng hoàng do cái chết của vợ Linton. Những liên tưởng xa xưa cứ lẫn quẩn không rời tâm tưởng tôi. Tôi ngồi xuống chỗ cổng và khóc như mất một người cùng máu mủ, đề nghị ông Kenneth bảo một gia nhân khác đưa vào chỗ cậu chủ. Tôi không thể không suy ngẫm về câu hỏi. "Không biết ông ta có được chết nhẹ nhàng không?" Muốn làm gì thì làm, ý nghĩ đó vẫn quấy rầy tôi, nó dai dẳng khó chịu đến nỗi tôi phải quyết định xin phép sang Đồi Gió Hú, giúp một tay vào làm tròn bốn phận cuối cùng với người quá cố. Cậu Linton hết sức ngần ngại không muốn cho đi, nhưng tôi biện hộ hùng hồn cho hoàn cảnh không bạn bè, không người thân của Hindley; và tôi nói ông chủ cũ đồng thời là anh em sữa của tôi cũng có quyền được tôi phục vụ không kém gì bản thân cậu. Ngoài ra, tôi nhắc cậu nhớ rằng thằng nhỏ Hareton là cháu ruột cậu và vì không còn họ hàng nào gần hơn, cậu phải sắm

vai người giám hộ nó; cậu nên và có nhiệm vụ phải điều tra xem tài sản để lại như thế nào, kiểm tra các cổ phần của ông anh vợ nữa. Nay cậu chưa có điều kiện lo liệu những vấn đề đấy, nhưng cậu bảo tôi nói luật sư của cậu và cuối cùng cho phép tôi đi. Luật sư của cậu cũng lại là của Earnshaw. Tôi vào làng và đề nghị ông ta cùng đi với tôi. Ông ta lắc đầu và khuyên không nên dây với Heathcliff, cả quyết là nếu để lộ sự thật, Hareton sẽ rơi vào tình trạng chẳng khác gì một thằng ăn mày.

- Bố nó chết trong nợ nần, ông nói, tất cả tài sản bị cầm cố và lối thoát duy nhất cho kẻ thừa kế tự nhiên là tạo cho nó một cơ hội kêu gọi chút quan tâm nào đó trong trái tim người chủ nợ để ông ta có thể sẵn sàng khoan dung với nó!

Tới Đồi, tôi giải thích rằng tôi đến lo liệu cho mọi sự tiến hành tươm tất. Joseph, coi bộ khá buồn, tỏ ý hài lòng thấy tôi có mặt. Ông Heathcliff thì bảo chẳng cần đến tôi, nhưng tôi có thể ở lại và thu xếp cho việc an táng, nếu tôi muốn.

- Đúng ra, y nhận xét, thì hài cái anh chàng điên dại này đem chôn ở ngã tư đường, chẳng cần nghi lễ gì hết^[22]. Chiều hôm qua, tôi tình cờ rời anh ta mười phút, và trong khoảng đó, anh ta then chặt hai cửa chính không cho tôi vào nhà rồi cố tình uống rượu suốt đêm cho đến chết. Sáng nay chúng tôi phá cửa vào vì nghe thấy anh ta ngáy như ngựa. Và đấy, anh ta nằm lên trên ghế tử, có lột da cũng không đánh thức nổi. Tôi cho tìm Kenneth. Ông ta đến, nhưng không kịp, cái con vật ấy đã thành xác thối rồi; chết đứ đừ lạnh cứng, cho nên chị phải thừa nhận rằng chẳng cần phải um xùm gì về anh ta nữa, vô ích.

Lão đầy tớ già xác nhận những lời ấy, nhưng làu bàu:

- Tui *dững* muốn chính ông í đi tìm bác sĩ còn hơn! Giá tui chăm *lom* cho cậu *trủ* thì còn tốt hơn ông í *nhều* và khi tui đi khỏi thì cậu đâu đã chết, chưa một *ni neo* nào!

Tôi nhất mực đòi hỏi tang lễ phải tử tế. Heathcliff bảo trong việc này tôi cũng có thể làm theo ý mình, có điều y muốn tôi nhớ rằng tiền chi cho toàn bộ công chuyện này từ trong túi y mà ra. Y giữ một thái độ rần rỏi, thản nhiên, chứng tỏ không vui mà cũng chẳng buồn; có chăng, nó chỉ biểu hiện sự thỏa mãn của một trái tim sắt

đá khi thấy một công việc khó khăn được thực hiện thành công. Thực vậy, có lúc tôi đã nhận thấy một cái gì như hủ hê đặc chí trong diện mạo của y đúng khi người ta khiêng áo quan ra khỏi nhà. Y đã giả dối sắm vai một người chịu tang. Trước khi cùng Hareton đi theo linh cữu, y nhắc thẳng bé bất hạnh lên bàn, lăm răm với vẻ khoái trá kỳ lạ: “Nào, chú bé xinh xắn, bây giờ mày là của tao! Để rồi xem cái cây này có cong queo giống như cây nọ không, khi vẫn một ngọn gió ấy vùn xoăn nó!” Thằng bé hồn nhiên nghe thấy thế lại thích, nó nghịch những chòm tóc mai dài của Heathcliff và vuốt má y. Nhưng tôi đoán được ý nghĩa những câu nói ấy và gay gắt nhận xét: “Thằng bé này phải về bên Ấp với tôi, ông ạ. Nó hoàn toàn không thuộc về ông, trên đời này không có gì ít dính dáng đến ông hơn nó”.

- Ông Linton nói vậy à? Y hỏi.

- Tất nhiên cậu ấy đã ra lệnh cho tôi mang nó về, tôi đáp.

- Được, gã côn đồ nói, bây giờ chúng ta chưa tranh cãi vấn đề này vội, nhưng tôi có ý muốn tập dượt nuôi một đứa bé, vậy hãy báo cho chủ chị là nếu hẳn ta định lấy nó về, thì tôi phải thay thế bằng thằng nhỏ của tôi vậy. Tôi không cam kết sẽ không tranh chấp Hareton, nhưng tôi chắc chắn sẽ mang được đứa kia về. Nhớ nói với hẳn thế.

Lời nói bóng gió ấy đủ trối tay tôi. Khi về nhà, tôi nhắc lại đại ý như vậy, và Edgar Linton, từ đầu vốn đã ít quan tâm đến vấn đề ấy, không nói đến chuyện can thiệp nữa. Tôi không thể biết rằng giá cậu muốn, thì cậu đã có thể đạt được bất kỳ kết quả nào.

Người khách trọ giờ đây đã thành chủ nhân của Đồi Gió Hú. Y nắm quyền sở hữu và chứng minh với viên đại tọng – ông này lại chứng minh với cậu Linton rằng Earnshaw đã cầm cố đến từng thước đất của mình lấy tiền thoả mãn cái máu mê cờ bạc, còn y, Heathcliff là chủ nợ. Thành thử Hareton, đáng lẽ bây giờ là bậc phong lưu mã thượng số một trong vùng lại bị dồn vào thế hoàn toàn phụ thuộc kẻ thù cố cựu của cha mình, sống trong nhà của chính mình như một tên đầy tớ không công, hoàn toàn không thể tự khôi phục quyền lợi, vì chẳng có ai là thân thích bạn bè, lại không hề biết rằng mình bị thiệt hại đủ đường.

Mười hai năm tiếp theo thời kỳ ảm đạm này, bà Dean kể tiếp, là những năm sung sướng nhất đời tôi. Những lo phiền lớn nhất của tôi trong thời gian đó chỉ do những cơn ốm vặt mà cô bé của chúng tôi phải nếm mùi như tất cả trẻ con khác, giàu hay nghèo. Còn thì, sau sáu tháng đầu, nó lớn mau như một cây thông rụng lá, và biết đi, biết nói theo cách riêng, trước khi cây thạch nam nở hoa lần thứ hai trên mồ mợ Linton. Nó là thứ gì dễ thương nhất từng đem ánh sáng vào cảnh nhà tiêu điều. Một gương mặt đẹp thật là đẹp, với cặp mắt đen láy của dòng họ Linton. Tinh thần hăng hái nhưng không thô bạo, với một trái tim nhạy cảm và sôi nổi đến mức thái quá trong yêu thương. Cái khả năng gắn bó mãnh liệt ấy khiến tôi nhớ đến mẹ nó. Tuy nhiên nó không giống mợ ấy, vì nó có thể dịu dàng, thùy mị như con chim câu, và có một giọng êm ái, một vẻ đằm chiêu, giận không bao giờ đến mức khùng, yêu không sôi sục mà sâu lắng và âu yếm. Nhưng dù sao cũng phải công nhận rằng nó có những khuyết điểm làm gợn những thiên bẩm tốt. Một là có xu hướng hỗn xược, thứ nữa, cái thói khăng khăng chỉ biết ý mình mà những đứa trẻ được nuông chiều, dù tốt nết hay trái tính, trước sau cũng đều mắc. Nếu một đứa trẻ làm nó phật ý, thì bao giờ cũng là "Em sẽ mách ba!" Và nếu cậu chủ không đồng tình với nó, dù chẳng một ai nhìn, nó sẽ làm như đó là một chuyện đau đớn tan nát lòng. Tôi tin rằng cậu không bao giờ nói nặng nó lấy một lời. Cậu hoàn toàn đảm nhiệm lấy việc dạy dỗ nó và lấy đó làm một thú vui. May thay, sự tò mò và sáng dạ khiến nó thành một môn sinh giỏi. Nó học nhanh và say mê, bỏ công cậu dạy bảo.

Cho đến tuổi mười ba, nó chưa từng đi một mình quá phạm vi thảo viên lần nào. Năm thì mười họa, cậu Linton dắt nó cùng đi ra ngoài nhà độ một dặm gì đó nhưng cậu không giao nó cho ai khác. Gimmerton là một cái tên trừu tượng đối với tai nó. Nhà thờ là công trình xây dựng duy nhất nó từng lại gần hoặc bước vào, không kể

ngôi nhà của chính nó. Đồi Gió Hú và ông Heathcliff không tồn tại đối với nó. Nó là cô tiểu thư cấm cung hoàn toàn và có vẻ hoàn toàn hài lòng. Thực ra, đôi khi từ cửa sổ buồng trẻ nhìn ra toàn cảnh đồng quê, nó thường nhận xét:

- U Ellen, bao giờ em mới đi được lên đỉnh những quả đồi kia? Không biết cái gì nằm ở mé bên kia nhỉ. Có phải là biển không?

- Không, cô Cathy ạ, tôi trả lời, lại vẫn là đồi, y như những đồi này.

Một lần nó hỏi: "Thế những cái tảng đá óng vàng kia khi mình đứng bên dưới nó thì nó như thế nào?"

Sườn dốc hiểm trở của dãy núi đá Penistone đặc biệt lôi cuốn sự chú ý của nó, nhất là khi mặt trời xế tà rơi lấp lánh vào đó, vào những đỉnh cao nhất trong khi tất cả những quang cảnh bao la trên dưới nằm trong bóng tối. Tôi giải thích rằng chúng chỉ là những khối đá trần trụi mà ở các kẽ giới lăm cũng chỉ đủ đất để nuôi sống một cái cây còi cọc.

- Thế tại sao nó lại sáng lâu thế sau khi ở đây đã là chiều tối? Nó nói tiếp.

- Bởi vì ở đây cao hơn chỗ chúng ta nhiều, tôi nói. Cô không trèo lên được đâu, cao lắm và dốc lắm. Mùa đông ở đây bao giờ cũng đóng băng sớm hơn ở chỗ chúng ta. Và đến tận mùa hè u vẫn còn thấy tuyết ở dưới cái chỗ trũng đen đen kia, ở mạn Đông Bắc ấy!

- Ờ, ra u đã lên đấy rồi cơ đấy! Nó vui thích reo lên. Vậy, khi nào lớn em cũng có thể lên được. Ba đã đến đây chưa, u Ellen?

- Cô ạ, tôi vội vã trả lời, ba sẽ bảo cô rằng chỗ ấy chả bõ công đến thăm. Những dải đồng hoang, nơi cô đi dạo chơi với ba, còn thú hơn nhiều. Và thảo viên Thrushcross là chỗ đẹp nhất trên thế giới.

"Nhưng mình biết thảo viên rồi, còn chỗ kia thì chưa". Nó thì thầm một mình. "Và nếu mình được đứng ở cái đỉnh cao nhất ki

a mà nhìn ra xung quanh thì sướng biết mấy – đến lúc nào đó, con ngựa con Minny của mình sẽ đưa mình tới đấy”.

Có lần một hầu gái kể chuyện Động tiên khiến cô bé say sưa muốn thực hiện dự định ấy. Nó kéo nhèo cậu Linton về chuyện đó và cậu hứa bao giờ nó lớn, cậu sẽ cho đi. Nhưng cô tiểu thư Catherine của chúng ta tính tuổi mình bằng tháng và câu hỏi thường trực trên miệng nó là: “Bây giờ con đã đủ lớn để đi đến dãy núi đá Penistone chưa?” Đường dẫn đến đó uốn khúc sát Đồi Gió Hú! Edgar không bụng dạ nào muốn qua đấy, cho nên nó nhận được câu trả lời cũng thường trực như vậy: “Chưa, con yêu quý ạ – chưa đâu”.

Tôi đã nói cô Isabella sống được độ mười hai năm sau khi bỏ chồng. Những người trong gia đình cô vốn thể chất yếu đuối, cô và cậu Edgar đều không có cái sức khỏe phây phây mà ông thường gặp ở vùng này. Lần ốm cuối cùng của cô thế nào tôi không nhớ đích xác, tôi đoán hai anh em đều chết cùng một bệnh, một dạng sốt mới đầu phát chậm nhưng không chữa được, về cuối thì nhanh chóng tiêu huỷ sức sống. Cô viết thư báo cho anh trai biết cô ốm đã bốn tháng, giờ đây có lẽ sắp đến lúc lâm chung và khẩn cầu cậu đến, nếu có thể, vì cô có nhiều chuyện phải thu xếp, cô muốn vĩnh biệt cậu và giao bé Linton cho an toàn vào tay cậu. Cô hy vọng Linton có thể ở với cậu như nó đã ở với cô. Cha nó – cô tin chắc vậy – không may mắn muốn nhận cái gánh nặng nuôi dưỡng hoặc giáo dục nó. Cậu chủ tôi không chút lưỡng lự, lập tức làm theo yêu cầu của cô. Bình thường vốn ngại rời khỏi nhà là thế, mà giờ cậu bay tới, đáp lời kêu gọi này, giao Catherine dưới sự coi sóc cẩn mật đặc biệt của tôi trong khi cậu vắng nhà, dặn đi dặn lại không được cho nó tha thân ra ngoài thảo viên dù là với sự hộ tống của tôi. Cậu không tính đến chuyện nó lên đi một mình.

Cậu đi vắng ba tuần. Một hai ngày đầu, cô bé được giao cho tôi quản ngời ở một góc trong thư viện, buồn xui không thiết đọc sách cũng chẳng muốn chơi. Trong tình trạng tinh tại ấy, nó không gây phiền nhiễu gì mấy cho tôi, nhưng tiếp sau đó là một giai đoạn buồn chán bứt rứt, nôn nóng và vì quá bận và quá tuổi để chạy tới chạy lui bày trò giải trí, tôi bèn nghĩ ra một cách cho nó tự tiêu khiển: cho nó “du lịch” quanh đất đai vườn tược trong Ấp – lúc đi bộ, lúc cưỡi

một con ngựa con – sau đó kiên nhẫn ngồi nghe tất cả chuyện phiêu lưu thực sự và tưởng tượng của nó khi nó quay về.

Hè đang độ rực rỡ và Cathy đắm say cái thú dạo chơi tha thẩn một mình đến nỗi nó thường tìm cách ở ngoài nhà từ lúc điểm tâm cho đến bữa trà^[23], rồi chiều tối kể lại những chuyện hoang đường của nó. Tôi không sợ nó vượt biên vì các cổng thường khoá, và ngay cả nếu có mở toang, tôi nghĩ nó cũng chẳng dám mạo hiểm ra ngoài một mình, Thật không may, lòng tin của tôi tỏ ra đã đặt không đúng chỗ. Một buổi sáng, vào lúc tám giờ, Catherine đến chỗ tôi nói rằng, hôm nay nó là một lái buôn Ả Rập sắp cùng đoàn lữ hành của mình vượt sa mạc và bảo tôi phải cung cấp thật nhiều dự trữ lương thực cho nó cùng lũ súc vật, một ngựa và ba lạc đà tượng trưng bằng một con chó săn lớn và một đôi chó săn chỉ điểm. Tôi tập trung một lô bánh kẹo vào làn đeo ở một bên yên ngựa. Nó nháy phốc lên, tươi vui như một nàng tiên, đầu đội chiếc mũ rộng vành với tấm mạng bằng sa để che nắng tháng bảy và thúc ngựa đi nước kiệu với một nhịp cười hoan hỉ, giễu lời dặn dò cẩn trọng của tôi khuyên nó chớ có phóng nước đại và nhớ về sớm. Cô bé nghịch ngợm đi biển mãi đến bữa trà vẫn chưa thấy xuất hiện. Một thành viên của đoàn du hành, con chó săn lớn, vốn là một chú khuyển già, ưa tiện nghi thoải mái, quay về trước, nhưng còn Cathy, con ngựa con cũng như hai con chó chỉ điểm thì chẳng thấy ở ngả nào. Tôi phái người đi kiểm khắp đường này, nẻo nọ và cuối cùng thân hành đi lang thang tìm nó. Có một người lao công đang sửa hàng rào quanh một đồn điền ven Ấp. Tôi hỏi anh ta có trông thấy cô tiểu thư của chúng tôi đâu không.

- Tôi có thấy cô ấy hồi sáng, anh ta trả lời. Cô ấy nhờ tôi bẻ cho một cành phỉ làm roi, rồi quất ngựa nhảy vọt qua hàng rào đằng kia, ở chỗ thấp nhất, và phóng đi mất biển.

Ông có thể đoán tôi lo sợ như thế nào khi nghe cái tin ý. Tôi nghĩ ngay là chắc nó tìm đường đến dãy núi đá Penistone, “cô bé sẽ ra sao đây”, tôi thốt lên, chui qua một lỗ hồng ở hàng rào mà người kia đang chữa, và tốc thẳng ra đường cái. Tôi đi miết như dốc sức để thắng cuộc, hết dặm này đến dặm kia, cho đến một khúc ngoặt từ đó có thể thấy trại Đồi. Nhưng ngó gần ngó xa, tôi vẫn chẳng thấy

Catherine đâu. Dãy núi đá nằm quá bên kia cơ ngơi của ông Heathcliff độ một dặm rưỡi, có nghĩa là cách Ấp bốn dặm, cho nên tôi bắt đầu sợ là đêm xuống trước khi tôi tới được đó. “Ngộ nhỡ nó trượt chân khi trèo lên núi thì sao?” Tôi nghĩ thầm, “và chết hoặc gãy xương thì sao?” Nỗi lo âu khắc khoải của tôi thật là đau đớn; và khi hồi hải đi qua ngôi nhà trại, vừa mới nhận ra Charlie, con chó chỉ điểm hằng hái nhất, nằm dưới một khung cửa sổ, đầu sưng to và một bên tai rớm máu, tôi đã khoan khoái nhẹ hẫng người. Tôi mở cánh cửa xép và chạy đến đập cửa lớn rầm rầm. Một người đàn bà tôi quen, trước ở Gimmerton, ra mở – chị ta đã đến muộn ở đây từ sau khi ông Earnshaw mất.

- A, chị ta nói, chị đến kiểm cô tiểu thư nhà chị đấy hử! Đừng sợ. Nó đang ở đây, không sao cả – Ừ cũng may không phải ông chủ về.

- Vậy ra ông ta không có nhà phải không? Tôi hồn hển, gần như đứt hơi vì đi nhanh và hoảng sợ.

- Phải, phải, chị ta đáp, cả ông ta lẫn Joseph đều đi vắng và tôi chắc trong một giờ nữa họ vẫn chưa về đâu. Chị vào nghỉ một tí đã.

Tôi bước vào và trông thấy con cừu lạc của tôi ngồi ở lò sưởi đu đưa trong một cái ghế nhỏ trước kia vốn là của mẹ nó hồi còn nhỏ. Mũ nó treo ở tường và nó có vẻ hoàn toàn thoải mái, vừa cười vừa tán chuyện hết sức phấn khởi với Hareton, giờ đây đã là một chàng trai mười tám tuổi to lớn, khỏe mạnh, cu cậu đang trố mắt nhìn cô bé, đầy tò mò và kinh ngạc. Cu cậu chả hiểu mô tê gì mấy về chuỗi nhận xét và câu hỏi liến láu không ngừng tuôn ra từ miệng Catherine.

- Cô giỏi nhỉ! Tôi kêu lên, giấu nỗi vui mừng dưới một vẻ mặt giận dữ. Đây là lần cuối tôi để cô cười ngửa đi chơi cho đến khi bà cô về. Tôi sẽ không cho cô bước qua ngưỡng cửa lần nữa đâu, hử đấy, hử đấy!

- A, u Ellen! Nó vui vẻ kêu lên, nhảy chồm dậy và chạy đến bên tôi. Em sẽ có một câu chuyện rất hay để kể đêm nay – thế là u đi tìm em. U đã đến đây bao giờ chưa?

- Đội cái mũ này vào và về nhà ngay, tôi nói. Tôi sợ hết hồn vì cô đấy, cô Cathy ạ. Cô đã làm điều cực kỳ bậy. Đừng phụng phịu và khóc làm gì, vô ích; làm thế cũng chả bù lại được cái công tôi khổ sở

chạy khắp vùng tìm cô. Nghĩ mà xấu hổ, cậu Linton đã giao phó cho tôi giữ cô ở trong nhà và cô lên đi mất như thế. Chúng tôi cô là một con cáo ranh ma; chả ai tin được cô nữa.

- Em đã làm cái gì? Bị mắng chận tức thời, nó nức nở. Ba có dặn em gì đâu, ba sẽ chả mắng em, u Ellen – ba chả bao giờ cáu gắt như u!

- Lại đây, lại đây! Tôi nhắc lại. Để u thắt nơ cho. Nào, ta đừng hậm hực nữa. Ôi, xấu hổ! Mười ba tuổi rồi mà như con nít thế.

Tôi kêu lên vậy là bởi tay nó hất cái mũ ra khỏi đầu và lùi về phía lò sưởi ngoài tầm tay tôi.

- Không, chị người hầu nói, đừng nghiêm khắc với cô bé, chị Dean. Chúng tôi đã giữ cô lại đấy. Nhẽ ra cô đã cưỡi ngựa về rồi, sợ chị lo mà. Hareton đã tình nguyện đưa cô đi và tôi nghĩ chú ấy nên làm thế vì đường qua các đồi rất khó đi.

Hareton, trong lúc chúng tôi trao đổi, đứng đút tay vào túi lúng túng chả biết nói sao, tuy xem vẻ không khoái gì sự đột nhập của tôi.

- Tôi còn phải đợi bao lâu nữa? Tôi nói tiếp, bất chấp sự can thiệp của chị họ. Mười phút nữa là trời tối rồi. Con ngựa con đâu, cô Cathy? Và con Phụng Hoàng đâu? Nếu cô không nhanh lên, tôi sẽ để cô ở lại, tùy cô đấy.

- Con ngựa con ở trong sân, cô đáp, và Phụng Hoàng thì nhốt trong kia. Nó bị cắn – cả Charlie cũng thế. Em đã sắp sửa kể hết cho u nghe, nhưng u cứ cáu gắt, không đáng được nghe.

Tôi nhặt chiếc mũ lên, tiến đến để đội cho nó nhưng thấy những người trong nhà đứng về phe mình, nó bèn nhảy tung tăng quanh phòng, và khi thấy tôi đuổi, nó chạy như con chuột nhắt trèo qua, luồn xuống dưới lẩn sau các đồ đạc, làm cho tôi rượt theo đâm ra lỗ bịch. Hareton và chị người hầu cười rộ và nó hoà theo càng trở nên xấc xược hơn, cho đến khi tôi bức quá kêu lên:

- Được cô Cathy, nếu cô biết nhà này của ai, cô sẽ mừng khi thoát ra khỏi.

- Đây là nhà của cha anh phải không? Nó quay lại Hareton hỏi.

- Không, gã đáp, mắt nhìn xuống và đỏ mặt ngượng ngùng. Gã không thể đương nổi một cái nhìn đăm đăm từ mắt cô bé, mặc dù nó hệt như mắt gã.

- Vậy là nhà ai – của chủ anh? Cathy hỏi.

Gã càng đỏ mặt dữ hơn nhưng với một tình cảm khác, lăm rằm một câu rửa và quay đi.

- Ai là chủ của anh ấy? Cô gái nhiều sự quay sang tôi hỏi tiếp. Anh ấy đã nói “nhà chúng tôi” và “người nhà chúng tôi” mà. Em tưởng anh ấy là con trai ông chủ nhà. Và anh ấy không hề thừa “cô” với em; nếu anh ấy là người ở thì phải thừa chứ, đúng không?

Những lời lẽ trẻ con ấy khiến mặt Hareton sa sầm xuống như một đám mây đông. Tôi lặng lẽ lay kẻ chắt vắn và cuối cùng trang bị xong cho nó lên đường.

- Nào đem ngựa cho tôi, nó nói với người bà con lạ mặt như với một gã giữ ngựa ở bên Ấp vậy. Và anh có thể đi cùng với tôi. Tôi muốn thấy người săn quỉ xuất hiện ở chỗ nào trong đầm và nghe kể về những *tiên lữ*, như anh gọi. Nhưng mà nhanh lên chứ. Sao thế? Đã bảo đem ngựa đến cho tôi cơ mà.

- Bao giờ mày chết băm chết vằm tao mới là đầy tớ cho mày. Gã trai trẻ gầm gừ.

- Bao giờ tôi sao? Catherine ngạc nhiên hỏi.

- Chết băm chết vằm – đồ phù thủy láo xược! Gã đáp.

- Đấy, cô Cathy! Cô thấy cô đã đánh bạn đánh bầu hay hóm thế đấy, tôi xen vào. Thật là những tiếng đẹp để để dùng với một tiểu thư! Xin cô đừng có cãi vã với nó nữa. Lại đây, chúng mình tự đi tìm con Minny và về thôi!

- Nhưng u Ellen, nó kêu lên, nhìn trân trân sững sờ kinh ngạc, làm sao anh ta dám nói với em như thế? Chẳng đúng là anh ta phải làm như em bảo hay sao? Anh là đồ hư, tôi sẽ mách ba anh vì anh nói những gì – Nào, nào!

Hareton như không thềm đếm xỉa đến lời dọa ấy; cho nên nước mắt cô bé trào ra, phẫn uất. “Mang con ngựa con lại, nó kêu lên, quay lại phía chị hầu gái, và thả ngay con chó của tôi ra!”

- Nói năng cho dịu dàng nào cô, chị ta đáp, lịch sự một tí có mất gì. Tuy cậu Hareton đây không phải là con trai ông chủ nhưng lại là anh họ cô đấy, còn tôi, thì không phải là được mượn để hầu hạ cô.

- Anh ta là anh họ tôi! Cathy kêu lên với một tiếng cười mỉa.

- Phải, đúng thế, người vừa chỉnh nó trả lời.

- Ôi, u Ellen! Đừng để họ nói những điều như thế, nó nói tiếp, phiền lòng cao độ. Ba đang đi London đón em họ của em về, em họ em là con nhà quý phái. Đây mà là..., nó dừng lại và khóc òa, chỉ riêng ý nghĩ là có họ hàng với một gã quê mùa như vậy cũng đủ khiến nó choáng người.

- Im, im! Tôi thì thạo. Người ta có thể có nhiều anh em họ thuộc đủ mọi loại, cô Cathy ạ, nhưng không vì thế mà xấu đi nào. Có điều là nếu họ khó chịu và không tốt thì ta không cần phải bận bịu với họ làm gì.

- Anh ta không phải... anh ta không phải là anh họ em, u Ellen! Nó nói tiếp, càng nghĩ càng rầu lòng thêm và gieo người vào cánh tay tôi để trốn tránh ý nghĩ ấy.

Tôi rất bức nó và chị người làm về nỗi đã lộ chuyện cho nhau. Tôi chắc chắn là tin bé Linton sắp được đón về do Catherine nói ra, sẽ được kể lại với ông Heathcliff, và mặt khác tôi cũng không kém phần tin chắc rằng ý đầu tiên của Catherine khi cha nó về, ắt đòi giải thích rõ lời khẳng định của chị kia về người bà con thô lỗ của nó. Hareton bình tĩnh lại sau cơn phẫn nộ vì bị xem như tên đầy tớ, có vẻ xúc động trước nỗi khổ tâm của cô bé và để vổ về nó, sau khi đi kiểm con ngựa con dắt vòng ra trước cửa, nó thả trong cũi ra một chú cún con xinh đẹp, chân vòng kiềng, thuộc giống chó sục, vừa giúi vào tay nó vừa dõ dín đi, vì gã chẳng có ác ý gì. Ngừng khóc, nó đưa mắt nhìn khắp người gã, vẻ kinh sợ và ghê tởm, rồi lại òa lên lần nữa.

Tôi phải cố nén mới khỏi mỉm cười trước thái độ ác cảm ấy đối với anh chàng tội nghiệp, một gã thanh niên thân hình cân đối như lực sĩ, nét mặt dễ coi, vạm vỡ khỏe mạnh, nhưng ăn vận lam lũ cho hợp với những công việc hằng ngày là lao động ở trại và lang thang trong đồng hoang lùng thỏ cùng các thú săn khác. Tuy nhiên, tôi nghĩ có thể phát hiện ra, ở diện mạo gã một thần thái có nhiều ưu điểm hơn so với người cha. Nói cho đúng đây là những hạt giống tốt do bị bỏ mặc nên chìm lấp giữa đám cỏ dại quá rậm rạp, khiến chúng không phát triển được, nhưng dù sao cũng là dấu hiệu hiển nhiên của một chất đất phì nhiêu khả dĩ mang lại những vụ mùa sum suê nếu gặp những hoàn cảnh khác thuận lợi. Tôi chắc rằng Heathcliff đã không ngược đãi gã về mặt thể xác do bản chất bạo

dạn, không biết sợ của gã không khuyến khích lối áp bức ấy. Gã không may mắn có cái tính nhút nhát, dễ xúc cảm, mà theo quan điểm của Heathcliff thường đem lại cái thú vị hào hứng cho việc ngược đãi. Ông ta có vẻ đã dồn sự độc ác của mình vào việc biến gã thành một kẻ cục súc; gã không bao giờ được học đọc, học viết, không bao giờ bị mắng vì bất kỳ thói xấu nào miễn là nó không làm rầy người bảo trợ gã, không bao giờ được dẫn dắt một bước nhỏ nào tiến tới đức hạnh hoặc được một lời răn dạy nào chống lại tật xấu. Và theo những điều tôi được nghe kể lại, Joseph cũng góp phần lớn vào việc làm hỏng gã bằng một sự thiên vị hẹp hòi, nó thúc đẩy lão tăng bốc và nuông chiều gã hồi còn bé, vì gã là trưởng của một dòng họ lâu đời. Nếu như trước kia, lão thường có thói quen kết tội Catherine Earnshaw và Heathcliff dạo bé đã giở những thói mà lão gọi là “dững cung cách khả ố”, làm cụ chủ mất hết kiên nhẫn, dồn cụ đến chỗ phải tìm an ủi trong chén rượu, thì giờ đây cũng vậy, lão đổ toàn bộ trách nhiệm về những khuyết điểm của Hareton lên vai kẻ tiềm đoạt tài sản của gã. Thấy thằng bé chửi thề hay có những hành vi đáng tội, lão cũng chẳng thiết uồn nắn. Dường như Joseph hài lòng thấy gã phát triển đến mức tệ hại nhất. Lão thừa nhận rằng thằng bé đã hỏng, rằng linh hồn nó đã bị bỏ mặc trong đọa đày, nhưng rồi lão lại nghĩ là chính Heathcliff phải chịu trách nhiệm. Bàn tay y huỷ hoại đời Hareton sẽ phải trả nợ máu và ý nghĩ đó mang lại an ủi rất lớn cho lão. Joseph truyền cho Hareton một lòng tự hào vì tên tuổi gia đình và dòng họ mình. Lão những muốn – nếu lão đủ cả gan – nuôi dưỡng căm thù giữa gã với tay chủ nhân hiện tại của trại Đồi, song nỗi khiếp sợ của lão đối với tay chủ này đã thành một thứ mê tín dị đoan, lão đành giới hạn về y ở mức làu bàu những lời nói cạnh và đe dọa trừng phạt. Tôi không dám nhận là mình biết sâu sắc về lối sống thông thường ở trại Đồi hồi ấy – đây tôi chỉ kể theo những lời đồn đại, vì tôi ít được thấy tận mắt. Dân làng cả quyết rằng ông Heathcliff rất keo kiệt và là một điền chủ khắc nghiệt, tàn nhẫn đối với tá điền, nhưng ngôi nhà, ở bên trong đã lấy lại được cái vẻ xưa, cái vẻ tiện nghi nhờ bàn tay tề gia nội trợ của phụ nữ và không còn thấy diễn ra những cảnh náo loạn như cơm bữa, vào thời kỳ Hindley nữa. Nhưng chủ nhân quá u ám, chẳng muốn bạn bầu với ai dù tốt hay xấu và đến nay ông ta vẫn thế.

Tuy nhiên, điều đó tiến triển không khớp với câu chuyện của tôi. Cô Cathy khước từ sự giảng hoà bằng con chó sục và đòi hai con Charlie và Phượng Hoàng của mình. Chúng tập tễnh đến, đầu rũ xuống và chúng tôi lên đường về nhà, tất cả đều buồn thiu. Tôi không sao gọi được cô tiểu thư của tôi kể cho biết cô đã qua ngày hôm đó như thế nào, trừ phi một điều: như tôi dự đoán mục tiêu hành hương của cô là dãy núi đá Penistone. Cô tới cổng trại Đồi vô sự, đúng lúc Hareton tình cờ đi ra, theo sau là mấy con chó. Bọn này tấn công đoàn tùy tùng của cô. Hai bên ẩu đả dữ dội trước khi những chủ nhân tách được chúng ra khỏi nhau – việc đó thành ra một mào đầu giới thiệu. Catherine nói cho Hareton biết mình là ai, định đi đâu và đề nghị gã chỉ đường hộ, cuối cùng gã được gã đi theo. Gã mở toang những bí mật của Động Tiên cùng nhiều chỗ kỳ lạ khác nữa. Nhưng đang còn giận tôi, cô không thèm chiều cố tả cho tôi nghe những thứ lý thú cô đã thấy. Tuy nhiên tôi có thể suy ra rằng người hướng đạo của Cathy đã được quý mến rất mực cho đến lúc cô xúc phạm tình cảm của gã bằng cách nói với gã như với đầy tớ, và quản gia của Heathcliff xúc phạm cô bằng cách gọi gã là anh họ cô. Rồi cái ngôn ngữ cục súc gã dùng với cô cứ day dứt trong lòng. Cô, vốn xưa nay chỉ những là “yêu”, là “cưng”, là “hoàng hậu”, “thiên thần” đối với tất cả mọi người bên Ấp, mà nay lại bị một kẻ xa lạ lăng mạ thô bạo đến thế! Cô không thể hiểu nổi và tôi phải vất vả lắm mới khiến được cô hứa sẽ không than thở với ba cô. Tôi giải thích là ba cô ghét tất cả nhà bên trại Đồi như thế nào và nếu biết cô tới đó, ba sẽ buồn như thế nào. Nhưng tôi nhấn mạnh nhất một điều là nếu cô để lộ chuyện tôi sao nhãng không triệt để làm theo lệnh của ba, có lẽ ba sẽ nổi giận ghê gớm đến mức đuổi tôi đi cũng nên và Cathy không chịu nổi cái triển vọng ấy. Nó cam kết không nói và đã giữ lời hứa, vì tôi. Nói cho cùng, nó vẫn là một cô bé ngoan ngoãn, đáng yêu.

Một bức thư viễn đên báo ngày về của chủ tôi, Isabella đã chết và cậu viết dặn tôi cho con gái cậu để tang và thu xếp một phòng cùng các tiện nghi khác cho đứa cháu nhỏ. Catherine mừng quýnh lên với ý nghĩa sắp được đón bố về và ấp ủ những tiên đoán lạc quan nhất về những ưu điểm vô số của cậu em họ đích thực. Buổi chiều của ngày trở về xiết bao mong đợi đã đến. Từ sáng sớm, nó bận bịu thu dọn ngăn nắp tư trang lặt vặt của mình. Và giờ đây, vận chiếc áo dài đen mới – tội nghiệp con bé, cái chết của cô nó chẳng gây cho nó nỗi buồn thương cụ thể nào – nó không ngừng kéo nẻo bắt tôi cùng đi với nó qua khu đất ra đón họ.

- Linton kém em đúng sáu tháng, Catherine líu la líu lô trong khi chúng tôi thông thả dạo bước trên lớp rêu dày nhấp nhô như sóng, dưới bóng những hàng cây. Có em ấy làm bạn chơi đùa thật là thú vị biết mấy. Cô Isabella đã gửi cho ba một lọn tóc rất đẹp của em ấy, sáng hơn tóc em – hoe hơn và cũng đẹp y như em. Em giữ nó cẩn thận trong một cái hộp thủy tinh nhỏ, và em thường nghĩ nếu được gặp chủ nó thì thích biết bao. Ôi, em sung sướng quá – và ba nữa, ba thân yêu! Này, u Ellen, ta chạy đi! Chạy nào.

Nó chạy và quay trở lại, rồi lại chạy nhiều lần trước khi những bước chân đầm đìa của tôi tới cổng. Thế rồi nó ngồi xuống trên bờ cỏ cạnh đường và cố gắng kiên nhẫn đợi, nhưng không được, nó không tài nào yên chỗ được lấy một phút.

- Sao mà hai bác cháu lâu thế! Nó kêu lên. A em thấy có bụi thóc trên đường cái – chắc xe đang đến. Không phải! Bao giờ hai bác cháu mới tới đây? Ta có thể ra quá chút nữa không – nửa dặm, u Ellen, chỉ nửa dặm thôi mà? U ừ đi. Đến lùm cây dương ở chỗ ngoặt kia kìa!

Tôi kiên quyết từ chối. Cuối cùng, nỗi thấp thỏm của nó chấm dứt, cỗ xe du hành lọc cọc hiện ra. Tiểu thư Cathy reo lên và vươn tay ra khi vừa thấy mặt bố ở cửa xe. Cậu chủ bước xuống, cũng gần hăm hờ như nó. Hồi lâu, hai cha con chỉ còn biết có nhau, không kịp nghĩ đến ai khác nữa. Trong khi cha con hôn hít vuốt ve nhau, tôi

nghe mắt vào xe tìm Linton. Nó ngủ ở trong một góc, trùm một cái áo lót lông thú ấm áp như giữa mùa đông. Một chú bé xanh xao, mảnh dẻ như con gái, có thể tưởng lầm là em trai cậu chủ tôi vì rất giống, nhưng trong bộ dạng có một vẻ cau có bệnh hoạn không bao giờ thấy ở Edgar. Cậu trông thấy tôi ngó vào, và sau khi bắt tay tôi, cậu bảo đóng cửa xe lại, để yên cho nó ngủ, vì cuộc hành trình làm cho nó mệt. Cathy những muốn liếc qua một cái, nhưng ba nó bảo đi thôi. Và hai cha con cùng ngược lên thảo viên, trong khi tôi hối hả chạy về trước báo cho gia nhân chuẩn bị.

- Nay, con yêu quý, cậu Linton nói với con gái khi dừng bước trước thềm mặt tiền, em họ con không được khỏe hoặc vui tươi như con đâu. Nên nhớ là em vừa bị mất mẹ, mới rất gần đây thôi. Do đó, đừng chờ đợi là em chạy nhảy, chơi đùa với con ngay. Và đừng có hỏi chuyện nhiều làm em mệt – chí ít cũng hãy để cho em yên tối nay, được không?

- Vâng, vâng, thưa ba, Catherine trả lời, nhưng con muốn trông thấy em mà em chẳng ngó ra một lần nào.

Xe dừng lại và thằng bé thức giấc, được bác nó nhắc xuống đất.

- Đây là Cathy, chị họ cháu, Linton ạ, cậu vừa nói vừa để hai bàn tay nhỏ nhắn của chúng đặt vào nhau. Cathy đã mền ngay cháu rồi đó. Và nhớ đêm nay đừng có khóc, làm chị buồn. Bây giờ, hãy cố vui lên. Chuyến đi đã kết thúc và cháu chỉ có việc nghỉ ngơi, vui chơi thoải mái theo ý thích của mình.

- Vậy thì cho cháu cứ ngủ thôi, thằng bé đáp, rút lại tránh chào đón của Catherine và đưa tay lên chùi những giọt nước lã chã bắt đầu ứa ra.

- Lại đây, lại đây, cháu bé ngoan nào, tôi thì thạo, dẫn nó vào nhà. Chú làm cô ấy cũng khóc nốt bây giờ – nhìn xem cô ấy thương chú biết mấy kìa!

Tôi không biết có phải vì thương nó không, nhưng cô chị cũng lộ vẻ buồn thiu như nó và quay lại chỗ cha mình. Cả ba vào nhà và lên phòng đọc sách, nơi bữa trà đã dọn sẵn. Tôi bỏ mũ, cởi áo măng-tô cho Linton, xếp nó ngồi vào một cái ghế bên bàn, nhưng vừa ngồi xuống, nó lại khóc liền. Cậu chủ tôi hỏi có chuyện gì.

- Cháu không ngồi được trên ghế cứng, thằng bé nức nở.

- Cháu ra chỗ xô-pha vậy, rồi u Ellen sẽ mang trà lại cho cháu, ông bác nhắn nài trả lời.

Tôi tin chắc rằng trong cuộc hành trình, thằng bé ốm đau, vò quấy dưới sự bảo trợ của cậu đã là một thử thách lớn đối với cậu.

Linton chậm chạp lê bước đến, nằm xuống. Cathy mang một chiếc ghế đầu thấp và tách trà của mình lại bên nó. Mới đầu, cô ngồi im nhưng không được lâu. Cô đã quyết định biến cậu bé em họ thành một của cưng như ý mình và cô bắt đầu vuốt những búp tóc loăn xoăn của nó, hôn má nó, cho nó uống trà bằng đĩa của mình như một đứa hài nhi. Điều đó khiến Linton thích thú vì nó cũng chả hơn thế là mấy. Nó lau khô mắt và nhoẻn một nụ cười yếu ớt.

- Ờ, nó sẽ quen ngay thôi, cậu chủ nói với tôi sau khi theo dõi hai đứa một phút, ổn thôi, Ellen ạ, nếu ta có thể giữ nó ở đây được. Có một đứa trẻ cùng lứa tuổi làm bạn, chả mấy chốc nó sẽ phần chấn tinh thần và rồi chịu khó rèn luyện thân thể, nó sẽ khoẻ khoắn lên.

“Chao, nếu ta có thể giữ nó đây”, tôi băng khuâng nghĩ thầm và những dự cảm đau đớn ập tới, bảo tôi rằng hy vọng đó thật mong manh. “Rồi thì”, tôi tự hỏi, “thằng bé ốm yếu này sẽ sống ra sao ở Đồi Gió Hú. Một bên là cha nó, bên kia là Hareton, nó sẽ có những bạn chơi và người dạy dỗ hay hơn làm sao!” Những nghi ngại của chúng tôi liền được khẳng định dứt khoát – thậm chí còn sớm hơn dự đoán của tôi nữa kia. Tôi vừa mới đưa bọn trẻ lên gác, sau bữa trà, và cho Linton ngủ – nó cứ bám riết tôi cho đến lúc thiếp đi – xuống nhà và đang đứng cạnh bàn trong hành lang, thấp một cây nến để đặt trong phòng ngủ của cậu Edgar, thì một hầu gái từ nhà bếp bước ra, bảo cho tôi biết lão Joseph, người nhà ông Heathcliff đang ở ngoài cửa và muốn vào thưa chuyện với cậu chủ.

- Để tôi hỏi xem lão muốn gì trước đã, tôi nói, rất xao xuyến. Giờ này đến quấy rầy người ta thì thật vô lý, lại đúng lúc người ta vừa đi xa về. Tôi nghĩ cậu chủ không thể gặp lão đâu.

Joseph đã tiến qua bếp khi tôi thốt ra những lời đó và lúc này lão hiện ra trong hành lang. Lão diện bộ đồ chủ nhật với bộ mặt ra vẻ cực kỳ mộ đạo và hết sức cău kỉnh. Một tay cầm mũ, tay kia cầm ba-toong, lão bắt đầu chúi giày lên thảm.

- Chào Joseph, tôi lạnh lùng nói. Có việc gì mà đêm hôm lão còn tới đây?

- Tui phải *lói chuẩn* mấy ông *trủ Nilton* cơ, lão đáp, phẩy tay khinh khinh với tôi.

- Cậu Linton đi về phòng ngủ rồi. Tôi dám chắc cậu không nghe lão đâu, trừ phi có chuyện gì đặc biệt, tôi nói tiếp. Tốt hơn lão ngồi xuống đây, nói luôn đi để tôi nhả lại cho.

- *Bồong* ông *trủ* đâu? Lão nói tiếp, nhìn suốt lượt dây cửa đóng.

Tôi thấy lão kiên quyết không chịu để tôi làm trung gian cho nên bụng rất miễn cưỡng, tôi đi tới phòng đọc sách và báo có vị khách không hợp thời ấy, đồng thời khuyên cậu nên kiêu đến hôm sau. Cậu Linton không kịp uỷ cho tôi làm thế vì Joseph theo sát gót tôi đã sẵn vào phòng, đứng sững bên kia bàn, chống hai nắm tay vào đầu ba-toong và cất giọng nói to tướng như dè trước sự phản đối.

- Heathcliff sai tui sang kiểm con *rai* ông í và biểu tui không được về không.

Edgar Linton lặng đi một phút; một vẻ buồn tột độ phủ lên mặt cậu. Riêng tình cảnh thẳng bé đã đủ khiến cậu thương xót, nhưng, nhớ đến những hy vọng, lo sợ và cầu mong khắc khoải của Isabella cho con trai, cùng những lời cô uỷ thác nó cho cậu trông nom, cậu lại càng đau đớn xót xa trước triển vọng phải giao trả nó và moi óc xem có cách nào tránh được điều đó. Không nảy ra được kế nào, bởi chỉ cần tỏ ra thiết tha muốn giữ nó lại là đủ khiến kẻ yêu sách làm già thêm. Chẳng còn cách nào khác ngoài việc cam chịu nộp nó. Dù sao, cậu cũng sẽ không đánh thức nó dậy, làm nó mất giấc ngủ.

- Hãy bảo ông Heathcliff, cậu bình tĩnh đáp, là ngày mai, con trai ông ta nhất định sẽ đến Đồi Gió Hú. Nó đang ngủ và quá mệt, không đi nổi quãng đường ấy ngay bây giờ. Lão cũng có thể nói với ông ta rằng mẹ của Linton muốn nó ở lại dưới sự giám hộ của tôi; hiện nay, sức khỏe của nó rất đáng ngại.

- *Khôông!* Joseph nói, dận ba-toong xuống sàn đánh cộp một cái và lấy vẻ hách dịch. *Khôông!* Cái đó *khôông* nghĩa *ní* gì hết. Heathcliff chả coi mẹ *ló* mấy cả ông ra quái gì sắt, cơ mà ông í nhất định đòi con *rai* và tui phải mang *ló* về ngay *bi* giờ, ông biết đấy.

- Đêm nay, lão không mang nó đi được! Linton trả lời dứt khoát. Đi xuống dưới nhà ngay và thuật lại với chủ lão những gì tôi đã nói. Ellen dẫn lão xuống. Đi...

Rồi, đỡ một cánh tay lão già đang cơn phẫn nộ, cậu đẩy lão ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

- Được *nắm*! Joseph vừa la vừa chậm chạp bước đi, ngày mai đích thân ông í *nại*, để xem ông có *rám* đẩy ông í không *lào*!

Để tránh cái nguy cơ lời đe dọa ấy được thực hiện, sáng sớm hôm sau cậu Linton giao cho tôi lấy con ngựa con của Catherine đưa thẳng bé sang nhà cha nó. Cậu dặn: “Vì từ nay chúng ta sẽ không có ảnh hưởng gì, dù xấu dù tốt, đối với số phận nó, nên không được nói cho con gái tôi biết là nó đi đâu. Từ nay về sau hai đứa không thể quan hệ với nhau, – nên tốt nhất là cứ giữ sao cho Cathy khỏi biết nó gần đây, kéo cô bé lại sục sạo. Và háo hức muốn sang thăm trại Đồi. U chỉ bảo Cathy rằng bố của Linton đột nhiên cho người đến tìm nó, thành thử nó phải từ giã chúng ta”.

Bé Linton bị đánh thức dậy khỏi giường từ năm giờ sáng nên hết sức không bằng lòng và ngạc nhiên được báo rằng phải chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình, nhưng chúng tôi cố xoa dịu bằng cách nói là nó sẽ đến ở một thời gian với cha nó, ông Heathcliff, ông đang rất sốt ruột không muốn trì hoãn niềm vui hội ngộ đến lúc nó hồi sức sau chuyến đi vừa qua.

- Ba em! Nó kêu lên, bối rối lạ lùng. Má chả bao giờ nói là em có ba cả. Ba ở đâu? Em thích ở với bác cơ!

- Ba ở cách Ấp một quãng, tôi đáp, ngay bên kia những quả đồi này thôi, không xa lắm, khi nào chú hào hứng thì có thể đi bộ sang đây. Và chú nên lấy làm vui mừng được về nhà gặp ba. Chú phải cố yêu ba, như ba đã yêu má, rồi thì ba sẽ yêu chú.

- Nhưng tại sao trước kia em không bao giờ nghe nói đến ba? Linton hỏi. Tại sao má không sống chung với ba như những người khác?

- Ba có công việc phải ở lại miền Bắc này, tôi đáp. Còn má, vì tình hình sức khỏe, phải ở miền Nam.

- Thế tại sao má không nói gì với em về ba? Thằng bé vẫn dai dẳng hỏi. Má thường hay nói chuyện về bác, dạy cho em biết yêu bác từ lâu rồi. Em làm cách nào để yêu được ba? Em có biết ông ấy đâu.

- Ờ, tất cả trẻ con đều yêu cha mẹ, tôi nói. Có lẽ má nghĩ là nếu nhắc luôn đến ba với chú thì chú sẽ thêm muốn ở bên ba. Ta đi mau

lên nào. Cưỡi ngựa đi chơi sớm vào một buổi sáng đẹp trời như thế này tốt hơn ngủ thêm một giờ nhiều.

- Cô ấy có đi với chúng ta không, nó hỏi, cái cô bé em gặp hôm qua ấy?

- Bây giờ thì chưa, tôi đáp.

- Thế bác?

- Không. Tôi sẽ đưa chú đến đấy, tôi nói.

Linton lại gieo mình xuống gối, mơ màng.

- Không có bác, em chả đi đâu, cuối cùng nó khóc. Em không biết các người định đưa em đi đâu.

Tôi cố giảng giải cho nó hiểu rằng con không muốn gặp cha là hư, tuy vậy nó vẫn khẳng định không chịu mặc quần áo và tôi phải cầu viện đến cậu chủ tôi để dỗ nó ra khỏi giường. Cuối cùng, thằng bé tội nghiệp được đưa đi với nhiều lời cam đoan hão rằng thời gian nó vắng mặt sẽ ngắn thôi, rằng cậu Edgar và Catherine sẽ đến thăm nó cùng một số lời hứa hẹn khác cũng vu vơ như thế do tôi bịa ra và chốc chốc lại nhắc lại trên suốt dọc đường. Không khí trong lành đượm mùi thạch nam, ánh mặt trời rực rỡ và nước kiệu nhỏ êm ru của con Minny, sau một hồi, đã làm khuây nỗi buồn nản của nó. Nó bắt đầu hỏi về ngôi nhà mới của nó cùng những người ở đó với vẻ quan tâm hơn, sôi nổi hơn.

- Đồi Gió Hú có thích bằng ấp Thrushcross không? Nó hỏi trong khi quay lại lần cuối nhìn con thung, từ đó một lớp sương mù nhẹ bốc lên, tạo thành một đám mây xốp ở rìa bầu trời xanh thẫm.

- Nó không um tùm cây cối bằng, tôi đáp, không to rộng bằng nhưng ở đó chú có thể nhìn ra phong cảnh xung quanh rất đẹp và không khí tốt cho sức khỏe của chú hơn – mát và khô hơn. Có thể mới đầu chú sẽ cho ngôi nhà là cũ kỹ, tối tăm, tuy đó là một dinh cơ khang trang thứ nhì trong cả vùng đấy. Và chú sẽ có những cuộc dạo chơi rất thú vị trên đồng hoang. Hareton Earnshaw – đấy là một người anh em họ khác của cô Cathy và cách nào đó cũng là của chú – sẽ chỉ cho chú tất cả những chỗ tuyệt diệu nhất. Khi đẹp trời chú có thể mang sách đến một con thung xanh ngời đọc. Thỉnh thoảng bác Linton có thể đến thăm chú và cùng nhau đi dạo – bác vẫn ra dạo chơi trên các ngọn đồi luôn mà.

- Thế ba em nom như thế nào? Nó hỏi. Có trẻ đẹp như bác không?

- Cũng trẻ như thế, tôi nói, nhưng tóc và mắt đen, coi bộ nghiêm nghị hơn, với lại ba cao hơn và to hơn hẳn. Thoạt đầu, có thể chú sẽ thấy là ba không dịu dàng, ân cần như bác, bởi vì đó không phải là tính cách của ba – tuy nhiên, nên chú ý, hãy thẳng thắn và thân ái với ba và cố nhiên ba sẽ yêu chú hơn bất kỳ ông chú, ông bác nào vì chú là con đẻ của ba.

- Tóc đen, mắt đen, Linton trầm ngâm. Em không tưởng tượng được ra. Vậy em không giống ba, phải không?

- Không giống lắm, tôi đáp, bụng lại nghĩ: “Chả giống một tí nào” trong khi đưa mắt nuôi tiếc nhìn kỹ nước da trắng cùng thân hình thon mảnh của chú bé bạn đường và đôi mắt to uể oải – đôi mắt mẹ nó, khác cái là không còn vết tích gì của cái tinh thần lấp lánh trong mắt Isabella, trừ đôi lúc một sự giận dữ bệnh hoạn nào đó làm chúng ánh lên trong thoáng chốc.

- Thật kỳ lạ, chẳng bao giờ thấy ba đến thăm má con em! Nó lẩm bẩm. Ba đã thấy em bao giờ chưa? Nếu rồi thì chắc lúc ấy em còn bé tí tẹo. Em chả nhớ tí gì về ba cả!

- Chà, chú Linton, tôi nói, ba trăm dặm là một quãng đường xa và mười năm xét về độ dài đối với một người lớn rất khác đối với chú. Có thể là ông Heathcliff cứ dự định đi, hết mùa hè này sang mùa hè khác, nhưng không lần nào tìm được cơ hội thuận tiện và bây giờ thành ra quá muộn. Đừng có quấy rầy ba bằng những câu hỏi về chuyện ấy, hỏi thế chỉ khiến ba rối trí vô ích.

Thằng bé hoàn toàn bận bịu với những suy nghĩ riêng trong chặng đường còn lại, cho đến khi chúng tôi đứng lại trước cổng vườn nhà trại. Tôi cố theo dõi để nắm bắt những ấn tượng biểu lộ trên nét mặt nó. Nó quan sát mặt tiền chạm trổ cùng những cửa sổ mắt cáo có mái che thấp, những bụi lý gai xiên xẹo và những cây linh sam cong queo với vẻ chăm chú trang trọng, rồi lắc đầu. Trong thâm tâm, nó hoàn toàn không ưng bề ngoài của nơi ở mới, nhưng nó có ý thức kìm lại chưa vội phán nản – có thể bên trong có gì bù lại chẳng. Trước khi nó xuống ngựa, tôi đến mở cửa. Lúc đó là sáu giờ rưỡi, gia đình vừa ăn điểm tâm xong, chị hầu đang thu dọn và lau bàn. Joseph đứng bên cạnh ghế của chủ lão, nói chuyện gì về

một con ngựa què và Hareton đang chuẩn bị ra đồng dỡ cỏ phơi khô.

- Chào Nelly! Heathcliff nói khi ông ta trông thấy tôi. Tôi đã sợ phải thân hành kiểm vật sở hữu của mình đấy. Chị đã mang nó tới phải chăng? Ta hãy xem có thể làm gì được với nó nào.

Ông ta đứng dậy và sai căng bước ra cửa. Hareton, Joseph đi theo, miệng há hốc vì tò mò. Chú bé Linton tội nghiệp đưa mắt sợ sệt nhìn mặt ba người.

- Ông *trủ* ạ, Joseph nói, sau khi xem xét một cách nghiêm trang, *dứt* định ông í đã đánh *cháo* của ông rồi và đây là đứa con gái của ông í.

Sau khi chăm chăm nhìn con trai mình đến mức nó phát sốt phát rét lên vì ngượng ngập, Heathcliff cất tiếng cười mỉa mai.

- Lay Chúa! Đẹp biết bao! Thằng bé mới duyên dáng, đáng yêu làm sao! Ông ta thốt lên. Phải chăng họ đã nuôi nó bằng ốc sên và sữa chua, Nelly? Ôi, quý bắt hồn tôi đi, nhưng quả là tệ hơn tôi chờ đợi – và tôi đâu có hy vọng gì nhiều, điều đó quý cũng biết!

Tôi bảo đứa bé run rẩy và ngõ ngàng xuống ngựa, vào nhà. Nó không hiểu thấu ý nghĩa những câu nói của cha nó, hoặc không biết đó có nhằm vào nó không – thật vậy, nó chưa dám chắc con người xa lạ dữ tợn, nhạo báng ấy là cha nó. Nó bám chặt lấy tôi, mỗi lúc một hoang mang hơn. Và khi ông Heathcliff ngồi xuống, bảo nó “lại đây” thì nó giấu mặt vào vai tôi và khóc.

- Chậc, chậc! Heathcliff nói, vươn tay ra và thô bạo kéo nó vào giữa hai đầu gối mình rồi nâng cằm hất đầu nó lên. Đừng làm cái trò vớ vẩn ấy! Chúng tao không làm mày đau đâu, Linton ạ – có phải mày tên là thế không? Mày đúng là con của mẹ mày từ đầu đến chân! Đây là phần của tao ở nơi mày, hờ cái con gà con kêu nheo nheo này?

Ông ta bỏ mũ của thằng bé ra và vuốt ngược những món tóc dày vàng hoe, nắn những cánh tay mảnh dẻ, những ngón tay nhỏ nhắn của nó. Trong quá trình xem xét đó, Linton ngừng khóc và ngược đôi mắt xanh, to lên thẩm tra người thẩm tra nó.

- Mày có biết ta không? Heathcliff hỏi, sau khi đã nắm chắc tất cả chân tay nó đều lẻo khoẻo, yếu đuối.

- Không, Linton nói, mắt nhìn đờ ra vì sợ.

- Chắc mày đã nghe nói về ta?

- Không, nó lại trả lời vậy.

- Không! Xấu hổ thay cho mẹ mày, không bao giờ đánh thức ở mày lòng kính trọng của kẻ làm con đối với tao! Vậy tao nói cho biết, mày là con trai tao và mẹ mày là một con mụ hiểm độc nên mới để mày không biết mày có người cha như thế nào. Này, đừng có nhăn nhó và đỏ mặt lên! Tuy nhiên, biết được máu mày không đến nổi trắng, kể cũng là một cái gì rồi. Hãy ngoan ngoãn, rồi tao sẽ lo liệu cho. Nelly, nếu chị mệt thì hãy ngồi xuống, nếu không thì về đi. Tôi chắc chị sẽ thuật lại những điều chị nghe và trông thấy với cái con số không ở bên Ấp. Còn cái của này sẽ chưa chịu yên bề chừng nào chị còn nấn ná ở bên nó.

- Được, tôi đáp, tôi hy vọng ông sẽ tử tế với thằng bé, ông Heathcliff ạ, kẻo ông sẽ không giữ được nó lâu đâu. Và nó là tất cả những gì thân thích ông có trên cõi đời mệnh mông này, mà ông sẽ được biết – hãy nhớ lấy.

- Tôi sẽ rất tử tế với nó, chị không cần phải sợ, ông ta vừa nói vừa cười. Có điều là không ai khác cần phải tử tế với nó. Tôi tha thiết muốn độc chiếm lòng yêu mến của nó. Và, để bắt đầu sự tử tế của tôi, Joseph, hãy đem cho thằng bé chút gì điểm tâm nào. Hareton, đồ quỷ sứ ngu đần, đi làm việc của mày đi. Phải, Nelly ạ – ông ta nói thêm khi họ đi khỏi – con trai tôi là chủ nhân tương lai của nơi chị ở bây giờ và tôi ắt không muốn nó chết trước khi trước khi tôi nắm chắc mình sẽ là người thừa kế của nó. Hơn nữa, nó thuộc về tôi, và tôi cần đặc thằng thấy kẻ nổi dối của tôi trở thành lãnh chúa chính thức trên cơ ngơi của họ. Con tôi thuê con cái họ cày đất ruộng của cha chúng lấy công. Đó là suy tính duy nhất có thể khiến tôi chịu đựng thằng nhãi khốn kiếp này. Tôi khinh nó vì bản thân nó, và căm ghét nó vì những hồi ức nó làm sống lại! Song sự suy tính kia là đủ. Nó ở với tôi cũng an toàn và sẽ được chăm nom cẩn thận như chủ chị chăm nom con đẻ của hẳn. Tôi có một căn buồng trên gác cho nó, bày biện đẹp ra trò. Tôi còn thuê gia sư, ở cách đây hai mươi dặm, mỗi tuần đến ba lần dạy những gì nó thích học. Tôi đã ra lệnh cho Hareton phải tuân theo nó. Và thực tế tôi đã thu xếp mọi thứ nhằm bảo toàn con người thượng lưu, quý phái trong nó vượt trên đám người xung quanh nó. Tuy nhiên tôi

quả có tiếc là nó chẳng mấy xứng đáng với công lao khó nhọc của tôi. Nếu tôi có cầu ước một ân phước nào trên đời, thì đó là thấy nó ra dáng một cái gì đáng tự hào, và tôi thất vọng cay đắng về cái thằng khốn kiếp mặt sữa khóc tí tí này!

Trong khi ông ta đang nói thì Joseph trở lại, mang âu cháo sữa đặt trước mặt Linton. Thằng bé loay hoay quanh cái máng hồ lớn với một cái nhìn đầy ác cảm và cả quyết là nó không thể nào ăn được. Tôi thấy lão đầy tớ già cũng chia sẻ phần lớn sự khinh bỉ của chủ đối với thằng bé, tuy bắt buộc phải kìm giữ tình cảm đó trong lòng, vì Heathcliff nói thẳng cho các tay chân biết là phải trân trọng nó.

- *Không* ăn được? Lão nhắc lại, nhìn dỗi vào mặt Linton và hạ giọng xuống thành một tiếng thì thào vì sợ người khác nghe thấy. *Dưng* mà cậu Hareton chả bao giờ ăn cái gì khác, cả khi cậu í còn bé. Mà tui gắp cái gì trước đã *nà* đủ tốt cho cậu í chắc cũng phải đủ tốt cho cậu chứ!

- Em không ăn đâu! Linton sẵn giọng trả lời. Cất nó đi.

Joseph bất bình vùng vằng vớ lấy khay thức ăn, đem lại chỗ chúng tôi.

- Có gì thiu thối trong các món ăn *lầy* không? Lão hỏi, dí cái khay vào dưới mũi Heathcliff.

- Có gì làm cho nó thiu được? Ông ta nói.

- Dào! Joseph đáp. Cậu công tử của ông biểu *không* ăn được. *Dưng* mà tui gắp cũng phải. Mẹ *ló* dạo xưa cũng *y dư* thế – bọn tui *hồ dư* quá *bữn* thiu không gieo được thứ *núa* mì *nằm* bánh cho mợ í.

- Đừng có nhắc đến mẹ nó với ta, chủ lão cáo kình nói. Lấy cho nó cái gì nó ăn được, có thể thôi. Nó thường ăn gì, Nelly?

Tôi gợi ý là sữa đun sôi hoặc trà, và chị quản gia được lệnh chuẩn bị món ấy. Thế, tôi nghĩ, lòng vị kỷ của cha nó có thể góp phần làm cho nó được đầy đủ. Ông ta thấy rõ thể chất yếu đuối của nó và sự cần thiết phải đối đãi nó kha khá. Tôi sẽ an ủi cậu Edgar bằng cách cho biết tính khí Heathcliff đã chuyển hướng như thế nào. Không còn lý do gì để nấn ná lâu hơn, tôi lên ra ngoài trong khi Linton đang rụt rè khước từ sự lân la làm quen của một con chó béc-giê. Nhưng nó rất cảnh giác, không bị đánh lừa. Tôi vừa đóng

cửa lại đã nghe thấy tiếng khóc cùng những lời tru tréo lặp đi lặp lại một cách điên cuồng.

- Đừng bỏ em! Em không ở đây đâu! Em không ở đây đâu!

Rồi then cửa được nhấc lên và hạ xuống, họ không chịu để nó ra. Tôi nhảy lên mình con Minny và thúc đi nước kiệu. Và như vậy chấm dứt vai trò giám hộ ngăn ngừa của tôi.

Cúng tôi hôm ấy khổ sở với bé Cathy. Cô thức dậy rất vui vẻ háo hức muốn đến với cậu em họ ngay, và cái tin nó đi rồi khiến cô la khóc dữ dội, đến nỗi chính Edgar phải dỗ bằng cách khẳng định rằng nó sẽ sớm trở lại. Tuy nhiên, cậu phải nói thêm “nếu ba đưa được em về” và điều đó thì chẳng có hy vọng gì. Lời hứa đó không làm yên được cô bé là mấy, nhưng thời gian vẫn hiệu nghiệm hơn. Tuy thi thoảng cô bé vẫn hỏi bố bao giờ Linton trở lại. Song những nét dáng của nó đã trở nên mờ nhạt trong trí nhớ của cô đến mức không nhận ra được, thậm chí trước cả khi có dịp gặp lại.

Những lần tình cờ gặp chị quản gia bên Đồi Gió Hú khi có việc phải đến Gimmerton, tôi thường hỏi thăm cậu con ông chủ ra sao, vì nó sống cũng tách biệt gần như Catherine và không bao giờ thấy mặt nó. Qua lời chị ta, tôi được biết nó vẫn yếu sức và ở với nó thật mệt. Chị ta bảo ông Heathcliff có vẻ càng ngày càng ghét nó, tuy có cố gắng che giấu. Ông ác cảm với cả thanh âm giọng nói nó và không chịu nổi nó ngồi cùng buồng với mình mấy phút liền. Chả mấy khi hai cha con nói chuyện gì nhiều với nhau. Linton học bài và qua các buổi tối trong một phòng nhỏ được gọi là tiểu sảnh, hoặc nằm trên giường suốt ngày; vì nó thường xuyên bị ho, cảm lạnh, đau cái này, cái kia, đủ kiểu.

- Mà tôi chả bao giờ thấy kẻ nào nhát gan hoặc lo lắng cho bản thân đến thế, chị ta nói thêm. Nó sẽ cắn nướn suốt nếu tôi để cửa sổ mở hơi khuya một tí. Ôi! Chết người đấy! Một hơi gió thoảng ban đêm! Và giữa mùa hè nó cũng phải sưởi. Tầu thuốc lá của Joseph thì là hơi độc. Rồi thì bao giờ nó cũng phải có bánh, kẹo, và lúc nào cũng sữa, sữa muôn thuở – chẳng thềm may mắn chú ý đến bọn tôi bị hạn chế đồ ăn thức uống, phải bóp mồm bóp miệng như thế nào trong mùa đông. Nó ngồi chễm chệ đấy, choàng kín trong áo lót lông, trên chiếc ghế cạnh lò sưởi với chút bánh mì nướng và nước nóng, hoặc một thứ đồ ăn lỏng nào khác đặt trên ngăn cạnh bếp cho nóng để húp xì xụp. Nếu Hareton có thương hại đến làm vui cho

nó – Hareton mặc dầu thô kệch, nhưng bản tính không xấu thì thế nào rồi cũng lại bỏ nhau, một đằng thì chửi thề, đằng kia thì khóc. Tôi tin rằng ông chủ rất khoái được thấy Earnshaw giã cho nó một trận như tử nếu như nó không phải là con trai ông và tôi dám chắc ông sẽ điên tiết tổng cổ nó ra khỏi nhà, nếu ông biết một phần những cung cách nó tự nâng niu chăm chút như thế nào. Nhưng bởi vậy ông không để mắc vào vòng cám dỗ, ông không bao giờ bước vào tiểu sảnh và nếu Linton giữ những cung cách ấy ở nơi nào trong nhà trước mặt ông, ông lập tức đuổi nó lên gác ngay.

Qua lời kể lại ấy, tôi đoán là tình trạng hoàn toàn thiếu sự thông cảm khiến chú bé Heathcliff – con trở nên ích kỷ và khó chịu, ngay cả nếu bẩm sinh nó không thế. Và do đó, mối quan tâm của tôi đối với nó dần suy giảm, mặc dầu tôi vẫn buồn thương cho số phận nó, vẫn ước ao giá nó được để lại với chúng tôi.

Edgar khuyến khích tôi đi lượm tin tức. Cậu nghĩ rất nhiều về nó, là tôi đoán thế, và có thể sẵn sàng liêu một chút để gặp nó. Một lần, cậu bảo tôi hỏi chị quản gia xem nó có vào làng bao giờ không. Chị ta nói chỉ có hai lần nó cưỡi ngựa đi theo cha và cả hai lần ấy nó đều kêu mệt lử đến ba, bốn ngày sau. Nếu tôi nhớ chính xác thì hai năm sau khi Linton đến, chị quản gia ấy thôi không làm ở đấy nữa và một người khác tôi không quen thay thế – chị này hiện vẫn ở đó.

Ở Ấp, thời gian tiếp tục trôi qua êm đềm như trước cho đến khi cô Cathy mười sáu tuổi. Vào dịp sinh nhật cô, chúng tôi không bao giờ tỏ dấu hiệu gì là vui thú, vì đó cũng là ngày giỗ bà chủ quá cố của tôi. Cha cô trước sau như một, đến ngày ấy bao giờ cũng ở trong phòng đọc sách một mình, sớm tối, đi bộ tới tận nghĩa trang Gimmerton và thường nán lại đó đến nửa đêm. Do vậy, Catherine đành phải tự mình bày thú vui chơi. Hôm hai mươi tháng ba năm ấy là một ngày xuân đẹp trời, và khi cho cô lui vào phòng, tiểu thư của tôi xuống nhà, trong y phục đi chơi; cô nói là đã xin đi dạo ở ven đồng hoang cùng với tôi. Ông Linton đã cho phép, nếu chúng tôi chỉ đi một quãng ngắn và trở về trong một giờ.

- Cho nên hãy nhanh lên, u Ellen! Cô kêu lên. Em biết đích xác chỗ em muốn tới, chỗ một bầy gà gô đỏ đã đậu xuống. Em muốn xem chúng đã làm tổ chưa.

- Thế thì chắc phải xa, tôi đáp. Chúng không sinh đẻ ở bìa đồng hoang đâu.

- Không, không xa đâu, cô nói. Em đã đến rất gần cùng với ba mà.

Tôi đội mũ và đi ra, không nghĩ gì thêm về vấn đề đó nữa. Cô nhảy tung tăng trước tôi, quay trở lại bên tôi, rồi lại băng lên như một con chó săn thỏ. Mới đầu, tôi cảm thấy rất vui thích được nghe tiếng chim chiền chiện hót lúc gần lúc xa và tận hưởng ánh mặt trời ấm áp, êm dịu, được ngắm cô bé, vật cưng và niềm vui thú của tôi, với những món tóc vàng lỏa xỏa bay về phía sau, má ửng lên, mịn màng, trong trắng như một đóa hoa hồng dại và cặp mắt rạng rỡ một niềm hân hoan không chút gợn. Cô là một người hạnh phúc, một thiên thần trong những ngày này. Tiếc thay, cô lại không lấy thế làm thỏa mãn.

- Nào, tôi nói, gà gô đỏ của cô đâu, cô Cathy? Đáng lẽ ta phải tới chỗ chúng rồi chứ, đã quá hàng rào thảo viên của Ấp một quãng rất xa.

-Ồ một chút nữa – một chút nữa thôi, u Ellen ạ, cô luôn luôn trả lời như vậy. Trèo lên cái gò này, qua cái bờ nọ, và khi nào u sang tới bên kia thì em đã đánh động cho chúng bay lên rồi.

Nhưng rồi lại tiếp tục phải trèo, phải qua không biết bao nhiêu gò và bờ nữa, đến nỗi cuối cùng tôi bắt đầu thối mệ và bảo cô: “Ta phải dừng lại và quay trở lui thôi”. Tôi thét to với cô vì cô bỏ cách xa tôi một quãng dài; còn cô, hoặc không nghe thấy, hoặc không buồn để ý cứ thẳng băng dẫn tới và tôi buộc phải theo. Cuối cùng, cô lao xuống một khoảng trống lòng chảo mất hút và khi tôi thấy lại cô thì đã tới một điểm gần Đồi Gió Hú hơn nhà mình tới hai dặm. Tôi trông thấy hai người giữ cô lại trong đó tôi dám chắc một người chính là ông Heathcliff.

Cathy bị bắt quả tang đang ăn trộm hoặc chí ít là đang lụng sục các tổ gà gô. Trại Đồi là đất đai của Heathcliff và ông ta đang cự kè ăn trộm.

- Cháu không bắt mà cũng chẳng thấy con nào, cô nói khi tôi ỉ ạch tới chỗ họ, tay xòe ra minh chứng lời khai. Cháu không định bắt chim, nhưng ba bảo trên này nhiều lắm và cháu muốn đến xem trứng nó thôi.

Heathcliff liếc nhìn tôi với một nụ cười hiểm độc, tỏ ra đã biết rõ đương sự, do đó thể hiện luôn ác tâm đối với nó và hỏi “ba” là ai.

- Ông Linton ở ấp Thrushcross, cô trả lời. Cháu chắc ông không biết cháu, nếu không ông đã chả nói với cháu cách ấy.

- Vậy cô cho rằng ba cô được quý trọng lắm sao? Ông ta nói giọng nhạo báng.

- Thế ông là gì? Catherine hỏi, tò mò nhìn kỹ người vừa nói. Người này trước cháu đã gặp. Có phải là con trai ông không?

Cô chỉ Hareton, anh chàng kia lớn hơn hai tuổi, gã chỉ to xác hơn, khỏe hơn, còn vẫn có vẻ vụng về và thô kệch như bao giờ.

- Cô Cathy, tôi ngắt lời, bây giờ chúng ta đã đi chơi đến ba tiếng rồi chứ không phải một nữa. Thực quả chúng ta phải về thôi.

- Không, người này không phải con tôi, Heathcliff đáp, gạt tôi sang bên. Nhưng tôi có một con trai, và trước cô cũng đã gặp nó. Mặc dầu người vú của cô đang vội, tôi nghĩ cả cô lẫn chị ta nên nghỉ một chút thì hơn. Mời cô vòng quanh cái gò thạch nam này, ghé vào nhà tôi. Nghỉ ngơi hết mệt, cô sẽ dẻo chân về tới nhà sớm hơn. Cô sẽ được đón tiếp nồng hậu ở đây.

Tôi nói thầm với Catherine rằng theo tôi, cô không nên nhận lời, điều đó dứt khoát là không được. “Tại sao?” cô hỏi to. “Em chạy mệt rồi và mặt đất thì đầy sương – em không thể ngồi xuống đây được. Ta hãy vào đi, u Ellen. Với lại, ông ấy bảo là em đã gặp con trai ông. Em chắc là ông ấy nhầm, nhưng em đoán ra chỗ ông ấy ở rồi – ở cái nhà trại em đã ghé thăm lúc em từ dãy núi đá Penistone về. Đúng không, thưa ông?”

- Đúng. Thôi nào, Nelly, im đi. Cô ta sẽ rất thích thú được vào thăm chỗ chúng tôi. Hareton, đi lên trước với cô ấy. Chị sẽ cùng đi với tôi, Nelly.

- Không, cô ấy không được đến đó, tôi kêu lên, vùng vẫy gỡ cánh tay bị ông ta nắm chặt. Trong khi đó vệt lên mở hết tốc lực chạy quanh mé gò, cô đã gần đến phiến đá trước cửa nhà trại. Người được chỉ định đi cùng không có ý muốn tháp tùng cô, gã lẩn sang bên vệ đường và biến mất.

- Ông Heathcliff, ông làm thế thật là rất bậy, tôi nói tiếp. Ông chả nhằm ý đồ gì tốt cả, ông biết đấy, cô ấy sẽ gặp Linton ở đấy và ngay khi trở về, cô ấy sẽ kể tông tặc hết, và tôi sẽ gior đầu chịu báng.

- Tôi muốn nó gặp Linton, ông ta đáp. Mấy ngày nay thằng bé nom khá hơn, chả mấy khi nó dễ coi thế. Và chúng ta sẽ mau chóng thuyết phục được con bé giữ bí mật cuộc thăm viếng này. Có gì là hại đâu?

- Cái hại là cha cô bé sẽ ghét tôi nếu ông ấy phát hiện ra chính tôi đã để cô vào nhà ông. Vì tôi tin rằng ông nhằm một ý đồ xấu xa khi khuyến khích cô bé làm thế, tôi đáp.

- Ý đồ của tôi lương thiện hết sức. Tôi sẽ cho chị biết toàn bộ quy mô của nó, y nói. Là hai chị em họ này có thể phải lòng nhau và thành vợ thành chồng. Tôi đang hành động một cách hào hiệp đối với chủ chị: đứa con gái nhỏ của hãn không có triển vọng gì được hưởng gia tài cả, nhưng nếu nó góp sức giúp cho những mong muốn của tôi được thực hiện, nó sẽ lập tức thành kẻ đồng thừa kế với Linton.

- Nếu Linton chết – và sự sống của nó hết sức mong manh, tôi đáp, Catherine sẽ là người thừa kế.

- Không, không phải thế, y nói. Trong di chúc không có điều khoản nào bảo đảm như vậy: tài sản của Linton sẽ về tay tôi, nhưng để tránh tranh chấp tôi muốn hôn phối hai đứa và quyết tâm thực hiện điều đó.

- Còn tôi thì quyết tâm sẽ không bao giờ đưa cô bé lại gần nhà ông một lần nữa, tôi đáp khi tới cổng, nơi cô Cathy đang chờ chúng tôi.

Heathcliff bảo tôi im, và vượt lên trước chúng tôi trên con đường nhỏ, hối hả mở cửa. Tiểu thư của tôi đưa mắt nhìn ông ta nhiều lần, vẻ như không biết đích xác nên nghĩ thế nào về ông, nhưng ông ta mỉm cười khi bắt gặp mắt cô, dịu giọng khi nói với cô, và tôi khá ngu ngốc để tưởng tượng rằng ký ức về mẹ cô có thể làm ông ta nguôi ác ý, không muốn làm hại cô nữa. Linton đang đứng trên sà trước lò sưởi. Cậu bé vừa đi chơi ngoài đồng về vì đầu vẫn đội mũ, và đang gọi Joseph mang giày khô đến cho mình. Cậu còn thiếu mấy tháng mới đầy mười sáu tuổi mà đã cao lớn ra trò. Gương mặt cậu vẫn xinh xắn, mắt và nước da sáng hơn tôi hình dung trong trí nhớ, tuy đó chỉ là nước láng bóng tạm thời nhờ khí trời trong lành và ánh nắng hiền hòa.

- Thế nào, ai đấy? Ông Heathcliff quay sang Cathy hỏi: Cô có biết không?

- Con trai ông? Cô nói sau khi quan sát kỹ cả hai, hết người này đến người kia, với vẻ ngờ vực.

- Phải, phải, ông ta đáp, nhưng có phải đây là lần duy nhất cô trông thấy nó không? Nghĩ xem! Ồ! Cô thật mau quên. Linton, con có nhớ cô chị họ mà con thường ỉ eo đòi được gặp không?

- Sao, Linton! Cathy kêu lên, ngạc nhiên một cách vui sướng khi nghe nhắc cái tên ấy. Phải chăng đây là bé Linton. – Em ấy cao hơn tôi rồi. Em là Linton đấy ư?

Thiếu niên bước tới, tự nhận là thế. Cathy hôn cậu nồng nhiệt, và đôi trẻ nhìn nhau ngạc nhiên trước sự thay đổi do thời gian tạo nên trên vẻ bề ngoài của mỗi người. Catherine đã cao hết tầm, thân hình vừa đầy đặn vừa thon thả, dẻo như thép, cả bộ dạng cô ngồi ngồi sức khoẻ và linh lợi. Vẻ ngoài và cử chỉ của Linton thì rất ẻo lả, hình dạng cậu hết sức mảnh khảnh, nhưng trong cung cách có một nét duyên dáng làm giảm những nhược điểm ấy và khiến cậu không đến nỗi đáng ngán. Sau khi bày tỏ với cậu em hàng loạt dấu hiệu vô vấp yêu thương, cô chị họ đến chỗ ông Heathcliff đang chần chừ bên khung cửa, chia đều sự chú ý của mình cho cả các đối tượng bên trong lẫn cảnh vật bên ngoài, có nghĩa là giả vờ quan sát bên ngoài, nhưng thực sự lưu ý đến bên trong.

- Vậy ra ông là chú cháu! Cô kêu lên, kiểng chân hôn ông ta. Cháu nghĩ là cháu thích chú đấy, tuy thoạt đầu chú có cáu kỉnh. Tại sao chú không cùng Linton sang chơi bên Ấp? Sống cạnh nhau suốt bao năm như thế mà chả bao giờ sang thăm chúng cháu thì thật là kỳ. Vì sao chú lại thế?

- Dạo cháu chưa đẻ, chú vẫn sang chơi luôn, thậm chí quá nhiều là đằng khác, ông ta trả lời. Ấy... ma quỷ! Nếu cháu còn chưa đã miêng thì hôn Linton thôi, hôn chú nó phí đi.

- U Ellen tệ lắm! Catherine kêu lên, sau đó lao tới tấn công tôi bằng những âu yếm tràn trề. U Ellen ác lắm! Định ngăn không cho em vào cơ chứ. Nhưng từ nay về sau, sáng nào em cũng sẽ đi bộ đến đây được không, chú? Và thỉnh thoảng đưa cả ba đến. Chú có vui lòng gặp ba con cháu không?

- Tất nhiên! Ông chú đáp, còn nén một cái nhăn mặt do nỗi ác cảm sâu sắc đối với cả hai vị khách vừa nêu. Nhưng khoan, y nói tiếp, quay sang cô gái, nghĩ đi nghĩ lại thà chú nói thật với cháu còn hơn. Ông Linton có vẻ thành kiến với chú. Hai chúng tôi đã có lần cãi nhau dữ dội đến mức độ man rợ. Và nếu cháu về kể là đến đây, ông ấy sẽ cấm tiệt các cuộc thăm viếng của cháu đấy. Vì vậy, cháu không nên nhắc đến chuyện ấy, trừ phi sau đây cháu không thiết gặp em họ cháu nữa. Cháu có thể đến nếu cháu muốn, nhưng không nên nói ra.

- Tại sao chú với ba cháu lại cãi nhau? Catherine hỏi, tiu nghỉu hết sức.

- Ông ấy cho là chú quá nghèo, không đáng lấy em gái ông, Heathcliff đáp, và khổ tâm vì chú đã lấy được cô. Bị xúc phạm đến tự ái, ông sẽ không bao giờ tha thứ chuyện ấy.

- Thế là sai! Cô gái nói. Lúc nào cháu sẽ bảo ba cháu thế. Nhưng Linton và cháu không dự phần gì vào sự xích mích giữa chú và ba cháu. Vậy cháu sẽ không đến đây, mà em ấy phải sang bên Ấp.

- Xa quá đối với tôi, cậu em họ nhỏ nhẻ nói, đi bộ bốn dặm đường thì tôi chết mất. Không, cô hãy đến đây, tiểu thư Catherine, thỉnh thoảng thôi – không phải tất cả các buổi sáng, mà mỗi tuần một, hai lần.

Người cha ném về phía con trai một cái nhìn khinh bỉ, cay độc.

- Tôi e mình tốn công vô ích thôi, chị Nelly ạ, y lẩm rầm với tôi. Tiểu thư Catherine, như cái thằng ẻo ợt này gọi con nhỏ, sẽ phát hiện ra giá trị của nó và sẽ tung hê nó đi cho quỷ bắt. Chà, giá đó là Hareton! Chị biết không, mỗi ngày có đến hai mươi lượt tôi nghĩ đến Hareton mà thèm, mặc dầu nó đã sa sút đến thế. Giá thằng này là ai khác, có khi tôi đã yêu nó cũng nên. Nhưng tôi nghĩ con nhỏ chắc chắn không thể yêu được nó. Tôi sẽ đẩy nó ra đọ với cái đồ oe con vô tích sự kia, nếu thằng này không hoạt bát lên. Chúng tôi tính nó đậu được đến mười tám tuổi là cùng. Ôi, quỷ bắt cái đồ vô vị ấy đi! Nó miệt mài lau khô chân, không buồn nhìn đến con nhỏ... Linton!

- Dạ, thưa cha, cậu bé đáp.

- Con không có gì quanh đây để dẫn chị họ con đi xem hay sao? Thậm chí một con thỏ hay một cái ổ chồn? Đưa chị con ra vườn rồi hãy thay giày và đưa vào chuồng ngựa xem con ngựa của con.

- Chị có thích ngồi đây hơn không? Linton hỏi Cathy bằng một giọng tỏ ra không muốn đứng dậy nữa.

- Chị cũng chả biết, cô đáp, ném một cái nhìn háo hức ra phía cửa và hiển nhiên là hăm hở muốn hoạt động.

Cậu ta vẫn ngồi và nhích lại gần lò sưởi hơn. Heathcliff đứng dậy và vào bếp, rồi từ đó đi ra sân gọi Hareton. Hareton trả lời và liền đó hai người trở vào. Gã vừa tắm rửa xong, cứ nhìn đôi má hồng lên và mái tóc ẩm nước thì đủ biết.

-Ồ cháu phải hỏi chú mới được, cô Cathy kêu lên, nhớ đến lời khẳng định của chị quản gia dạo trước. Đây có phải là anh họ cháu không?

- Phải, ông ta đáp, cháu ruột của mẹ cháu đấy. Cháu không thích anh ta à?

Nom Catherine thật kỳ quặc.

- Anh ta đẹp trai đấy chứ? Ông ta tiếp tục.

Cô bé bất lịch sự kiễng chân lên và nói thầm một câu vào tai Heathcliff. Ông ta cười. Hareton sầm mặt lại. Tôi nhận thấy gã rất nhạy cảm với những gì gã ngờ là thái độ xem khinh và rõ ràng gã mang máng cảm thấy sự thua kém của mình. Nhưng chủ gã hoặc giám hộ của gã xưa nổi khó chịu ấy bằng cách thốt lên:

- Hareton, cậu là người được ưa nhất trong số chúng ta! Cô ấy bảo cậu là một... gì nhỉ? Ờ một cái gì đó nghe rất khoái cái lỗ tai. Này đây! Cậu dẫn cô ấy đi quanh trại. Nhớ cư xử cho ra người lịch sự đấy! Đừng có dùng những chữ thô tục. Đừng có giương mắt ngó trân trân khi cô tiểu thư không nhìn cậu, và sẵn sàng giấu mặt đi khi cô ấy nhìn lâu. Nói năng phải chậm rãi, tay bỏ ra ngoài túi. Đi đi và hãy ráng hết sức thù tiếp cô ấy cho chu đáo.

Ông ta ra nhìn đôi trẻ đi qua cửa sổ: Earnshaw hoàn toàn ngoảnh mặt khỏi cô bạn. Gã có vẻ đang ngắm cái phong cảnh quen thuộc với sự quan tâm của một khách lạ và của một nghệ sĩ. Catherine ranh mãnh liếc nhìn gã một cái, tỏ vẻ chẳng lấy gì làm ngưỡng mộ lắm. Rồi cô hướng sự chú ý vào việc tìm kiếm những cái cho riêng mình, và vui vẻ bước tung tăng, ngân nga một điệu hát để lấp khoảng trống thiếu lời chuyện trò trao đổi.

- Tôi đã khoá miệng nó, Heathcliff nhận xét, suốt buổi nó sẽ không dám thở ra lấy một tiếng cho mà xem! Nelly, chị có nhớ tôi

hồi bằng tuổi nó – không, nhỏ hơn mấy tuổi chứ. Đạo ấy nom tôi có bao giờ dần dần thể không, hay nói như Joseph, có “khờ khạo” thể không?

- Tệ hơn ấy, tôi đáp, vì ngoài ra còn sưng sía hơn thế.

- Tôi thấy hài lòng về nó, y nói tiếp, phát biểu thành tiếng những suy nghĩ của mình. Nó đã thỏa mãn những mong đợi của tôi. Nếu nó bẩm sinh là một thằng ngu, ắt tôi sẽ không khoái bằng nửa thế này. Nhưng nó không ngu và tôi có thể thông cảm với mọi cảm nghĩ của nó, vì bản thân tôi đã trải hết những cái đó. Chẳng hạn, tôi biết đích xác nỗi đau khổ hiện giờ của nó là gì. Tuy nhiên, đó mới chỉ là khởi đầu của những gì nó sẽ phải chịu đựng. Nó sẽ không bao giờ có thể ngoi lên khỏi cái đáy sâu thô kệch và ngu dốt. Tôi đã khuất phục được nó mau hơn là cái tên bố khốn kiếp của nó xưa kia đã nắm gáy tôi, và dìm nó xuống thấp hơn, vì nó lại tự hào về sự cục súc của mình. Tôi đã dạy nó khinh tất cả những gì trên mức thú vật, coi vậy là ngớ ngẩn và yếu đuối. Chị có cho rằng Hindley sẽ tự hào về con trai mình, nếu hắn có thể thấy nó không? Chắc cũng gần như tôi tự hào về thằng con của tôi ấy. Nhưng có một điểm này khác: một đằng là vàng đem dùng làm đá lát, và đằng kia là thiếc được đánh bóng để giả làm bạc. Thằng con của tôi chẳng có giá trị gì, thế nhưng tôi sẽ cố công đẩy nó lên hết mức mà thứ đồ giẻ rách ấy có thể đạt tới. Con trai hắn thì có những phẩm chất hạng nhất. Song đều mất toi hết: bị hạ xuống dưới vô dụng. Tôi không có gì phải tiếc cả; hắn thì kể ra có nhiều mất mát đáng tiếc hơn ai hết, điều đó chỉ riêng tôi biết. Và điều hay ho nhất là Hareton chết tiệt nhà nó, lại thích tôi mê mẩn! Chị phải công nhận tôi đã đánh bại Hindley về điểm này. Nếu cái thằng cha côn đồ đã chết ấy có thể vùng dậy từ dưới mồ để chửi tôi đã làm hại con hắn, thì tôi sẽ có dịp vui được thấy chính thằng con ấy chống lại hắn, phần nộ vì nỗi hắn dám rầy la người bạn duy nhất nó có ở trên đời!

Heathcliff hềnh hệch cười quỷ quyết với ý nghĩ đó. Tôi không đáp vì thấy là y chẳng hề chờ đợi một câu trả lời. Trong khi đó, cậu bạn nhỏ của chúng tôi, ngồi cách quá xa không nghe thấy những điều vừa nói, bắt đầu tỏ những triệu chứng bút rút, có lẽ là hồi tiếc đã tự tước đoạt cái thú được ở bên Catherine chỉ vì sợ nhọc mệt một tí.

Cha cậu nhận thấy những cái nhìn bồn chồn, vẩn vơ hướng về phía cửa sổ và bàn tay tần ngần vươn tới chiếc mũ.

- Đứng dậy, bé lười! Y thốt lên, ra về hồ hởi. Chạy theo chúng nó đi! Hai đứa mới chỉ đến góc đằng kia thôi, chỗ đặt dàn tổ ong ấy.

Linton tập trung nghị lực, rời lò sưởi. Cửa sổ mắt cáo mở, và khi cậu ta bước ra, tôi nghe thấy Cathy hỏi gã bồi đồng khó chan hòa dòng chữ mé trên cửa là gì? Hareton ngược lên nhìn, gãi đầu như một gã quê mùa chính cống.

- Viết cái quỷ quái gì ấy, gã trả lời, tôi không đọc được.

- Không đọc được? Catherine kêu lên. Em đọc được, đó là tiếng Anh mà. Nhưng em muốn biết tại sao lại có dòng chữ ấy ở đó.

Linton cười khúc khích. Đó là biểu hiện vui vẻ đầu tiên của cậu ta.

- Anh ta không biết chữ, cậu nói với cô chị họ. Cô có thể tin rằng lại có một người to đùng mà lại tối dạ như thế không?

- Thực chất anh ta có đến nỗi như vậy không? Cô Cathy nghiêm túc hỏi, hay anh ta ngây ngô? Tôi đã hỏi hai lần và lần nào anh ta cũng ngây ra đến nỗi tôi nghĩ là anh không hiểu. Tôi khó mà tin nỗi anh ta chắc chắn vậy!

Linton lại cười và liếc nhìn Hareton, trêu chọc. Lúc này chắc hẳn gã chẳng đến nỗi không hiểu gì.

- Chẳng có vấn đề gì, ngoại trừ sự lười biếng, phải không Earnshaw? Cậu bé nói. Chị họ tôi ngỡ anh là người ngây, Đây, anh thấy hậu quả của việc coi thường "hoọc xách" như cách anh nói. Catherine cô có nhận thấy cách phát âm gớm ghiếc vùng Yorkshire của anh ta không?

- Hừ, thế thì ích lợi con tườu gì ở cái lỗ mô? Hareton hăm hừ, với cậu bạn thường ngày thì gã mau miệng đối đáp hơn. Gã sắp sửa xổ ra một thôi nữa, nhưng hai đứa trẻ đã cười ầm lên vui vẻ, cô tiểu thư phù phiếm của tôi thích chí phát hiện ra là mình có thể biến cách nói năng kỳ dị của gã thành trò tiêu khiển.

- Thế cái câu ấy thì ích lợi con tườu gì ở cái lỗ mô? Linton rúc rích cười. Cha đã bảo anh đừng có dùng những chữ thô tục, thế mà anh không thể mở mồm mà không văng tục. Hãy cố cư xử cho ra người lịch sự, nào!

- Nếu mày mà không giống con gái hơn con trai, tao sẽ oánh cho mày ngay tức khắc, thật đó, cái đồ ngợm thảm hại, gầy như cái que! Anh chàng cục mịch nổi cáu quắc lại và rút lui, mặt nóng bừng lên giận dữ pha lẫn với tủi nhục, và gã biết là mình bị lăng mạ, đồng thời lại bối rối không biết tỏ sự phản uất như thế nào.

Ông Heathcliff nghe lỏm được câu chuyện – cũng như tôi – mỉm cười khi thấy gã bỏ đi, nhưng ngay sau đó, ném một cái nhìn ác cảm khác thường về phía cặp trai gái suồng sã vẫn đang chuyện gẫu trong khung cửa. Cậu chàng trở nên khá linh hoạt trong khi luận về những khuyết điểm, thiếu sót của Hareton và kể lại những giai thoại về hành vi của gã; còn cô gái thì khoái những lời ngược ngạo, khinh khi của cậu mà không đếm xỉa đến cái bản chất xấu xa toát ra từ đấy. Tôi bắt đầu thấy ghét hơn là thương Linton và miễn thứ một phần nào cho cha nó về việc coi rẻ nó.

Chúng tôi ở lại đến đầu buổi chiều, tôi không thể rút được cô Cathy ra sớm hơn. Nhưng may thay, ông chủ tôi đã không rời khỏi phòng và chẳng hay biết gì về sự vắng mặt kéo dài của chúng tôi. Trên đường về nhà, tôi những muốn mở mắt cho cô bé của tôi thấy tính cách của những người chúng tôi vừa tạm biệt, nhưng cô định ninh là tôi thành kiến với họ.

- Chà, cô kêu lên, u đứng về phe ba, u Ellen. Em biết u thiên vị, nếu không thì u đã chả đánh lừa em bao nhiêu năm là Linton ở cách xa đây. Thực tình em rất giận, có điều em hài lòng đến nỗi không thể giận ra mặt được! Nhưng u không được nói gì về chú em, nên nhớ đó là chú của em. Và em sẽ cự ba về chuyện cãi lộn với chú ấy.

Cô cứ cái điệu ấy diễn miết cho đến lúc tôi đành từ bỏ cố gắng thuyết phục cô thấy sai lầm. Đêm ấy, cô không nhắc đến cuộc thăm viếng nọ, vì không gặp ông Linton. Hôm sau, mọi chuyện vỡ lở ra, khiến cô rất buồn, tuy nhiên tôi không đến nỗi ân hận hoàn toàn. Tôi nghĩ để ông bố gánh vác cái nhiệm vụ nặng nề uốn nắn và răn bảo thì có hiệu quả hơn tôi. Nhưng ông quá rụt rè trong việc nêu những lý do thỏa đáng khiến ông muốn cô tránh mọi quan hệ với cánh nhà bên Đồi, mà Catherine thì muốn phải có những lý do đúng đắn, biện minh cho mọi hạn chế trói buộc muốn được nuông chiều của mình.

- Ba! Cô thốt lên, sau lời chào buổi sáng, ba thử đoán xem hôm qua con gặp ai khi đi dạo chơi ở đồng hoang?Ồ ba, ba giật mình kìa! Ba đã cư xử không đúng phải không nào? Con đã biết... Nhưng ba hãy lắng nghe và sẽ thấy con phát hiện ra về ba như thế nào. Cả u Ellen nữa, u ấy về hòa với ba, thế mà lại làm ra vẻ thương hại con lắm, khi con vẫn cứ hy vọng và bao giờ cũng thất vọng về việc Linton trở về!

Catherine thuật lại trung thành cuộc đi chơi của cô cùng những hậu quả, và chủ tôi tuy mấy lần đưa mắt nhìn tôi trách móc, nhưng vẫn chẳng nói chẳng rằng cho đến khi cô kể xong. Rồi ông kéo cô lại cạnh mình, hỏi có biết tại sao ông đã giấu cô việc Linton ở ngay đây. Chẳng lẽ cô lại nghĩ là để từ chối cô một niềm vui thích mà cô có thể hưởng một cách vô hại?

- Đó là vì ba ghét ông Heathcliff, cô đáp.

- Vậy con cho rằng ba quan tâm đến tình cảm của ba hơn tình cảm của con, phải không, Cathy? Ông nói. Không, không phải là vì ba ghét ông Heathcliff mà vì ông Heathcliff ghét ba và là một người quỷ quyệt thích làm hại những người ông ta ghét, đày họ đến chỗ khuyhnh gia bại sản hể gặp bất kỳ cơ hội nhỏ nào. Ba biết con không thể duy trì quan hệ với em họ con mà không tiếp xúc với ông ta, và ba biết ông sẽ vì ba mà ghét lây cả con. Cho nên, chính vì lợi ích của con chứ không phải vì cái gì khác mà ba đề phòng không để con gặp lại Linton. Ba định khi nào con lớn sẽ giải thích rõ điều đó và ba lấy làm ân hận đã lần lữa quá muộn.

- Nhưng không, Heathcliff rất là thân ái, ba ạ, Catherine nhận xét, hoàn toàn không tin, và ông ấy không phản đối việc hai chúng con gặp nhau, ông ấy bảo con có thể đến nhà ông khi nào con thích, có điều là không nên kể với ba, vì ba đã cãi lộn với ông ấy và ắt không tha thứ chuyện ông lấy cô Isabella. Mà đúng thế thật. Chính ba là người đáng trách. Ông ấy, chí ít, còn sẵn sàng để chúng con – Linton và con là bạn với nhau, còn ba thì không.

Chủ tôi thấy cô không chịu tin lời mình nói về dã tâm ông chú rể, bèn phác qua mấy nét vội vàng về hành vi của y đối với Isabella cùng thủ đoạn chiếm hữu Đồi Gió Hú. Ông không đủ sức chịu đựng để thuyết lý dài dòng về đề tài này vì mặc dầu nói ít, ông vẫn cảm thấy kinh tởm và căm ghét kẻ thù cũ kia, vẫn cái nỗi kinh tởm, căm

ghét đã choán tâm hồn ông từ khi vợ chết. “Nếu không vì hăn thì có thể bây giờ nàng vẫn còn sống!” Đó là ý nghĩ đau xót thường xuyên ám ảnh ông. Và dưới mắt ông, Heathcliff hồ như một kẻ sát nhân. Cô Cathy vốn chẳng hề biết đến những hành động xấu xa nào khác ngoài những lỗi vặt của chính mình, như không nghe lời, không công bằng, cáu kỉnh, do tính nóng và thiếu suy nghĩ, những lỗi vừa phạm phải đã hồi ngay – hết sức kinh ngạc về nỗi là tâm địa đen tối của con người lại có thể ấp ủ, khao khát báo thù suốt bao năm ròng và chủ tâm theo đuổi mưu đồ ấy không mảy may hối hận. Cô có vẻ bàng hoàng và bất bình sâu sắc trước khía cạnh mới này của bản chất con người – điều mà cho đến nay cô chưa hề học tới và nghĩ tới – đến nỗi ông Edgar xét thấy không cần phải tiếp tục đầu đề ấy nữa. Ông chỉ nói thêm:

- Con yêu, sau này con sẽ hiểu vì sao ba muốn con tránh ngôi nhà và gia đình ông ta. Bây giờ thì hãy trở lại với những công việc cũ, những thú vui cũ của con và đừng nghĩ về họ nữa.

Catherine hôn cha và lặng lẽ ngồi vào học bài trong hai tiếng đồng hồ, theo thường lệ, rồi cô theo ông ra ngoài nhà. Cả ngày hôm đó qua đi như mọi khi. Nhưng đến tối, khi cô đã về buồng riêng và tới đến giúp cô thay đồ, tôi thấy cô quỳ bên giường khóc.

- Ôi, xấu hổ, cô bé ngốc nghếch! Tôi thốt lên. Nếu cô đã từng đau buồn thật sự, cô ắt lấy làm xấu hổ là đã phí nước mắt vì chuyện trái ý con con này. Cô chưa hề bao giờ vướng một bận sầu tủi đích thực nào gọi là có, cô Catherine ạ. Ta hãy giả dụ lấy một phút thôi là ông chủ và u chết, và cô chỉ còn trơ trọi một mình trên đời – bấy giờ cô sẽ cảm thấy ra sao? Cô thử so sánh hoàn cảnh hiện tại với một nỗi thống khổ như vậy, và hãy vui mừng được ở bên những người thân hiện có, thay vì thèm khát thêm nữa.

- Em không khóc vì bản thân mình, u Ellen ạ, cô đáp, mà là vì Linton. Cậu ấy hy vọng gặp lại em ngày mai và thế này thì cậu sẽ thất vọng biết mấy – cậu sẽ chờ em và em sẽ không tới!

- Vớ vẩn, tôi nói, cô tưởng cậu ta cũng nghĩ nhiều đến cô như cô nghĩ đến cậu ta hăn? Cậu ta chả có Hareton làm bạn đó sao? Trăm người chả có lấy một ai rồi hơi khóc vì phải xa một người bà con chỉ gặp có hai lần vào hai buổi chiều. Linton sẽ đoán được sự thế ra sao và sẽ chả bận tâm đến cô thêm nữa.

- Nhưng em có thể viết một lá thư nhỏ cho cậu ấy biết tại sao em không đến được không? Cô đứng dậy, hỏi. Và gửi những cuốn sách em hứa cho cậu mượn? Sách của cậu ấy không hay bằng của em, và cậu ấy rất muốn đọc. Khi nghe em khoe những cuốn đó lý thú như thế nào. Có được không, u Ellen?

- Không, dứt khoát không được. Dứt khoát không! Tôi trả lời kiên quyết. Rồi cậu ta sẽ lại viết cho cô, và cứ thế dây dưa không bao giờ dứt được. Không, cô Catherine, phải bỏ hẳn mối quan hệ này, ba hy vọng thế và u sẽ lo thực hiện chu tất việc đó.

- Nhưng làm sao mà một lá thư nhỏ lại có thể... cô lại nói với một vẻ mặt cầu khẩn hơn.

- Im đi, tôi cắt. Ta không bàn đến những lá thư nhỏ của cô nữa. Vào giường nằm đi.

Cô lờm tôi một cái thật hỗn, hỗn đến nỗi mới đầu tôi không buồn hôn chúc cô ngon giấc nữa. Tôi đắp mền cho cô và đóng cửa buồng, lòng rất bức bối. Nhưng giữa đường hồi hận, tôi khế kháng quay trở lại, và kìa! Cô bé đang đứng bên bàn với một mảnh giấy trắng trước mặt và một cây bút chì trong tay. Thấy tôi vào, cô bé bèn giấu đi, vẻ phạm lỗi.

- Catherine, cô có viết cũng chẳng kiếm được ai chuyển đâu, tôi nói, và bây giờ tôi sẽ tắt nến đây.

Tôi vừa úp cái chụp nến lên ngọn lửa thì bị đập một cái vào tay kèm theo một tiếng giận dữ: "Đồ cặn cật!" Thế là tôi lại rời cô và cài then cửa, thái độ hết sức khó chịu, cáu kỉnh. Bức thư sau khi viết xong, được chuyển đến người nhận bởi một chú bé từ trong làng, ra lấy sữa, nhưng mãi ít lâu sau tôi mới biết. Nhiều tuần qua đi và Cathy trở lại bình tĩnh. Tuy nhiên, cô đâm ra thích lỉnh vào góc nhà ngồi một mình, và nhiều bận, hể tôi bất chợt đến gần khi cô đang đọc là cô giật mình, cúi gập người xuống quyển sách, rõ ràng là muốn che giấu, và tôi phát hiện thấy những mép giấy rời thò ra khỏi những trang sách. Cô còn có cái ngón xuống nhà từ sáng sớm và lờn vờn quanh bếp như chờ cái gì tới. Và cô có riêng một ngăn kéo nhỏ trong một cái tủ ở phòng đọc sách mà cô mần mò hàng giờ và mỗi lần đi khỏi đều cất chìa khóa hết sức cẩn thận.

Một hôm, khi cố lục soát cái ngăn kéo ấy, tôi nhận thấy những đồ chơi và trang sức vặt gần đây vẫn được cất trong đó đã hóa thành

những mảnh giấy gấp. Óc tò mò và nghi ngờ của tôi trỗi dậy. Tôi quyết định phải ngó vào cái kho tàng của cô một cái. Cho nên, đến đêm, khi cô và ông chủ đã ở yên trên gác, tôi bèn lục và tìm thấy ngay trong chùm chìa khóa nhà một cái vừa khít ổ khóa ngăn kéo ấy. Mở ra được rồi, tôi trút tất cả những thư trong đó vào tạp dề đem về buồng riêng xem xét cho ung dung. Mặc dầu đã ngó sẵn, tôi vẫn kinh ngạc khi khám phá ra đó là một đồng thư – hầu như hằng ngày, chắc thế – của Linton Heathcliff trả lời những thư cô gửi tới. Những bức thư đầu viết còn lúng túng và ngắn, nhưng dần dần phát triển thành những lá thư tràn giang đại hải, ngây ngô, song do người viết còn nhỏ tuổi nên lại hóa tự nhiên. Tuy vậy, đây đó có những chỗ mà tôi cho là được mượn từ một nguồn nào đó từng trải hơn. Một số bức khiến tôi ngạc nhiên, đó là những kết hợp kỳ cục pha trộn nhiệt tình nồng cháy với nhạt nhẽo vô vị, mở đầu với tình cảm mãnh liệt và kết thúc bằng lối văn dài dòng, màu mè của một chú học trò gửi một mỹ nhân tưởng tượng, vô hình vô thể. Chúng có thỏa mãn Cathy hay không, tôi chả biết, song đối với tôi đó là mớ giấy lộn, hoàn toàn vô giá trị. Sau khi giở những bức tôi cho là đáng xem, tôi gói tất cả vào một chiếc khăn tay để riêng ra, khóa cái ngăn kéo rồi lại.

Theo thói quen, cô chủ nhỏ của tôi xuống nhà từ sáng sớm và vào bếp. Tôi quan sát thấy cô ra cửa khi có một thằng bé tới và trong khi cô hầu trông coi bò sữa đổ đầy bình của nó, cô nhét một cái gì vào túi áo nó và rút một cái gì khác ra. Tôi đi vòng lại vườn và phục kích chú nhỏ liên lạc. Nó chống cự lại anh dũng để bảo vệ vật được ủy thác, làm trào cả sữa, nhưng tôi cũng lấy được bức thư, và vừa dọa nó liệu hồn nếu không về thẳng ngay nhà, tôi vừa dừng lại dưới bức tường đọc hết áng văn triu mến của cô Cathy. Nó giản dị hơn và hùng hồn hơn thư của cậu em họ, rất dễ thương và rất ngốc nghếch. Tôi lắc đầu, tư lự đi vào nhà. Hôm đó, trời mưa, cô không đi dạo chơi quanh thảo viên để giải sầu được. Cho nên, học hành buổi sáng xong xuôi, cô lại cầu viện tới niềm an ủi ở cái ngăn kéo. Cha cô ngồi đọc ở bàn và tôi chủ tâm bịa ra chút việc vá víu những mép không hề rách của rèm cửa, mắt đăm đăm dõi theo hành động của cô. Một con chim bay về thấy tổ bị cướp sạch trơn, mà lúc đi vẫn còn đầy chim non riu rít, cũng không thể biểu lộ, trong những

tiếng kêu đau đớn và những đập cánh xao xuyến, một nỗi tuyệt vọng tột cùng hơn cô độc trong một tiếng “Ồi” và trong sự biến sắc trên vẻ mặt mới đây còn hân hoan của cô. Ông Linton ngược lên:

- Có chuyện gì thế, con yêu? Con va vào đâu bị đau chẳng? Ông nói.

Giọng nói cùng mắt nhìn của ông khiến cô chắc chắn rằng không phải ông đã khám phá ra chỗ cất giấu:

- Không, ba ạ! Cô hỗn hển. U Ellen! U Ellen! Lên gác – em thấy khó chịu.

Tôi tuân theo và đưa cô ra ngoài.

- U Ellen! U lấy phải không? Cô quỳ sụp xuống, bắt đầu nói ngay khi chỉ có hai chúng tôi trong buồng. Ôi, cho em xin, rồi em sẽ chẳng bao giờ, chẳng bao giờ làm thế nữa! Đừng mách ba. U Ellen, u chưa mách ba đấy chứ? U nói là chưa đi! Em đã hư tổn quá, nhưng em sẽ chữa!

Với một vẻ nghiêm nghị, trang trọng theo cách của mình, tôi bảo cô đứng dậy.

- Thế đấy, tôi thốt lên, cô Catherine, hình như cô đã đi khá xa – cô có thể xấu hổ về những cái đó đấy! Một bó giấy lộn, thật vậy, cô giờ ra nghiên cứu trong những giờ rỗi – chà, đem mà in được đấy! Và, theo cô, ông chủ sẽ nghĩ sao khi tôi đem cái của này bày ra trước mặt ông? Tôi chưa đưa, nhưng cô đừng có tưởng tôi sẽ giữ kín những bí mật nhố nhăng của cô. Xấu hổ! Và hẳn là cô đã đầu tư trong việc viết những thứ vớ vẩn này, tôi dám chắc là cậu ta không nghĩ đến chuyện khởi xướng.

- Em không! Em không! Cathy nức nở rầu rĩ đến tan nát lòng. Em không hề nghĩ đến chuyện yêu Linton trước khi...

- Yêu! Tôi kêu lên, giọng hết sức mỉa mai. Yêu! Có ai từng nghe thấy chuyện hay ho như thế không? Có khác nào tôi nói đến chuyện yêu lão chủ cối xay mỗi năm một lần đến mua lúa mì nhà ta. Yêu với đương, đẹp để chưa! Mà cả đời cộng cả hai lần, cô gặp Linton được có bốn tiếng đồng hồ chứ mấy. Này đây, mớ giấy lộn con nít ấy. Tôi sẽ mang nó đến phòng đọc sách và chúng ta sẽ xem ba cô nói gì với các trò yêu đương như thế.

Cô nhảy bổ đến những bức thư quý giá của mình, nhưng tôi giờ chúng lên trên đầu, thế rồi, cô tuân ra thêm những lời cầu khẩn

cuồng nhiệt, xin tôi đốt chúng đi – làm gì thì làm chứ đừng bêu ra. Và quả thật, tôi vừa muốn mắng lại vừa tức cười cũng không kém – vì tôi cho tất cả cái đó là trò trẻ con hão huyền nên cuối cùng tôi dịu đi phần nào và hỏi:

- Nếu tôi đồng ý đốt, cô có hứa đình ninh là sẽ thôi không gửi và cũng không nhận gì nữa, dù là thư hay sách (vì tôi thấy cô gửi sách cho cậu ta), dù là món tóc, nhẫn hay đồ chơi không?

- Chúng em có gửi đồ chơi đâu! Catherine kêu lên, lòng tự tôn át cả nỗi hổ thẹn.

- Vậy thì bất kỳ cái gì khác cũng không, tôi nói. Cô không chịu hứa thì tôi đi ngay đến chỗ ba cô bây giờ.

- Em xin hứa, u Ellen! Cô nắm lấy áo váy tôi, kêu lên. Ôi, u hãy bỏ nó vào lò sưởi, đốt, đốt đi!

Nhưng khi tôi bắt đầu lấy que cời bới ra một chỗ thì cô thấy sự hy sinh đó quá đau đớn, không chịu đựng nổi. Cô van vỉ tôi để lại cho cô một hoặc hai bức.

- Một hoặc hai cái thôi, u Ellen, để em giữ vì Linton! Tôi cời nút khần và bắt đầu liệng những bức thư vào ngọn lửa cuộn lên ồng khói.

- Em phải lấy một cái, u ác lắm! Cô thét lên, phóng tay vào lửa, lôi ra mấy mảnh đã cháy một nửa, bỏng cả ngón tay.

- Được lắm – và tôi cũng phải có vài cái để đưa cho ba xem! Tôi đáp, giữ chỗ còn lại cho vào bọc và quay về phía cửa.

Cô trút cả những mảnh giấy cháy đen vào đồng lửa và ra hiệu cho tôi hoàn thành cuộc hoả thiêu. Việc đã xong, tôi đảo đám tro và đổ lên đó một xẻng than, còn cô cầm lặng rút về phòng riêng với cảm giác bị tổn thương nặng nề. Tôi xuống và nói với ông chủ tôi rằng cơn nôn nao khó chịu của cô gần như đã qua, nhưng tôi xét thấy nên để cô nằm nghỉ một lúc là tốt nhất. Cô không ăn trưa nhưng đến bữa chiều lại xuất hiện, mặt tái nhợt; mắt đỏ ngầu và bề ngoài xem ra nhẩn nhện một cách kỳ lạ. Sáng hôm sau, tôi trả lời bức thư mang tới bằng một mẫu giấy có ghi: “Yêu cầu cậu Heathcliff đừng gửi thư từ gì cho cô Linton nữa, vì cô sẽ không nhận đâu”. Và từ đó trở đi, thẳng bé đến không có thư trong túi.

Hết hè và bắt đầu sang thu. Đã quá ngày lễ Thánh Michael, nhưng năm nay gặt muộn và một số cánh đồng của chúng tôi vẫn còn ngổn ngang. Ông Linton và con gái thường hay ra ngoài, dạo bước giữa đám thợ gặt. Vào cái bữa dọn nốt những lượm cuối cùng, hai cha con ở lại đến chiều tối. Vì chiều hôm ấy trời trở lạnh và ẩm ướt, ông chủ bị một cơn cảm lạnh ác nghiệt nằm lại dai dẳng trong phổi, khiến ông phải nằm liệt trong nhà suốt mùa đông, gần như không dứt.

Cô Cathy tội nghiệp bị mê sợ về câu chuyện tình nho nhỏ, đâm buồn hơn và thờ thẩn hơn trước nhiều từ khi phải dứt bỏ nó. Cha cô nhấn đi nhấn lại là cô phải bớt đọc sách và tập thể dục nhiều hơn. Cô không có điều kiện được ông ở liền bên cạnh nữa. Tôi thấy mình có bốn phận phải lấp chỗ trống ấy đến hết mức có thể – một sự thay thế vô hiệu quả, vì tôi chỉ có thể dành ra từ bao nhiêu công việc hàng ngày được hai, ba tiếng để theo chân cô, với lại, hiển nhiên cô không thích chơi với tôi bằng với ông.

Một buổi chiều tháng mười hay đầu tháng mười một gì đó – một buổi chiều lành lạnh, ẩm ướt, mặt đất và các lối đi xào xạc lá héo đẫm nước, bầu trời xanh giá rét bị mây che phủ một nửa những dải mây xám đen từ phía Tây dâng lên nhanh với trữ lượng mưa lớn – tôi đề nghị cô chủ nhỏ đừng đi dạo vì tôi chắc chắn là sẽ mưa rào. Cô không chịu, thành thử tôi miễn cưỡng khoác chiếc áo ngoài, và cầm ô theo cô đi dạo đến cuối thảo viên, một thông lệ thường làm lúc chán nản – và bao giờ cô cũng ở trong tâm trạng như vậy khi ông Edgar đau nặng hơn bình thường, điều ông không hề thú nhận nhưng cả cô lẫn tôi đều đoán được, bằng vào sự trầm lặng thêm vào vẻ mặt u sầu của ông. Cô buồn bã dẫn bước không chạy nhảy nữa, mặc dầu gió lạnh có thể khiến cô thêm băng mình lao vút đi. Và nhiều khi liếc mắt, tôi thấy cô giơ tay lên gạt một cái gì trên má. Tôi nhìn quanh xem có cách gì làm cô khuây khỏa. Ở một bên đường, nhô lên một bờ cao, gồ ghề, trên đó chênh vênh mấy cây phỉ và mấy cây sồi còi cọc, rễ chòi ra đến một nửa. Đất chỗ này quá xộp

đối với sỏi và những cơn gió mạnh đã uốn một số rạp xuống như thành năm ngang.

Mùa hè, cô Catherine khoái trèo lên những thân cây ấy và ngồi trên cành vắt vẻo cách mặt đất sáu bảy mét. Tuy hài lòng với sự nhanh nhẹn cùng tâm hồn thơ trẻ lằng lằng của cô, tôi vẫn cho rằng nên rầy la một chút, mỗi lần bắt gặp cô ở độ cao như thế, nhưng bằng cách nào đó để cô ngấm hiểu là không cần phải xuống ngay. Từ bữa trưa đến bữa trà, cô cứ nằm trong cái nôi ấy của mình cho gió đu đưa, chẳng làm gì ngoài việc hát khẽ một mình những bài hát cũ do tôi dạy hồi cô còn bé, hoặc ngấm những cặp vợ chồng chim mớm cho con ăn và dõi chúng tập bay hoặc thu mình khoan khoái nhắm mắt, nửa suy nghĩ, nửa mơ màng, sung sướng không lời nào tả xiết.

- Nhìn kìa, cô! Tôi thốt lên, chỉ vào một cái hốc dưới đám rế của một cây cong queo. Mùa đông chưa vào được đến đây. Kìa có một bông hoa nhỏ, mầm nụ cuối cùng sót lại của đám hoa chuông chi chít mà hồi tháng bảy còn phủ khắp những tầng cỏ kia một lớp sương màu hoa cà. Cô có muốn trèo lên ngắt nó về khoe với ba không?

Cathy đắm đắm hồi lâu nhìn bông hoa lẻ loi rung rung trong hốc đất chỗ che nó và cuối cùng trả lời.

- Không, em chả muốn động đến nó. Nhưng trông nó thật buồn, phải không, u Ellen?

- Phải, tôi nhận xét, cũng rét cóng và ủ ê gần bằng cô đấy. Má cô chẳng còn một hột máu. Ta hãy nắm tay nhau chạy nào. Cô đang ỉu xìu dám chắc là u sẽ theo kịp.

- Không, cô nhắc lại và tiếp tục nhẩn nha bước, thỉnh thoảng lại dừng chân, tư lự trên một tảng rêu hoặc một túm cỏ phai hoặc một đám nấm phô màu da cam sáng nhạt giữa những đồng lá đã ngả màu nâu, và chốc chốc lại đưa tay lên ngoảnh mặt đi.

- Catherine, làm sao em khóc, cưng? Tôi hỏi, lại gần và quàng tay lên vai cô. Em không nên khóc vì ba cảm lạnh, hãy lấy làm mừng là không có gì nguy hiểm hơn.

Lúc này, cô không kìm được nước mắt nữa, hơi thở nghẹn lại vì những tiếng nức nở.

- Ô, rồi sẽ là một cái gì tệ hại hơn, cô nói. Và rồi em sẽ làm thế nào khi ba và u bỏ em lại một mình? Em không thể quên được câu u đã nói, u Ellen ạ, lúc nào nó cũng ở trong tai em. Cuộc đời sẽ thay đổi biết mấy, thế giới sẽ ảm đạm biết mấy khi ba và u chết.

- Chả ai nói được, biết đâu em lại chết trước chúng tôi, tôi đáp. Dự đoán điều xấu là không nên. Chúng ta hy vọng còn bao nhiêu, bao nhiêu năm qua đi trước khi bất kỳ ai trong chúng ta qua đời. Ông chủ còn trẻ và u còn khỏe, mới bốn mươi lăm tuổi. Mẹ của u sống đến năm tám mươi, một bà già đến phút cuối đời vẫn vui vẻ. Và giả dụ trời độ cho ông Linton ăn thọ sáu mươi, thì số năm còn lại vẫn nhiều hơn số tuổi em bây giờ đây, em ạ. Vậy mà đi khóc thương sẵn một tai họa từ những hơn hai mươi năm trước thì có điên hay không cơ chứ?

- Nhưng cô Isabella còn trẻ hơn ba thì sao, cô nhận xét, mắt ngược nhìn rụt rè, hy vọng tìm thêm chút an ủi.

- Cô Isabella không có chúng mình sẵn sóc, tôi đáp. Cô không may mắn bằng ông chủ, không có nhiều gấn bó như ông để tha thiết với cuộc sống. Tất cả những gì em cần làm là phụng dưỡng ba em cho tốt, động viên ông đừng lo lắng về bất kỳ cái gì – chú ý điều này đây. Cathy! U nói thật đấy, em có thể giết ông nếu em điên đầu, liều lĩnh đi ôm ấp một tình yêu đại dột, ngông cuồng với con trai một người chỉ mong ông xuống mồ mới hả, và để ông phát hiện thấy em buồn phiền về cái biện pháp cách ly mà ông xét thấy cần phải thi hành.

- Em chả buồn phiền về chuyện gì ở trên đời ngoài bệnh tình của ba, cô gái đáp. Em chả thiết gì bằng ba cả. Và chừng nào em còn trí khôn, em sẽ không bao giờ... không bao giờ... Ôi, không bao giờ em sẽ làm một hành động nào hoặc nói một lời nào làm ba khổ tâm. Đêm nào, em cũng cầu nguyện sao cho em còn sống sau ba bởi vì thà em khổ sở còn hơn ba khổ – điều đó chứng tỏ em yêu ba hơn bản thân.

- Những lời tốt đẹp đấy, tôi đáp, nhưng còn phải chứng minh bằng việc làm nữa. Và sau khi ba khỏe, cô hãy nhớ đừng quên lo những quyết tâm đã hình thành trong giờ phút lo sợ.

Trong khi chuyện trò, chúng tôi tiến đến gần một cái cửa mở ra đường cái và cô chủ nhỏ của tôi, trở lại rạng rỡ, leo tót lên ngai trên

bờ tường, với tay định tóm lấy mấy quả chín đỏ trên những cành ngọn cây hồng dại đổ bóng xuống ven đường. Những quả thấp đã bị ngắt, nhưng những quả phía trên thì, trừ phi từ chỗ Cathy ngồi lúc này, chỉ có chim mới đụng tới được. Trong khi vươn ra định hái mũ cô rớt xuống và vì cửa khóa, cô đề nghị trèo xuống để nhặt. Tôi bảo cô phải cẩn thận kéo ngã và cô thoăn thoắt biến mất. Nhưng quay trở lại thì không dễ dàng đến thế, đá tường thì nhẵn và trát xi măng phẳng lì, còn những bụi hồng, những bụi mâm xôi mọc lan thì không đủ vững để bấu vào mà trèo trở lên. Tôi thật ngốc chẳng nhớ gì đến chi tiết ấy, mãi đến lúc nghe thấy cô bé vừa cười vừa nói.

- Ellen, u phải đi kiểm cái chìa khóa thôi, kéo em lại phải chạy vòng ra lối nhà bác gác cửa. Em không sao trèo được lên tường từ mé bên này!

- Cứ đứng nguyên đấy nhé, tôi đáp, tôi có chùm chìa khóa trong túi đây, may ra có cái mở được. Nếu không, tôi sẽ đi kiểm.

Catherine tiêu khiển bằng cách nhảy lui nhảy tới trước cửa, trong khi tôi lần lượt thử hết tất cả các chìa khóa lớn. Tôi đã tra nốt cái cuối cùng vào ổ khóa và thấy không cái nào vừa cả. Do đó, nhắc lại lời dặn cô cứ ở nguyên chỗ, tôi sắp sửa chạy thật nhanh về nhà, thì một tiếng động đang tới gần khiến tôi dừng lại. Đó là tiếng ngựa phi nước kiệu. Catherine cũng ngừng nhảy.

- Ai thế? Tôi thì thảo.

- U Ellen, giá u có thể mở cửa ra được, cô gái thì thảo đáp lại, đây lo âu.

- Ôi cô Linton! Một giọng trầm trầm cất lên (giọng người cưỡi ngựa). Tôi thấy làm mừng được gặp cô. Đừng vội nào, vì tôi muốn nói một chuyện cần được cô giải thích cho rõ.

- Cháu không nói chuyện với ông đâu, ông Heathcliff ạ, Catherine trả lời. Ba bảo ông là một người độc ác, ông ghét cả ba lẫn cháu, u Ellen cũng bảo thế.

- Vấn đề đâu phải chỗ đó, Heathcliff nói (vì đó chính là ông ta). Chắc là tôi không ghét con trai tôi và chính về chuyện nó mà tôi lưu ý cô. Phải, cô có duyên có để đỏ mặt đấy. Chẳng phải từ hai ba tháng nay, cô vẫn có thói quen viết thư cho Linton đó sao. Chơi trò tình ái, hử? Cả hai cô cậu đáng đánh đòn vì tội này! Nhất là cô, lớn tuổi hơn mà hóa ra lại ít xúc cảm hơn. Tôi đã nắm được những bức

thư của cô và nếu cô giờ thói hỗn xược với tôi, tôi sẽ gửi đến cho ba cô. Tôi đồ rằng cô đã chán cái trò chơi ấy và bỏ cuộc rồi, phải không? Ờ, cô đã vứt bỏ Linton cùng với trò chơi đó vào vũng lầy tuyệt vọng. Nó đã nghiêm túc vào cuộc, đã yêu thật sự. Đúng như tôi đang sống rành rành đây, nó đang chết vì cô, vỡ nát tim vì sự thay lòng đổi dạ của cô – đây không phải dùng hình tượng mà là thực tế. Mặc dù Hareton đã thường xuyên giễu nó suốt sáu tuần nay và tôi đã dùng những biện pháp nghiêm khắc hơn, cố làm nó sợ, cho tình cơn ngu dại, tình trạng nó vẫn mỗi ngày một thêm trầm trọng. Và nếu cô không làm nó hồi phục, nó sẽ nằm dưới ba tấc đất trước mùa hè sang năm!

- Làm sao ông có thể nói dối cô bé tội nghiệp một cách trắng trợn thế? Từ bên trong, tôi nói vọng ra. Xin ông phóng ngựa đi cho rồi! Làm sao mà ông có thể dựng lên những điều bịa đặt bỉ ổi đến thế? Cô Cathy, u sẽ lấy đá ghè vỡ ổ khóa, cô đừng có tin cái điều bậy bạ đê tiện ấy. Tự bản thân cô cũng có thể cảm thấy là không thể nào người ta lại có thể chết vì yêu một kẻ xa lạ.

- Mình không biết là có kẻ đứng nghe trộm, kẻ đồn mạt bị phát hiện lắm lắm vậy. Bà Dean đáng kính, tôi mến bà, nhưng tôi không ưa cái thói hai mang của bà, y lớn tiếng nói tiếp. Làm sao bà có thể nói dối một cách trắng trợn đến mức, khẳng định rằng tôi ghét cô bé tội nghiệp và bịa ra những chuyện ngoáo ộp làm cô ta sợ hết vía không dám bén mảng đến cổng nhà tôi? Catherine Linton (ngay cái tên cũng đã làm ấm lòng tôi) cô bé xinh đẹp của tôi, cả tuần này tôi sẽ vắng nhà, cô hãy đến xem xem tôi có nói thật không – đến mà xem, cô bé thân yêu! Cô thử tưởng tượng ba cô ở địa vị tôi và Linton ở địa vị cô, rồi nghĩ xem cô sẽ đánh giá gã tình nhân ba và của cô ra sao, nếu gã từ chối không động một bước chân để an ủi cô khi chính ba cô cầu khẩn gã; và đừng có rơi vào cùng một sai lầm như thế, chỉ vì ngốc nghếch. Tôi xin thề trên sự cứu chuộc linh hồn tôi rằng, nó đang đi xuống mồ và không ai ngoài cô có thể cứu được nó!

Ổ khóa nhượng bộ và tôi bước ra.

- Tôi thề là Linton đang sắp chết, Heathcliff nhắc lại, nhìn tôi trừng trừng, buồn tui thất vọng đang đẩy nhanh nó đến phút lâm chung. Nelly, nếu bà không chịu cho cô ấy đi, thì bà có thể thân

hành sang mà coi. Nhưng giờ này tuần sau tôi mới trở về và tôi nghĩ chính chủ bà hân cũng không phản đối gì lắm việc cô đến thăm đứa em họ!

- Vào thôi, tôi nói, nắm lấy cánh tay Cathy và gần như cưỡng bách cô trở vào, vì cô còn chần chừ, đôi mắt bối rối nhìn nét mặt người vừa nói – mặt y quá nghiêm nghị, không hề biểu hiện dã tâm bên trong.

Y thúc ngựa lại gần cô và cúi xuống nói:

- Cô Catherine, tôi thú thật với cô là tôi kém kiên nhẫn với Linton, mà Hareton và Joseph thì lại càng kém nữa. Tôi công nhận rằng nó phải sống với một đám người khắc nghiệt. Nó khao khát sự ân cần cũng như tình yêu. Và một lời ân cần của cô sẽ là phương thuốc tốt nhất đối với nó. Đừng có bận tâm đến những ngăn ngừa độc ác của bà Dean, mà hãy rộng lượng và cố thu xếp gặp nó. Ngày đêm nó mơ đến cô và không thể tin rằng cô ghét nó vì thấy cô không viết thư cũng chẳng đến thăm.

Tôi đóng cửa, lăn một hòn đá lại trợ sức với ổ khoá đã bị bầy ròi để chèn cho chắc chắn và giương ô lên, kéo cô bé vào náu dưới đó vì mưa đã bắt đầu táp qua những cành cây kéo kẹt, nhắc nhở chúng tôi chớ chậm trễ nữa. Chúng tôi chạy thật nhanh về nhà, vội vàng chả kịp bình luận gì về cuộc gặp gỡ với Heathcliff, song bằng cảm tính, tôi đoán là giờ đây tim Catherine đã bị che phủ hai tầng bóng tối. Nét mặt cô buồn đến nỗi tưởng như đó không phải là diện mạo cô nữa. Hiển nhiên cô coi những gì vừa nghe thấy là thật đến chân tơ kẽ tóc.

Ông chủ đã về phòng nghỉ từ trước lúc chúng tôi trở vào nhà. Cathy len lén lên phòng ông để xem tình hình ông ra sao. Ông đã ngủ thiếp. Cô quay lại và đề nghị tôi ngồi với cô trong phòng sách. Chúng tôi cùng dùng bữa trà, sau đó cô nằm trên tấm thảm và bảo tôi đừng nói gì vì cô mệt. Tôi lấy một cuốn sách, vờ đọc. Cho rằng tôi đã bị cuốn hút vào những trang sách, cô lại bắt đầu lặng lẽ khóc; giờ đây, đó hình như là trò tiêu khiển ưa thích của cô. Tôi chịu khó để cô giải sầu theo cách đó một lúc. Rồi tôi bình phẩm giấu cợt và mỉa mai tất cả những lời quả quyết của Heathcliff về con trai, như thể tôi chắc chắn là cô sẽ nhất trí. Than ôi, tôi không đủ tài giải

được cái tác động độc hại mà câu chuyện của y đã gây nên. Đó chính là điều y nhắm tới.

- U có thể đúng, u Ellen ạ, cô đáp, nhưng em chưa biết đích xác thì không thể cảm thấy an tâm được. Em cần phải nói với Linton rằng việc em không viết thư chẳng phải lỗi tại em, và làm cho cậu ấy tin rằng em sẽ không thay lòng đổi dạ.

Giận dữ và phản đối tính cả tin ngốc nghếch của cô thì phỏng có ích gì? Đêm ấy chúng tôi chia tay, hục hặc với nhau nhưng hôm sau, tôi lên đường sang Đồi Gió Hú, đi cạnh con ngựa chở chủ nhỏ ương ngạnh của tôi. Tôi không chịu đựng được cái nỗi phải chứng kiến sự khổ não của cô, thấy vẻ mặt tái nhợt, ủ rũ, cùng cặp mắt hùm hụp của cô, và tôi nhượng bộ, với hy vọng mong manh là bằng sự tiếp đón chúng tôi, đích thân Linton có thể chứng tỏ câu chuyện kia thiếu cơ sở thực tế biết chừng nào.

Tiếp theo đêm mưa là một buổi sáng mù sương – nửa sương giá, nửa mưa phùn và những dòng suối nhất thời, từ vùng cao róc rách chảy xuống, cắt ngang đường đi của chúng tôi. Hai chân tôi ướt thấu xương. Tôi cúi kính và chán nản, đúng tâm trạng phù hợp để làm cái công việc khó chịu bậc nhất này. Chúng tôi vào ngôi nhà trại bằng lối bếp để nắm chắc xem Heathcliff có đi vắng thật không vì tôi chả mấy tin ở những cam đoan từ miệng y.

Một mình Joseph như đang ngồi trong một thứ Nát Bàn, bên cạnh một bếp lửa cao; một ca rượu mạnh đặt trên bàn gần lão. Bàn thì lộn nhon những miếng bánh yếm mạch nướng và chiếc tàu thuốc ngắn màu đen ngậm nơi miệng. Catherine chạy tới lò sưởi để sưởi. Tôi hỏi ông chủ có nhà không? Câu hỏi của tôi mãi không được trả lời, đến nỗi tôi tưởng lão già đã hóa điếc, tôi bèn nhắc lại to hơn.

- Khô...ông? Lão gầm gừ, hay đúng hơn, rít lên qua lỗ mũi. Khô...ông! Các người ở *lời lào* đến thì *rở về lời í* đi.

- Joseph! Từ phòng trong một giọng gắt gỏng thốt lên cùng một lúc với tôi. Tôi phải gọi lão bao nhiêu lần nữa? Giờ chỉ còn than thở thôi. Joseph! Lại ngay đi nào!

Những hơi thuốc rít thật mạnh và cái nhìn chăm chăm khi rời lò sưởi chứng tỏ lão không buồn để tai đến lời gọi đó. Không thấy chị quản gia và Hareton đâu; có lẽ, người thì chạy công việc vặt, kẻ thì làm đồng. Chúng tôi nghe biết giọng của Linton và bước vào.

- Ôi ước gì lão chết rấp ở trên gác xép đi! Chết đói, chết khát, gã thiếu niên nói, nghe bước chân chúng tôi lại gần lại lầm tưởng là lão người hầu chênh mảng của mình.

Nhận ra mình lầm, gã dừng bật; cô chị họ chạy bay tới.

- Có phải cô đấy không, tiểu thư Linton? Gã nói, ngẩng đầu lên khỏi tay dựa của chiếc ghế lớn, nơi gã đang ngả mình. Không... đừng hôn tôi, kéo tôi đứt hơi mất. Lạy Chúa! Cha bảo là cô sẽ tới thăm, gã nói tiếp sau khi hồi sức một chút từ cái ôm hôn của Catherine, trong khi cô đứng cạnh, coi bộ rất hồi hận. Cô vui lòng

đóng giúp cửa nhé? Cô để mở kia kìa; và những... những con người đáng ghét kia chẳng mang than vào lò sưởi. Trời rét làm sao!

Tôi đào lớp than cháy dở và tự mình đi kiếm một xô than. Gã thiếu niên tàn phế phàn nàn là tôi để tro bay đầy người gã; nhưng thấy gã ho một nhọc và nom có vẻ ốm, đang sốt, nên tôi không cự lại sự khó tính ấy làm gì.

- Nào, Linton, Catherine thì thăm khi trán gã đỡ cau, gặp tôi, Linton có mừng không? Tôi có thể giúp ích gì cho Linton?

- Tại sao cô không đến từ trước? Gã hỏi. Đáng lẽ cô nên đến chứ đừng viết thư. Tôi viết những bức thư dài dặc ấy mệt dễ sợ. Thà nói chuyện với cô còn thích hơn nhiều. Bây giờ thì tôi không đủ sức nói chuyện cũng như làm bất kỳ cái gì khác. Không biết Zillah đâu rồi? Bác (nhìn tôi) vào bếp xem hộ nhé?

Công phục dịch ban nãy đã chẳng được lời cảm ơn nào, tôi không muốn chạy tới chạy lui theo sự sai phái của gã, nên trả lời:

- Ngoài ấy chả có ai ngoài Joseph cả.

- Tôi muốn uống nước, gã bức bối thốt lên và quay đi. Từ bữa cha đi, Zillah lúc nào cũng lang thang ra Gimmerton, thật khổ nạn! Và tôi buộc phải xuống dưới này – cứ ở trên gác thì bọn họ nhất định không thềm nghe thấy tôi gọi.

- Cha cậu có quan tâm tới cậu không, cậu Heathcliff? Tôi hỏi, nhận thấy Catherine bị chững lại trong những cố gắng vồn vã thân mật của mình.

- Chú ý ư? Ông ấy ít ra cũng khiến bọn họ quan tâm hơn một chút, gã kêu lên. Bọn khốn kiếp! Cô biết không, tiểu thư Linton, cái tên cục súc Hareton ấy lại dám cười tôi. Tôi ghét hẳn! Thực tình, tôi ghét cả bọn. Họ là những kẻ bỉ ổi.

Cathy bắt đầu tìm ít nước uống; cô vớ được một cái bình trong chạn bát đĩa, rót đầy một cốc và mang đến. Gã bảo cô thêm vào đó một thìa rượu vang ở một cái chai trên bàn, rồi, sau khi uống một chút, có vẻ bình tĩnh hơn, và khen cô rất ân cần.

- Thế gặp tôi, Linton có mừng không? Cô nhắc lại câu hỏi lúc trước và hài lòng thấy gã hơi chớm mỉm cười.

- Có, tôi có mừng chứ. Được nghe thấy một giọng nói như giọng cô là một cái gì mới mẻ! Gã kêu lên. Nhưng tôi đã bị ngây ngà vì cô không đến. Cha thì thề rằng đó là tại tôi – cha gọi tôi là đồ thảm hại,

dễ dao động, vô giá trị và bảo rằng cô khinh tôi, rằng nếu cha ở địa vị tôi thì bây giờ đã làm chủ Ấp bên ấy hơn cả ba cô rồi... Nhưng cô không khinh tôi đấy chứ, tiểu thư...

- Tôi muốn Linton cứ gọi tôi là Catherine hay Cathy thôi, cô chủ nhỏ của tôi ngắt lời. Không! Sau ba và u Ellen đây, Linton là người tôi yêu hơn bất kỳ ai đang sống trên đời. Tuy nhiên tôi không yêu ông Heathcliff được, và khi nào ông về là tôi không dám đến, liệu ông đi vắng có nhiều ngày không?

- Không nhiều đâu, Linton đáp, nhưng cha dạo này ra đồng hoang luôn vì mùa săn đã bắt đầu. Trong lúc cha vắng nhà cô có thể qua một, hai giờ với tôi. Hãy hứa thế đi. Tôi nghĩ là tôi sẽ không cáu kỉnh với cô. Cô sẽ không khiêu khích tôi và bao giờ cũng sẵn sàng giúp tôi chứ?

- Ừ... Catherine nói, tay vuốt mớ tóc dài mềm của gã, nếu tôi được ba đồng ý, tôi sẽ dành thời gian của mình cho Linton, Linton xinh đẹp! Giá như Linton là em trai tôi!

- Nếu thế cô sẽ yêu tôi như ba cô chứ? Gã nhận xét, vui vẻ hơn. Nhưng cha tôi bảo là cô sẽ yêu tôi hơn cả ông và mọi thứ trên đời, nếu cô là vợ tôi. Cho nên tôi muốn thế hơn.

- Không, tôi sẽ không bao giờ yêu ai hơn ba cả, cô nghiêm trang trả lời. Và đôi khi người ta ghét vợ mình nhưng không ghét anh chị em ruột. Nếu Linton là em ruột tôi, Linton sẽ ở với chúng tôi và ba sẽ cưng Linton như cưng tôi.

Linton bác ý kiến là người ta có thể ghét vợ nhưng Cathy khẳng định thế và dựa vào những điều được biết, dẫn chứng luôn mỗi ác cảm của chính cha Linton với cô ruột của cô. Tôi cố tìm cách ngăn miệng lưỡi thiếu chín chắn của cô lại. Tôi không làm nổi việc đó trước khi cô tông tặc nói hết những điều mình biết ra. Cậu Heathcliff ta rất cáu, cả quyết rằng câu chuyện của cô là dối trá.

- Ba kể cho tôi thế và ba không bao giờ nói dối, cô sẵn giọng đáp.

- Cha tôi coi khinh ba cô, Linton lớn tiếng. Cha tôi gọi ba cô là một tên vừa ngu vừa nhát.

- Cha cậu là một con người hiểm độc, Catherine quắc lại, và cậu dám nhắc lại điều ông ấy nói thì quả thật là nhảm. Ông ấy ắt phải ác nghiệt lắm thì cô Isabella mới bỏ ông đi như thế.

- Mẹ tôi không bỏ cha tôi, gã thiếu niên nói, cô không được cãi tôi.

- Cô đã bỏ đi, cô gái nói lớn.

- Được, tôi sẽ nói cho cô biết một điều! Linton nói. Mẹ cô ghét ba cô thế đấy.

- Ôi! Catherine kêu lên, quá uất máu không nói tiếp được nữa.

- Và mẹ cô yêu cha tôi! Gã nói thêm.

- Cậu là một thằng bé nói dối! Bây giờ thì tôi ghét cậu rồi! Cô hỗn hển, mặt đỏ lên vì giận dữ.

- Mẹ cô yêu cha tôi! Đúng thế! Linton lạnh lót, lún sâu vào chiếc ghế nằm và ngả đầu để thưởng thức nỗi hoang mang của đối thủ đứng đằng sau.

- Im, cậu Heathcliff! Tôi nói. Tôi chắc đây cũng là chuyện của cha cậu bịa ra.

- Không phải. Bác câm miệng đi! Gã đáp. Mẹ cô yêu cha tôi, đúng thế. Catherine! Đúng thế! Đúng thế!

Tức điên lên Cathy đẩy mạnh chiếc ghế một cái khiến gã ngã vật vào tay ghế. Lập tức gã bị một cơn ho đến nghẹn thở, mau chóng chấm dứt sự đắc thắng của gã. Cơn ho kéo dài đến nỗi ngay cả tôi cũng đâm sợ. Còn cô chị họ thì khóc cật lực, thất kinh vì việc ác vừa làm, tuy không nói ra. Tôi đỡ cậu ta cho đến lúc dứt cơn. Sau đó, gã đẩy tôi ra, lặng lẽ gục đầu xuống. Catherine cũng nín khóc, ngồi vào một chiếc ghế đối diện và trang trọng nhìn lò sưởi.

- Bây giờ cậu cảm thấy thế nào, cậu Heathcliff? Tôi hỏi, sau khi đợi mười phút.

- Tôi ước gì cô ấy cũng cảm thấy như tôi, gã trả lời. Đồ hăn học, tàn ác! Hareton cũng chẳng bao giờ động đến tôi, cả đời hăn chả đánh tôi bao giờ. Hôm nay, tôi đã đỡ, thế mà... giọng gã chìm đi trong tiếng thút thít.

- Tôi đâu có đánh cậu! Cathy lầm rầm, cắn môi để khỏi phát khùng một lần nữa.

Gã thở dài và rên rầm như đang đau lắm, cứ thế kéo dài đến mười lăm phút, rõ ràng với chủ đích làm cho cô chị họ khổ tâm, vì hẳn thấy cô nén một tiếng nấc là gã lại uốn éo giọng cho thêm phần đau đớn, lâm ly.

- Tôi rất ân hận đã làm cậu đau, Linton ạ, cuối cùng vì não lòng không chịu nổi, cô nói. Nhưng giá là tôi thì cái đấy nhẹ ấy chả thể làm tôi đau được và tưởng cậu cũng thế. Cậu không đau lắm chứ, Linton? Đừng để tôi về nhà với ý nghĩ là đã hại cậu. Trả lời đi! Nói với tôi đi nào.

- Tôi không thể nói với cô được, gã thì thầm, cô đã làm tôi đau đến nỗi tôi sẽ ho nghẹn không ngủ được suốt đêm nay mất. Nếu cô bị cái bệnh ho này, cô sẽ biết nó như thế nào, nhưng cô sẽ ngủ ngon lành trong khi tôi đau đớn, chẳng có ai ở bên mình. Tôi không biết vào địa vị tôi, cô sẽ muốn qua những cái đêm kinh khủng ấy như thế nào! Và gã bắt đầu rên rỉ ầm lên vì thương thân.

- Một khi cậu đã có thói quen qua những đêm ghê sợ, tôi nói, thì ắt chẳng phải vì cô Cathy mà cậu bất an, nếu cô chẳng đến thì cậu vẫn vậy cơ mà. Dù sao, cô ấy cũng sẽ không quấy rầy cậu nữa đâu. Có lẽ cậu sẽ bình tĩnh hơn, khi chúng tôi từ giã cậu.

- Tôi có phải đi khỏi đây không? Catherine cúi xuống gã, rầu rầu hỏi. Cậu có muốn tôi đi khỏi không, Linton?

- Cô không thể sửa đổi được việc cô đã làm, gã nhỏ nhen nói, có người lại tránh cô, trừ phi sửa đổi thành tệ hơn nữa bằng cách giày vò tôi phát sốt lên.

- Vậy là tôi phải đi khỏi? Cô nhắc lại.

- Ít ra cũng để cho tôi yên, gã nói. Nghe cô nói tôi không chịu nổi.

Cô vẫn lần lữa không chịu ra về theo lời dỗ dành của tôi – cứ thế mất một lúc chán ngấy, nhưng rồi vì gã cũng chả nói năng gì, cuối cùng cô tiến ra cửa, và tôi đi theo. Một tiếng kêu thét khiến chúng tôi quay lại, Linton tụt từ trên ghế xuống sàn trước lò sưởi và nằm lăn ra giãy đành đạch. Đó chỉ là cái thói hư thân mất nết của một đứa bé được nuông quá đậm nhiều sự, nhất quyết giở trò tai ác, vò quấy hết sức mình. Căn cứ vào hành vi, tôi có thể đi guốc vào bụng gã và lập tức nghĩ ngay rằng sẽ là điên rồ nếu cô chiều theo gã. Cô bạn tôi thì không thế. Cô hoảng hốt chạy trở lại quỳ xuống, và khóc, và dỗ dành, và van lơn cho đến khi gã im dần vì hết hơi – chứ tuyệt nhiên không phải vì ân hận đã làm cô khổ tâm.

- U sẽ đỡ cậu ta lên cái ghế tử, tôi nói, và cậu ta có thể lăn lộn tùy thích – chúng ta không thể dừng lại trông coi cậu ta được. Cô

Cathy, u hy vọng cô đã thấy rõ mình không phải là người có thể giúp gì cho cậu ta, và tình trạng sức khỏe của cậu ta đâu phải do quyền luyện cô mà ra. Ấy, cậu ta thế đấy! Đi thôi! Hể cậu ta biết không có ai ở bên để quan tâm đến cái trò vớ vẩn của mình là cậu ta sẽ vui lòng nằm im thôi.

Cô đặt một cái gối dưới đầu gã và đưa cho gã một ít nước. Gã từ chối nước, vật vãi trên gối một cách bút rút, như thể đó là một hòn đá hay một khúc gỗ vậy. Cô cố đặt gối cho thuận hơn.

- Thế này thì tôi không chịu được, chưa đủ cao, gã nói. Catherine bèn mang thêm một cái nữa đặt lên trên.

- Cao quá, cái đồ sinh sự ấy lắm bầm.

- Vậy tôi phải sắp xếp thế nào mới được chứ? Cô hỏi vẻ tuyệt vọng.

Gã oằn người nhoài tới cô, khi cô hơi quỳ xuống bên chiếc ghế tủ, và biến vai cô thành chỗ tựa đầu.

- Không, thế không được đâu, tôi nói. Cậu phải bằng lòng với cái gối thôi, cậu Heathcliff ạ. Tiểu thư đã phí quá nhiều thì giờ với cậu rồi. Chúng tôi không thể ở lại thêm năm phút nữa.

- Có, có chứ, ta có thể chứ! Cathy đáp. Bây giờ cậu ấy ngoan và chịu khó rồi. Cậu ấy bắt đầu hiểu là đêm nay em sẽ khổ sở hơn cậu ấy nhiều, nếu em tin rằng vì em đến thăm mà cậu ấy đã nặng bệnh thêm. Rồi thì em không dám đến nữa. Hãy nói thật đi, Linton, vì nếu tôi đã làm đau Linton thì tôi không nên đến nữa.

- Cô phải đến để chữa cho tôi, gã đáp. Cô phải đến, bởi đã làm đau tôi – cô thừa biết là cô đã làm tôi đau cực kỳ. Khi cô bước vào tôi không đến nỗi ốm như bây giờ, phải thế không nào?

- Nhưng chính cậu đã tự làm cho mình ốm vì kêu khóc và nổi khùng chứ ai, tôi nói.

- Tôi có làm thế đâu, cô chị họ nói. Thôi, dù sao bây giờ chúng ta cũng sẽ thân thiện với nhau. Và Linton cần tôi... thật tình, Linton muốn thỉnh thoảng gặp tôi chứ?

- Tôi đã bảo tôi muốn thế mà, gã sốt ruột đáp. Hãy ngồi lên ghế tủ và để tôi tựa vào đầu gối cô. Dạo xưa, má tôi vẫn thường làm thế, suốt hàng buổi chiều. Cô cứ ngồi thật yên và đừng nói chuyện. Nhưng cô có thể hát một bài, nếu biết hát, hoặc giả có thể kể một truyện thơ dài thật đẹp và thú vị – một trong những truyện thơ mà

cô hứa dạy tôi ấy – hay một truyện cổ tích. Tuy nhiên, tôi vẫn thích nghe một truyện thơ hơn. Bắt đầu đi.

Catherine kể lại truyện thơ dài nhất mà cô thuộc. Việc làm này khiến cả hai đều rất hài lòng. Linton muốn nghe một truyện nữa, và sau đó lại yêu cầu một truyện nữa, mặc dầu tôi hết sức phản đối. Họ cứ thế kéo cho đến lúc đồng hồ điểm mười hai tiếng, và chúng tôi nghe tiếng Hareton ngoài sân, trở về để ăn trưa.

- Thế mai, Catherine, mai cô có đến đây không? Cậu ấm Heathcliff hỏi, tay nắm lấy áo Cathy khi cô miễn cưỡng đứng dậy.

- Không, tôi đáp, cả ngày kia cũng không. Nhưng hiển nhiên là cô lại trả lời khác, vì trán gã quang đãng hằn khi cô cúi xuống thì thào vào tai.

- Cô phải nhớ là mai không có đi đâu đấy! Tôi mào đầu khi chúng tôi ra khỏi nhà. Cô không mơ tưởng đến chuyện ấy đấy chứ?

Cathy mỉm cười.

- Hừ, tôi sẽ đề phòng cẩn thận, tôi nói tiếp. Tôi sẽ cho chữa cái ổ khóa ấy và cô không thể trốn được bằng đường nào khác đâu.

- Em có thể trèo qua tường, cô cười, nói. Ấp ta không phải là một cái nhà tù, u Ellen ạ, và u không phải là cai ngục của em. Và lại, em cũng xấp xỉ mười bảy tuổi rồi. Em đã là phụ nữ. Và em tin chắc Linton sẽ nhanh chóng bình phục nếu có em chăm sóc. U biết đấy, em lớn tuổi hơn cậu ấy và khôn ngoan hơn – đỡ trẻ con hơn, phải không? Được dỗ ngọt một tí, cậu ấy sẽ sớm làm theo lời em chỉ bảo. Lúc nào ngoan, cậu ta thật đáng yêu. Em sẽ cưng Linton hết sức, nếu cậu ấy thuộc về em. Chúng em sẽ không bao giờ cãi lộn sau khi đã quen tính quen nết nhau, phải không? U thích cậu ấy không, u Ellen?

- Thích cậu ấy! Tôi thốt lên. Đó là cái miệng giẻ rách, quặt quẹo ồm ồm, xấu tính nhất tôi từng thấy, trầy trật sống được đến tuổi vị thành niên. May thay, như ông Heathcliff dự đoán, nó sẽ không tới được tuổi hai mươi. Quả thật, tôi ngờ rằng chả biết nó có được thấy mùa xuân sang năm hay không. Và lúc nào nó đi tong thì cũng chả mất mát gì lớn cho gia đình nó. Cũng may cho chúng ta là cha nó đã đem nó đi. Càng ân cần với nó, nó lại càng khó chịu và ích kỷ. Tôi lấy làm mừng là cô không có triển vọng gì lấy nó làm chồng, cô Catherine ạ.

Cô bạn của tôi nghe vậy trở nên nghiêm nghị. Việc nói đến cái chết của gã một cách rẻ rúng như thế xúc phạm đến tình cảm cô.

- Linton ít tuổi hơn em, cô đáp sau một hồi lâu suy nghĩ, và cậu ấy phải sống lâu nhất... cậu ấy sẽ... cậu ấy phải sống lâu như em. Cậu ấy hiện cũng khỏe như hồi mới tới miền Bắc, em dám cả quyết thế. Giờ cậu ấy ốm, chỉ vì cảm lạnh như ba thôi, u bảo ba sẽ đỡ, vậy sao cậu ấy lại không?

- Thôi, thôi, tôi kêu lên, nói cho cùng ta chả cần phải băn khoăn, bởi vì, này cô hãy nghe đây, và nên nhớ là tôi sẽ giữ lời nếu cô còn định đến Đồi Gió Hú nữa, dù có đi cùng với tôi hay không, tôi sẽ báo cho ông Linton biết. Trừ phi ông cho phép, không được phục hồi tình thân với cậu em họ.

- Tình thân đã được phục hồi, Cathy lâu bầu.

- Vậy thì không được tiếp tục nữa, tôi nói.

- Để rồi xem, cô trả lời vậy và phóng ngựa đi, để tôi lui hụi ở đằng sau.

Cả hai chúng tôi về đến nhà trước giờ ăn. Ông chủ tôi cho rằng chúng tôi đã lang thang qua thảo viên, nên không hỏi vì sao chúng tôi vắng mặt. Vừa vào nhà một cái, tôi vội vàng thay giày, tắt ướn ngay, nhưng cả quãng thời gian dài ngồi ở trại Đồi đã đủ gây tác hại. Sáng hôm sau, tôi ốm nằm bẹp và suốt ba tuần, tôi cứ lử lả, không sức đâu làm tròn phận sự của mình, một tai họa trước đó chưa từng đến với tôi và đội ơn Chúa, từ đó về sau cũng không bao giờ lặp lại.

Cô chủ nhỏ của tôi cư xử như một thiên thần, đến phục dịch và làm tôi bớt cô đơn. Phải nằm lì một chỗ, tôi đâm buồn nản quá đỗi. Điều đó, đối với một cơ thể luôn cự quậy hoạt động thật đáng ngán, nhưng tôi chả có mấy lý do để phàn nàn. Hể rời buồng ông Linton một cái là Catherine lại xuất hiện ngay bên giường tôi. Mỗi ngày của cô được chia đều giữa hai chúng tôi, không tiêu khiển lấy một phút. Cô không thiết cả ăn uống, học hành lẫn vui chơi. Thật chưa từng có người hộ lý nào trù mẩn chăm sóc bệnh nhân như cô, trái tim cô ắt phải nồng nhiệt lắm mới có thể, vừa yêu cha nhường ấy, vừa dành cho tôi nhiều đến thế. Tôi vừa nói mỗi ngày của cô chia đều giữa hai chúng tôi, nhưng ông chủ thì về phòng sớm, còn tôi thường chả cần gì sau sáu giờ, cho nên cả buổi tối vẫn nguyên

ven thuộc về cô ấy. Tôi nghiệp cô bé! Tôi không bao giờ tính đến chuyện cô làm gì một mình sau bữa trà, và mặc dầu những lúc cô ghé vào chúc tôi ngủ ngon, tôi vẫn thường nhận thấy má cô ửng tươi, những ngón tay thon hồng lên, tôi vẫn cho rằng đó là do đống lửa nóng trong phòng đọc sách, chứ đâu có ngờ khí sắc ấy lại do một cuộc ngựa dưới trời lạnh qua đồng hoang.

Hết ba tuần, tôi đã có thể rời khỏi buồng và đi lại quanh nhà. Buổi tối đầu tiên ngồi dậy được, tôi đề nghị Catherine đọc cho tôi nghe, vì mắt tôi còn yếu. Chúng tôi vào phòng đọc sách, khi ông chủ đã đi nằm. Tôi có cảm giác cô ưng thuận có phần miễn cưỡng. Đồ rằng loại sách của tôi không hợp với cô, tôi bảo cô cứ tự ý chọn cái đọc. Cô chọn một trong những cuốn cô ưa thích và đọc liên tục trong khoảng một tiếng đồng hồ. Sau đó, cô hỏi luôn miêng:

- U Ellen, u đã mệt chưa? Bây giờ u đi nằm đi có hơn không? U ngồi lâu thế rồi lại ồm đấy, u Ellen ạ.

- Không, không, cô bé thân yêu, u không mệt đâu, tôi liên tiếp trả lời.

Thấy không lay chuyển được tôi, cô bèn thử một phương pháp khác để rõ ra không thích thú gì với công việc đang làm: ngáp và vươn vai, rồi thì:

- U Ellen ạ, em mệt rồi.

- Thì thôi không đọc nữa và nói chuyện vậy, tôi đáp.

Thế lại càng tệ hơn. Cô bồn chồn, thở dài và nhìn đồng hồ tay, cứ thế cho đến tám giờ, rồi cuối cùng đi về phòng, buồn ngủ rũ ra, bằng vào cái vẻ cau có, nặng nề và động tác không ngừng đưa tay lên giụi mắt. Tối hôm sau, cô lại càng có vẻ sốt ruột hơn. Và đến tối thứ ba kể từ bữa tôi bình phục để cùng ngồi với nhau, cô kêu nhức đầu và rút lui. Tôi thấy thái độ cô thật kỳ. Sau khi ngồi lại một mình hồi lâu, tôi quyết định đến xem cô đã đỡ chưa và định bảo cô tới nằm ở xô-pha, khỏi phải lên gác tối mò. Tôi chẳng thấy Catherine đâu, ở trên gác cũng như dưới nhà. Những người làm cả quyết không hề thấy cô. Tôi đến cửa phòng ông Edgar nghe ngóng, vẫn im ắng hoàn toàn. Tôi quay lại phòng cô, tắt nến và ngồi vào chỗ cửa sổ.

Trăng sáng vắng vặc, tuyết rải rác phủ mặt đất và tôi nghĩ có thể cô đã nảy ra ý định dạo mát quanh vườn chẳng. Tôi phát hiện lẽ ra một bóng người trườn dọc theo hàng rào bên trong vườn thật, nhưng đó không phải cô chủ nhỏ của tôi. Khi ra đến chỗ sáng, tôi

nhận ra là một gã bồi ngựa. Gã đứng một lúc rất lâu nhìn con đường xe chạy qua trang trại, rồi thoăn thoắt cất bước đi khuất như vừa phát giác ra một cái gì và liền đó lại xuất hiện, tay dắt con ngựa con của Cathy và kìa, cô bé vừa mới xuống ngựa, đi cạnh nó. Gã kia len lén dẫn nó qua bãi cỏ về chuồng. Cathy vào bằng lối cửa sổ phòng khách, và không một tiếng động, lén lên gác tới chỗ tôi đang chờ cô. Cô sẽ sàng khép cửa, tụt đôi giày phủ tuyết, cởi quai mũ và không hề biết có tôi rình, đang định cất áo choàng thì tôi đột ngột đứng dậy, xuất đầu lộ diện. Sự kinh ngạc làm cô sửng ra một lúc. Cô thốt ra một tiếng ú ớ và đứng chôn chân tại chỗ.

- Cô Catherine thân yêu của u, tôi bắt đầu nói, lòng còn đầy ấn tượng mạnh mẽ về thái độ ân cần mới đây của cô, nên không nỡ lên tiếng mắng mỏ, cô phóng ngựa đi đâu vào cái giờ này? Tại sao cô lại phải bịa chuyện để lừa u? Cô đã đi đâu? Nói đi!

- Đến cuối thảo viên, cô lắp bắp. Em không bịa chuyện.

- Và không đến chỗ nào khác? Tôi hỏi.

- Không, cô trả lời lí nhí.

- Ôi, Catherine! Tôi buồn rầu kêu lên. Cô thừa biết là cô đã làm điều sai trái, nếu không thì cô đã chả bị dồn đến chỗ nói dối u. Điều đó làm u rất buồn, u thà bị ốm ba tháng còn hơn phải nghe cô cố tình bày đặt một chuyện man trá.

Cô bổ tới, vòng tay ôm lấy cổ tôi, òa lên khóc.

- Thôi, u Ellen, em rất sợ u nổi giận, cô nói. U hãy hứa đừng nổi giận, rồi u sẽ biết rõ hết sự thật, em chả muốn giấu làm gì.

Chúng tôi ngồi xuống ghế bên cửa sổ. Tôi bảo đảm với cô sẽ không trách mắng, dù điều bí mật của cô là thế nào đi nữa; và cố nhiên, tôi đã đoán ra, thế là cô bắt đầu:

- Em đã sang Đồi Gió Hú, u Ellen ạ. Từ bữa u ốm, em không bỏ qua ngày nào không đến đó, trừ ba lần trước khi u dậy được để ra khỏi buồng và hai lần sau đó. Em đã cho Michael sách và tranh ảnh để tối tối anh ta chuẩn bị con Minny cho em, rồi xong xuôi lại đưa nó về chuồng. U cũng đừng nên mắng anh ấy nhé. Em đến trại Đồi vào khoảng sáu rưỡi và thường ở lại đến tám rưỡi rồi phóng ngựa về nhà. Em đi không phải để vui thú gì – em thường bị khổ sở suốt. Thịnh thoảng em mới được sung sướng, có lẽ mỗi tuần được một lần. Thoạt đầu, em dự kiến phải thuyết phục u để cho em giữ lời

hứa với Linton, và điều đó ắt sẽ rất gay go, vì khi ra về em đã cam đoan hôm sau sẽ lại đến. Nhưng vì hôm sau, u ở luôn trên gác, nên em thoát được cái tội ấy. Buổi chiều, trong khi Michael gắn lại ổ khóa cửa vườn, em lấy được chìa và kể với anh ta nào là cậu em họ muốn em đến thăm vì cậu ốm, không sang Ấp ta được; nào là ba không muốn cho em đi, rồi em điều đình về chuyện ngựa. Anh ta vốn mê đọc sách và tính nay mai sẽ xin thôi việc để lấy vợ, cho nên sẵn sàng làm điều em muốn, nếu em lấy sách ở thư viện cho anh ta mượn. Nhưng em muốn cho anh ta sách của riêng em và như thế; anh ta thỏa mãn hơn.

“Lần thứ hai em đến thăm, Linton có vẻ linh hoạt hơn, Zillah (đó là chị quản gia của họ) dành cả phòng cho chúng em với một bếp lửa sưởi ấm cúng và bảo đảm cho em muốn làm gì tùy thích, vì Joseph đã đến một cuộc tụ họp cầu nguyện, còn Hareton cũng dắt chó đi biển – về sau em nghe nói là anh ta đi săn trộm gà lôi ở rừng nhà ta. Chị ấy đem đến cho chúng em ít rượu vang hâm, bánh gừng, và có vẻ hết sức hồn hậu. Linton ngồi trong ghế bành, em ngồi cái ghế đu nhỏ trên sàn đá trước lò sưởi, và chúng em cười vang, chuyện trò rất vui vẻ, tìm ra biết bao điều để nói. Chúng em đặt chương trình mùa hè sẽ đi đâu, làm gì. Em chả cần phải nhắc lại, vì u sẽ cho đó là ngớ ngẩn.

“Tuy nhiên, có một lúc chúng em đã suýt cãi nhau. Cậu ấy bảo cách thú vị nhất qua một ngày tháng bảy nóng nực là nằm dài từ sáng đến tối trên một bờ thạch nam giữa đồng hoang, với tiếng ong vo ve mơ mộng trong lùm hoa, và chim chiền chiện hót cao tít ở trên đầu và bầu trời xanh biếc không một vẩn mây, và mặt trời rực rỡ không ngừng lấp lánh. Đó là ý niệm hoàn hảo nhất của cậu ấy về hạnh phúc thiên giới. Ý kiến em thì lại là đu đưa trong một vòm cây xanh rì rào, với một ngọn gió tây thổi lồng lộng, những đám mây trắng sáng ngời trôi nhanh trên trời và không phải chỉ chiền chiện mà cả chim hét, sẻ lanh, cu cu cùng tuôn nhạc ra từ khắp phía, xa xa là đồng hoang xen những thung lũng nhỏ đầy bóng mát, ngay bên cạnh là những vạt cỏ dài, nhấp nhô trước gió như sóng lượn; và rừng cây, và nước róc rách, và cả thế giới bừng tỉnh, vui cuống vui cuống. Cậu ấy muốn tất cả nằm im trong một ngây ngất thanh bình, em thì muốn tất cả đều lóng lánh và nhảy múa trong một niềm hoan

lạc huy hoàng. Em bảo thiên giới của cậu ấy như vậy chỉ sống có một nửa, còn cậu ấy bảo cõi trời của em hẳn là say tí. Em bảo em sẽ buồn ngủ nếu ở trong cõi cực lạc của cậu ấy, còn cậu ấy thì bảo sẽ không thờ được nếu ở trong thiên đàng của em, và bắt đầu trở nên rất sẵn. Cuối cùng, chúng em thoả thuận là sẽ thử cả hai cách ngay khi thời tiết phù hợp. Rồi chúng em hôn nhau và trở lại thân ái với nhau.

“Sau khi ngồi yên độ nửa giờ, em nhìn căn phòng lớn, sàn nhẵn lì không rải thảm và nghĩ nếu dọn cái bàn đi mà chơi thì thú biết mấy. Em đề nghị Linton gọi Zillah vào giúp chúng em; và cùng chơi bịt mắt bắt dê. Chị ta sẽ phải tìm bắt chúng em; u cũng vẫn thường làm thế, u biết đấy, u Ellen. Cậu ấy không nghe. “Làm thế chẳng thú vị gì”, cậu nói. Nhưng cậu ấy bằng lòng chơi ném bóng với em. Chúng em tìm được hai quả bóng trong một cái tủ buýp-phê giữa một đồng đồ chơi cũ, nào con quay, nào vòng, nào vợt, nào cầu lông. Một quả có đánh dấu chữ C và quả kia chữ H. Em nhận quả C, xem đó là viết tắt tên Catherine, còn H có thể coi là Heathcliff, tên cậu ấy, nhưng quả H bị phòi cáu ra ngoài và Linton không thích thế. Em thắng hoài, cậu ấy lại đâm cẩu kỉnh, lại ho và quay trở về ghế ngồi. Tuy vậy, tối hôm đó cậu dễ trở lại vui tính. Cậu rất mê vài ba bài hát xinh xẻo – những bài hát của u đấy u Ellen ạ. Khi em phải về, cậu ấy xin em, cầu khẩn em tối hôm sau lại đến và em đã hứa. Minny chở em bay về nhà nhẹ như thình không và cho đến sáng, em mơ hoài thấy Đồi Gió Hú cùng cậu em họ thân yêu.

“Hôm sau em buồn, phần vì u mệt nặng, phần vì em muốn ba cũng biết và tán thành những cuộc đi chơi của em. Nhưng sau bữa trà, trăng lên đẹp và trong khi em cưỡi ngựa đi, nỗi buồn tan dần. Mình sẽ được một buổi tối sung sướng nữa, em nghĩ thầm và điều thú vị hơn nữa là Linton xinh đẹp của mình cũng vậy. Em phóng nước kiệu đến vườn nhà họ và đang định vòng ra đằng sau, thì cái gã Earnshaw ấy gặp em, nắm lấy dây cương, bảo em vào lối cổng trước. Anh ta vỗ vỗ vào cổ con Minny, khen nó là con ngựa đẹp và có vẻ như muốn nói chuyện với em. Em chỉ bảo anh ấy để cho con ngựa của em yên kéo nó đá cho đấy. Anh ấy trả lời bằng cái giọng cục mịch của mình: Nó có đá cũng chả đau gì lắm, và vừa xem xét chân nó, vừa tùm tùm cười. Em cũng hơi muốn khiến nó đá thử xem

sao, nhưng anh ta đã lảng ra để mở cửa. Và, trong khi nhấc chiếc then, anh ngược nhìn lên dòng chữ ở bên trên, nói với một vẻ ngớ ngẩn, pha trộn cả vụng về lẫn phần khởi.

“- Cô Catherine! Bì giờ tôi có thể đọc được cái nớ rồi.

“- Tuyệt, em thốt lên. Xin cho chúng tôi nghe nào – anh đang trở nên thông minh đấy.

“Anh ta đánh vần và ê a đọc từng âm tiết cái tên: Hareton Earnshaw.

“- Còn những con số? – Em động viên khi thấy anh ta chững lại.

“- Tôi chưa biết chúng nó – anh trả lời.

“- Ờ, anh chàng tối dạ – em nói, khanh khách cười giấu sự thất bại của anh ta.

“Gã nhìn ngó trân trân, trên môi phảng phất một nụ cười và mặt bắt đầu cau lại, như thể phân vân không biết có nên hoà theo nhịp cười vui vẻ của em hay không – chả biết đó có phải là thân mật vui vẻ hay là khinh thường (kỳ thực là khinh thường). Em giải quyết những nghi hoặc của anh ta bằng một cách đột ngột lấy lại vẻ nghiêm trang và tỏ ý muốn anh ta đi khỏi, vì em đến thăm Linton chứ không phải đến thăm anh ta. Anh chàng đỏ mặt lên – em thấy rõ vậy dưới ánh trăng – buông tay khỏi then cửa và lúi lúi bỏ đi, một hình ảnh của sự khoe khoang bị tẽn. Cu cậu tưởng mình cũng hoàn hảo như Linton – em đồ là thế – vì đã đánh vần được tên mình, và vô cùng tiu ngui thấy em không nghĩ như thế.

- Dừng lại, cô Catherine thân mến! Tôi ngắt lời. U không mắng dẫu nhưng u quả không ưa thái độ ấy của cô. Nếu cô nhớ rằng Hareton cũng là anh em họ với cô như cậu Heathcliff, cô sẽ cảm thấy cư xử cách ấy là thất thố biết mấy. Chí ít, đối với anh ta, ý muốn được hoàn hảo như Linton cũng là một tham vọng đáng khen và có lẽ anh ta không phải chỉ đơn thuần để trưng trổ. Hôm trước, cô đã làm anh ta xấu hổ vì dốt, u dám chắc thế và anh ta đã muốn tìm phương cứu chữa để làm vừa lòng cô. Chế giễu cố gắng chưa hoàn thiện của anh ta là rất kém giáo dục. Nếu cô được nuôi nấng trong hoàn cảnh của anh ta, liệu cô có đỡ thô kệch hơn không? Dạo xưa, anh ta là một đứa trẻ cũng nhanh nhẹn, thông minh không kém gì cô và u đau lòng thấy giờ đây anh ta bị khinh miệt vì cái ông Heathcliff đê tiện đã đối đãi với anh ta bất công đến thế.

- Thôi nào, u Ellen, u sẽ không khóc vì chuyện ấy đấy chứ? Cô kêu lên, ngạc nhiên thấy tôi nghiêm chỉnh thế. Nhưng chờ đấy, u sẽ nghe xem có phải anh ta học a b c để làm vừa lòng em hay không, và xem có bố lịch sự với anh chàng thô lỗ ấy không. Em vào nhà, Linton đang nằm trên ghế tử và nhóm người dậy, đón chào em.

“- Tồi nay tôi bị ốm, Catherine yêu quý ạ – cậu nói, – nên cô sẽ phải gánh hết phần nói, còn tôi sẽ chỉ nghe thôi. Lại đây ngồi cạnh tôi! Tôi chắc chắn rằng cô không thất ước, và tôi sẽ bắt cô phải hứa nữa trước khi về.

“Em biết là lúc này không nên trái ý cậu ấy vì cậu đang ốm. Và em nói dịu dàng, không đặt câu hỏi gì, tránh chọc tức cậu bằng mọi cách. Em đã mang cho cậu ấy mấy cuốn trong số những sách hay nhất của em. Cậu đề nghị em đọc chút ít trong một quyển và em sắp sửa bước ra thì Earnshaw xô cửa mở toang, hằm hằm uất khí tích lại sau khi đã suy nghĩ về những lời của em ban nãy. Anh ta tiến thẳng tới chỗ chúng em, nắm lấy cánh tay Linton và kéo mạnh cậu ấy ra khỏi chỗ ngồi.

“- Về buồng riêng của mày đi! – Anh ta nói, giọng gần như ú ớ vì giận dữ và mặt sưng sứa, đầy nộ khí. Dẫn cô ấy đến đấy nếu cô đến để thăm mày, mày đừng hòng gạt tao ra khỏi đây. Xéo cả hai đi!

“Anh ta rửa bọt em, và không để cho Linton có thì giờ trả lời, anh ta gần như ném cậu vào nhà bếp và nắm chặt tay lại khi em đi theo, dường như muốn đánh em gục xuống. Em đâm hoảng mất một lúc và đánh rơi một cuốn sách. Anh ta đá nó theo em và đóng cửa không cho chúng em vào. Em nghe thấy một tiếng cười khàn khàn nham hiểm bên bếp lửa và quay lại, trông thấy cái lão Joseph bỏ ổi đang đứng so đôi bàn tay xương xẩu, run rẩy:

“- Tui đã biết chắc thế *lào ló* cũng mời cô cậu ra mà! *Ló nà* một hảo hớn! *Ló* có được cái tinh thần chính trực trong mình! *Ló hếu...*, *ló* biết rõ *dư* tui ai *mấy* đáng mặt chủ kia – Hề, hề, hề!

“- Ta phải đi đâu? – Em hỏi cậu em họ, bỏ ngoài tai lời giễu của lão già khốn kiếp.

“Linton mặt trắng bệch ra và run lẩy bẩy. Lúc đó cậu ta chả xinh tí nào, u Ellen ạ, ồ không! Trông cậu thật dễ sợ, vì bộ mặt gầy guộc và đôi mắt to của cậu rúm lại trong một vẻ giận dữ điên cuồng, bất lực. Cậu nắm lấy quả đấm cửa, lắc lắc; nó bị cài chặt ở bên trong.

“- Nếu người không để ta vào, ta sẽ giết người! – Cậu tru tréo thì đúng hơn là nói. – Đồ quỷ! Đồ quỷ! Ta sẽ giết người! Ta sẽ giết người!

“Joseph lại cười quàng quạc.

“- *Đớ* cái máu ông bố *đớ*! – Lão kêu lên – Cái í là máu ông bố *đớ*! Chúng ta bao *chừ* cũng mang trong mình một cái gì của đôi bên cha mẹ. *Mược* kẹ, Hareton, chú mày đừng có sợ – cậu ta không *nằm* gì được chú mày đâu!

“Em nắm lấy tay Linton và cố kéo cậu ấy ra, nhưng cậu la dữ đến nỗi em không dám tiếp tục. Cuối cùng, những tiếng kêu của cậu nghẹn lại vì một cơn ho khủng khiếp, máu từ miệng ộc ra và cậu ngã lăn xuống đất. Em chạy ra sân, kinh hãi đến xây xẩm buồn nôn, và gọi Zillah thật to. Chị ta nghe thấy em ngay; chị đang vắt sữa bò trong một cái lán đằng sau chuồng và bỏ dở công việc, hốt hải chạy đến hỏi có chuyện gì. Em không còn hơi sức đâu để giải thích đầu đuôi xuôi ngược; kéo chị ta vào nhìn quanh tìm Linton. Earnshaw đã ra khỏi phòng để xem xét cái tai họa do mình gây nên và đúng lúc đó đang bế cậu chàng tội nghiệp lên gác. Zillah và em lên theo, nhưng đến đầu cầu thang, anh ta ngăn em lại và nói không nên vào, bảo em phải về nhà đi. Em kêu lên rằng anh ta đã giết Linton, và em nhất định vào. Joseph khoá cửa lại, tuyên bố là em không nên làm “dững cái trò dớ dẩn như thế” và hỏi em có “bét buộc phải điên như cậu í không”. Em đứng khóc cho đến khi chị quản gia xuất hiện trở lại. Chị ta cả quyết là trong giây lát Linton sẽ đỡ thôi, nhưng nếu cứ kêu la náo động như thế này thì không đỡ được đâu. Và chị ta đưa em, gần như xốc em xuống nhà.

“U Ellen ạ, em những muốn bút trụi tóc! Em khóc nức nở đến nỗi mắt gần như loà đi, cái gã côn đồ mà u rất có thiện cảm ấy đứng ngay trước mặt chốc chốc lại mở mồm bảo em “im”, và chối không nhận lỗi tại mình. Cuối cùng hoảng sợ vì thấy em tuyên bố sẽ mách ba, rồi anh ta sẽ bị bỏ tù, và treo cổ, anh ta cũng bắt đầu khóc rưng rức và vội vàng bỏ ra để giấu nỗi hoang mang hèn nhát của mình. Tuy vậy, em vẫn chưa thoát được anh ta. Sau rốt, khi họ ép em về và em đã đi cách trại độ vài trăm mét thì anh ta đột nhiên từ một bóng cây bên đường nhô ra, ách con Minny lại và nắm lấy em.

“- Cô Catherine, tôi lấy làm buồn phát ốm, anh ta mở đầu, nhưng mà thật cũng có phần quả là đáng tiếc...

“Em quất một ngọn roi vào anh, ngỡ rằng có lẽ anh định giết mình. Anh ta buông ra, găm lên một câu rủa gớm ghiếc và em phóng về nhà, gần như mê đi.

“Tôi hôm ấy em không đến chúc u ngủ ngon và hôm sau em không sang Đồi Gió Hú. Em muốn đi hết sức, nhưng em bị kích động kỳ lạ, đôi lúc sợ phải nghe tin Linton đã chết và đôi lúc rùng mình với ý nghĩ phải chạm trán với Hareton. Đến hôm thứ ba, em lấy hết can đảm, chí ít cũng là không đủ kiên nhẫn chờ đợi lâu hơn, và lên đi lần nữa. Em khởi hành lúc năm giờ và đi bộ, nghĩ rằng có thể tìm cách lẻn vào nhà và lên phòng Linton, không ai biết. Thế nhưng lũ chó đã báo động khi em đến gần, Zillah tiếp em và vừa nói: Cậu bé đã bình phục ngon lành, vừa dẫn em vào một phòng nhỏ, gọn gàng, có rải thảm, ở đó, em vô cùng mừng rỡ thấy Linton nằm trên một cái xô-pha nhỏ, đang đọc một cuốn sách của em. Nhưng cậu ấy không thềm nói cũng chẳng buồn nhìn em suốt một tiếng đồng hồ, u Ellen ạ, tính khí cậu ta khốn khổ thế đấy và điều làm em ngớ người là khi cậu mở miệng, lại chính để thốt ra cái lời bịa đặt rằng chính em đã gây ra cuộc huyền não và Hareton không có lỗi! Không thể trả lời được, trừ phi bằng cách nổi giận, em đứng dậy và ra khỏi phòng. Cậu ta ném theo em một tiếng yếu ớt “Catherine”! Cậu ấy không ngờ bị trả lời cách ấy. Nhưng em không thềm quay lại. Hôm sau là ngày thứ hai em ở lại nhà, gần như đã quyết tâm không đến thăm cậu nữa. Nhưng, đi nằm rồi lại dậy và chẳng nghe tin gì về Linton, điều đó hành hạ em đến nỗi quyết tâm chưa thành hình hẳn hoi đã tan biến thành mây khói. Dạo trước khởi sự đi sang đó xem ra đã là sai lầm. Bây giờ, tự kiểm chế không đi nữa hình như cũng lại là sai lầm nốt. Michael đến hỏi xem có phải thẳng yên cho con Minny không, em bảo “có”, và trong khi con ngựa chở em qua những ngọn đồi, em tự coi như mình đang đi làm bốn phận. Em buộc phải qua các cửa sổ đằng trước để vào sân vì tìm cách che giấu sự có mặt của mình cũng vô ích.

“- Cậu chủ nhỏ ở trong nhà đấy – Zillah nói khi thấy em đi về phía phòng khách. Em bước vào. Earnshaw cũng ở đó nhưng anh ta bỏ đi ngay tức khắc. Linton ngồi trong chiếc ghế bành lớn, nửa thức

nửa ngủ. Bước tới lò sưởi, em bắt đầu bằng một giọng nghiêm trang, cũng có phần muốn đó là thật:

“- Vì cậu không thích tôi, Linton ạ, và nghĩ rằng tôi đến nhằm mục đích gây đau đớn cho cậu, lại nói xưng xưng lần nào tôi cũng làm thế nên đây là lần gặp gỡ cuối cùng của chúng ta. Ta hãy nói lời từ biệt. Và hãy nói với ông Heathcliff rằng cậu tuy nhiên không muốn gặp tôi và đừng nên bịa thêm lời dối trá nào về chuyện này nữa.

“- Hãy ngồi xuống và bỏ mũ ra đã, Catherine, – cậu ta đáp – Cô sung sướng hơn tôi nhiều, cô phải tốt hơn tôi. Cha tôi đã nói khá nhiều về những khuyết điểm của tôi, – tỏ ra khinh rẻ tôi khá nhiều, cho nên đương nhiên là tôi phải tự nghi ngờ mình. Tôi hoài nghi không biết mình có đến nỗi hoàn toàn vô giá trị như ông ấy luôn luôn nghi hoặc hay không. Rồi tôi đâm cảm thấy rất bức bối và chua chát, tôi ghét tất cả mọi người! Tôi là đồ vô giá trị, xấu tính và kém tinh thần, hầu như bao giờ cũng vậy. Nếu cô muốn thì cô có thể nói vĩnh biệt, cô sẽ dứt bỏ được một nỗi phiền toái. Duy có điều hãy công bằng với tôi về điểm này: hãy tin rằng nếu tôi có thể dịu dàng ân cần, và tốt như cô, thì tôi ắt sẵn sàng muốn thế hơn là muốn sung sướng và khoẻ mạnh bằng cô. Hãy tin rằng sự ân cần của cô đã khiến tôi yêu cô sâu sắc hơn là nếu tôi đáng được cô yêu. Tuy trước đây cũng như bây giờ, tôi không thể không phô bày bản tính của tôi ra với cô, tôi vẫn lấy làm tiếc và ăn năn về điều đó, và sẽ còn tiếc và ăn năn cho đến lúc chết.

“Em cảm thấy cậu ấy nói thật tình và cảm thấy mình phải tha thứ cho cậu mặc dầu ngay lúc sau cậu có thể gây lộn, em vẫn phải tha thứ cho cậu nữa. Chúng em làm lành với nhau, nhưng cả hai cùng khóc suốt thời gian em ở tại đó, không phải hoàn toàn vì buồn. Song em vẫn thực sự lấy làm tiếc vì Linton có cái bản tính méo mó ấy. Cậu ấy sẽ không bao giờ để cho các bạn mình thoải mái và bản thân cậu cũng chẳng bao giờ được thoải mái. Từ đêm ấy bao giờ em cũng đến phòng khách nhỏ của riêng cậu. Vì ngày hôm sau cha cậu về.

“Theo em nghĩ, có độ ba lần chúng em vui vẻ và đầy hy vọng như tối đầu. Các lần đến thăm khác đều buồn bã và bị phá rối khi thì vì tính ích kỷ và cáu kỉnh của cậu, lúc lại vì cậu đau. Nhưng em

đã quen chịu đựng mọi thứ đó với một sự nhẫn nhịn gần như nhau trong cả hai trường hợp. Ông Heathcliff có ý tránh em, em hầu như không trông thấy ông. Thật vậy, chủ nhật vừa rồi đến sớm hơn thường lệ, em nghe thấy ông ta chửi thề tệ Linton tội nghiệp về thái độ đêm hôm trước của cậu. Em không hiểu làm sao ông biết được, trừ phi là nghe trộm. Đúng là Linton đã có thái độ khiêu khích – tuy nhiên cái đó không việc gì đến ai ngoài em và em cắt đứt bài lên lớp của ông Heathcliff bằng cách bước vào nói với ông thế. Ông ta phá lên cười và đi khỏi sau khi nói rằng ông lấy làm mừng thấy em nhìn nhận vấn đề như vậy. Từ đó, em bảo Linton có điều gì chưa cay thì nên nói thắm thôi. Thế đấy, u Ellen, bây giờ u đã nghe hết chuyện rồi. Ngăn em sang Đồi Gió Hú, tức là làm khổ hai người; trong khi đó nếu u không mách ba thì việc này đâu có quấy rối sự yên tĩnh của ai. U không mách chứ? Nếu u mách thì thật là nhẫn tâm đấy”.

- Về điểm này, đến mai u sẽ quyết định, cô Catherine ạ, tôi đáp. Cần phải cân nhắc kỹ một chút. Vậy u để cô nghĩ và u về suy nghĩ chuyện ấy.

Tôi đã suy nghĩ chuyện ấy thành tiếng thành lời trước mặt ông chủ tôi. Đi thẳng từ buồng cô sang buồng ông, kể lại toàn bộ câu chuyện, trừ những lời cô trao đổi với cậu em họ và mọi đoạn nhắc đến Hareton. Ông Linton kinh hoàng và buồn nhiều hơn mức ông chịu thừa nhận với tôi. Sáng hôm sau, Catherine được biết tôi đã phản bội lòng tin của cô, đồng thời cũng được biết luôn là các cuộc viếng thăm bí mật của cô phải chấm dứt. Cô hoài công khóc, lặn lội chống lại lệnh cấm ấy và van xin cha thương lấy Linton – cô chỉ đạt được một điều an ủi duy nhất ấy là cha cô hứa sẽ viết thư cho phép cậu ta đến Ấp khi nào cậu muốn, nhưng nói rõ cậu đừng nên trông chờ Catherine ở Đồi Gió Hú nữa. Có lẽ; nếu ông biết tâm tính và tình trạng sức khỏe của thằng cháu, thì hẳn ông sẽ thấy là ngay cả điều an ủi nhỏ nhoi ấy cũng nên cấm tiệt luôn.

- Những điều ấy xảy ra vào mùa đông năm ngoái, thưa ông, bà Dean nói, mới cách đây có hơn một năm. Mùa đông năm ngoái, tôi đâu có nghĩ rằng mười hai tháng sau tôi sẽ đem kể lại những chuyện ấy để tiêu khiển cho một người xa lạ đối với gia đình.. Tuy nhiên, ai biết được ông sẽ còn là người xa lạ bao lâu nữa? Ông còn quá trẻ để cứ bằng lòng mãi với cảnh sống độc thân và không hiểu sao, tôi cứ nghĩ không ai có thể gặp Catherine mà không yêu cô. Ông mỉm cười, thế nhưng tại sao ông lại có vẻ linh hoạt và quan tâm đến thế khi tôi nói về cô? Tại sao ông lại đề nghị tôi treo ảnh cô trên lò sưởi của ông? Và tại sao...

- Dừng lại đã, bà bạn tốt bụng của tôi! Tôi kêu lên, rất có thể tôi yêu cô ấy nhưng liệu cô có yêu tôi không? Tôi quá nghi ngờ điều đó nên chả dám liều, hy sinh sự yên tĩnh của mình bằng cách lao vào vòng cám dỗ – với lại nhà tôi không phải ở đây. Tôi thuộc về cái thế giới bon chen và tôi phải trở về trong tay của nó. Tiếp tục đi. Catherine có tuân theo lệ của cha cô không?

- Có – bà quản gia kể tiếp. Lòng yêu mến cha vẫn còn là tình cảm chủ yếu trong tim, với lại ông chủ tôi bảo ban không chút giận dữ. Ông nói với niềm âu yếm sâu sắc của một người sắp phải bỏ lại kho báu của mình giữa những hiểm họa chết chóc và thù địch; trong điều kiện đó, những lời của ông được ghi nhớ sẽ là phù trợ duy nhất ông có thể để lại để dìu dắt cô.

Mấy hôm sau ông bảo tôi:

- Tôi muốn thẳng cháu tôi sẽ viết thư hoặc đến chơi, Ellen ạ. U hãy thành thật nói cho tôi biết u nghĩ gì về nó – nó có thay đổi tốt lên không, hoặc có triển vọng sẽ khá hơn khi nó trưởng thành không?

- Cậu ấy yếu ớt, thưa ông, tôi đáp, và khó có cơ tới được tuổi trưởng thành. Nhưng tôi có thể nói điều này: cậu ta không giống bố. Nếu bất hạnh cho Catherine phải lấy cậu ấy, cô sẽ đủ sức chế ngự cậu, trừ phi cô cực kỳ nuông chiều cậu một cách rồ dại. Dù sao, thưa ông chủ, ông sẽ còn nhiều thì giờ để làm quen với cậu ấy và

xem xem cô, cậu có phù hợp nhau không – cậu ta còn hơn bốn năm nữa mới đến tuổi cơ mà.

Edgar thở dài, và bước tới cửa sổ nhìn ra nghĩa trang Gimmerton. Đó là một buổi chiều mù sương, nhưng mặt trời tháng hai chiếu lơ mờ, vừa đủ để chúng tôi nhận ra hai cây linh sam trong nghĩa địa và những tấm bia rải rác thưa thớt.

- Tôi vẫn luôn cầu nguyện cho sớm thấy cái điều đang tới, ông gần như nói một mình. Và bây giờ khi nó lại gần thì tôi bắt đầu rụt lại, đâm sợ. Tôi từng nghĩ rằng hồi ức về cái giờ phút tôi là chú rể đi xuôi cái thung lũng hẹp kia lại không êm dịu bằng cái dự cảm là chẳng bao lâu, vài tháng hoặc có thể chỉ vài tuần nữa sẽ được mang đến đặt trong lòng trứng quạnh hiu của nó! Ellen ạ, tôi đã rất sung sướng với bé Cathy của tôi. Qua đêm đông ngày hè, nó đã là một niềm hy vọng sống bên cạnh tôi. Nhưng tôi cũng đã sung sướng như thế những lúc mình trầm ngâm giữa những bia đá kia, dưới bóng ngôi nhà thờ cổ kia, nằm trên cái gò xanh cỏ của mộ mẹ nó suốt những buổi tối dài tháng sáu và mong muốn – khao khát đến lúc tôi có thể nằm dưới đó. Tôi có thể làm gì được cho Cathy? Tôi phải chia tay với nó như thế nào? Tôi sẽ không mảy may bận tâm về việc Linton là con trai Heathcliff cũng như việc nó lấy Cathy của tôi, nếu như nó có thể an ủi Cathy nguôi khuấy nỗi mất tôi. Tôi sẽ không đếm xỉa đến việc là Heathcliff đạt được mục đích của hãn và đắc thắng vì đã cướp đoạt được ơn phước cuối cùng Chúa ban cho tôi! Nhưng nếu Linton không xứng đáng – nếu nó chỉ là một công cụ yếu hèn của cha nó thì tôi không thể bỏ mặc Cathy cho nó được! Và dù dè bẹp cái tinh thần sôi nổi của Cathy là điều gay go đến đâu chẳng nữa, tôi vẫn phải kiên tâm làm cho nó buồn lúc tôi còn sống và để nó ở lại đơn độc khi tôi chết đi. Con gái yêu của tôi! Thà tôi trao nó lại cho Chúa và đặt nó trong lòng đất trước tôi!

- Dù sao cũng cứ trao cô trong tay Chúa, thưa ông, tôi đáp, và nếu chúng tôi phải mất ông – cầu Chúa hãy ngăn chuyện đó – thì dưới sự phù trợ của Người, tôi sẽ nguyện là bạn và người khuyên bảo cô đến phút cuối cùng. Cô Catherine là một cô gái ngoan, tôi không sợ cô sẽ chủ tâm đi vào con đường sai lầm. Mà những người làm tròn bổn phận, rốt cuộc, bao giờ cũng sẽ được thưởng công.

Đã vào xuân. Tuy nhiên, ông chủ tôi chưa lại sức thật sự, mặc dù ông đã lại bắt đầu đi dạo quanh Ấp cùng với con gái. Đối với ý niệm thiếu từng trải của cô, bản thân điều đó đã là một dấu hiệu của sự khôi phục, rồi nữa má ông lại hay hồng lên và mắt ông sáng; cô cảm thấy chắc chắn ông đang lại sức. Kỳ sinh nhật lần thứ mười bảy của Catherine, ông không ra thăm nghĩa trang. Trời mưa và tôi nhận xét:

- Thưa ông, chắc tối nay ông không ra ngoài đó?

Ông trả lời:

- Không, năm nay tôi hoãn muộn lại chút ít.

Ông lại viết cho Linton tỏ ý rất muốn gặp cậu ta. Giá như gã thiếu niên tàn phế ấy có thể đem trình diện được thì tôi chắc ông bố đã cho phép tới. Dù sao, theo lệnh bố, gã cũng gửi một bức thư trả lời, nói rằng ông Heathcliff không cho gã sang chơi bên ấy nhưng gã sung sướng được ông bác có nhã ý nhớ tới và hy vọng thỉnh thoảng được gặp ông trong những buổi đi dạo để được đích thân thỉnh cầu cho cô chị họ cùng gã khỏi bị hoàn toàn cách chia lâu dài như thế.

Đoạn thư này lời lẽ giản dị và có lẽ là của chính gã. Trong trường hợp này, Heathcliff biết gã có thể hùng hồn cầu xin được cùng Cathy bầu bạn. "Cháu không yêu cầu chị có thể đến đây chơi – gã viết – nhưng lẽ nào cháu lại không bao giờ được gặp chị, chị sang nhà cháu? Xin bác thỉnh thoảng cùng chị cưỡi ngựa về phía Đồi để chúng cháu trao đổi đôi lời trước mặt bác. Chúng cháu làm gì nên tội để đáng phải chịu sự chia lìa này, mà bác đâu có giận chị. Bác thân yêu! Ngày mai, bác hãy gửi cho cháu một bức thư nhỏ thân ái, cho phép cháu đến gặp bác ở bất kỳ nơi nào bác muốn trừ ấp Thrushcross. Cháu tin rằng một cuộc hội kiến sẽ khiến bác tin rằng tính cha cháu khác hẳn tính cháu – cha cháu khẳng định cháu là cháu bác thì đúng hơn là con trai ông. Và mặc dầu cháu có những khuyết điểm khiến cháu không xứng đáng với Catherine, nhưng chị đã bỏ qua, và vì chị, bác cũng nên bỏ qua luôn cho. Bác hỏi thăm về sức khoẻ của cháu – xin thưa: cháu đã khá hơn. Nhưng khi mà cháu vẫn bị cắt rời khỏi mọi hy vọng và đoạ đầy trong cô đơn hoặc giữa đám người chưa từng bao giờ và sẽ chẳng bao giờ ưa cháu, làm sao cháu có thể vui vẻ, an lành được?"

Mặc dầu thương tình, Edgar vẫn không thể chấp nhận yêu cầu của gã, vì ông không thể đi theo Catherine được, ông nói có lẽ sang

hè thì hai chị em có thể gặp nhau được. Trong khi chờ đợi, ông mong gã cứ tiếp tục thỉnh thoảng viết thư, và cam kết sẵn lòng an ủi, bảo ban gã mọi điều có thể được bằng thư từ, vì biết rõ cái thế khó khăn của gã trong gia đình. Linton y theo, và nếu như được thả lỏng, thì hẳn gã đã làm hỏng hết bằng cách trải đầy trên thư những oán thán với than van, nhưng cha gã giám sát rất gắt gao, tất nhiên đòi gã phải đưa cho xem từng dòng của ông chủ tôi gửi tới. Cho nên, thay vì viết ra những khổ não và đau thương riêng tư – những chủ đề luôn luôn chiếm thượng đỉnh trong tư tưởng gã – gã chỉ lải nhải về cái hoàn cảnh ác nghiệt buộc phải cách biệt với bạn gái và người yêu, đồng thời nhẹ nhàng gợi ý ông Linton nên sớm cho hội kiến, kéo gã e rằng ông chủ tâm đánh lừa gã bằng những lời hứa suông.

Cathy là một đồng minh mạnh mẽ của gã tại nhà và góp sức lại cuối cùng họ đã thuyết phục được ông chủ tôi đồng ý cho họ cùng nhau cưỡi ngựa, hoặc dạo bộ khoảng mỗi tuần một lần trên cánh đồng hoang gần Ấp nhất, dưới sự giám hộ của tôi, vì sang tháng sáu, ông lại càng suy nhược. Tuy hàng năm ông đã dành một phần thu thập để làm vốn cho cô chủ nhỏ của tôi, song ông vẫn có một mong muốn tự nhiên là cô có thể giữ lại ngôi nhà của tổ tiên – hay chí ít cũng trở lại đó sau một thời gian ngắn. Và ông xét thấy triển vọng duy nhất để cô có thể đạt được điều ấy là kết hôn với kẻ thừa kế ngôi nhà đó. Ông không hề biết gã này cũng đang suy sụp nhanh gần bằng ông. Theo tôi mọi người khác cũng mù tịt về chuyện ấy. Không thấy bác sĩ nào đến trại Dồi và không có ai gặp cậu Heathcliff để nói lại cho chúng tôi hay về tình trạng của cậu. Về phần mình, tôi đã bắt đầu nghĩ rằng những tiên đoán của mình là sai, rằng chắc gã phải hồi phục thực sự thì mới đề cập đến chuyện cưỡi ngựa hoặc tản bộ trên đồng hoang và có vẻ hăng hái theo đuổi mục tiêu đến thế. Tôi không thể hình dung một người cha lại nỡ đối xử với con trai sắp chết của mình tàn bạo và hiểm độc như Heathcliff đối với Linton, để thúc ép gã tỏ ra hăng hái thế, như sau này tôi được biết; y càng gia tăng cố gắng khi các kế hoạch keo bẩn và tàn nhẫn của y càng có nguy cơ bị cái chết làm thất bại.

Mùa hè đã qua giai đoạn rực rỡ nhất, khi Edgar miễn cưỡng nhượng bộ lời khẩn cầu của đôi trẻ. Catherine và tôi lên ngựa chuyển đầu tiên đến gặp em họ cô. Đó là một ngày oi bức, ngột ngạt, tuy không nắng, nhưng bầu trời lốm đốm mây trắng, xám và mù sương, chẳng có dấu hiệu gì báo sẽ mưa. Chỗ gặp gỡ của chúng tôi được định ở cột chỉ đường gần ngã tư. Tuy nhiên, khi đó một gã mục đồng được phái đến đưa tin nói với chúng tôi:

- Cậu Linton ở ngay phía bên này trại Đồi và cậu khẩn khoản xin chúng ta vui lòng dẫn thêm một chút nữa.

- Vậy là cậu Linton đã quên điều kiện đầu tiên của bác cậu, tôi nhận xét, ông dặn chúng ta chỉ ở trong địa phận Ấp, thế mà ngay từ đầu chúng ta đã vượt quá.

- Thôi được, khi nào đến chỗ cậu ấy, ta sẽ quay đầu ngựa trở lại, cô bạn tôi đáp. Cuộc đi chơi của chúng ta sẽ hướng về nhà.

Nhưng khi tới chỗ Linton – đây chỉ cách cửa nhà gã già một phần tư dặm là cùng – chúng tôi thấy gã chẳng có ngựa nghèo gì cả, và chúng tôi đành phải nhảy xuống đất thả cho ngựa mình gặm cỏ. Gã nằm trên bãi thạch nam đới chúng tôi lại gần, và mãi đến lúc chúng tôi còn cách mấy bước gã mới chịu ngồi dậy. Rồi gã cất bước yếu ớt, mặt mày tái nhợt, đến nỗi tôi lập tức thốt lên:

- Chao, cậu Heathcliff, sáng nay cậu không đi dạo được đâu. Nom cậu ốm quá!

Catherine nhìn gã từ đầu đến chân, vừa buồn cười vừa kinh ngạc, tiếng reo mừng trên môi cô chuyển thành tiếng kêu hoảng hốt và lời chúc mừng cuộc gặp gỡ bao lâu trì hoãn chuyển thành lời thăm hỏi lo âu.

- Linton có ốm hơn mọi khi không?

- Không... khá hơn...! Gã hỗn hển, run rẩy, và giữ tay cô lại như cần dựa vào đó, trong khi cặp mắt tởm, màu xanh của gã rụt rè lướt trên ngực cô; quầng trũng quanh mắt biến cái vẻ uể oải trước kia thành man dại, lơ lảo.

- Nhưng cậu ốm hơn đây, cô chị họ khăng khăng, ốm hơn lần trước. Cậu gầy hơn và...

- Tôi mệt, gã vội vã ngắt lời. Trời quá nóng để đi dạo, ta hãy nghỉ ở đây. Với lại vào buổi sáng tôi hay cảm thấy váng vất – cha tôi bảo tôi lớn quá nhanh.

Không tin lắm, Cathy ngồi xuống và gã ngả người bên cạnh cô.

- Đây có phần nào hơi giống cái thiên đường của Linton, cô nói, cố gượng vui, Linton có nhớ chúng mình đã thoả thuận sẽ qua hai ngày ở hai nơi và theo hai cách mà mỗi đứa cho là thú vị nhất không? Đây chắc chắn là cõi của Linton, chỉ khác cái là có mây! Nhưng mây dịu êm và xộp, thế lại đẹp hơn nắng. Tuần sau, nếu Linton có thể, ta sẽ cưỡi ngựa đến thảo viên bên Ấp và thử cái thiên đường của tôi xem.

Linton có vẻ như không nhớ ra điều cô vừa nói và hiển hiện gã rất khó có thể tiếp chuyện được, bất kể là chuyện gì. Sự thờ ơ của gã đối với những đầu đề cô khởi xướng, cũng như việc không thể góp phần làm cô vui, bộc lộ rõ ràng đến nỗi cô không giấu nổi vẻ thất vọng. Toàn bộ con người và cung cách gã đã khác một cách không xác định được. Cái thói hay hờn mà trước đây nếu khéo vuốt ve thì có thể chuyển thành triu mến nay đã nhường chỗ cho một vẻ lì lợm, đờ đẫn; đã bớt đi cái tính dằn dỗi của một đứa trẻ cố tình ngầy ngà, vùi quấy để được dỗ dành và tặng thêm cái vẻ rầu triền miên của một kẻ tàn phế hẳn hoi, xua đẩy mọi an ủi và sẵn sàng coi sự hoan hỉ vui tươi của người khác như một lời lăng mạ.

Catherine, cũng như tôi, thấy rõ gã coi việc chịu đựng sự giao tiếp với chúng tôi như một hình phạt hơn là một điều mãn ý. Và cô không chút áy náy, lập tức đề nghị ra về. Không ngờ đề nghị đó khiến Linton bừng dậy khỏi cơn nửa tỉnh nửa mê và chuyển sang một trạng thái kích động kỳ lạ. Gã sợ hãi đưa mắt nhìn về phía Đồi, xin cô ở lại thêm ít nhất nửa giờ nữa.

- Nhưng theo tôi, Cathy nói, giá Linton ở nhà thì tốt hơn là ngồi đây. Và tôi thấy hôm nay tôi không thể giúp vui cho Linton bằng cách kể chuyện, hát hoặc tán gẫu. Trong sáu tháng qua, Linton đã lớn khôn hơn tôi rồi; giờ đây Linton chả thích thú những trò tiêu khiển của tôi mấy nữa. Nếu không, giả dụ tôi có thể làm Linton vui, tôi sẽ sẵn sàng ở lại.

- Hãy ở lại nghỉ cái đã, gã trả lời. Và Catherine, xin đừng nghỉ hoặc nói là tôi rất ốm yếu. Ấy là tại thời tiết nặng nề và nóng nực làm tôi đâm uể oải đấy thôi. Với lại, tôi đã đi quanh quẩn một thôi trước khi hai người đến. Hãy nói với bác rằng sức khoẻ của tôi cũng tương đối nhé.

- Tôi sẽ nói với bác là cậu bảo thế; Linton ạ. Tôi không thể khẳng định rằng Linton tương đối khoẻ, cô chủ nhỏ của tôi nhận xét ngạc nhiên thấy gã khẳng khẳng tuyên bố một điều rành rành sai sự thật.

- Và thứ năm lại đến đây nhé, gã nói tiếp, tránh cái nhìn bối rối của cô. Cho tôi gửi lời cảm ơn bác đã cho phép Catherine đến – những lời cảm ơn tốt đẹp nhất của tôi, Catherine ạ. Và... và nếu Catherine có gặp cha tôi và ông ấy hỏi về tôi, xin chớ để ông ấy đi đến chỗ nghĩ rằng bữa nay tôi đã cực kỳ lạng lẽ và ngu xuẩn – đừng tỏ vẻ buồn, ủ rũ như bây giờ – ông ấy sẽ nổi khùng đấy.

- Tôi bất cần sự nổi khùng của ông, Cathy thốt lên, hình dung cảnh ông ta nổi khùng với mình.

- Nhưng tôi thì sợ, cậu em họ vừa nói vừa rùng mình, Catherine đừng khích ông ấy cáu với tôi, vì ông rất hắc.

- Ông ấy có nghiêm khắc với cậu không, cậu Heathcliff? Tôi hỏi. Ông đã chán nuông chiều cậu và đã chuyển từ cảm ghét thụ động sang cảm ghét tích cực chưa?

Linton nhìn tôi nhưng không trả lời. Sau khi ngồi thêm mười phút nữa bên cạnh gã – trong thời gian đó gã gục đầu xuống chực như buồn ngủ, không thốt ra điều gì khác ngoài những tiếng rên mệt nhọc hoặc đau đớn cố nén – Cathy bắt đầu tìm khuây khoả trong việc kiểm quả viết quất chia với tôi. Cô không mời Linton vì thấy rằng để ý thêm đến gã chỉ tổ phiền hà và chán ngấy.

- Giờ đã được nửa tiếng chưa, u Ellen? Cuối cùng cô lại thì thầm vào tai tôi. Không hiểu tại sao chúng ta phải ở lại. Cậu ấy buồn ngủ và ba thì mong chúng ta về.

- À, ta không nên bỏ cậu ấy ngủ đó, tôi đáp. Hãy đợi cậu ta dậy, chịu khó tí. Lúc này cô hăm hở lên đường là thế, bây giờ lòng khao khát gặp Linton tội nghiệp mới mau bốc hơi làm sao!

- Tại sao cậu ấy lại muốn gặp em? Catherine hỏi lại. Trước lúc cậu cáu kỉnh nhất, em còn thích hơn cái tâm trạng kỳ dị của cậu bây giờ. Thật y như cậu ấy bị cưỡng bách làm một nhiệm vụ cụ thể là

cuộc gặp gỡ này – vì sợ cha mắng. Nhưng đừng hòng em sẽ làm theo ý thích của ông Heathcliff, bất kể ông ta có thể có lý do gì để ra lệnh cho Linton phải chịu khổ hình này. Và tuy mừng cho sức khỏe cậu ấy khá hơn, em vẫn buồn vì cậu kém dễ thương đi biết bao và kém trù mến đi biết bao đối với em.

- Vậy cô cho là sức khỏe của cậu ấy khá hơn ư? Tôi nói.

- Vâng, cô đáp, vì u biết đấy, bao giờ cậu cũng quan trọng hoá ghê gớm những đau đớn của mình. Cậu ấy không “tương đối khỏe” như cậu bảo em về nói với ba, nhưng rất có thể cậu ấy đã đỡ hơn.

- Đó là chỗ cô khác u đấy, cô Cathy, tôi nhận xét. U lại đoán cậu ta ốm nặng hơn nhiều.

Đến đây, Linton giật mình thức giấc, bàng hoàng kinh sợ, và hỏi có ai gọi tên mình không.

- Không, Catherine nói, trừ trong mơ. Tôi không thể tưởng tượng làm sao Linton có thể ngủ ngoài trời, vào buổi sáng như thế này.

- Tôi tưởng nghe thấy cha tôi gọi, gã thở dốc, ngược lên nhìn gò đồi nhẵn nhúm bên trên chúng tôi. Catherine, chắc chắn là không có ai vừa gọi chứ?

- Hoàn toàn chắc, cô chị họ trả lời. Chỉ có u Ellen và tôi bàn chuyện về sức khỏe của Linton thôi. Có thật cậu mạnh hơn khi chúng ta chia tay nhau hồi mùa đông năm ngoái không? Nếu đúng thì tôi dám chắc có một điều không mạnh hơn, đó chính là lòng yêu mến của Linton đối với tôi, nói đi – có phải Linton mạnh hơn không?

Nước mắt trào ra, Linton trả lời: “Phải, phải, tôi mạnh hơn!” Và vẫn bị mê hoảng bởi tiếng nói tưởng tượng nọ, mắt gã lại đảo lên đảo xuống tìm xem ai nói. Catherine đứng dậy.

- Hôm nay hăng thế thôi, chúng tôi phải về đây, cô nói. Và tôi không giấu rằng tôi đã thất vọng đau đớn về cuộc gặp gỡ của chúng ta, tuy tôi sẽ không nói điều đó với ai ngoài Linton – không phải tôi sợ ông Heathcliff đâu.

- Im, Linton thì thào, lạy Chúa, im! Ông ấy đang đến! Gã níu lấy cánh tay Catherine, cố giữ cô lại. Nhưng nghe báo vậy, cô vội gỡ ra và huýt sáo gọi con Minny. Nó răm rắp theo hiệu lệnh cô như một con chó.

- Thứ năm sau tôi sẽ đến đây, cô nói lớn và nhảy lên yên. Tạm biệt. Nhanh lên, u Ellen!

Và như thế chúng tôi để gã ở lại. Gã hầu như không biết là chúng tôi đã đi, vì tâm trí còn dồn cả vào dè dặt đối phó với ông bố đang lại gần.

Trước khi chúng tôi về đến nhà, nỗi bức bối của Catherine đã dịu đi thành một cảm giác bối rối vừa thương hại vừa luyến tiếc, pha đậm những nghi hoặc mơ hồ, bút rút về thực trạng thể chất cũng như xã hội của Linton, tôi cũng cảm thấy như cô, tuy vậy tôi khuyên cô không nên nói nhiều vì chuyến thứ hai sẽ cho phép chúng tôi nhận định đúng đắn hơn. Ông chủ yếu cầu thuật lại đầu đuôi mọi sự. Ngoài việc truyền đạt đầy đủ những lời cảm ơn của cháu trai ông, cô Cathy chỉ nói lướt phần còn lại. Tôi cũng chẳng làm sáng tỏ được mấy tí những điều ông tìm hiểu, vì tôi hầu như không biết nên giấu điều gì, nói điều gì.

Bảy ngày trôi lướt đi, ngày nào cũng đánh dấu sự thay đổi thể trạng của ông Linton, từ đây đã trở nên xấu đi nhanh chóng. Cả mấy tháng vừa rồi cũng không tàn phá cơ thể ông ác liệt hơn vài giờ kịch phát lúc này. Chúng tôi những muốn giấu, lừa Catherine, nhưng tinh thần minh mẫn của cô không chịu lừa cô; nó ngầm đoán ra và nghiền ngẫm về cái khả năng đáng sợ đang chín dần thành điều xác thực. Đến ngày thứ năm, cô không đang tâm nhắc đến cuộc đi chơi bằng ngựa. Tôi phải nhắc hộ cô, và được phép truyền báo cô đi chơi ra ngoài trời, vì ít lâu nay toàn bộ thế giới của cô chỉ thu lại trong phạm vi phòng đọc sách, nơi cha cô hàng ngày ghé lại một lát – khoảnh khắc ngăn ngủ ông có thể gượng ngồi dậy được – và buồng ngủ của ông. Cô tiếc rẻ từng phút không được cúi trên gối ông nằm hoặc ngồi bên cạnh ông. Mặt cô xanh xao đi vì buồn lo và thức đêm thức hôm trông nom cha, cho nên ông chủ tôi vui sướng thả cho cô đi đến với cái mà ông ảo tưởng là một thay đổi tốt đẹp về cảnh trí và môi trường, rút ra niềm an ủi từ mỗi hy vọng rằng cô sẽ không bị bỏ lại hoàn toàn lẻ loi sau khi ông chết.

Ông đình ninh (qua một số nhận xét ông buột miệng nói ra, tôi đoán vậy) là cháu trai ông đã giống ông về ngoại hình thì ắt cũng giống ông về tâm tính, bởi vì trong thư từ của Linton, không hoặc ít thấy có dấu hiệu về tính xấu của gã. Còn tôi thì vì một sự nhu nhược có thể lượng thứ, tôi đã không cải chính sai lầm đó. Tôi tự hỏi: Khuấy động những giờ phút cuối cùng của ông bằng những mách bảo mà ông không có khả năng hoặc cơ hội để khai thác, lợi dụng thì phỏng có ích gì?

Chúng tôi hoãn cuộc đi chơi đến chiều, một buổi chiều tháng tám vàng rực. Mỗi hơi gió từ các quả đồi thổi đến đều tràn đầy sức sống, đến nỗi tưởng chừng bất kỳ ai thở hít nó thì dù sắp chết cũng có thể hồi sinh. Mặt Catherine cũng hết như phong cảnh quanh cô – bóng râm và ánh nắng nối tiếp nhau vun vút lướt qua, nhưng bóng râm đậm lại lâu hơn, còn ánh nắng thoáng qua mau, và trái tim nhỏ bé

tội nghiệp của cô thậm chí vẫn tự trách vì trót trong phút chốc đã quên đi những lo lắng.

Chúng tôi nhận ra Linton vẫn ngóng ở cái chỗ gã đã chọn lần trước. Cô chủ nhỏ của tôi xuống ngựa và bảo tôi cứ ngồi nguyên trên mình ngựa mà giữ con Minny, vì cô đã quyết chí ở lại một tí tẹo thôi, nhưng tôi không đồng ý. Tôi chả dại để lọt khỏi mắt dù chỉ một phút vật báu được uỷ thác cho tôi nên chúng tôi cùng leo lên sườn dốc đầy thạch nam. Lần này, cậu Heathcliff đón tiếp chúng tôi rất sôi nổi – tuy nhiên không phải là cái sôi nổi của phấn hứng hoặc vui mừng, mà có vẻ do sợ hãi thì đúng hơn.

- Muộn thế! Gã nói ngăn ngại và khó nhọc. Phải chăng Catherine ốm nặng lắm? Tôi đã tưởng tượng Catherine không đến.

- Tại sao cậu không ngay thật, Catherine kêu lên, nuốt lại lời chào hỏi đã toan thốt ra. Tại sao cậu không thể nói ngay là cậu không cần tôi? Thật kỳ lạ, Linton ạ, lần thứ hai cậu chủ tâm rõ ràng kéo tôi đến đây để làm khổ cả hai và ngoài ra, chẳng vì lý do gì hết!

Linton run rẩy, liếc nhìn cô nửa van lơn, nửa xấu hổ. Nhưng sự kiên nhẫn của cô chị họ không đủ để chịu đựng cái cách cư xử bí hiểm ấy.

- Ba tôi ốm rất nặng, cô nói, và tại sao tôi lại bị gọi ra khỏi chỗ của tôi bên giường ba? Tại sao cậu không gửi thư miễn cho tôi phải giữ lời hứa, khi mà cậu chẳng muốn tôi giữ lời làm gì? Nào! Tôi muốn được giải thích phân minh – chơi đùa hiện là điều bị loại trừ hoàn toàn khỏi đầu óc tôi. Tôi không thể chạy theo phục dịch những thói điệu bộ của cậu lúc này!

- Những thói điệu bộ của tôi! Gã thì thầm. Đó là những gì? Lạy Chúa, đừng tỏ vẻ căm giận như thế, Catherine! Xin cứ việc khinh tôi bao nhiêu tùy lòng; tôi là một tên khốn kiếp vô giá trị hèn nhát – có khinh tôi bao nhiêu cũng không đủ. Nhưng tôi quá thấp kém không bỏ cho cô căm giận. Hãy căm thù cha tôi, còn tôi thì chỉ nên khinh bỉ thôi.

- Tào lao! Catherine kêu lên, phẫn nộ. Một gã ngu dại, ngớ ngẩn! Đây! Cậu ta run lên kìa, cứ như tôi sắp sửa đụng đến cậu thật! Cậu không cần phải gợi ý về chuyện khinh bỉ, Linton ạ – bất cứ ai cũng tự khắc có món đó để hầu cậu. Đi đi! Tôi sẽ trở về nhà. Thật là điên mới kéo cậu ra khỏi chỗ lò sưởi và giả bộ... Chúng ta giả bộ làm gì

nhỉ? Buông áo tôi ra! Nếu tôi thương hại cậu vì cậu kêu khóc và tỏ vẻ quá ư khiếp sợ, thế thì cậu phải nhổ vào lời thương hại đó mới đúng. U Ellen, u nói cho cậu ấy biết cái hành vi đó là ô nhục đến chừng nào. Đứng dậy đi và đừng có hạ mình xuống thành một con bò sát ghê tởm – đứng!

Với vẻ mặt đau đớn, nước mắt giàn giụa, Linton đã gieo cái thân hình không chút gân cốt, thần kinh của mình xuống đất. Gã như quằn quại vì kinh hoàng vô hạn.

- Ôi! Gã nức nở, tôi không chịu nổi! Catherine, Catherine, tôi còn là một tên phản bội nữa và tôi không dám nói ra với Catherine! Nhưng nếu bỏ mặc tôi, tôi sẽ bị giết. Catherine thân yêu, sinh mạng tôi ở trong tay cô – cô đã nói là cô yêu tôi, và nếu thật thế, cũng chẳng hại gì cho cô. Cô không bỏ đi chứ? Catherine đôn hậu, dịu dàng, tốt bụng! Có thể cô sẽ bằng lòng cũng nên... và ông ấy sẽ để cho tôi chết bên cô!

Cô chủ nhỏ của tôi thấy nỗi đau đớn dữ dội của gã, bèn cúi xuống nâng gã dậy. Tình cảm triu mến khoan dung trước đây vượt lên nỗi bức dọc, cô trở nên hết sức xúc động và hoảng hốt.

- Bằng lòng cái gì? Cô hỏi. Ở lại ư? Hãy nói rõ ý nghĩa câu chuyện này thì tôi sẽ bằng lòng. Cậu nói ngược với những lời của chính cậu làm tôi đâm quẫn! Hãy bình tĩnh và thành thật, hãy thú nhận ngay tất cả những gì đè nặng lên trái tim cậu. Cậu sẽ không gây tổn thương cho tôi chứ, Linton? Cậu sẽ không để kẻ thù nào hại tôi, nếu cậu có thể ngăn chặn được, phải không? Tôi muốn tin rằng cậu nhát vì bản thân cậu, chứ không phải là một kẻ hèn nhát phản bội lại người bạn tốt nhất của mình.

- Nhưng cha tôi đe dọa tôi, gã trai trẻ hỗn hển, đan chặt những ngón tay gầy guộc vào nhau, và tôi khiếp sợ ông ấy – tôi khiếp sợ ông ấy! Tôi không dám nói.

- À, được. Catherine nói về thương hại khinh miệt, cứ việc giữ bí mật; tôi không phải đưa nhát gan. Hãy tự cứu lấy mình. Tôi không sợ.

Sự cao cả của cô làm gã trào nước mắt: Gã khóc lồng lộn, ôm hôn bàn tay đỡ gã, và mặc dù vậy, vẫn không đủ can đảm nói ra. Tôi đang nghĩ xem điều bí mật đó là gì? Và quyết không để cho Catherine chịu đau khổ để làm lợi cho gã hay bất kỳ ai khác, thì chợt

nghe thấy tiếng lạo xạo trong đám thạch nam. Tôi ngược lên và trông thấy Heathcliff từ trại Đồi đi xuống, đã gần sát chỗ chúng tôi. Y không buồn liếc về phía đôi bạn trẻ của tôi mặc dầu quãng cách đủ gần để nghe rõ tiếng nức nở của Linton; chỉ chào tôi bằng một giọng gần như thân ái mà y không dùng với ai khác, khiến tôi không khỏi nghi ngờ sự thành thật của nó. Y nói:

- Được gặp chị ở ngay gần nhà tôi như thế này kể cũng hay đấy chứ, Nelly. Tình hình bên Ấp ra sao? Nói tôi nghe nào. Nghe đồn – Y hạ giọng nói thêm – Edgar Linton đang trên đường lâm chung. Có lẽ họ phóng đại bệnh tình của hắn chẳng?

- Không, ông chủ tôi sắp chết thật, tôi đáp, điều đó khá đúng. Đó sẽ là một đau buồn cho tất cả chúng tôi, song lại là một ơn phước cho ông ta.

- Theo chị liệu hắn đậu được bao lâu nữa? Y hỏi.

- Tôi không biết, tôi nói.

- Bởi vì... Y nói tiếp và nhìn đôi bạn trẻ sững ra dưới mắt y. Linton dường như không dám cự quạ hoặc ngẩng đầu lên, còn Catherine thì vì gã mà đứng yên – ... Bởi vì cái thằng nhỏ kia dường như quyết tâm làm tôi thất bại. Tôi sẽ cảm ơn bác nó nếu hắn ta nhanh lên mà đi trước nó. Chà! Cái con chó nhóc chơi trò này đã lâu chưa thế? Tôi đã cho nó mấy bài học về thói mau nước mắt sụt sà sụt sịt. Nói chung, nó có vui vẻ hoạt bát với cô Linton không?

- Hoạt bát ư? Không – cậu ấy đã tỏ ra hết sức sầu não, tôi đáp. Nhìn cậu, tôi những muốn nói là thay vì dạo chơi trên đồi với người thương, cậu ta nên nằm trong giường để bác sĩ chăm sóc nhiều hơn!

- Một hai ngày nữa, ắt sẽ thế thôi, Heathcliff lầm bầm. Nhưng trước hết... đứng dậy, Linton! Đứng dậy! Y quát. Đừng có bò lồm cồm dưới đất thế nữa – dậy ngay!

Linton vừa nãy đã lại phủ phục xuống trong một cơn cực kỳ sợ hãi khiếp nhược nữa do thấy ông bố liếc về phía mình, là tôi đoán thế, vì không có gì khác để gây ra thái độ hèn hạ đến như vậy. Mấy lần gã cố gắng gượng dậy để tuân theo lệnh bố, nhưng lúc này sức lực nhỏ nhoi của gã biến đi đâu hết và gã lại quy xuống với một tiếng rên. Xứ Heathcliff tiến lại và đỡ gã dựa vào một gờ đất.

- Nào, ông ta nói, cố ghìm sự hung dữ, ta đang nổi giận đây và nếu mày không sai khiến nổi cái tinh thần khốn nạn của mày thì:

Quỷ bắt mày đi! Dậy ngay!

- Con sẽ dậy, thưa cha, gã hỗn hển. Có điều xin cha để con yên, kéo con ngất đi mất. Con chắc chắn là con đã làm theo ý cha. Catherine sẽ nói với cha rằng con... rằng con... đã vui vẻ. Ôi! Hãy ở bên tôi, Catherine. Đưa tay cho tôi.

- Hãy cầm lấy tay tôi, cha gã nói, đứng thẳng lên. Thế... giờ cô ấy sẽ đưa cánh tay cho mày... được đấy, hãy nhìn vào cô ấy. Hẳn cô tưởng tôi đích thực là ma quỷ nên mới gây nên sự hãi hùng như vậy, cô Linton nhỉ. Cô vui lòng dìu nó về nhà chứ. Nó sẽ run toàn thân nếu tôi đụng đến nó.

- Linton thân yêu! Catherine thì thạo, tôi không thể đến Đồi Gió Hú được. Ba đã cấm tôi! Ông ấy sẽ không hại cậu đâu. Tại sao cậu lại sợ hãi đến thế?

- Tôi không bao giờ có thể lại trở vào ngôi nhà ấy được, gã đáp. Tôi không được trở vào đó mà không có Catherine đi cùng!

- Im đi! Cha gã kêu. Chúng ta sẽ tôn trọng những áy náy lương tâm kẻ làm con của Catherine. Nelly, hãy đưa giúp nó vào, rồi tôi sẽ nghe theo lời khuyên của chị về thầy thuốc, không chậm trễ.

- Ông cứ làm thế là tốt, tôi đáp. Tôi phải ở lại với cô chủ tôi, phận sự tôi đâu phải là chăm lo cho con trai ông.

- Chị rất là cứng nhắc, Heathcliff nói. Cái đó tôi biết! Nhưng chị buộc tôi phải cầu đưa bé cho nó thét lên rồi chị mới động lòng trắc ẩn. Vậy thì lại đây, người anh hùng của tôi. Chàng muốn tôi thắp đèn chàng về không?

Ông ta sát lại một lần nữa và làm như định túm lấy cái sinh vật mảnh dẻ kia. Nhưng Linton rụt lại níu lấy cô chị họ và van nài đi cùng với một thái độ năn nỉ cuống cuồng không chịu chấp nhận khước từ. Tôi phản đối thế nào cũng không ngăn nổi cô – thực vậy, làm sao bản thân cô có thể từ chối gã được. Điều khiến gã khiếp hãi, chúng tôi không cách nào thấy ra được. Nhưng kìa, gã đứng đực kia, bất lực dưới móng vuốt của nỗi sợ và dường như bất kỳ cái gì bồi thêm vào cũng có thể khiến gã bị choáng đến thành chứng ngây độn. Chúng tôi tới ngưỡng cửa. Catherine bước và tôi đứng chờ cho đến lúc cô đưa gã tàn phế đến một chiếc ghế tựa, hy vọng cô trở ra ngay; đang đứng thì xử Heathcliff xô tôi vào, miệng kêu:

- Nelly, nhà tôi đâu có bị ôn dịch và hôm nay tôi lại đang nổi cơn hiều khách – hãy ngồi xuống, cho phép tôi đóng cửa lại.

Y đóng cửa và khoá luôn lại. Tôi giật mình.

- Các bạn sẽ dùng bữa trà trước khi về nhà, y nói thêm. Có mình tôi ở nhà. Hareton dắt một số gia súc đi xa, Zillah và Joseph đi du hí. Và mặc dầu đã quen cảnh cô đơn, tôi vẫn thích có chút bạn bầu thú vị, nếu tôi có thể kiếm được. Cô Linton, cô hãy ngồi xuống cạnh nó. Tôi xin trao cho cô cái gì tôi có – món quà kể cũng chả bỏ nhận mấy, nhưng tôi không có gì khác để biếu cả. Tôi muốn nói đó là Linton. Cô ấy trở mặt nhìn kìa! Kể cũng lạ, sao mà tôi cảm thấy muốn hành hạ bất kỳ cái gì có vẻ muốn sợ tôi! Giá tôi sinh ở một nơi luật pháp đỡ ngặt nghèo hơn và khẩu vị đỡ cảnh vẻ hơn thì chắc hẳn tôi sẽ tự thết một châu lai rai đem hai đứa kia ra mổ sống, làm trò tiêu khiển buổi tối.

Y hít mạnh một hơi, đập bàn và rửa mặt mình: “Âm ti địa ngục! Ta căm ghét chúng!”

- Tôi không sợ ông! Catherine thốt lên, cô không nghe được những câu sau cùng của y. Cô bước lại gần, đôi mắt đen láy long lên giận dữ và quyết tâm. Đưa cái chìa khoá kia cho tôi. Tôi sẽ đòi bằng được, cô nói. Tôi sẽ không ăn uống gì ở đây, dù có phải chết đói.

Heathcliff giữ chiếc chìa khoá trong bàn tay vẫn đặt trên bàn. Y ngước lên, sững ra như kiêu ngạo nhiên trước sự táo bạo của cô, hoặc cũng có thể do giọng nói và cái nhìn của cô nhắc y nhớ đến người mà cô đã thừa kế những nét di truyền đó. Cô chộp lấy chiếc chìa khoá và suýt nữa giăng được nó ra khỏi những ngón tay buông lỏng của y, nhưng hành động của cô kéo y trở về thực tại. Y mau chóng giật lại được.

- Này, Catherine Linton, y nói, xê ra, kéo ta đánh gục cô và điều đó sẽ làm bà Dean phát điên lên mất.

Bất chấp lời cảnh cáo đó, một lần nữa cô vồ lấy bàn tay nắm chìa khoá của y.

- Chúng tôi nhất định sẽ đi khỏi đây, cô nhắc, cố gắng hết sức mình để bẻ duỗi những bắp thịt sắt kia; và thấy những móng tay không ăn thua, cô ghé răng cắn thật mạnh. Heathcliff liếc nhìn tôi một cái khiến tôi chứng lại mất một lúc, không kịp can thiệp. Catherine quá mãi mồm một gỡ ngón tay y nên không để ý đến vẻ mặt

của y. Bất thành linh y xoè tay ra, buông vật tranh chấp. Nhưng cô chưa kịp chộp được nó thì y đã dùng bàn tay vừa được rảnh túm lấy cô và kéo cô giúi xuống đầu gối y, tay kia giáng như mưa vào một bên đầu cô những cái tát ghê gớm, mỗi cái cũng đủ thực hư lời đe dọa của y, nếu như cô có thể ngã xuống được.

Trước sự hung hãn quỷ quái ấy, tôi giận dữ lao tới “Đồ lưu manh!” Tôi kêu lên, “Đồ lưu manh!” Một cú vào ngực làm tôi im bật. Tôi vốn béo ục ịch, chả mấy chốc đứt hơi. Và phần vì thế, phần vì giận điên người, tôi chóng mặt loạng choạng cúi lại, cảm thấy như sắp ngạt thở hoặc vỡ mạch máu. Cuộc xô xát chấm dứt trong hai phút, Catherine được buông ra, đưa hai tay lên thái dương, coi bộ như thể cô không chắc là tai mình còn hay mất. Tội nghiệp, cô run như cây sậy và dựa vào bàn hết sức bàng hoàng.

- Thấy chưa, tao biết cách trừng phạt trẻ con như thế nào, tên vô lại nói, vẻ dữ tợn, trong khi cúi xuống lấy lại chiếc chìa khoá rơi xuống sàn. Giờ thì đến với Linton như ta đã bảo cô, và tha hồ mà khóc thoải mái! Ngày mai ta sẽ làm cha cô – trong mấy ngày tới sẽ chả có cha nào khác nữa và cô sẽ phải làm quen nhiều với bàn tay này. Cô có thể chịu được nhiều đấy, không phải đứa yếu ớt – cô sẽ được nếm mùi hàng ngày, nếu ta lại bắt được cái ánh giận dữ trong mắt cô lần nữa!

Thay vì ra chỗ Linton, Cathy chạy đến tôi và quỳ xuống đặt một bên má nóng bỏng lên lòng tôi, khóc ầm lên. Gã em họ cô từ nãy đã rụt vào trong góc chiếc ghế tủ, im thin thít như con chuột nhắt, mừng thầm – tôi dám nói thế – rằng kẻ khác đã chịu đòn thay gã. Xừ Heathcliff thấy chúng tôi đều lúng túng, bèn đứng dậy và tự mình nhanh chóng soạn bữa trà. Tách, đĩa đã bày sẵn. Y rót trà rồi đưa tôi một tách.

- Uống cho trôi nổi bức tức của chị đi, y nói. Và hãy tiếp cái cục cứng hừ đốn của chị cùng cục cứng của tôi. Trà không có thuốc độc đâu, mặc dầu do tôi pha. Tôi ra ngoài kiểm ngựa của các người.

Ý nghĩ đầu tiên của chúng tôi, khi y đi khỏi là tìm cách phá lấy một lối ra ở chỗ nào đó. Chúng tôi thử cửa bếp, nhưng nó bị chèn ở bên ngoài. Chúng tôi nhìn cửa sổ – quá hẹp ngay cả đối với thân hình nhỏ bé của Cathy.

- Cậu Linton, tôi kêu lên khi thấy chúng tôi đã thành tù nhân thật sự, cậu biết rõ người cha quý quýet của cậu âm mưu làm gì, cậu phải nói cho chúng tôi nghe, kéo tôi sẽ bợp tai cậu như ông ta đã làm với cô chị cậu.

- Phải đấy, Linton, cậu nên nói đi, Catherine nói, chính vì cậu mà tôi đến. Nếu cậu từ chối thì thật là vô ơn bạc ác.

- Cho tôi ít trà, tôi đang khát, rồi tôi sẽ nói cô nghe, gã đáp. Bác Dean, bác đi đi. Tôi không thích bác đứng sừng sững cạnh tôi thế. Kìa, Catherine, cô để rót nước mắt xuống tách của tôi rồi. Tôi không uống thế, cho tôi tách khác.

Catherine đẩy một tách khác về phía Linton và lau mặt. Tôi cảm thấy ghê tởm cái vẻ bình tĩnh của gã trai trẻ đê tiện; vì gã không còn kinh hãi cho bản thân nữa. Nỗi đau đớn gã phô bày ở ngoài đồng hoang đã lắng đi ngay khi vào trại Đồi cho nên tôi đoán gã đã bị đe dọa sẽ phải chịu một cơn lôi đình thịnh nộ ghê gớm nếu không nử được chúng tôi đến đây, và giờ đây, khi điều đó đã hoàn thành, gã chưa có thêm nỗi sợ nào trước mắt.

- Cha muốn chúng ta lấy nhau, gã nói tiếp sau khi nhấp nháp tí trà. Ông ấy biết ba cô sẽ không để chúng ta cưới ngay và ông sợ tôi chết, nếu phải chờ. Cho nên chúng ta phải cưới vào sáng mai, và cô phải ở lại đây cả đêm. Nếu cô làm theo ý muốn của ông ấy, thì hôm sau cô sẽ trở về nhà và đem theo tôi luôn.

- Đem cậu theo luôn ư, hử cái vật đánh tráo thiếu não kia? Tôi kêu lên. Lấy cậu? Chà, cái cha này điên hoặc y cho là chúng ta điên đại tuốt. Và cậu cả gan tưởng tượng rằng tiểu thư kiều diễm đây, cô gái khoẻ mạnh, nồng nhiệt này lại xe tơ kết tóc với một con khỉ con sắp chết như cậu chẳng? Chả lẽ cậu cũng ôm cái ý nghĩ là có đứa ba vạ nào đó – nói chi đến tiểu thư Linton thềm lấy cậu làm chồng? Cậu thật đáng đánh đòn vì đã kéo chúng tôi đến đây bằng những thủ đoạn kêu khóc hèn hạ. Và... đừng có làm bộ ngớ ngẩn thế nữa đi! Tôi rất muốn lắc cậu một trận nên thân vì cái ngón gian trá đê tiện và thói hợm hĩnh ngu si của cậu.

Tôi có lắc gã một trận qua loa thật: Gã lên cơn ho và lại giở cái ngón quen thuộc là rên rỉ, khóc lóc. Catherine cự tôi.

- Ở lại cả đêm ư? Không, cô nói, chậm rãi nhìn quanh, u Ellen, em sẽ đốt cháy rụi cái cửa này và em sẽ thoát ra.

Cô đã sắp sửa bắt đầu thực hiện ngay lời đe dọa ấy, nhưng một lần nữa Linton lại hoảng lên vì lo cho cái bản thân quý hoá của gã. Gã ôm lấy cô trong hai cánh tay yếu ớt, khóc nức nở.

- Cô không lấy tôi và cứu tôi ư? Không để cho tôi cùng cô về Ấp ư? Ôi! Catherine thân yêu! Xét cho cùng, cô không nên đi khỏi. Cô phải tuân theo cha tôi – cô phải thế!

- Tôi phải tuân theo ba tôi, cô đáp, và giải thoát cho ba tôi khỏi nỗi phấp phỏng chờ đợi đau đớn này. Cả một đêm! Ba tôi sẽ nghĩ gì? Hẳn ba đã lo lắng rồi. Tôi sẽ phá hoặc đốt để mở lấy một lối thoát ra khỏi nhà này. Im đi! Cậu không bị nguy hiểm gì nhưng nếu cậu ngăn tôi... Linton, tôi yêu ba tôi hơn cậu!

Nỗi sợ chết khiếp gã cảm thấy đối với sự nổi giận của xử Heathcliff khiến cu cậu lại trở nên hùng biện, cái hùng biện của kẻ hèn nhát. Catherine gần như quẫn trí, tuy nhiên cô vẫn một mực cả quyết là cô phải về. Đến lượt, cô dùng đến giọng cầu khẩn để thuyết phục gã dẹp nỗi đau đớn ích kỷ của mình đi. Trong khi họ đang mãi tranh cãi thì tên cai ngục của chúng tôi trở vào.

- Ngựa của các người đã phóng đi mất tăm rồi, y nói, và... kìa, Linton! Lại sụt sịt rồi hả? Cô ấy đã làm gì mà? Nào, nào, khóc nốt chỗ dở đi rồi đi ngủ. Trong vòng một hai tháng nữa, con trai ạ, mà có thể mạnh tay trả đũa lại những sự hành hạ bây giờ của cô ta. Mà mòn mõi ước mong tình yêu trong trắng, phải không nào? Không cần gì khác nữa trên đời – thế thì cô ấy đã lấy mà! Thôi đi ngủ! Đêm nay Zillah không có nhà, mà phải tự cởi quần áo lấy. Im! Đừng có ầm ĩ nữa – không việc gì phải sợ. May mà mà đã xoay sở được tạm tạm, còn lại tao sẽ lo nốt.

Y vừa nói vậy vừa giữ cửa cho con trai qua và gã này cun cút y hết một con chó tai cụp đang sợ chủ cái tiết định véo cho một cái. Cửa lại được khoá cẩn thận. Heathcliff tới gần lò sưởi, nơi cô chủ tôi đang lặng lẽ đứng. Catherine ngược lên và bất giác đưa tay lên má, sự kề cận với y lại đánh thức một cơn đau đớn. Bất kỳ ai khác ắt hẳn không thể nghiêm khắc với cử chỉ con nít ấy, nhưng y thì cau mặt với cô lâu bầu:

- Ôi! Cô không sợ tôi cơ mà? Lòng can đảm của cô được trá hình khá thật: cô có vẻ sợ thấy mồ!

- Bây giờ thì tôi sợ thật, cô đáp, bởi vì nếu tôi ở lại, ba tôi sẽ khổ sở. Và làm sao tôi sẽ chịu đựng được cái lỗi chính mình làm khổ ba... khi mà ba tôi... ông Heathcliff, hãy để cho tôi về! Tôi hứa sẽ lấy Linton... Tại sao ông lại cưỡng bức tôi làm cái điều mà tôi tự nguyện làm?

- Thử xem ông ta có dám cưỡng bức cô không, tôi kêu lên. Đất này có pháp luật, đời ớn Chúa là còn có pháp luật, mặc dù chúng ta ở một vùng hẻo lánh. Ví bằng ông ta có là con trai tôi đi nữa, tôi cũng sẽ tố cáo. Đây là loại tội ác không được hưởng quyền đặc miễn của giới tăng lữ^[24].

- Im đi! Tên côn đồ nói. Quý bắt chị đi với cái thói mồm loa mép giải của chị! Tôi không cần chị nói vào. Cô Linton, tôi sẽ miễn nguyện đến không ngủ được. Bằng cách cho tôi biết như vậy cô đã phát hiện trúng cái biện pháp bảo đảm nhất để giữ cô ở lại dưới mái nhà tôi trong hai mươi bốn giờ tới. Còn về việc cô hứa sẽ lấy Linton, tôi sẽ lo liệu cẩn thận để cô phải giữ lời, vì cô sẽ không rời khỏi nơi này được cho tới khi điều đó hoàn thành.

- Vậy thì hãy cử u Ellen về báo cho ba biết là tôi vẫn an toàn, Catherine thốt lên và khóc cay đắng. Hay là cưới ngay đi. Tội nghiệp ba! U Ellen, ba sẽ nghĩ là chúng mình bị lạc. Làm thế nào bây giờ?

- Không phải thế! Ông ta sẽ nghĩ là cô đã chán cảnh hầu hạ ông ta và chạy đi kiếm trò tiêu khiển, Heathcliff trả lời. Cô không thể phủ nhận là cô đã tự nguyện vào nhà tôi, bất chấp lệnh cấm của ông ta. Và đương nhiên ở tuổi cô, cô phải thích vui chơi, cô ắt chán việc săn sóc một người ốm, mà người ấy chỉ là cha cô thôi. Catherine, những ngày hạnh phúc nhất của ông ta đã chấm dứt khi cuộc đời cô bắt đầu. Ông ta đã nguyện rửa cô, tôi dám nói thế, về tội đã ra đời (chỉ ít tôi cũng đã nguyện rửa); và nếu ông ta nguyện rửa cô khi ông ta từ giã cõi đời thì cũng được thôi. Tôi sẽ phụ họa với ông là vì tôi chả ưa gì cô! Làm sao tôi phải ưa cô. Cứ khóc đi. Tôi thấy từ nay về sau, đó sẽ là trò tiêu khiển chủ yếu của cô đấy, trừ phi Linton có thể đền bù cho cô về những mất mát khác; mà ông bố lo xa của cô có vẻ cho rằng nó có thể đền bù được. Những bức thư khuyên bảo và an ủi của ông ta giúp vui cho tôi đáo để. Trong bức thư gần đây nhất, ông khuyên hòn ngọc của tôi nên chăm sóc kho vàng của ông và ân

cần với bảo vật ấy khi làm chủ nó. Chăm sóc và ân cần – thật nồng nàn tình cha con. Nhưng Linton đòi hỏi toàn bộ sự chăm sóc và ân cần cho bản thân nó kia. Linton có thể sắm vai tiểu bạo chúa một cách hoàn hảo nếu như mèo bị nhốt hết nanh vuốt, nó sẽ sẵn sàng ra tay hành hạ bao nhiêu con cũng được. Cô sẽ có thể kể cho bác nó nghe những chuyện hay ho về sự ân cần của nó, khi cô trở về nhà, tôi cam đoan với cô vậy.

- Cái ấy thì ông nói đúng. Tôi nói. Hãy giải thích tính cách của con trai ông, chỉ rõ nó giống ông ở điểm nào; rồi thì – tôi hy vọng thế – cô Cathy sẽ phải suy đi nghĩ lại trước khi lấy con mãng xà tinh ấy!

- Bây giờ tôi chả ngại gì mà không nói về những phẩm chất đáng yêu của nó, y đáp, bởi vì cô ấy phải hoặc là nhận lấy nó hoặc là tiếp tục bị cầm tù, kèm theo cả chị luôn cho đến khi chủ chị chết. Tôi có thể giam giữ cả hai ở đây, hoàn toàn kín đáo. Nếu chị không tin thì cứ thử khuyến khích cô ấy rút lui lời hứa xem, và chị sẽ có cơ hội để nhận định!

- Tôi sẽ không rút lui lời hứa, Catherine nói. Tôi sẽ cưới Linton trong giờ này, nếu sau đó tôi có thể sang ấp Thrushcross. Ông Heathcliff, ông là một người tàn ác, nhưng ông không phải là con quỷ dữ và chắc ông không nỡ huỷ hoại hẳn tất cả hạnh phúc của tôi chỉ vì ác tâm đơn thuần. Nếu ba tôi nghĩ là tôi đã chủ tâm bỏ người và chết trước khi tôi trở về, làm sao tôi có thể sống nổi? Tôi đã thôi không khóc nữa, mà quỳ xuống đây, dưới chân ông và sẽ không đứng dậy, không rời mắt khỏi mặt ông chừng nào ông chưa nhìn lại tôi! Không, ông đừng có ngoái đi! Hãy nhìn! Ông sẽ không thấy gì khiêu khích ông. Tôi không căm ghét ông. Tôi không giận ông đã đánh tôi. Chú, trong đời chú chưa yêu ai bao giờ? Chưa bao giờ ư? A! Chú phải nhìn lấy một lần đi chứ. Cháu khốn khổ biết mấy, chú không thể không ái ngại và không thương hại cháu.

- Buông những ngón tay kỳ nhông của người ra và xê ra kéo ta đá cho bây giờ, Heathcliff kêu lên, đẩy cô một cách thô bạo. Thà một con rắn ôm ta còn hơn. Ma quỷ, làm sao người có thể mơ tưởng đến chuyện xun xoe nịnh hót ta nhỉ? Ta ghét người!

Y nhún vai – thực tế là rùng mình, như sờn gai ốc vì kinh tởm – dịch ghế lùi lại trong khi tôi đứng dậy và mở miệng bắt đầu chửi bới

thẳng thừng một tràng. Nhưng mới giữa câu đầu, tôi đã bị chen hống, bởi một lời dọa sẽ bị nhốt riêng vào một phòng nếu còn thốt lên một tiếng nào nữa. Trời đang dần tối – chúng tôi nghe tiếng có người ở cổng vườn. Chủ nhà lập tức chạy vội ra. Y vẫn sáng suốt, còn chúng tôi thì mù mẫm cả rồi. Có tiếng nói chuyện độ hai, ba phút và y trở vào một mình.

- U cho rằng đó là gã anh họ Hareton của cô, tôi nhận xét với Catherine. Ước gì anh ta đến. Biết đâu anh ta chả về phe chúng ta. Nghe lỏm thấy tôi nói vậy, Heathcliff cải chính:

- Đó là ba tên đầy tớ ở bên Ấp được phái đi tìm các người đấy. Đáng lẽ chị nên mở một cái cửa sổ mắt cáo mà gọi ra, nhưng tôi dám thề rằng con nhỏ này lấy làm mừng là chị đã không làm thế. Nó mừng vì bị bắt buộc ở lại, tôi chắc chắn vậy.

Khi biết mình đã để lỡ dịp may, cả hai chúng tôi oà lên, để mặc nỗi đau uất trào ra không kiềm chế. Y để cho chúng tôi kêu khóc cho đến chín giờ đêm. Rồi y bảo chúng tôi lên gác qua nhà bếp, đến phòng Zillah. Tôi thì thầm khuyên cô bạn nên làm theo. Có thể chúng tôi xoay sở chuồn qua được cửa sổ ở đó, hoặc lên một căn gác xép và từ đó chui ra cửa mái cũng nên. Nhưng cửa sổ cũng hẹp như những cửa sổ dưới nhà và cửa mái gác xép thì chẳng hòng gì tới được, vì chúng tôi lại bị nhốt chặt như trước. Cả hai chúng tôi đều không nằm. Catherine đứng bên cửa sổ mắt cáo, khắc khoải chờ sáng, mặc cho tôi luôn miệng dỗ đi nghỉ, trước sau chỉ trả lời bằng một tiếng thở dài thườn thượt. Tôi ngồi trong một chiếc ghế, vừa đu đưa, vừa nghiêm khắc phán xét mình về bao lần sao lãng bốn phận; chính những sơ suất đó – bây giờ tôi ngạc nhiên nhận ra thế – đã gây nên mọi bất hạnh của chủ tôi. Thực tế thì đâu phải thế, tôi biết, nhưng trong trí tưởng tượng của tôi giữa cái đêm nào nùng ấy thì lại là thế, và tôi nghĩ chính Heathcliff còn nhẹ tội hơn mình.

Bảy giờ sáng, y đến và hỏi cô Linton đã dậy chưa. Cô chạy ngay ra cửa và trả lời "rồi".

- Vậy thì đi, y vừa nói vừa mở cửa và kéo cô ra. Tôi đứng dậy định theo, nhưng y khoá lại. Tôi đòi được thả ra.

- Chịu khó tí, y đáp. Lát nữa tôi sẽ sai mang bữa điểm tâm lên cho chị.

Tôi giận dữ dấm thành thịch vào ván cửa, lay then cửa kêu lạch cạch và Catherine hỏi tại sao còn nhốt tôi. Y trả lời là tôi phải ráng chịu một tiếng nữa. Rồi họ đi khỏi. Tôi phải ráng chịu hai, ba tiếng, cuối cùng, tôi nghe tiếng chân – không phải tiếng chân của Heathcliff.

- Tôi mang cho nhà bà cái gì để ăn đây, một giọng nói cất lên. Mở cửa ra!

Sốt sắng làm theo, tôi thấy Hareton bưng một tô thức ăn đủ cho tôi dùng cả ngày.

- Cầm lấy, gã giúi cái khay vào tay tôi, nói thêm.

- Hãy nán lại một phút, tôi mào đầu.

- Không, gã kêu lên và rút lui, mặc những lời cầu khẩn tôi tuôn ra để giữ gã lại.

Và cứ thế tôi bị giam ở đó cả ngày và cả đêm hôm sau đó. Rồi một hôm nữa, và một hôm nữa. Tất cả năm đêm và bốn ngày không thấy ai ngoài Hareton, mỗi buổi sáng một lần. Gã quả là cai ngục mẫu mực: quàu quạu, câm điếc đối với mọi cố gắng khơi động lòng thương hoặc ý thức công bằng.

Buổi sáng – hay đúng hơn là đầu buổi chiều – ngày thứ năm một tiếng chân khác tiến lại gần, nhẹ hơn, và ngắn hơn. Và lần này thì nhân vật nọ bước vào buồng. Đó là Zillah, đầu đội mũ lụa đen, quàng khăn san đỏ thắm, một cái làn gỗ liễu lủng lẳng nơi cánh tay.

- Ổi lạy Chúa tôi! Bà Dean! Chị ta kêu lên! Chà! Thế mà ở Gimmerton họ đặt chuyện về bà. Tôi chả tin, cơ mà họ bảo bà bị sa lầy ở đầm Ngựa Đen với cả cô tiểu thư, cho đến khi ông chủ bảo tôi là đã tìm thấy bà và ông ấy đã xếp cho bà ở đây! Chao! Chắc hẳn bà đã ngồi lên được một cái đảo, hở? Và bà đã ở cái xó ấy bao lâu? Có phải ông chủ đã cứu bà không, bà Dean? Nhưng bà chả gầy đi mấy – bà không đến nỗi yếu sức lắm, phải không?

- Ông chủ nhà chị là một tên khốn kiếp! Tôi đáp. Rồi hẳn sẽ phải chịu trách nhiệm về chuyện này. Hẳn không cần phải bịa ra thế – mọi sự sẽ được vạch trần!

- Bà định nói gì? Zillah hỏi. Đó không phải chuyện ông ta bịa ra, họ đồn vậ ở trong làng – về chuyện bà bị lạc trong đầm lầy ấy! Khi về nhà, tôi tiến chỗ Earnshaw: "Này cậu Hareton, từ hôm tôi đi, có những điều kỳ lạ đã xảy ra. Thương thay cho cái cô gái và cái bà Nelly Dean ấy". Cậu ta nhìn trừng trừng. Tôi ngỡ cậu ta không nghe tin gì, bèn kể lại lời đồn đại. Ông chủ lắng nghe và chỉ mỉm cười một mình, rồi nói: "Nếu họ đã ở trong đầm thì bây giờ họ đã ra khỏi đó rồi, Zillah ạ. Nelly Dean, chính lúc này đây, đang ở trong buồng chị. Chị có thể bảo mụ ấy tetch đi khi nào chị lên đó. Chìa khoá đây. Nước đầm lầy ngấm vào đầu mụ ấy, và đáng ra mụ đã chạy về nhà, hoàn toàn hoá dại. Nhưng ta đã chữa cho mụ đến khi tỉnh trí lại. Chị có thể bảo mụ về Ấp ngay lập tức, nếu đủ sức, và chuyển lời nhắn của ta là cô tiểu thư sẽ theo về kịp thời để đưa ma vị điền chủ".

- Ông Edgar chết rồi à? Tôi hồn hển. Ôi! Zillah, Zillah!

- Chưa, chưa, ngồi xuống đã bà, chị ta đáp. Bà vẫn còn ốm đấy. Ông ấy chưa chết. Bác sĩ Kenneth cho rằng ông còn kéo dài được

một ngày nữa. Tôi vừa gặp bác sĩ và hỏi chuyện ông ở trên đường cái.

Tôi không ngồi xuống mà vợ lấy mũ, áo hồi hã đi xuống nhà, vì đường đã thông. Bước vào chính sảnh, tôi nhìn quanh tìm xem có ai để hỏi về Catherine. Cửa mở rộng và nắng tràn đầy nhà, nhưng hình như chẳng có ai. Tôi đang lưỡng lự không biết nên đi ngay hay quay lại tìm cô chủ, thì một tiếng ho nhẹ kéo sự chú ý của tôi về phía lò sưởi. Một mình Linton nằm trên ghế tử, mút một thỏi đường phèn, mắt lơ đãng theo dõi những cử chỉ của tôi. "Tiểu thư Catherine đâu?" Tôi nghiêm khắc hỏi, cho là vợ được gã một mình như thế này, mình có thể nạt cho gã sợ mà khai ra. Gã tiếp tục mút như một đứa bé ngây thơ.

- Cô ấy đi chưa? Tôi nói.

- Chưa, gã đáp, cô ấy trên gác. Cô ấy không được đi. Chúng tôi không cho phép.

- Cậu không cho phép, đồ nhãi ngu xuân! Tôi thốt lên. Chỉ buông cô cho tôi ngay, kéo tôi cho cậu hát tuồng eo éo lên bây giờ.

- Cha tôi sẽ cho bà hát cải lương, nếu bà định tới đó, gã đáp. Ông ấy bảo tôi không phải dịu dàng với Catherine! Cô ta là vợ tôi, sẽ thật nhục nhã nếu cô ấy muốn bỏ tôi. Ông bảo cô ta căm ghét tôi và muốn tôi chết để lấy tiền của tôi. Nhưng cô đừng hòng! Tha hồ cho cô ấy muốn khóc và ốm mầy cũng vậy thôi!

Gã lại tiếp tục công việc lúc trước, mắt nhắm lại như muốn ngủ.

- Cậu Heathcliff, tôi lại nói, lẽ nào cậu đã quên tất cả sự ân cần của Catherine đối với cậu mùa đông năm ngoái, khi cậu tuyên bố yêu cô, khi cô mang sách đến cho, hát cho cậu nghe, và bao lần băng qua gió, tuyết đến gặp cậu? Tối nào bị lỡ là cô lại khóc, trăm lần quá tốt đối với cậu. Đến nay, cậu lại đi tin những lời nói dối của cha cậu, mặc dầu cậu biết rõ ông ấy ghét cả hai cô cậu. Và cậu về hòa với ông ấy chống lại cô. Thật là lòng biết ơn quý hoá nhỉ?

Khoé miệng Linton xịu xuống và gã rút thỏi đường phèn ra khỏi môi.

- Phải chăng cô ấy đến Đồi Gió Hú vì ghét cậu? Tôi nói tiếp. Cậu tự nghĩ xem! Còn về tiền của cậu thì thậm chí cô cũng chả biết cậu có của nả gì nữa kia. Cậu vừa nói là cô ấy đang ốm, thế mà cậu bỏ mặc cô trên kia trong một ngôi nhà xa lạ! Cậu là người đã từng cảm

thấy cái nỗi bị bỏ mặc như thế nào! Cậu có thể thương cho những đau khổ của bản thân mình và cô cũng đã thương cho những nỗi niềm đó, nhưng nào cậu có thương nỗi đau của cô! Tôi trào nước mắt, cậu thấy đấy, cậu Heathcliff – mà tôi chỉ là một kẻ làm công thôi, một phụ nữ lớn tuổi – còn cậu thì sau khi giả bộ yêu thương đến thế, tại có lý do để gần như tôn thờ cô, cậu có bao nhiêu nước mắt đều dành cho bản thân hết và năm ườn kia, hoàn toàn thờ ơ. Chà! Cậu là đồ ích kỷ không tim!

- Tôi không thể ngồi lại bên cô ấy, gã cau có trả lời. Tôi không muốn ngồi lại một mình. Cô ấy khóc đến nỗi tôi không chịu nổi. Cô không chịu nín, mặc dầu tôi dọa gọi cha tôi đến. Tôi có gọi ông ấy một lần thật và ông ấy dọa sẽ bóp cổ cô nếu cô không im. Nhưng ông ấy vừa rời khỏi buồng là cô lại bắt đầu ngay tức thì, rên rỉ và than thở suốt đêm, mặc dù tôi bực mình thét lên rằng tôi không ngủ được.

- Ông Heathcliff có nhà không? Tôi hỏi, khi nhận thấy kẻ đề tiện này không thể nào thông cảm được những cực hình tinh thần của cô chị họ gã.

- Ông ấy ở ngoài sân, gã đáp, đang nói chuyện với bác Kenneth. Ông này bảo rút cục bác tôi sắp chết thật. Tôi lấy làm mừng, vì sau ông ta, tôi sẽ là chủ của Ấp đó. Catherine thường gọi đó là nhà của cô ta. Không phải của cô! Đó là của tôi. Cha tôi bảo mọi thứ cô có đều là của tôi. Tất cả những cuốn sách hay ho của cô đều là của tôi. Cô ấy hứa cho tôi hết, cả những con chim xinh đẹp, cả con ngựa Minny, nếu tôi lấy được chìa khoá đem đến buồng cô và để cho cô ra. Nhưng tôi bảo cô ấy chẳng có gì để mà cho, tất cả, tất cả mọi thứ đều là của tôi. Thế rồi cô khóc và lấy một cái ảnh ra khỏi cổ, bảo rằng tôi sẽ không lấy được cái ấy. Hai cái ảnh trong một cái vỏ bằng vàng, một bên là mẹ cô, bên kia ba cô, hồi hai người còn trẻ. Đó là hôm qua – tôi nói ảnh cũng là của tôi nốt và cố giành lấy. Cái đồ thần nanh đỏ mủ ấy không chịu, đẩy tôi ra, làm tôi đau. Tôi hét toáng lên làm cô ta sợ. Cô nghe thấy cha tôi đến liền bẻ bản lề, chia đôi cái vỏ, cho tôi ảnh mẹ cô. Còn cái kia cô tìm cách giấu đi, nhưng cha tôi hỏi chuyện gì và tôi nói rõ đầu đuôi, ông ấy tước cái của tôi và lệnh cho cô đưa cái của cô cho tôi. Cô không chịu và ông ấy...

ông ấy đánh cô ngã, rút nó khỏi sợi dây chuyền, và lấy chân dẫm nát.

- Thế cậu có khoái thấy cô ấy bị đánh không? Tôi hỏi, lân la gợi chuyện theo chủ định riêng của tôi.

- Tôi làm lơ, gã đáp. Tôi nhắm mắt làm ngơ khi thấy cha tôi đánh một con chó hay con ngựa. Ông ấy đánh phũ phàng. Tuy nhiên mới đầu, tôi cũng thích cô ấy đáng bị phạt vì tội đẩy tôi. Nhưng khi cha tôi đi khỏi, cô ấy bảo tôi đến chỗ cửa sổ rồi chỉ cho tôi thấy má cô bị toạc ở bên trong, vì vấp vào răng, và miệng đầy máu. Rồi cô vun những mảnh vụn của tấm ảnh lại, đến ngồi quay mặt vào tường, và từ đó không nói với tôi câu nào. Đôi lúc tôi nghĩ cô không nói được vì đau. Tôi không thích nghĩ thế. Nhưng cô ấy thật khó bảo, cứ khóc liên miên, nom tái nhợt và man dại đến nỗi tôi lo sợ.

- Và nếu cậu muốn thì cậu có thể lấy được cái chìa khoá chứ? Tôi hỏi.

- Phải, khi nào tôi ở trên gác, gã đáp, nhưng bây giờ tôi không thể đi lên gác được.

- Nó ở trong phòng nào? Tôi hỏi.

- Ồ, gã kêu lên, tôi chả nói cho bà biết đâu! Đó là bí mật của chúng tôi. Cả Hareton lẫn Zillah không ai được biết. Ấy đấy! Bà làm tôi mệt rồi – bà đi đi, đi đi! Và gã quay mặt ập vào cánh tay, lại nhắm mắt.

Tôi xét thấy tốt nhất là đi luôn, không gặp xử Heathcliff và từ bên Ấp, phái người sang ứng cứu cô chủ tôi. Thấy tôi về, các bạn gia nhân của tôi hết sức ngạc nhiên và vui mừng vô hạn. Khi nghe nói cô chủ nhỏ vẫn an toàn, hai ba người đã định chạy ù lên cửa buồng ông Edgar hô to tin đó, nhưng tôi giành phần đích thân lên báo. Mới mấy ngày mà tôi thấy ông đổi khác biết bao! Ông nằm đó như hình ảnh của sầu tủi và cam chịu, chờ chết. Nom ông rất trẻ. Tuy tuổi thật của ông là ba mươi chín, người ta có thể đoán ông trẻ hơn mười tuổi là ít. Ông đang nghĩ đến Catherine vì ông thì thầm gọi tên cô. Tôi sờ vào tay ông và nói:

- Catherine đang đến, ông chủ thân yêu ạ! Tôi thì thạo. Cô ấy vẫn sống, mạnh khoẻ và sẽ có mặt đây đêm nay, tôi hy vọng thế.

Tôi run sợ trước tác động đầu tiên của tin đó, ông nhồm nứa người dậy, háo hức nhìn quanh phòng, rồi lại nằm vật xuống ngất đi.

Khi ông vừa hồi tỉnh, tôi liền kể lại cuộc thăm viếng cường bức và vụ giam giữ chúng tôi bên trại Đồi. Tôi nói Heathcliff đã cưỡng bức tôi phải vào, điều đó không hoàn toàn đúng sự thật. Tôi cố nói thật ít về những tật xấu của Linton và cũng không mô tả toàn bộ cách cư xử tàn bạo của cha gã – ý đồ của tôi là cố không rót thêm đấng cay nữa vào ly rượu đời sầu tủi đã tràn của ông, nếu có thể.

Ông đoán rằng một trong những mục đích của kẻ thù của ông là giành lấy tài sản riêng cũng như đất trại về tay con trai hãnh, hay đúng hơn về bản thân hãnh. Tuy nhiên, tại sao hãnh không chờ đến khi ông chết, đó là điều mà chủ tôi không hiểu nổi, vì ông đâu có hay bác cháu ông sẽ cùng từ giã cõi đời với khoảng cách rất gần nhau. Dù sao ông cũng cảm thấy nên sửa lại chúc thư thì tốt hơn. Thay vì để gia sản của Catherine cho chính tay cô toàn quyền sử dụng, ông quyết định giao nó cho những người được uỷ thác trông nom, để dùng cho cô lúc sinh thời và cho các con cô nếu có, sau khi cô chết. Bằng cách đó nó không thể rơi vào tay Heathcliff, nếu Linton chết.

Được lệnh ông, tôi phái một người đi tìm viên đại tụng và bốn người khác mang vũ khí tiện dụng đến đòi kẻ giam giữ cô chủ nhỏ của tôi phải thả cô về. Cả hai cách đều gặp khó khăn làm công việc rất chậm trễ. Người đầy tớ đi một mình trở về trước. Anh nói rằng khi đến nhà ông Green, luật sư, thì ông ấy đi vắng và anh phải đợi hai tiếng mới thấy ông về. Rồi ông Green bảo là ông có chút việc cần làm ở trong làng, nhưng sẽ có mặt ở ấp Thrushcross trước sáng. Toán bốn người cũng về không, mang tin nhắn là Catherine bị ốm quá không rời phòng được và Heathcliff không chịu để cho họ gặp cô. Tôi mắng mấy anh chàng ngớ ngẩn đã cả tin nghe câu chuyện bịa đó. Tôi không muốn kể lại cho ông chủ biết, mà quyết định sáng ra, sẽ kéo cả đoàn sang trại Đồi, tấn công thực sự, trừ phi cô nữ tù nhân được trả lại cho chúng tôi một cách ôn hoà. Nhất định cha cô sẽ được gặp cô, tôi nguyện đi nguyện lại, dù tên quỷ kia có bị giết trên bậc cửa nhà hãnh trong khi tìm cách ngăn cản!

May thay, tôi khỏi phải cất công đi sang đó, chuốc lấy phiền hà vào thân. Lúc ba giờ sáng, tôi xuống nhà kiếm một bình nước, và đang cầm trong tay đi qua hành lang, thì một tiếng gõ mạnh đột ngột ở cửa trước làm tôi giật bắn người. “Ơ, chắc là Green”, tôi trấn

tĩnh lại, “chỉ có thể là Green thôi”, và đi tiếp, định cử ai khác ra mở cửa... Nhưng tiếng gõ lặp lại, không to, mà vẫn riết róng. Tôi đặt bình nước lên lan can và hồi hải tự mình ra mở cửa cho ông ta vào. Trăng trung thu sáng vắng vặc bên ngoài. Không phải viên đại tụng. Chính cô chủ nhỏ thân thương của tôi nhảy lên ôm cổ tôi nức nở.

- Ellen! U Ellen! Ba còn sống không?

- Còn, tôi kêu lên, còn, thiên thần của tôi ạ. Ba vẫn còn sống. Đợi ơn Chúa, em lại về an toàn với chúng tôi!

Mặc dầu thở không ra hơi, cô muốn chạy bay lên gác, đến buồng ông Linton, nhưng tôi bắt cô ngồi xuống ghế, uống nước và rửa bộ mặt tái nhợt của cô, lấy tạp dề của tôi cọ cho nó hơi hồng hồng lên. Rồi tôi bảo tôi phải lên trước báo là cô đã về. Tôi khẩn khoản xin cô nói là sẽ hạnh phúc với con trai Heathcliff. Cô tròn mắt, nhưng chợt hiểu tại sao tôi lại khuyên nói dối thế nên cam đoan với tôi là sẽ không phản nản.

Tôi không đủ can đảm dự cuộc hội ngộ của hai cha con. Tôi đứng ngoài cửa phòng khoảng một khắc đồng hồ rồi mới vào và hầu như không dám lại gần giường. Tuy nhiên, mọi sự đều bình thản. Sự tuyệt vọng của Catherine cũng lặng lẽ như niềm vui của cha cô. Bề ngoài, cô bình tĩnh động viên ông. Đôi mắt ông ngược lên, dường như giãn ra vì sung sướng ngây ngất, dán vào từng nét mặt của cô.

Edgar đã chết trong hạnh phúc, ông Lockwood ạ, chủ tôi đã chết như vậy. Hôn má con gái, ông thì thầm.

- Ba đang đi đến với má đây. Và con, con bé bỏng thân yêu, rồi con cũng sẽ đến với ba má! Ông không động dậy hoặc nói năng gì nữa, nhưng vẫn tiếp tục cái nhìn say mê, rạo rỡ ấy cho đến khi mạch ngừng đập lúc nào không biết và hồn lìa khỏi xác. Không ai nhận biết chính xác ông chết lúc nào, vì ông đã rất nhẹ nhàng không hề vật vã.

Hoặc là Catherine đã hết nước mắt, hoặc là nỗi đau buồn đè quá nặng khiến nước mắt không chảy ra được, cô ngồi đó, mắt ráo hoảnh cho đến khi mặt trời mọc. Cô ngồi đến tận trưa và ắt hẳn vẫn còn ngồi suy tưởng bên giường người chết nếu tôi không nhất quyết năn nỉ cô ra ngoài nghỉ đôi chút. Cũng may mà tôi đỡ được cô đi ra vì đến giờ ăn trưa, viên luật sư xuất hiện, tay này đã đến Đồi Gió Hú nhận chỉ thị phải xử sự như thế nào. Hẳn đã bán mình cho

Heathcliff. Đó là nguyên nhân khiến hắn trì hoãn không đến ngay khi chủ tôi cho gọi. May thay không một ý nghĩ lo toan nào về công việc thế sự đến quấy rối tâm trí ông chủ sau khi con gái ông trở về.

Green giành lấy việc điều khiển mọi sự và mọi người ở Ấp. Hắn báo cho tất cả gia nhân thôi việc, trừ tôi. Hắn còn định đẩy quyền uỷ thác của mình tới mức khẳng khẳng bảo là không nên chôn Edgar Linton bên cạnh vợ, mà ở trong nghĩa trang nhà thờ cùng với gia đình ông. Nhưng để ngăn chặn điều ấy, đã có bản chúc thư cùng sự phản đối kịch liệt của tôi đối với mọi vi phạm những quy định trong đó. Đám tang cử hành vội vàng. Catherine, giờ là bà Linton Heathcliff, được ở lại Ấp cho đến khi thi hài cha cô rời khỏi đây.

Cô kể lại cho tôi nghe là cuối cùng nỗi đau đớn của cô đã thúc đẩy Linton đánh liều giải thoát cho cô. Cô có nghe thấy những người tôi phái đến to tiếng ở ngoài cửa nhà và hiểu ý nghĩa câu trả lời của Heathcliff. Điều đó dồn cô đến chỗ tuyệt vọng. Linton, bị đưa lên phòng khách nhỏ ngay sau khi tôi đi khỏi, thấy thế đâm hoảng, bèn đi kiểm chìa khoá trước khi cha gã trở lên. Gã đã khôn ngoan mở khoá rồi vặn lại khoá mà không đóng cửa. Và đến giờ đi ngủ, gã xin được nằm với Hareton. Riêng lần này, kiến nghị của gã được chấp thuận. Catherine lên ra trước lúc rạng sáng. Cô không dám ra đằng cửa lớn, sợ lũ chó sủa vang lên báo động. Cô thăm dò các phòng trống và xem xét các cửa sổ. May sao, vào trướng phòng cũ của mẹ, cô chui qua cửa sổ một cách dễ dàng và chuyển sang một cây linh sam kế đó, tụt xuống đất. Kẻ đồng loã với cô bị phạt về tội đã góp phần vào cuộc tẩu thoát, mặc dù gã chỉ tham gia bằng những khoé vật rứt rề.

Buổi tối sau đám tang, cô chủ tôi và tôi ngồi trong phòng đọc sách, lúc thì trầm ngâm suy nghĩ về tổn thất vừa rồi, lòng buồn tê tái – một trong hai chúng tôi đã đến lúc tuyệt vọng – khi thì dự đoán hú hoạ về tương lai mù mịt.

Chúng tôi vừa mới nhất trí rằng số phận khả quan nhất có thể chờ đợi Catherine là được phép tiếp tục ở Ấp, chí ít trong khi Linton còn sống, còn gã thì được phép sang đây với cô và tôi ở lại làm quản gia. Điều đó xem ra là một cách thu xếp có phần quá thuận lợi nên khó có hy vọng đạt được. Tuy nhiên, tôi vẫn hy vọng và đã bắt đầu khắp khớ với triển vọng giữ được chỗ ở việc làm, nhất là cô chủ nhỏ yêu dấu của mình. Đúng lúc đó thì một gia nhân (trong số bị thải nhưng chưa đi) hốt hơ hốt hải chạy vào và nói “cái lão quỷ sứ Heathcliff” đang đi qua sân – anh ta có cần phải đóng sập cửa vào mặt y không?

Giá chúng tôi có điên đầu đến độ ra lệnh làm như thế thì cũng chả kịp. Y không cần nghi thức gõ cửa hoặc xưng danh gì hết, y là chủ, và y sử dụng đặc quyền của chủ nhân là cứ vào thẳng không cần nói nửa lời. Định hướng theo tiếng của người đến báo tin cho chúng tôi, y tiến về phía phòng đọc sách, bước vào, ra hiệu cho người kia đi ra, và đóng cửa lại.

Vẫn căn phòng mà y được đưa vào với danh nghĩa là khách mười tám năm trước đây; vẫn vầng trăng ấy chiếu qua cửa sổ, vẫn cảnh thu ấy ở bên ngoài. Chúng tôi chưa thắp nến, nhưng cả căn phòng vẫn đủ sáng, thậm chí thấy rõ cả những bức chân dung trên tường: cái đầu kiêu diễm của bà Linton và bộ mặt thanh nhã của chồng bà. Heathcliff tiến đến lò sưởi. Thời gian cũng không làm thay đổi con người y mấy tí. Vẫn người đàn ông ấy; có lẽ bộ mặt đen đúa của y có phần tái xám hơn và bình thản hơn, thân hình nặng nề thêm chút đỉnh ^[25], ngoài ra chẳng có gì khác nữa. Catherine đã bật dậy, toan lao bổ ra ngoài thì vừa trông thấy y.

- Đứng lại! Y nói, nắm cánh tay cô giữ lại. Không có chạy trốn nữa! Cô định đi đâu? – Tôi đến kiểm cô về nhà. Tôi hy vọng cô sẽ là

một đứa con dâu biết bốn phận và đừng có khuyến khích con trai tôi không vâng lời nữa. Tôi đã bối rối không biết nên phạt nó như thế nào khi phát hiện ra vai trò của nó trong vụ này – nó mỏng manh như tờ nhện, chỉ búng một cái là tan. Nhưng qua bộ dạng nó, cô sẽ thấy là nó đã bị trừng trị đích đáng! Tối hôm kia, tôi đưa nó xuống nhà, chỉ để nó ngồi trên ghế thôi và sau đó không hề động đến, rồi bảo Hareton đi ra ngoài, để riêng hai cha con tôi ở lại trong phòng. Hai tiếng sau tôi gọi Joseph đưa nó trở lên. Và từ đó, sự hiện diện của tôi trên thần kinh nó có sức ám ảnh như một bóng ma. Tôi đồ rằng nó luôn thấy tôi, kể cả lúc tôi vắng mặt: Hareton nói ban đêm nó thức dậy và kêu thét cả tiếng đồng hồ, gọi cô đến che chở khỏi sự hành hạ của tôi. Dù cô có ưa cái thẳng bạn gối chăn quý hoá của cô hay không, thì cô cũng cứ phải đến, giờ đây phận sự của cô là phải lo cho nó. Tôi xin nhường lại cho cô mọi quan tâm của tôi đối với nó.

- Tại sao không để cho Catherine tiếp tục ở đây? Tôi khẩn khoản, và cho cậu Linton sang bên này. Vì ông ghét cả hai, ông sẽ không thấy nhớ họ. Họ chỉ có thể là một sự rầy rà thường nhật đối với trái tim thuần những tình cảm phi tự nhiên của ông.

- Tôi đang kiếm một người thuê ấp này, y đáp, và nói thật tình, tôi cần có các con tôi quanh mình. Với lại, con nhỏ này ăn cơm của tôi thì phải hầu hạ tôi. Tôi chẳng vạ gì nuôi nó trong xa hoa và lười biếng sau khi Linton chết. Mau lên và chuẩn bị ngay đi. Đừng buộc ta phải cưỡng bức cô.

- Tôi sẽ sang, Catherine nói. Giờ đây tôi chỉ có Linton để mà yêu thương ở trên đời, và mặc dầu ông đã làm hết cách để khiến cậu ấy trở thành đáng ghét đối với tôi và tôi trở thành đáng ghét đối với cậu, ông vẫn không thể làm cho chúng tôi thù ghét nhau được. Và tôi thách ông hành hạ làm cậu ấy đau đớn trước mặt tôi, tôi thách ông làm cho tôi sợ đấy!

- Cô thật là một kiện tướng huênh hoang, Heathcliff đáp, nhưng ta đâu có ưa cô đến độ hành cho nó đau đớn để làm vui lòng cô. Cô sẽ được hưởng trọn vẹn sự hành hạ đến tận cùng. Không phải ta sẽ khiến nó trở thành đáng ghét đối với cô, mà chính là cái tinh thần khả ái của bản thân nó. Việc cô chạy trốn và những hậu quả của việc đó làm nó chết cay chết đắng: đừng có chờ đợi những lời cảm

ơn về sự tận tâm cao quý của cô. Ta đã nghe nó khoan khoái tả cho Zillah hình dung thấy nó sẽ làm gì nếu nó cường tráng như ta – khuynh hướng đã có sẵn đấy và chính sự yếu đuối của nó sẽ mài sắc trí khôn để tìm một cái gì thay thế cho sức mạnh.

- Tôi biết Linton có bản tính xấu, Catherine nói, cậu ấy là con trai ông mà. Nhưng tôi lấy làm mừng là mình có một bản tính tốt hơn để tha thứ tật xấu của cậu. Tôi biết cậu ấy yêu tôi và vì thế tôi yêu cậu ấy. Ông Heathcliff, ông không có ai để yêu ông. Và, dù ông có làm chúng tôi điều đứng đến đâu, chúng tôi vẫn tìm thấy sự phục thù trong ý nghĩ là sự tàn ác của ông xuất phát từ chỗ ông còn khốn khổ hơn cả chúng tôi. Ông đang khốn khổ, phải không nào? Trơ trọi như quỷ và thêm muốn ghen ghét như quỷ? Không ai yêu ông – không một ai sẽ khóc khi ông chết. Tôi không muốn ở địa vị ông!

Catherine nói với một vẻ đắc thắng u ám. Cô như đã quyết định hoà mình vào tinh thần của cái gia đình tương lai và lấy những đau khổ của kẻ thù làm điều thích thú.

- Mi sẽ ân hận với địa vị bản thân ngay bây giờ, bố chồng cô nói, nếu mi đứng đó thêm một phút nữa. Xéo, đồ phù thủy, và soạn đồ lễ đi!

Cô rút lui, vẻ khinh bỉ. Trong khi cô vắng mặt, tôi bắt đầu van nài xin thay thế Zillah ở bên Đồi, nhưng y nhất định không chịu. Y bảo tôi im, và rồi lần đầu tiên đảo mắt quanh phòng một lượt nhìn hai bức chân dung. Sau khi ngấm bức của bà Linton, y nói:

- Tôi sẽ cho mang cái ảnh này về bên nhà. Không phải vì tôi cần nó, nhưng... Y quay phắt lại chỗ lò sưởi và nói tiếp với cái vẻ mà, vì không tìm được chữ đắt hơn, tôi đành gọi là một nụ cười – Tôi sẽ kể chị nghe tôi đã làm gì hôm qua! Tôi đã gạt được lão bố nhà thờ (lão đào huyết cho Linton) xúc đất khỏi nắp áo quan nàng và tôi mở ra. Có lúc tôi đã nghĩ mình cứ ở lại đấy luôn cho rồi, đó là khi tôi lại trông thấy mặt nàng – vẫn là mặt nàng như xưa! Lão bố phải vất vả lắm mới khiến được tôi động đậy. Nhưng lão bảo mặt xác chết sẽ thay đổi nếu có không khí chuyển động trên đó, cho nên tôi nạy rời một bên áo quan rồi lại phủ đất lên. Không phải bên mé Linton đâu, quỷ bắt hẩn đi! Tôi ước ao hẩn bị hàn bénng trong chì cho rồi. Tôi đã đút tiền cho lão bố để kéo nó ra khi nào tôi được đặt nằm xuống đó,

và rút luôn mé bên áo quan tôi ra một thể. Tôi sẽ thu xếp được như vậy, rồi khi Linton ngó đến chúng tôi, hẳn sẽ không biết ai là ai nữa!

- Ông thật quỷ quyết quá chừng, ông Heathcliff! Tôi kêu lên. Quấy rối người chết như thế, ông không xấu hổ sao?

- Tôi không quấy rối ai, chị Nelly ạ, y đáp. Tôi đã đem lại cho bản thân chút thoải mái. Giờ đây, tôi sẽ thư thái hơn nhiều, và chị cũng có cơ hội tốt hơn để giữ tôi dưới ba tắc đất, khi tôi nằm đó. Quấy rối nàng ư? Không, chính nàng đã quấy rối tôi thì có, cả đêm lẫn ngày, suốt mười tám năm trời – không ngừng – không chút hối hận – cho đến tận đêm qua. Và đêm hôm qua, tôi đã yên ổn. Tôi mơ thấy mình ngủ giấc ngủ cuối cùng bên cạnh người thương đang ngủ ấy, tim ngừng đập bên tim nàng và má tôi cóng lạnh kề má nàng.

- Nếu như bà ấy đã tan ra thành đất, hoặc tẻ hơn nữa, thì ông sẽ mơ thấy gì? Tôi nói.

- Thấy mình tan ra cùng với nàng và lại càng sung sướng hơn! Y đáp. Chị tưởng tôi sợ kiểu biến đổi theo kiểu ấy sao? Tôi đã chờ đợi một thay đổi như thế khi bật nắp ván lên, nhưng tôi bằng lòng hơn nếu thay đổi đó chỉ bắt đầu khi tôi cũng dự phần vào đó. Với lại, nếu tôi không tiếp nhận được một ấn tượng rõ rệt về những nét mặt bình thản của nàng, thì ắt sẽ khó mà xoá bỏ cái cảm giác kỳ quái nọ. Nó bắt đầu đến là lạ. Chị biết tôi đã như phát điên sau khi nàng chết; và thường xuyên hết sớm mai này đến sớm mai khác, cầu xin nàng trả lại linh hồn nàng cho tôi! Tôi rất tin là có ma – tôi tin chắc các vong hồn có thể tồn tại và thực sự tồn tại giữa chúng ta! Hôm an táng nàng có một trận mưa tuyết. Đến tối, tôi tới nghĩa trang nhà thờ, gió thổi lạnh lẽo như tiết đông – xung quanh, tất cả đều quanh quẩn. Tôi không sợ có anh chồng ngu xuẩn của nàng lang thang muộn thế ở chốn hẻo lánh ấy. Và những người khác thì chả ai có việc gì mà đến đó. Trơ trọi một mình, biết rằng chỉ có hai thước đất ngăn cách tôi với nàng, tôi tự nhủ. Mình sẽ ôm nàng trong tay lần nữa! Nếu thi hài nàng giá lạnh, mình sẽ nghĩ rằng chính ngọn gió bắc này làm mình giá lạnh; nếu nàng không động đậy thì đó là nàng ngủ.

Tôi lấy một cái xẻng ở nhà chứa đồ và bắt đầu ráng hết sức đào bới – xẻng quẹt vào quan tài. Tôi bỏ xẻng, dùng tay vục. Gỗ ván bắt đầu nứt toác quanh những đinh ốc. Tôi đã sắp đạt mục tiêu thì chợt

có cảm giác như nghe thấy ai đứng ở trên, sát mép huyết, cúi xuống thở dài một tiếng. Nếu mình nạy được cái này ra, tôi lăm bắm, thì ước gì họ trút đất xuống lấp cả hai chúng mình đi cho rồi! Và càng giằng kéo quyết liệt hơn. Lại một tiếng thở dài nữa ngay bên tai. Tôi như cảm thấy hơi thở ấm ấy xê dịch làn gió chở mưa tuyết. Nhưng cũng xác thực như ta thấy một vật thể có thực tiền lại gần trong bóng tối, tuy không phân biệt được là gì, tôi cảm thấy một cách xác thực không kém là Cathy đang ở đó, không phải bên dưới tôi, mà là trên mặt đất. Một cảm giác nhẹ nhõm đột ngột lan từ tim tôi chảy giàn khắp tứ chi. Tôi bỏ phắt cái công việc khổ sai và lập tức trở nên khuây khoả – một niềm an ủi khôn nói lên lời. Nàng đang ở bên tôi, sự hiện diện đó kéo dài trong khi tôi lấp lại nắm mồ và dẫn đường tôi về nhà. Chị cứ việc cười nếu chị muốn, nhưng bây giờ tôi chắc chắn rằng về đây tôi sẽ nhìn thấy nàng. Tôi chắc chắn nàng ở bên tôi. Và tôi không thể không nói chuyện với nàng. Đến Đồi, tôi hăm hở chạy bổ tới cửa. Cửa cài then chặt. Tôi nhớ là thằng Earnshaw chết tiết và vợ tôi đã ngăn không cho tôi vào. Tôi nhớ là đã dừng lại đá cho thằng khốn kiếp ấy không thở được, rồi chạy vội lên gác đến phòng tôi và phòng nàng. Tôi nôn nóng nhìn quanh, cảm thấy nàng bên tôi – gần như trông thấy nàng, vậy mà tôi không thể thấy nàng! Lúc ấy, hẳn tôi phải toát mồ hôi máu vì nỗi thống khổ của khao khát – vì nhiệt thành van xin lạy lục để được nhìn thấy nàng một thoáng thôi! Vậy mà không được. Nàng tỏ ra là một con quỷ đối với tôi như nàng vẫn thường thế lúc sinh thời! Và từ đó, khi nhiều khi ít, tôi thành trò chơi của cái cực hình không chịu nổi ấy! Kinh khủng! Thần kinh tôi cứ bị kéo căng liên miên như thế, đến nỗi ví như nó không dai tựa ruột mèo thì hẳn đã rã ra bạc nhược như thần kinh Linton từ lâu rồi. Khi ngồi trong nhà với Hareton thì tôi tưởng như bước ra ngoài là sẽ gặp nàng. Khi dạo trên đồng hoang, thì lại nghĩ là về nhà sẽ thấy nàng. Những lúc đi khỏi nhà, tôi thường mau mau chóng chóng trở về vì nàng ắt đang ở đâu đó từ trại Đồi, tôi chắc chắn vậy! Và khi tôi ngủ trong phòng nàng... tôi đã ớn không dám ngủ đây nữa. Tôi không thể nằm đó được, vì vừa nhắm mắt một cái là nàng đã ở ngoài cửa sổ, đang đẩy ván cửa của chiếc giường hòm, hoặc thậm chí đặt cái đầu yêu kiều lên chính chiếc gối nàng thường gối hờ còn nhỏ. Tôi phải mở mắt ra để nhìn. Cứ thế, mỗi đêm tôi mở

mắt ra nhắm mắt lại hàng trăm lượt – để bao giờ cũng thất vọng! Thật là đau đớn! Tôi thường rên to đến nỗi cái lão già Joseph đều giả nọ quả quyết tin rằng lương tâm đang giở những thủ đoạn của quỷ sứ để tra khảo tôi. Giờ đây, từ lúc tôi nhìn thấy nàng, tôi đã bình yên... một chút. Nhử tôi bằng một hy vọng ma trơi suốt mười tám năm trời như thế, quả là một cách kỳ lạ để giết dần giết mòn, không phải từng phần, từng li, từng sợi tóc.

Xử Heathcliff ngừng lại và lau trán. Tóc y bết vào đó, đầm mồ hôi. Mắt y dán vào những hòn than đỏ trong lò sưởi; lông mày không nhíu lại mà phướn lên tận sát thái dương, làm giảm khí sắc dữ tợn trên mặt y, nhưng lại thể hiện một thần thái phiến muộn kỳ lạ và một vẻ đau đớn của tinh thần căng thẳng hướng vào một vấn đề thu hút toàn bộ tâm trí. Y kể lể thế, chỉ nửa phần là nói với tôi thôi, và tôi cứ nín lặng. Tôi không thích nghe y nói chuyện! Sau một lát ngắn, y lại trầm ngâm nhìn bức ảnh, lấy nó xuống đặt dựa vào xô-pha để ngắm cho rõ hơn. Trong khi y đang mãi ngắm, Catherine bước vào báo cô đã sẵn sàng, chỉ còn chờ con ngựa con của cô được thẳng yên cương.

- Mai, chị gửi cái này sang cho tôi. Heathcliff bảo tôi, rồi quay sang Catherine nói thêm. Cô có thể thôi cái con ngựa con của cô đi được rồi đấy – tối nay đẹp trời, còn ở bên Đồi Gió Hú thì cô chả cần gì đến ngựa nữa đâu, có đi đâu thì cuộc bộ cũng được. Nào đi thôi.

- Tạm biệt, u Ellen! Cô chủ nhỏ thân yêu của tôi thì thăm. Khi hôn tôi, môi cô giá băng. – Hãy đến thăm em, u Ellen, đừng quên nhé.

- Liệu đấy, bà Dean, đừng có mà sang thăm nom gì hết! Người cha mới của cô nói. Khi nào tôi muốn nói chuyện với bà, tôi sẽ tới đây. Tôi không muốn bà nhòm ngó vào nhà tôi!

Y ra hiệu cho cô đi trước. Catherine tuân theo, không quên ném lại một cái nhìn làm buốt nhói tim tôi. Từ cửa sổ, tôi nhìn theo họ đi về cuối vườn. Heathcliff kẹp cánh tay Catherine dưới tay mình, mặc dầu thoạt đầu cô phản đối rõ ràng, và y rảo bước, thúc cô đi vào con đường hẻm. Rồi họ đi khuất vào hàng cây bên đường.

Tôi có sang thăm trại Đồi một lần, nhưng không gặp Catherine từ khi cô rời Ấp. Joseph, tay lăm lăm giữ cánh cửa khi tôi đến hỏi cô, không để tôi bước qua. Lão nói vợ Linton đang “bượn” và ông chủ không có nhà. Zillah đã kể cho tôi đôi điều về sinh hoạt bên này, nếu không tôi cũng khó mà biết ai mất ai còn. Chị ta cho là Catherine kiêu kỳ và không thích cô, qua lời lẽ của chị tôi có thể đoán vậy. Khi mới về, cô chủ tôi nhờ chị cái gì đó, nhưng Heathcliff bảo chị cứ làm việc mình, để mặc cho con dâu của y tự lo liệu lấy, và Zillah sẵn sàng đồng ý ngay, vì chị vốn là một phụ nữ hẹp hòi, ích kỷ. Trước sự thờ ơ ấy, Catherine giở thói bực mình kiểu con nít, trả đũa bằng sự khinh bỉ và do đó, đẩy người cung cấp tin cho tôi sang hàng ngũ kẻ thù, tất yếu như thể cô đã làm hại chị ta một điều gì lớn. Tôi đã có một buổi trò chuyện dài với Zillah cách đây khoảng sáu tuần, trước khi ông đến ít bữa vào một hôm chúng tôi gặp nhau trên đồng hoang. Dưới đây là những điều chị ta kể lại cho tôi nghe.

“Điều đầu tiên vợ Linton làm khi đến trại Đồi, chị ta nói, là chạy lên gác, thậm chí chả thèm chào hỏi gì tôi và Joseph. Vợ vào buồng Linton đóng chặt cửa lại và ở lì trong đó cho đến sáng. Rồi, trong khi ông chủ và Earnshaw ăn lót dạ, vợ bước vào, run rẩy hỏi là có thể đi mời bác sĩ được không, vì Linton ốm nặng lắm.

“- Biết rồi! – Heathcliff đáp – nhưng mạng sống của nó không đáng giá một đồng xèng và ta sẽ không tiêu cho nó đến một đồng xèng.

“- Nhưng tôi không biết làm thế nào – vợ ta nói – và nếu không ai giúp tôi thì cậu ấy sẽ chết mất.

“- Đi ra khỏi phòng – ông chủ kêu – và đừng để ta nghe một lời nào về nó nữa! Ở đây không ai quan tâm đến chuyện nó sẽ ra sao. Nếu mi quan tâm thì hãy chăm nom nó! Nếu không thì hãy khoá buồng nó lại và mặc nó.

“Thế rồi vợ ấy bắt đầu ngầy ngà tôi và tôi nói là đã khổ đủ vánh đủ vè với cái của nợ ấy rồi. Bọn chúng tôi người nào đã có việc nấy,

và phận sự của vợ là phục dịch Linton, ông Heathcliff bảo tôi để công việc đó cho vợ.

“Cậu vợ đã xoay sở với nhau như thế nào, tôi không được rõ. Tôi chắc cậu ta quấy rầy ghê lắm, rên rẩm suốt ngày đêm, và vợ ấy chả được nghỉ ngơi mấy tí – có thể đoán được vậy qua bộ mặt trắng bệch ra và đôi mắt hùm hụp. Thỉnh thoảng, vợ vào nhà bếp, ngơ ngác ngác, xem vẻ như muốn cầu xin giúp đỡ. Nhưng tôi chả tội gì làm trái lời ông chủ – tôi không bao giờ dám trái lời ông ấy, bà Dean ạ. Và mặc dầu tôi thấy không đi mời Kenneth là sai tôi cũng chả hơi đâu khuyên bảo hoặc phản nản, đấy không phải việc tôi, và bao giờ tôi cũng tránh không dây vào. Một đôi lần, sau khi mọi người đã đi nằm, tôi tình cờ lại hé cửa ra và trông thấy vợ ngồi khóc ở đầu cầu thang, thế là tôi vội đóng chặt cửa phòng, sợ nhớ ra lại đâm mũi lòng mà xen vào. Lúc ấy, tôi quả có thương vợ ta, đó là cái chắc. Tuy nhiên, bà biết đấy, tôi không muốn mất chỗ làm.

“Cuối cùng, một đêm vợ mạnh dạn đến phòng tôi và nói thế này, làm tôi sợ hết hồn:

“- Hãy báo cho ông Heathcliff là con trai ông sắp chết. Lần này thì tôi chắc chắn là cậu ấy đang hấp hối. Dậy ngay và báo cho ông ta đi.

“Nói vậy rồi vợ lại biến mất. Tôi nằm độ mười lăm phút nghe ngóng và run sợ. Không chút động tĩnh – ngôi nhà im như tờ.

“Vợ ấy đã nhầm, tôi tự nhủ. Chắc cậu ấy đã qua cơn nguy kịch. Mình chả cần phải khuấy động mọi người. Và tôi bắt đầu thiu thiu, nhưng giấc ngủ của tôi lại một lần thứ hai bị phá rối bởi một hồi chuông gay gắt – cái chuông duy nhất ở nhà chúng tôi được bố trí cốt để cho Linton dùng khi khẩn cấp. Ông chủ gọi tôi, bảo đến xem có chuyện gì và để báo cho cậu vợ biết ông không muốn nghe tiếng động ấy lặp lại.

“Tôi truyền đạt lại lời nhắn của Catherine. Ông lau bàu một mình và, vài phút sau, bước ra với một cây nến, tiến về phòng cậu vợ ấy. Tôi đi theo. Vợ Heathcliff ngồi bên giường, tay khoanh trên đầu gối. Ông bố chồng lại gần, soi nến vào mặt Linton, nhìn và sờ vào người cậu, sau đó quay sang vợ.

“- Thế nào... Catherine, – ông nói – cô cảm thấy thế nào?

“Vợ lặng câm.

“- Cô cảm thấy thế nào, Catherine? – Ông nhắc lại.

“- Cậu ấy được yên lành và tôi thoát nợ, – mợ đáp. Lẽ ra tôi phải cảm thấy dễ chịu... nhưng, – mợ nói tiếp, với một niềm cay đắng không giấu nổi, – ông đã để tôi một mình chống chọi với cái chết mà thôi! Tôi cảm thấy như mình chết!

“Và nom mợ ta cũng có vẻ như chết rồi ấy! Tôi rót cho mợ ít rượu vang. Thức giấc vì tiếng chuông và tiếng chân rộn rịp, Hareton và Joseph, từ bên ngoài nghe thấy chúng tôi nói chuyện, lúc này bước vào. Joseph mừng vì xong tội với cậu cả, tôi cho là thế. Hareton thì có vẻ băn khoăn một chút, tuy cậu mãi nhìn Catherine nhiều hơn nghĩ về Linton. Nhưng ông chủ bảo cậu ta trở về ngủ tiếp, chúng tôi không cần đến cậu giúp. Sau đó, ông sai Joseph chuyển thi hài sang phòng mình, rồi bảo tôi trở về phòng, và mợ Heathcliff còn lại một mình.

“Sáng ra, ông sai tôi đến gọi mợ xuống ăn điểm tâm. Mợ đã cởi quần áo, coi bộ như sắp đi ngủ, và nói là mình ốm – điều đó chẳng khiến tôi ngạc nhiên gì mấy. Tôi báo cho ông Heathcliff biết và ông đáp.

“- Chà, thôi cứ để nó thế, đến sau đám ma hẵng hay. Thỉnh thoảng chị lên mang cho nó những thứ cần dùng. Hễ nó đỡ thì bảo tôi ngay nhé.

Theo lời Zillah kể, Cathy ở trên gác hai tuần liền. Mỗi ngày, Zillah lên thăm cô hai lần và những muốn thân thiện hơn, nhưng những cố gắng của chị ta để tỏ ra ân cần hơn đều lập tức bị cự tuyệt một cách kiêu kỳ.

“Heathcliff có lên một lần để đưa cho cô xem chúc thư của Linton. Cậu ta để cho cha toàn bộ động sản của mình, gồm cả những thứ trước kia là của Cathy – tội nghiệp cậu bị đe dọa, hoặc dễ dàng phải làm như thế trong thời gian cô vắng mặt một tuần, khi bác cậu mất. Còn đất đai thì cậu không thể can dự vào được vì chưa đến tuổi thành niên. Nhưng, ông Heathcliff đã yêu sách và chiếm giữ các phần đất ấy theo quyền thừa hưởng của vợ ông cũng như của ông một cách hợp pháp, tôi chắc thế. Dù sao đi nữa; Catherine, tiền hết, bạn không, chẳng thể nào đảo lộn được việc chiếm hữu của ông ta.

“Không ai ngoài tôi lại gần cửa phòng mợ ấy, trừ cái bữa ông chủ đến, Zillah nói, và không ai hỏi gì về mợ. Dịp đầu tiên mợ xuống dưới nhà, là một buổi chiều chủ nhật. Lúc tôi mang bữa trưa lên, mợ đã kêu lên rằng mợ không đủ sức tiếp tục ở trong căn phòng giá lạnh này nữa, và tôi bảo mợ là ông chủ sắp sang ấp Thrushcross, còn Earnshaw và tôi thì chả cản ngăn mợ xuống làm gì. Cho nên, vừa nghe thấy tiếng ngựa của Heathcliff phóng đi, mợ liền xuất hiện trong bộ đồ đen, những búp tóc vàng chải lật ra sau tai, giản dị như kiểu tóc người Quaker vì mợ không biết chải bông.

“Joseph và tôi thường đi nhà thờ vào chủ nhật.

(Ông biết đấy, nhà thờ chính bây giờ không có linh mục, bà Dean giải thích, và họ gọi cái chỗ của các tín đồ dòng Giám lý hay Baptist – tôi không biết đích xác là dòng nào – ở Gimmerton là nhà thờ).

“Joseph đã đi, chị ta kể tiếp, nhưng tôi nghĩ mình nên ở nhà thì phải. Lớp trẻ có người lớn tuổi giám sát bao giờ chả hơn. Và Hareton, với tính rụt rè, cậu ta đâu phải là mẫu mực cư xử ưu nhã. Tôi cho cậu biết và cô em họ của cậu rất có thể sẽ cùng ngồi với chúng tôi và bao giờ cũng có thói quen xem trọng ngày chủ nhật, bởi vậy cậu nên dẹp những thứ súng ống, công việc vặt lại trong khi Catherine ở đấy. Cậu ta nghe thấy thế đỏ mặt lên và đưa mắt nhìn lại tay chân, quần áo. Dầu cá voi và thuốc súng liền được dọn sạch trong một phút. Tôi thấy cậu thực tình muốn bạn bầu với mợ ấy, và qua cung cách của cậu, tôi đoán cậu muốn mình cũng sạch nước cản một chút. Cho nên, vừa phì cười (tôi không dám cười thế những lúc có mặt ông chủ đâu), tôi vừa ngỏ ý sẵn sàng giúp cậu ta, nếu cậu muốn, và bông đùa trước vẻ ngượng nghịu của cậu. Cậu đâm sững sía và bắt đầu chửi thề.

“Này, bà Dean ạ, Zillah nói tiếp khi thấy tôi không bằng lòng thái độ của chị, có khi bà nghĩ cô tiểu thư của bà quá cao đối với cậu Hareton, và có thể bà đúng – nhưng tôi thú thật là tôi lại rất thích hạ bớt cái thói kiêu kỳ của cô ấy xuống một nấc. Và thử hỏi giờ tất cả sự học vấn với sự thanh nhã của cô phỏng còn giúp được cho cô nào? Cô ta cũng nghèo như bà hoặc tôi, có khi nghèo hơn nữa kia, tôi cam đoan thế – bà thì để dành để dùm còn tôi cũng năng nhặt chặt bị, gây tí dẫn vốn.

Hareton để cho Zillah giúp mình và chị khéo phỉnh khiến gã hồ hởi hẳn lên. Cho nên, theo lời kể của chị quản gia, khi Catherine đến, gã cố làm cho cô vừa ý, hầu như quên những xúc phạm khi trước của cô.

“Mợ ta bước vào, Zillah nói, lạnh như băng và kiêu kỳ như một nàng công chúa. Tôi đứng dậy, nhường cho mợ ngồi chiếc ghế bành. Không, mợ vênh mặt lên trước thái độ lịch sự của tôi. Earnshaw cũng đứng lên và bảo mợ đến chỗ ghế tủ, ngồi cạnh lò sưởi – cậu dám chắc là mợ ta rét cóng.

“- Tôi đã rét cóng hơn một tháng nay rồi, – mợ đáp, nhấn mạnh vào chữ rét cóng một cách hết sức mỉa mai.

“Và mợ ta tự kiểm lấy một chiếc ghế tựa, đặt nó cách xa hai chúng tôi. Ngồi cho đến lúc ấm lên, mợ bắt đầu nhìn quanh và phát hiện thấy một sổ sách trong tủ bát đĩa. Lập tức, mợ đứng dậy, với tay định lấy, nhưng sách để quá cao. Cậu anh họ, sau một lúc quan sát những cố gắng của mợ, cuối cùng thu hết can đảm để giúp một tay. Mợ túm vạt áo mình lên và Hareton vớ được quyển nào lại bỏ vào đấy.

“Đó là một bước tiến lớn đối với chàng trai trẻ. Mợ không cảm ơn cậu ta, tuy nhiên, cậu vẫn cảm thấy mãn nguyện là mợ đã chấp nhận sự giúp đỡ của mình, và đánh liều đứng ngay đằng sau trong khi mợ xem xét mớ sách, thậm chí còn cúi xuống chỉ trỏ những gì đập vào trí tưởng tượng mình nơi một số tranh ảnh cũ trong sách. Cậu ta cũng không nản khi mợ ngược ngạo giật trang sách không để ngón tay cậu chạm vào – chỉ lùi lại thêm một chút nhìn mợ thay vì tiếp tục dòm vào sách. Mợ tiếp tục đọc, hoặc tìm cái để đọc. Dần dà, cậu xoay ra tập trung hoàn toàn vào nghiên cứu những búp tóc dày dặn, mượt như tơ của mợ – cậu không thể nhìn thấy mặt mợ mà mợ cũng không thấy được cậu. Có lẽ cũng chẳng rõ mình đang làm gì, mà chỉ như đứa trẻ bị ngọn nến hấp dẫn, cuối cùng, cậu ta chuyển từ nhìn sang sờ, cậu đưa tay sờ vuốt một búp tóc, nhẹ nhàng như thể đó là một con chim. Thật cứ như cậu đã thọc một con dao vào cổ mợ ấy vậy, mợ giật bắn người, quay phắt lại, bàng hoàng.

“- Xê ra ngay! Sao anh dám đụng vào tôi? Tại sao anh đứng sững đấy? – mợ kêu lên bằng một giọng kinh tởm. – Tôi không chịu nổi anh. Nếu anh lại gần tôi, tôi sẽ đi lên gác.

“Cậu Hareton lùi lại, coi bộ ngờ nghệch hết sức. Cậu ngồi xuống ghế tử, im thin thít, còn vợ vẫn tiếp tục giở các cuốn sách khoảng nửa tiếng nữa. Cuối cùng, Earnshaw đi tới thì thầm với tôi:

“- Zillah, chị đề nghị cô ấy đọc cho chúng ta nghe nhé? Tôi ngồi không, chán lắm rồi và tôi thích... tôi có thể thích nghe cô đọc! Đừng bảo tôi muốn thế mà cứ tự chị hỏi thôi.

“- Thưa vợ, cậu Hareton cầu mong được vợ đọc cho chúng tôi nghe, tôi nói ngay tắp lự – Cậu ấy sẽ rất lấy làm hân hạnh... cậu ấy sẽ hết sức cảm kích.

“Mợ ta cau mày và ngược lên đáp:

“- Mong cậu Hareton và tất cả các người hiểu cho rằng tôi cự tuyệt mọi sự làm ra vẻ tử tế mà các người đã giả dối hiển dương tôi! Tôi khinh các người và chả có gì để nói với bất kỳ ai trong số các người! Khi mà tôi sẵn sàng đổi cả đời tôi lấy một lời ưu ái, thậm chí để được nhìn mặt ai đó trong số các người, thật tất cả đều tránh xa. Nhưng tôi chả phàn nàn với các người làm gì! Tôi bị cái rét xua xuống đây chứ không phải mua vui cho các người, hoặc để hưởng sự bầu bạn của các người.

“- Khi ấy phỏng tôi có thể làm gì được? Earnshaw mở miệng. – Tôi đã có lỗi gì?

“- Ô! Anh là một ngoại lệ, – vợ Heathcliff đáp. – Tôi chả bao giờ cảm thấy cần sự quan tâm của anh.

“- Nhưng tôi đã nhiều lần tình nguyện và đề nghị mà, – cậu ta nói, khích động lên trước sự sỗ sàng của vợ – Tôi đã xin ông Heathcliff để tôi thức thay cô...

“- Im đi! Tôi thà đi ra ngoài hoặc bất kỳ đâu còn hơn để cái giọng nói khó chịu của anh lọt vào tai tôi! – vợ chủ tôi nói.

“Hareton lầm bầm là đối với cậu thì cô ta có thể đi xuống địa ngục cũng được! Rồi tháo những cây súng đang treo xuống, cậu thôi không giữ kể nữa, mà cứ bắt tay vào những công việc ngày chủ nhật của mình. Bây giờ thì cậu nói phứa đi, khá bừa bãi. Vợ Heathcliff bèn thấy nên rút về với cô đơn. Nhưng bằng giá đã bắt đầu tan và mặc dầu kênh kiệu, vợ vẫn buộc phải hạ cố xuống chúng tôi ngày càng nhiều. Tuy nhiên, tôi thận trọng không để cho bản tính xởi lởi của mình bị bể lần nữa. Từ đó, tôi cũng cứng nhắc như vợ ấy. Và trong chúng tôi, chả có ai mến hoặc ưa thích vợ, với

lại, mợ ta chả đáng được thế, bởi hể bọn này nói một tiếng là mợ quàu quạu chẳng nể ai! Mợ quát cả với chính ông chủ và thậm chí còn thách ông đánh nữa. Càng bị đau, mợ ta càng nanh nọc.

Thoạt đầu, nghe Zillah kể vậy, tôi đã định bỏ việc, kiếm một ngôi nhà nhỏ và tìm cách đưa Catherine về ở với tôi. Nhưng nếu xù Heathcliff cho phép thế thì có khác nào y gây dựng cho Hareton ở một nhà riêng. Hiện tại, tôi không thấy có phương sách nào cứu chữa được, trừ phi cô có thể, tái giá và kế hoạch ấy không nằm trong phạm vi khả năng tôi có thể thu xếp.

Đến đây, kết thúc câu chuyện do bà Dean kể. Trái với lời tiên đoán của bác sĩ, tôi mau chóng hồi sức... Mặc dầu mới đến tuần thứ hai của tháng giêng, tôi dự định một, hai hôm nữa sẽ ra khỏi nhà và cưỡi ngựa sang Đồi Gió Hú để báo cho chủ nhà biết sáu tháng sắp tới tôi sẽ ở London. Và nếu muốn, thì ông ta có thể kiếm một khách thuê khác đến chỗ này sau tháng mười. Các vàng tôi cũng chẳng muốn qua một mùa đông nữa ở đây.

Hôm qua, trời sáng sủa, bình lặng và đầy sương giá. Tôi sang bên Đồi như dự định. Bà quản gia của tôi khẩn khoản nhờ tôi chuyển một lá thư nhỏ của bà cho cô gái và tôi không từ chối, vì người phụ nữ đôn hậu ấy không ý thức thấy có gì kỳ lạ trong yêu cầu của mình. Cửa trước mở, nhưng cổng vẫn xích chặt như hôm tôi đến thăm lần trước. Tôi gõ mạnh, khiến Earnshaw từ những luống vườn chạy ra. Gã tháo xích và tôi bước vào. Với tiêu chuẩn thanh niên nông thôn, gã quả là đẹp trai hết sức. Lần này tôi để ý nhìn kỹ, thật cứ như gã cố gắng đến mức tối đa để hạn chế những ưu thế của mình xuống tới mức tối thiểu vậy.

Tôi hỏi ông Heathcliff có nhà không. Gã trả lời: không, nhưng ông ta sẽ về vào giờ ăn trưa. Lúc ấy là mười một giờ, và tôi ngó ý muốn vào nhà chờ ông. Nghe vậy, gã lập tức rút ngay đồ làm xuống và đi theo tôi, với tư cách một con chó giữ nhà, chứ không phải để thay thế ông chủ.

Chúng tôi cùng vào, Catherine đang ở đó làm một món rau gì đó cho bữa ăn sắp tới để khỏi mang tiếng ăn hại. Nom cô còn cau có và chán nản hơn khi tôi gặp lần đầu. Cô chỉ hơi ngước mặt lên nhìn tôi một tí, rồi lại tiếp tục công việc, vẫn với thái độ bất chấp phép lịch sự thông thường như trước, không thêm gật đầu hoặc hé răng đáp lại cử chỉ nghiêng mình thi lễ cùng lời chào của tôi.

"Xem chừng cô ta không dễ thương như bà Dean cố thuyết phục mình phải tin", tôi nghĩ thầm. "Đã đành cô ta đẹp thật, nhưng đâu phải là một thiên thần".

Earnshaw lau bầu bảo cô dọn đồ vào trong bếp. "Anh đi mà dọn lấy", cô nói, vừa làm xong là đẩy ngay mọi thứ ra khỏi mình, và rút lui về một cái ghế đầu bên cửa sổ, bắt đầu lấy những mẫu củ cải thừa đựng trong vạt áo, cắt thành những hình chim, thú. Tôi tiến lại gần, giả bộ như muốn ngắm cảnh vườn, và lén buông bức thư của bà Dean vào trong lòng cô, không để cho Hareton thấy. Tưởng làm thế là khéo lắm, nào ngờ cô lớn tiếng hỏi: "Cái gì thế này?" và hất bức thư ra.

- Thư người quen cũ của cô, bà quản gia bên Ấp, tôi trả lời, bức mình thay cô phơi bày hành động đầy nhả ý của tôi, và sợ người ta tưởng lầm đó là một bức tình thư của chính mình. Nghe nói vậy, lẽ ra cô đã vui mừng nhặt nó lên, nhưng Hareton nhanh tay hơn, gã vớ lấy, bỏ vào túi áo gi-lê, nói rằng phải để ông Heathcliff xem trước. Đến đây, Catherine lặng lẽ quay mặt khỏi chúng tôi và rất lén lút, rút mù-soa thăm mắt. Gã anh họ, sau khi đấu tranh một lúc để nén những tình cảm mềm yếu xuống, lại lấy bức thư ra, ném xuống sàn cạnh cô một cách hết sức khiếm nhã. Catherine vồ lấy, đọc nghiêng ngấu, rồi hỏi tôi mấy câu về các cư dân, cả người lẫn súc vật, ở nơi nhà cũ của cô, và đăm đăm nhìn ra những ngọn đồi, thì thầm nói một mình.

- Giá tôi được cưỡi con Minny xuống cái dốc kia! Giá tôi được trèo lên ngọn đồi kia! Ôi! Tôi mệt mỏi... tôi chán ngấy, Hareton ạ! Và cô ngả cái đầu xinh xắn dựa vào thành cửa sổ, nửa ngáp nửa thờ dài, đăm vào một vẻ buồn lơ đãng, chẳng cần cũng chẳng biết chúng tôi có chú ý đến mình hay không.

- Cô Heathcliff, tôi nói, sau một lúc ngồi im, cô không hay tôi là một người đã quen biết cô đấy nhỉ? Tôi biết kỹ về cô đến nỗi lấy làm lạ vì sao cô không đến chuyện trò với tôi. Bà quản gia của tôi nói chuyện về cô, khen cô hoài hoài, không biết mỏi, và bà ấy sẽ rất thất vọng nếu tôi trở về không có tin tức hoặc thư từ gì của cô, trừ phi cô nhận thư của bà ấy mà chẳng nói gì!

Catherine có vẻ ngỡ ngàng khi nghe tôi nói vậy và hỏi:

- U Ellen có mẫn ông không?

- Có, rất mẫn, tôi ngập ngừng đáp.

- Xin ông nói với u, cô nói tiếp, là tôi muốn trả lời thư của u nhưng tôi chả có tí giấy bút gì để viết cả – thậm chí một quyển sách để xé ra một tờ giấy cũng không.

- Không có lấy một quyển sách! Tôi kêu lên. Làm sao cô có thể sống ở đây mà không có sách được? Tôi xin mạn phép hỏi vậy. Ở bên Ấp mặc dù có tủ sách lớn tôi vẫn luôn luôn thấy rất buồn tẻ. Lấy hết sách đi thì tôi đến tuyệt vọng mất!

- Khi còn sách, tôi đọc suốt, Catherine nói, nhưng ông Heathcliff không bao giờ đọc, cho nên ông ta nảy ra ý định huỷ hết sách của tôi. Hàng bao tuần rồi, tôi không được ngó một cuốn nào. Chỉ có

một lần, tôi lục đồng sách thần học của Joseph làm lão rất bức và một lần, Hareton ạ, tôi bắt gặp một kho dự trữ bí mật ở trong phòng anh – mấy cuốn tiếng La tinh và Hy Lạp, một số truyện và thơ, toàn bạn cũ của tôi cả. Tôi đã mang chúng tới đây – và anh đã vơ vét chúng, như chim ác là vơ vét thìa bạc, đơn thuần chỉ vì thích ăn trộm, chúng chả có ích gì cho anh cả; hoặc giả anh giấu chúng, theo cái tinh thần không ăn cắp đồ tồi tệ. Có lẽ chính sự ghen ghét của anh đã gợi ý cho ông Heathcliff cướp đi những của báu của tôi chẳng? Nhưng phần lớn những sách ấy đã được viết lên óc tôi và in vào tim tôi, nên các người không tức được của tôi những thứ ấy đâu!

Earnshaw đỏ dừ mặt khi cô em họ lật tẩy gã về khoản bí mật tích lũy văn học và lấp bấp bác bỏ một cách công phần những lời kết tội của cô.

- Cậu Hareton muốn gia tăng vốn kiến thức đấy, tôi nói đỡ cho gã. Cậu ấy không ghen ghét mà chỉ ganh đua với những hiểu biết của cô. Trong mấy năm nữa, cậu sẽ là một người có học, thông minh.

- Và trong khi đó, anh ta muốn tôi tụt xuống thành một kẻ dốt đặc cán mai. Catherine đáp. Phải, tôi nghe thấy anh ta tập đánh vần và đọc một mình, sai bét bè be! Tôi muốn anh đọc lại bài *Chevy Chase*^[26] như hôm qua ấy, thực cực kỳ ngô nghĩnh. Tôi đã nghe thấy anh giở từ điển tra những chữ khó, rồi lại chửi thề vì nổi không đọc được phần giải thích những chữ ấy!

Hiển nhiên là gã trai trẻ ngậm ngùi với cái nổi hết bị cười chê vì dốt nát, lại bị cười giễu vì cố gắng trừ bỏ cái dốt đó. Tôi cũng có ý niệm như thế. Và nhớ lại câu chuyện của bà Dean về cố gắng đầu tiên của gã để rọi sáng vùng tăm tối trong đó gã đã được nuôi dưỡng, tôi nhận xét:

- Nhưng cô Heathcliff ạ, chúng ta ai cũng phải có lúc bắt đầu và mỗi người đều vấp vấp, chập chững ở ngưỡng cửa. Nếu các thầy giáo của chúng ta chỉ miệt thị chứ không giúp đỡ thì hẳn đến giờ chúng ta vẫn còn vấp vấp và chập chững.

- Ô! Cô đáp, tôi đâu có muốn hạn chế những thủ đắc của anh ta. Tuy nhiên, anh ta không có quyền chiếm hữu những gì là của tôi và

khiến nó thành lỗi bịch đối với tôi bằng những lỗi và những phát âm sai ghê gớm của mình! Những cuốn sách đó, cả văn xuôi lẫn thơ, đều thiêng liêng đối với tôi do những liên tưởng khác. Và tôi không muốn chúng bị miệng anh ta làm xấu xa, ô uế đi! Hơn nữa, trong tất cả anh ta lại chọn đúng những bài tôi ưa chuộng và thích đọc lại nhất, cứ y như là do cố tình hiểm độc vậy.

Ngực Hareton lặng lẽ phập phồng một lúc. Gã bị giầy vò bởi một cảm giác đau đớn, vừa tủi nhục vừa phẫn nộ, không để gì dẹp nổi. Tôi đứng dậy, và do một nhĩ ý muốn làm nhẹ bớt nỗi bối rối của gã, ra đứng cửa quan sát cảnh vật bên ngoài. Gã bắt chước tôi, rồi rời khỏi phòng, nhưng sau đó trở lại ngay, hai tay bê độ nửa tá sách, vút vào lòng Catherine, kêu lên: “Đây, lấy đi! Tôi không muốn nghe, muốn đọc hoặc nghĩ về những thứ này bao giờ nữa!”

- Bây giờ thì tôi chả muốn lấy lại nữa, cô đáp. Thấy chúng, tôi lại liên hệ đến anh rồi đâm ghét chúng mất.

Cô mở một cuốn, rõ ràng là thường được giữ đến luôn, và đọc một đoạn với cái giọng ê a của người mới tập đọc, rồi cười phá lên và quăng nó đi. “Nghe đây”, cô tiếp tục khiêu khích, bắt đầu một câu trong một bài ba-lát cổ cũng theo cách đó.

Nhưng lòng tự ái của gã không chịu nổi hành hạ thêm nữa – tôi nghe thấy, và không phải là hoàn toàn bất đồng tình, tiếng một bàn tay chặn đứng miệng lưỡi ngược ngạo của cô lại. Cô bé tai ác đã ra sức xúc phạm những tình cảm tuy thô thiển nhưng dễ xúc động của gã anh họ và gã chỉ có cách duy nhất để thắng bằng thu chi, thanh toán với kẻ gây sự, là giở đến lý lẽ của gân bắp. Sau đó, gã vơ những cuốn sách vút vào bếp lửa. Nhìn mặt, tôi thấy rõ gã xiết bao đau đớn phải dâng món lễ vật đó lên tế Nộ thần. Tôi hình dung là trong khi những cuốn sách cháy rụi đi, gã nhớ lại niềm vui chúng đã mang đến, cũng như sự đắc thắng cùng nỗi thích thú không ngừng tăng lên mà gã đã dự cảm trước cũng từ nguồn ấy. Và tôi còn tưởng như đoán được cả cái lý do đã thúc đẩy gã bí mật học tập nữa. Gã đã yên phận với công việc lao động hằng ngày và những thú vui động vật cấp thấp cho đến khi Catherine đi ngang qua đường đời của gã. Xấu hổ vì bị cô coi khinh, và hy vọng được cô đồng tình, đó là những động cơ đầu tiên kích thích gã vươn lên cao hơn. Thế nhưng đáng lẽ tránh cho gã khỏi bị khinh rẻ và giúp gã tranh thủ

được sự đồng tình của cô, thì những cố gắng của gã để tự nâng mình lên chỉ đem đến những kết quả ngược lại.

- Phải, đây là tất cả cái hay mà một kẻ vũ phu như anh có thể học được ở trong sách! Catherine kêu lên, liếc chỗ môi bị vả và nhìn đồng sách cháy bằng đôi mắt phẫn nộ.

- Cô nên im ngay cái mồm đi thì hơn, gã hung dữ đáp.

Quá khích động, gã không nói thêm được lời nào. Gã hấp tấp tiến ra cửa và tôi né ra cho gã đi qua. Nhưng gã chưa bước qua thềm đá lát trước cửa, thì ông Heathcliff, từ con đường đắp cao đi lên, đã gặp và nắm vai gã, hỏi:

- Định làm gì thế, chú mày?

- Chả làm gì, chả làm gì sất, gã nói và bứt đi để nhăm nháp nỗi buồn, giận một mình.

Heathcliff đăm đăm nhìn theo gã, thở dài.

- Kể cũng kỳ nếu như mình lại tự ngăn trở mình, ông ta lẩm bẩm, không biết tôi đứng đằng sau. Nhưng khi mình tìm cha nó trên nét mặt nó, thì càng ngày mình càng thấy nàng rõ hơn. Quý thật, sao nó lại giống thế? Mình gần như không dám nhìn nó nữa.

Ông ta cúi gằm mắt nhìn xuống đất và rầu rầu bước vào. Có một vẻ bồn chồn, lo âu trên mặt ông mà trước đó tôi không bao giờ nhận thấy. Người ông nom cũng gầy hơn. Cô con dâu, vừa nhìn thấy ông qua cửa sổ; đã chuồn ngay vào bếp, cho nên còn lại mình tôi.

- Tôi rất mừng thấy ông lại đi chơi ra ngoài được, ông Lockwood – Ông ta nói vậy để đáp lại lời chào của tôi – một phần cũng vì những động cơ ích kỷ. Tôi không nghĩ mình có thể dễ dàng bù đắp sự thiệt thòi của ông trong cảnh tiêu điều này. Tôi đã hơn một lần tự hỏi cái gì đã khiến ông tới đây.

- Một ngẫu hứng vắn vợ, thưa ông, có lẽ thế, tôi đáp, hoặc nếu không thì là một ngẫu ý vắn vợ sắp khiến tôi biến khỏi đây. Tuần sau, tôi sẽ lên đường đi London. Tôi phải báo để ông biết tôi không cảm thấy muốn giữ ấp Thrushcross quá thời hạn mười hai tháng mà tôi đã đồng ý thuê nó. Tôi tin rằng tôi sẽ không ở đó nữa.

-Ồ, quả thật ông đã chán nỗi bị đày ra khỏi thế giới đô hội rồi, phải không? Ông ta nói. Nhưng nếu ông đến để xin miễn trả tiền thuê một nơi mà ông sẽ không ở nữa, thì ông cất công đi vô ích đấy. Tôi không bao giờ châm chước trong việc đòi nợ ai hết.

- Tôi không đến để xin miễn trả gì cả, tôi thốt lên, rất bức. Nếu ông muốn tôi sẽ thanh toán với ông ngay bây giờ, và tôi rút ví trong túi ra.

- Không, không, ông ta thản nhiên nói, ông sẽ để lại đủ tiền để trả nợ, nếu ông không quay lại. Tôi không vội đến thế đâu. Ông hãy ngồi xuống và dùng bữa với chúng tôi. Một vị khách chắc chắn không có dịp trở lại thăm lần nữa thường được hậu tiếp chu đáo. Catherine, mang các thứ ra. Mi đâu rồi?

Catherine lại xuất hiện, bưng một khay dao, đĩa.

- Mà ăn với Joseph, Heathcliff rì rầm nói riêng, và cứ ở trong bếp cho đến khi ông Lockwood đi khỏi.

Cô làm theo lệnh của ông ta rất chính xác, có lẽ không may mắn vì phạm, sống giữa những kẻ ghét người và thô lỗ, không chừng cô mất khả năng đánh giá một lớp người hoàn hảo hơn khi gặp họ.

Với một bên là Heathcliff lăm lì, dữ tợn, bên kia là Hareton hoàn toàn câm lặng, tôi ăn một bữa chả vui gì và cáo từ ra về sớm. Tôi những muốn về lối sau để nhìn Catherine lần cuối và chọc tức lão già Joseph, nhưng Hareton được lệnh dắt ngựa ra đứng trước và chủ nhà đích thân tiễn tôi ra cửa, nên tôi không thực hiện được ý muốn.

"Cuộc sống trong ngôi nhà ấy mới thê lương làm sao!" Tôi nghĩ thầm trong khi ruỗi ngựa xuống đường cái. "Đối với nàng quả phụ Linton Heathcliff hẳn sẽ là sự hoàn thành một cái gì còn lặng mạn hơn truyện thần tiên, nếu nàng với tôi bén duyên cầm sắt như bà vú nuôi đôn hậu của nàng mong muốn, và cùng nhau di chuyển về sống trong không khí náo nhiệt của thành thị!"

Năm 1802.

Tháng chín này, tôi được mời đến phá phách^[27] đồng hoang của một người bạn ở miền Bắc. Trên đường đến nhà bạn, không ngờ tôi lại tới một nơi cách Gimmerton không đầy mười dặm. Người coi ngựa ở một quán ăn bên đường đang cầm một xô nước cho lũ ngựa của tôi uống, thì một chiếc xe chở lúa yển mạch rất xanh vừa mới gặt đi qua, và anh ta nhận xét:

- Họ ở Gimmerton đấy. Họ bao giờ cũng gặt chậm hơn người khác ba tuần.

- Gimmerton? Tôi lặp lại thời kỳ tôi ở địa phương này đã trở nên mờ ảo như trong mộng. À, tôi biết. Từ đây đến đó bao xa?

- Có khi đến mười bốn dặm, qua những đồi kia, và đường xấu lắm, anh ta đáp.

Một thôi thúc đột ngột khiến tôi đến thăm ấp Thrushcross. Mới gần trưa thôi, tôi nghĩ hà tất phải vào quán trọ trong khi có thể nghỉ đêm dưới mái nhà mình. Với lại, tôi có thể dễ dàng dành ra một ngày để thu xếp mọi chuyện với ông chủ và như vậy đỡ phải mất công trở lại vùng này nữa. Nghỉ một lát, tôi bảo người hầu của mình hỏi đường đến làng Gimmerton. Và trong khoảng ba tiếng đồng hồ, chúng tôi vượt qua được quãng đường ấy, khiến lũ ngựa mệt nhoài.

Tôi để người hầu ở đó và xuống thung lũng một mình. Ngôi nhà nhờ xám nay có vẻ xám hơn và khu nghĩa trang hiu quạnh càng hiu quạnh hơn. Tôi trông thấy một chú cừu gặm lớp cỏ ngắn trên những năm mộ. Thời tiết dịu mà nóng – kể ra thì quá nóng đối với khách đi đường. Nhưng cái nóng không ngăn được tôi thưởng ngoạn phong cảnh mê ly trên cao cũng như ở bên dưới – giá như lúc này vào quãng gần tháng tám, tôi dám chắc phong cảnh này đã có thể khiến tôi sẵn sàng tiêu phí một tháng giữa cô tịch của nó. Mùa đông không gì thê lương hơn, mà mùa hè thì không gì tuyệt vời hơn những thung lũng hẹp kia, nằm gọn giữa bốn bề đồi núi, cùng những gò thạch nam dốc đứng và sắc nét.

Tôi tới Ấp trước khi mặt trời lặn và gõ cửa xin vào. Nhưng người nhà đã lui sâu vào phía trong – tôi chắc thế, bằng một làn khói xanh, mỏng mảnh cuộn lên ống khói nhà bếp – và họ không nghe thấy. Tôi cưỡi ngựa vào sân. Dưới vòm cổng, một cô gái độ chín, mười tuổi đang ngồi đan và một bà già ngả người trên bậc thềm nhà tư lự hút một tẩu thuốc.

- Bà Dean có nhà không? Tôi hỏi bà lão.

- Bà Dean? Không? Bà trả lời. Bà í không ở đây, bà í ở trên trại Đồi.

- Vậy bà là quản gia? Tôi hỏi tiếp.

- Nhè, tui giữ nhà ni, bà đáp.

- Tốt, tôi là ông chủ Lockwood. Không biết có buồng nào cho tôi ở không? Tôi muốn lưu lại cả đêm.

- Ông chủ! Bà kinh ngạc kêu lên. Chao, ai mà biết được là ông đến. Đáng ra ông nên cho người đến báo trước thì phải. Chỗ ni chả còn phòng mô khô ráo hoặc tiện lợi cả; không có phòng nào cả!

Bà vút tẩu thuốc xuống và hồi hả vào, con bé theo sau. Tôi cũng vào. Liên đó, thấy quả đúng như lời bà nói, hơn nữa, cảm thấy sự xuất hiện không phải lúc của mình làm bà gần như cuống lên, tôi bảo bà cứ bình tĩnh. Tôi sẽ ra ngoài dạo chơi một lúc, trong khi đó bà hãy cố thu dọn một góc phòng khách cho tôi ngồi ăn và một buồng ngủ cho tôi nghỉ đêm. Không phải quét tước và lau chùi bụi bặm làm gì, chỉ cần một ngọn lửa ấm và vài nệm khô để trải giường. Xem ra bà có vẻ sẵn sàng ráng hết sức mình. Tuy nhiên, bà chọc chọc chiếc chổi quét lò sưởi vào vỉ lò, tưởng lầm đó là que cời, và lẩn lộn lung tung nhiều thứ khác trong các đồ gia dụng của bà. Nhưng tôi lui ra, tin tưởng sự năng nổ của bà sẽ lo liệu xong một chỗ nghỉ khi tôi trở về. Tôi định sang chơi bên Đồi Gió Hú. Ra khỏi sân, một ý nghĩ đến sau khiến tôi quay lại.

- Mọi sự ở bên Đồi đều ổn cả chứ? Tôi hỏi bà già.

- Nhè, theo dư tôi biết, vừa đáp bà vừa te tái xách một chảo than nóng chạy đi.

Tôi những muốn hỏi tại sao bà Dean lại rời bỏ Ấp, nhưng không thể trì hoãn bà lão trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này được, nên tôi quay đi, ra khỏi nhà, nhẩn nha bước, với khối lửa của mặt trời lặn sau lưng và vầng sáng dịu êm của mặt trăng vừa lên trước

mặt – trong khi tôi đang ra khỏi thảo viên và leo lên con đường nhánh đầy sỏi đá rẽ sang nhà ông Heathcliff. Trước khi ngôi nhà hiện ra trong tầm mắt tôi, tất cả ánh ngày còn lại chỉ là một cái dải sáng màu hổ phách không rọi thành tia, chạy dài ở phía tây, nhưng tôi có thể nhìn rõ từng viên sỏi trên đường và từng ngọn cỏ dưới vầng trăng điểm lẹ. Tôi không phải trèo cổng, cũng chẳng phải gõ – vừa đẩy tay, nó đã hé ra. Tiến bộ đấy, tôi nghĩ thầm. Và mũi tôi lại phát hiện ra một tiến bộ nữa, ấy là một mùi hoa quế trúc thoang thoảng trong không khí, bay ra từ giữa đám cây ăn quả mộc mạc.

Cả cửa lớn lẫn cửa sổ đều mở. Tuy nhiên, như thường thấy ở những vùng than, lò sưởi rực một đồng lửa hồng tươi, khi đã thích mắt; thì có nóng quá một ít cũng chịu được. Nhưng chính sảnh ở Đồi Gió Hú rất rộng, nên có khối chỗ để rút ra ngoài tầm ảnh hưởng của hơi lửa và, như vậy, trong phòng có bao nhiêu người thì đều đã chiếm lĩnh vị trí gần cửa sổ cả. Tôi có thể trông thấy họ, nghe thấy họ chuyện trò trước khi bước vào nhà. Do đó, tôi dừng lại ngó nhìn và lắng tai, thôi thúc bởi một cảm giác pha trộn cả tò mò lẫn thèm muốn, cảm giác này không ngừng tăng lên trong khi tôi chần chừ đứng đó.

- Trái lại! Một giọng trong như tiếng chuông bạc cất lên – Đây là lần thứ ba rồi, ngốc ơi là ngốc! Em không nhắc lại nữa đâu. Nhớ kỹ, kéo em rút tóc cho đấy!

- Vậy thì: trái lại, một giọng khác đáp lại, âm sắc chìm nhưng cố ghìm cho dịu đi. Và bây giờ để thưởng cho thái độ chăm chú đến thế, hãy hôn tôi đi nào.

- Không, đọc lại tất cả cho đúng, không có lỗi nào trước đã.

Giọng nam bắt đầu đọc. Đó là một thanh niên ăn mặc chỉnh tề ngồi ở một cái bàn với một quyển sách trước mắt. Nét mặt khô ngô tuần tú của gã bùng lên thích thú và đôi mắt thì cứ nôn nóng đảo qua đảo lại từ trang sách đến bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt đặt trên vai gã, thỉnh thoảng lại vấp đổp vào má để nhắc nhở mỗi khi người có bàn tay ấy phát hiện thấy những dấu hiệu lơ đãng như vậy. Người có bàn tay đó đứng đằng sau. Những búp tóc sáng lấp lánh của nàng chốc chốc lại quỵên với những món tóc nâu của gã khi nàng cúi xuống giám sát việc học. Và mặt nàng – may mà gã không thấy được mặt nàng, nếu không thì ắt gã chẳng thể nào tập trung được

liên tục đến thế! Tôi thì tôi nhìn thấy. Và tôi cần môi giận mình đã bỏ qua cái cơ hội có thể làm được một cái gì khác ngoài việc giương mắt nhìn vẻ đẹp tươi cười của gương mặt ấy.

Bài học đã xong, không tránh khỏi những lỗi khác nữa, nhưng gã học trò vẫn đòi phần thưởng, và đã được ít nhất là năm cái hôn – tuy nhiên, gã đã trả lãi một cách hào phóng. Rồi họ ra cửa và, qua mấy câu đối thoại, tôi đoán họ sắp ra ngoài đi dạo trên đồng hoang. Tôi đồ rằng, ví như tôi chìa cái mặt xấu số của mình ra cạnh Hareton lúc này, chắc gã sẽ nguyên rủa – nếu không ra miệng thì cũng thăm trong lòng – cầu cho tôi bị đày xuống tầng sâu nhất của địa ngục. Tự cảm thấy nhỏ nhen và nham hiểm, tôi lén đi vòng, trốn vào nhà bếp. Ở méo đằng này, cũng có thể vào thông thống, không có gì ngáng trở và, ngồi ngay ô cửa là bà bạn cũ Nelly Dean của tôi đang vừa khâu vừa hát; bài hát luôn bị ngắt quãng bởi những lời miệt thị nghiệt ngã gay gắt từ phía bên trong vang ra với những âm sắc chẳng du dương chút nào.

- Thề có quỷ thần, tui thà nghe họ *trườn* thề đầy *nổ* tai từ sáng sớm đến đêm khuya còn hơn phải nghe nhà chị! Người ngồi trong bếp nói, đáp lại một câu nói của Nelly mà tôi không nghe rõ – thật xấu hổ rành rành, *nà* tui không *nần* nào giờ sách của Chúa ra mà nhà chị không tôn vinh quỷ Satan với đủ các thứ tà ác gớm ghiếc từng sinh ra ở trên đời! Ôi! Nhà chị đúng *nà* cái đồ vô tích sự và cái mợ í cũng thế *lốt*. Khốn khổ cái cậu chàng! Lão lầm bầm nói thêm, cậu chàng bị bùa *ê* thuốc *nú* rồi, tui *trắc trắn* thế ! Ôi! *Nạy* Chúa, xin hãy *sử* tội họ, vì chả còn có *nuật* pháp mấy công *ní* gì *lữa* ở trên đời này!

- Không! Nếu có thì bây giờ chúng ta đã đang ngồi ở dàn thiêu rồi, tôi chắc thế, người đang hát đáp lại. Nhưng mà lão già hãy im đi và hãy đọc Kinh Thánh của lão như một người Cơ đốc đi, kẹ xác tôi. Đây là Đám cưới nàng tiên Annie – một điệu rất hay – nó đi đôi với một điệu múa.

Bà Dean đang sắp sửa lại bắt đầu hát thì tôi tiến vào. Nhận ra tôi ngay, bà bật đứng dậy, kêu lên:

- Trời đất, Chúa phù hộ cho ông, ông Lockwood! Làm sao mà ông lại nghĩ ra cách trở về như thế này cơ chứ. Bên ấp Thrushcross

cửa đóng then cài cả rồi. Đáng ra ông nên báo trước cho chúng tôi mới phải!

- Tôi đã thu xếp để ở đó trong thời gian tôi lưu lại, tôi đáp. Mai tôi lại đi thôi. Còn bà, bà làm sao chuyển sang đây, bà Dean? Kể cho tôi nghe nào.

- Zillah thôi việc nên ông Heathcliff muốn tôi sang, ngay sau khi ông đi London và ở lại đây cho đến khi ông về. Nhưng xin ông bước vào đi chứ! Chiều nay ông đi bộ từ Gimmerton đến đây à?

- Từ Ấp, tôi đáp, và trong khi họ chuẩn bị buồng cho tôi bên đó, tôi muốn thanh toán xong mọi việc với ông chủ của bà, vì tôi nghĩ chả còn dịp nào tranh thủ nữa.

- Việc gì kia, thưa ông? Bà Nelly nói trong khi đưa tôi vào nhà. Ông chủ hiện ra ngoài và chưa về ngay đâu.

- Vì việc thuê nhà, tôi đáp.

- Ờ! Thế thì ông giải quyết với vợ Heathcliff, bà nhận xét, hay đúng hơn với tôi. Vợ ấy chưa biết quản lý công việc, nên tôi phải làm thay – chẳng có ai khác.

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên.

- À! Ra ông chưa biết tin ông Heathcliff chết, bà nói.

- Heathcliff chết! Tôi kêu lên sững sốt. Bao lâu rồi?

- Từ ba tháng nay – nhưng ông ngồi xuống đã, để tôi cắt mũ cho ông, rồi sẽ kể hết mọi chuyện hầu ông. Khoan, ông chưa ăn gì phải không?

- Tôi không cần gì đâu, tôi đã bảo chuẩn bị bữa tối bên nhà. Bà cũng ngồi xuống đi. Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện ông ta chết. Nói cho tôi nghe cơ sự ra thế nào đi. Bà bảo còn lâu họ – đôi bạn trẻ ấy mới về phải không?

- Vâng, tối nào cũng kỳ kèo họ về chuyện đi dạo khuya, nhưng họ bất chấp. Chí ít ông hãy uống chén rượu mạnh lâu năm của chúng tôi đã, nó sẽ khiến ông thấy dễ chịu – ông có vẻ mệt đấy.

Bà lật đật đi kiểm rượu trước khi tôi kịp từ chối. Và tôi nghe lão Joseph hỏi “thế này thì có tai tiếng ầm ĩ thay không? Già đời còn có giai theo đuổi! Nè, tổng cổ *dững* cái đồ hạ *niu í* khỏi buồng cậu chủ! Ngồi yên, nhìn thấy thế mà xấu hổ!”

Bà không buồn nán lại để trả miếng, một phút sau đã trở vào, mang một cốc vai bằng bạc trào bọt. Tôi uống và tấm tắc khen

ngon. Sau đó, bà kể nốt cho tôi nghe câu chuyện của Heathcliff. Ông ta đã có một cái kết thúc “kỳ cục” theo lời của bà:

- Tôi được gọi sang Đồi Gió Hú khoảng hai tuần sau khi ông tạm biệt chúng tôi, bà nói. Tôi vui vẻ tuân theo, vì lợi ích của Catherine. Cuộc hội ngộ đầu tiên của tôi với cô làm tôi vừa buồn cười vừa sửng sốt, cô đã đổi khác biết mấy từ khi chúng tôi chia tay. Xứ Heathcliff không giải thích lý do khiến y thay đổi ý kiến và quyết định gọi tôi sang đây. Y chỉ bảo là y cần tôi đến và ớn nhìn mặt Catherine – tôi phải biến phòng khách nhỏ thành phòng ngồi chơi của mình và giữ cô ở đấy với tôi. Mỗi ngày, y bắt buộc phải thấy mặt cô một, hai lần là quá đủ rồi. Catherine có vẻ hài lòng về sự thu xếp ấy. Dần dà tôi lén lút tuồn sang hàng lô sách cùng các thứ khác vốn xưa kia tạo thành thú vui của cô ở bên Ấp, và tôi tự phỉnh phờ mình rằng chúng tôi có thể sống với nhau tương đối thoải mái: ảo tưởng đó không kéo dài được bao lâu. Catherine mới đầu bằng lòng, nhưng sau một thời gian trở nên dễ cáu gắt và bồn chồn. Một là cô bị cấm không được ra khỏi vườn và lấy làm buồn bực vì phải ru rú trong giới hạn chật hẹp đó khi mùa xuân đang đến gần. Thứ nữa, trong việc trông nom nhà cửa, thường phải lẻ loi một mình – cô thù cãi nhau với Joseph trong bếp còn thích hơn ngồi yên trong cô đơn. Tôi kệ họ chỉ choé với nhau, nhưng Hareton lắm lúc cũng buộc phải mò vào bếp khi ông chủ muốn ở trong chính sảnh một mình. Thoạt đầu, cứ thấy gã lại gần thì cô bỏ đi, hoặc lặng lẽ đến cùng làm việc với tôi, tránh bình phẩm hoặc nói với gã – bao giờ cũng hết sức sững sà và lặng thinh. Sau một thời gian, cô thay đổi thái độ, không chịu để gã yên – nói chọc, bình luận về sự ngu xuẩn, lười nhác của gã, tỏ ra ngạc nhiên không hiểu làm sao gã có thể chịu đựng được cái cuộc đời đang sống, làm sao gã có thể ngồi cả buổi tối nhìn vào lò sưởi và ngủ gà ngủ gật.

- Anh ta hết như một con chó, phải không, u Ellen? Một lần Catherine nhận xét, hay một con ngựa kéo xe? Anh ấy làm công việc của mình, ăn xong rồi lại ngủ, cứ thế suốt! Anh ta hẳn phải có một đầu óc buồn tẻ, trống rỗng biết bao! Có bao giờ anh nằm mơ không hờ Hareton? Nếu có, thì anh mơ thấy gì? Nhưng kìa, anh có nói được với tôi câu nào đâu!

Rồi cô nhìn gã, song gã chẳng mở miệng cũng chẳng nhìn lại.

- Có lẽ bây giờ anh ta đang mơ đấy, cô nói tiếp. Anh ta co rúm vai như Juno ấy. U hỏi anh ta đi, u Ellen.

- Cậu Hareton sẽ yêu cầu ông chủ tống cô lên gác, nếu cô không cư xử cho phải phép! Tôi nói. Còn gã thì không những chỉ co rúm vai, mà còn nắm tay lại như muốn dấm.

- Em biết tại sao Hareton không bao giờ nói khi có em trong bếp, một lần khác cô kêu lên. Anh ta sợ em cười cho. U Ellen, u nghĩ thế nào? Một lần, anh ta đã bắt đầu tự học đọc, nhưng vì em cười, anh ta đã đốt sách và bỏ cuộc – thế anh ta có điên không cơ chứ?

- Thế cô có tai ngược không? Tôi nói. Trả lời tôi xem.

- Có lẽ có, cô nói tiếp, nhưng em không ngờ anh ta lại ngớ ngẩn thế. Hareton, nếu bây giờ tôi cho anh một quyển sách, anh có lấy không? Tôi sẽ thử đây. Cô đặt cuốn sách vừa đọc lên tay gã, gã hất đi và lẩm bầm là nếu cô không thôi đi thì gã sẽ bẻ gãy cổ.

- Thôi được, tôi sẽ bỏ nó vào đây, cô nói, trong ngăn bàn này, và tôi đi ngủ đây.

Rồi cô rí tai bảo tôi theo dõi xem gã có đụng đến không và bỏ đi. Nhưng gã không buồn lại gần cuốn sách, sáng hôm sau, tôi nói cho Cathy biết thế, làm cô rất thất vọng. Tôi thấy cô buồn phiền trước thái độ giận dữ và lười nhác kéo dài dai dẳng của gã – lương tâm dẫn dắt cô về tội làm gã sợ không dám nâng cao trình độ – cô đã làm việc ấy có hiệu quả song cô đang khéo léo bù đắp cho tổn thương đó. Những khi tôi là quần áo, hay tiến hành những công việc tĩnh tại khác không thể làm tốt được ở trong phòng khách nhỏ, cô thường mang một cuốn sách thú vị nào đó đến đọc cho tôi nghe. Khi có mặt Hareton cô thường dừng lại ở một đoạn hấp dẫn, và bỏ quyển sách quanh quần đùi đó – cô làm đi làm lại như thế nhiều lần. Nhưng gã thật cố chấp như một con ma, thay vì cắn câu, gã lại đâm quen thói ngồi hút thuốc với Joseph vào những ngày mưa và hai người ngồi như tượng hai bên lò sưởi, lão già thì may sao quá điếc để nghe hiểu những điều tào lao tai ác của cô – như lão hẳn sẽ gọi thế – còn gã trai trẻ thì cố hết sức mình để tỏ ra coi khinh. Những tối đẹp trời, gã đi săn, và Catherine, hết ngáp lại thở dài rồi nằng nặc đòi tôi phải nói chuyện, nhưng hễ tôi vừa bắt đầu là cô lại chạy ra sân hoặc ra vườn. Và hết cách rồi thì khóc, nói là chán không thiết sống – là đời cô thật vô dụng.

Xử Heathcliff, ngày càng ít muốn tiếp xúc với mọi người, đã gần như đuổi Earnshaw ra khỏi phòng mình. Do một tai nạn xảy ra vào đầu tháng, gã phải ngồi cố định trong bếp mấy ngày liền. Trong khi đi săn một mình trên đồi, súng của gã bị nổ toác, một mảnh văng ra cửa toác cánh tay, mất rất nhiều máu trước khi về tới nhà. Hậu quả là gã bắt buộc phải ngồi yên bên lò sưởi cho đến khi bình phục. Điều đó phù hợp với mong muốn của Catherine, dù sao nó cũng khiến cô càng ghét cái buồng trên gác của mình hơn bao giờ hết, và cô cứ ép tôi bởi việc ra ở dưới nhà để cô có thể theo tôi xuống đó.

Ngày thứ hai, lễ Phục sinh, Joseph dắt một ít gia súc đi hội chợ Gimmerton. Buổi chiều, tôi bận là quần áo trong bếp. Earnshaw, vẫn u ám như mọi khi, ngồi ở một góc lò sưởi và cô chủ tôi thì vẽ lãng nhăng trên kính cửa sổ cho qua một giờ nhàn rỗi, thi thoảng đổi trò bằng cách khe khẽ hát, hoặc nói rì rầm, hoặc liếc nhanh và nhìn vào lò sưởi. Tôi không chú ý mấy đến hành vi của cô, nhưng liền đó, tôi nghe thấy cô mào đầu:

- Anh Hareton này, tôi thấy ra là tôi muốn... là tôi lấy làm mừng... Tôi thích anh bây giờ là anh họ tôi, nếu anh không cău tôi thế và không cục thế.

Hareton không trả lời gì cả.

- Hareton, Hareton, Hareton! Anh có nghe thấy không? Cô tiếp tục.

- Cô xê ra! Gã lâu bầu với vẻ cộc cằn không nhân nhượng.

- Để tôi lấy cái ống điều này ra, cô nói, thận trọng đưa tay gạt khỏi miệng gã.

Gã chưa kịp tìm cách lấy lại thì cô đã đập vỡ và vứt vào sau lò sưởi. Gã rửa mặt tiếng và lấy ra một cái ống điều khác.

- Khoan, cô kêu lên, anh phải nghe tôi nói trước đã. Tôi không thể nói được khi mà những đám mây phủ vào mặt tôi.

- Cô xéo đi ngay với quỷ, để cho tôi yên! Gã kêu lên hung hãn.

- Không, cô dai dẳng. Tôi không đi. Tôi không biết làm thế nào để khiến anh nói chuyện với tôi, và anh thì cứ nhất định không muốn hiểu. Khi tôi bảo anh ngu xuẩn, tôi thực bụng không có ý gì – đó không có nghĩa là tôi khinh anh. Nào, anh phải để ý đến tôi chứ. Hareton! Anh là anh họ tôi và anh phải nhận tôi là em họ anh chứ.

- Tôi chả dính dáng gì với cô, và tính kiêu kỳ gớm ghiếc cùng những trò trêu chọc chết tiệt của cô! Gã đáp. Nếu tôi mà có ý định ngó sang phía cô nữa thì tôi sẽ phải xuống địa ngục, cả xác lẫn hồn. Xê ngay ra khỏi vỉ lò tức thì.

Catherine cau mày và rút về chỗ ngồi bên cửa sổ, cắn môi, cố che giấu cơn sầu tủi muốn nấc lên mỗi lúc một tăng bằng cách âm ư một điệu hát lạ tai.

- Cậu nên thân thiện với cô em họ vì cô ấy đã ăn năn về sự ngược ngạo của mình, cậu Hareton ạ, tôi xen vào. Như vậy sẽ rất tốt cho cậu đấy. Có cô ấy làm bạn, cậu sẽ thành một con người khác.

- Bạn! Gã kêu lên, khi mà cô ấy ghét tôi và coi tôi không đáng lau giày cho cô. Không! Có cho làm vua, tôi cũng chả cầu cạnh lòng tốt của cô ấy để bị khinh thường nữa.

- Đâu phải tôi ghét anh, chính anh ghét tôi thì có, Catherine khóc, không cần che đậy nỗi khổ tâm của mình nữa. Anh ghét tôi như ông Heathcliff ghét tôi ấy, mà còn hơn thế nữa.

- Cô là đồ nói dối chết tiệt, Earnshaw nói. Vậy thì tại sao tôi đã đứng về phe cô hàng trăm lần để ông ấy phát khùng lên? Mà tôi đã làm thế trong khi cô chế giễu, khinh rẻ tôi và... Cô cứ tiếp tục làm tình làm tội tôi đi. Tôi sẽ đi khỏi và bảo cô làm rầy tôi đến phải ra khỏi bếp!

- Tôi đâu có biết anh đứng về phe tôi, cô đáp và lau khô nước mắt, với lại hồi ấy tôi khổ sở và hằn học với tất cả mọi người. Nhưng bây giờ, tôi cảm ơn anh và xin anh tha lỗi. Tôi còn có thể làm gì hơn nữa?

Cô quay lại lò sưởi và thành thật chìa tay ra. Mặt gã sầm tối, cau lại như một đám mây dông, hai tay nắm chặt lại kiên quyết và mắt nhìn cằm xuống đất. Bằng bản năng, Catherine hẳn đã đoán được là thói ương ngạnh cố chấp, chứ không phải sự ghét bỏ, đã xui lên thái độ khăng khăng đó, vì sau khi lưỡng lự một lát, cô cúi xuống và in lên má hắn một cái hôn êm dịu. Cô bé tình quái tưởng tôi không nhìn thấy, rút về vị trí cũ bên cạnh cửa sổ, rất nghiêm trang. Tôi lắc đầu ra vẻ trách móc, thế rồi cô đỏ mặt và thì thào:

- Sao! Vậy em nên thế nào kia, u Ellen? Anh ấy không chịu bắt tay, và không buồn nhìn... Em phải bày tỏ với anh ấy bằng cách nào đây rằng em mến anh ấy... Rằng em muốn thân thiện chứ.

Tôi không biết, cái hôn đó có thuyết phục được Hareton hay không. Trong một vài phút gã rất thận trọng giữ không để ai thấy mặt, và khi ngẩng đầu lên gã buồn bã, bối rối không biết quay mặt nhìn đi đâu.

Catherine hí hoáy lấy giấy trắng gói thật gọn một cuốn sách đẹp và sau khi thắt nơ, đề tặng cậu Hareton Earnshaw, cô muốn cử tôi làm sứ giả chuyển món quà cho người nhận.

- U bảo là nếu anh ấy nhận, em sẽ đến dạy anh ấy đọc cho đúng, cô nói. Còn nếu anh từ chối, em sẽ lên gác và không bao giờ chọc anh ấy nữa.

Tôi mang sách đến, nhắc lại lời nhắn, dưới sự theo dõi bồi hồi của cô chủ. Hareton không buồn xòe tay ra, nên tôi để vào lòng gã. Gã cũng không hất đi. Tôi trở về công việc của mình. Catherine tỉ tay và tựa đầu lên bàn cho đến khi nghe thấy tiếng sột soạt nhẹ giờ giấy bọc ngoài. Rồi cô len lén đến ngồi lặng lẽ bên cạnh người anh họ. Gã run lên và mặt đỏ bừng, tất cả vẻ thô lỗ, cục cằn, cáu kỉnh đã biến mất. Mới đầu, gã không thu nổi can đảm thốt ra được một tiếng nào để trả lời cái nhìn dò hỏi và lời rì rầm cầu khẩn của cô.

- Hãy nói rằng anh tha thứ cho em đi, Hareton, nào! Anh có thể làm em xiết bao sung sướng bằng cách nói một câu tí tẹo ấy thôi.

Gã lẩm rầm một cái gì nghe không rõ.

- Và anh sẽ là bạn của em chứ? Catherine hỏi thêm.

- Không, cô sẽ xấu hổ với tôi suốt đời, gã đáp. Càng biết rõ tôi, cô càng xấu hổ, và tôi không thể chịu được thế.

- Vậy anh không muốn là bạn em ư? Cô nói, với một nụ cười ngọt ngào như mật ong và nhích lại sát cạnh gã.

Tôi không nghe lỏm thêm được câu nào rõ ràng, nhưng khi quay lại lần nữa, tôi thấy hai bộ mặt rạng rỡ cúi xuống cuốn sách đã được chấp nhận, rạng rỡ đến nỗi tôi không nghi ngờ gì là hoà ước đã được phê chuẩn ở cả hai phía, và từ nay, hai kẻ thù đã trở thành đồng minh trọn đời.

Cuốn sách họ đang xem đầy những tranh ảnh giá trị. Những tranh ảnh đó và việc họ ngồi kề bên nhau đủ sức hấp dẫn để giữ họ ngồi yên cho đến khi Joseph về. Lão hoàn toàn thất kinh trước cảnh Catherine ngồi cùng một ghế với Hareton Earnshaw, tay tỉ lên vai gã,

và ngỡ ngàng thấy chàng trai yêu thích của mình chịu để cô ngồi sát bên cạnh. Điều đó làm lão bàng hoàng đến nỗi đêm ấy lão chưa thể có nhận xét gì về chuyện này. Sự xúc động của lão chỉ lộ ra ở những tiếng thở dài thườn thượt trong khi lão trịnh trọng giở quyển Kinh Thánh lớn trên bàn và rải lên đó những tờ giấy bạc bản rút từ ví ra, kết quả của những giao dịch trong ngày. Cuối cùng lão gọi Hareton đứng khỏi ghế.

- Đem *dựng* cái *lày* đến cho ông *trủ*, cậu chàng, lão nói, và ở *nại* đó. Tui cũng *nên* buồng của tui đây. Cái *nổ* *lày* không tiện cũng chả hợp *mấy* chúng ta. Chúng ta phải *lé* ra và tìm chỗ khác thôi.

- Nào Catherine, tôi nói, chúng ta phải “lé ra”. Tôi xong rồi, cô đã sẵn sàng đi chưa?

- Chưa đến tám giờ! Cô đáp, miễn cưỡng đứng lên. Hareton, em để sách trên lò sưởi ấy và mai em sẽ mang thêm mấy quyển nữa.

- Mợ mà để quyển *lào nà* tui mang vào chánh sảnh tuốt, Joseph nói, và đến mừng thất họa may mới thấy *nại*, cho *lên* tùy mợ đó!

Cathy doạ trả đũa vào tủ sách của lão và tươi cười đi qua trước mặt Hareton, cô vừa lên gác, tâm hồn phơi phới, chưa từng thấy từ khi cô ở dưới mái nhà này, trừ những lần đầu đến thăm Linton. Tôi dám nói vậy đó. Tình thân mật khởi đầu như vậy đã phát triển nhanh chóng, mặc dầu cũng vấp phải những gián đoạn tạm thời. Khai hoá cho Earnshaw đâu phải chỉ muốn mà được, và cô chủ tôi không phải là nhà hiền triết, cũng chả phải là mẫu mực về đức kiên nhẫn. Nhưng vì tâm trí của cả hai cùng vươn về một mục tiêu – người thì vừa yêu vừa muốn quý trọng, còn người kia vừa yêu vừa muốn được quý trọng – nên loay hoay mãi cuối cùng họ cũng đạt được.

Ông thấy đấy, ông Lockwood, chinh phục được trái tim mợ Heathcliff cũng khá dễ. Nhưng bây giờ, tôi lấy làm mừng là ông đã không thử làm điều ấy. Ước tột cùng của tôi là đôi trẻ này nên vợ nên chồng. Đến ngày cưới họ, tôi sẽ không còn phải ghen tị với ai trên đời này nữa, sẽ không có người đàn bà nào hạnh phúc hơn tôi trong cả nước Anh!

Sau hôm thứ hai ấy, vì Earnshaw vẫn chưa làm được các công việc thường ngày và, do đó, vẫn ở lại nhà, tôi nhanh chóng nhận ra không thể giữ đối tượng quản lý của tôi bên cạnh mình như trước nữa. Cô xuống nhà trước tôi và ra ngoài vườn, nơi cô đã thấy gã anh họ đang làm một việc nhẹ gì đó. Và khi tôi ra gọi họ vào ăn điểm tâm, tôi thấy cô đã thuyết phục được cu cậu phát quang một khoảng đất đầy bụi lý gai, lý chua, và họ đang mài tính chuyện đưa một số cây ở bên Ấp sang trồng vào chỗ đó.

Tôi đâm hoảng trước sự tàn phá vừa mới hoàn thành trong nửa giờ ngắn ngủi ấy. Những cây lý chua đen được Joseph coi như con người của mắt mình, và Cathy vừa quyết định chọn một vạt ngay giữa đám ấy để trồng hoa.

- Chết chửa! Tôi kêu lên. Lão ấy mà thấy thế này thì lập tức mách ông chủ ngay thôi. Cô cậu sẽ nêu lý do gì để bào chữa cho việc tự tiện phá vườn như vậy? Chúng ta sẽ bị một cơn tam bành thịnh nộ trút lên đầu cho mà xem! Cậu Hareton, tôi lấy làm lạ cho cậu, sao cậu lại đại dốt đi nghe cô ấy mà làm lộn tung bậy lên thế này!

- Tôi quên mất những cây này là của Joseph, Earnshaw đáp, có phần luống cuống. Nhưng tôi sẽ bảo lão là tự tôi.

Chúng tôi bao giờ cũng ăn cùng với xừ Heathcliff. Tôi giữ vị trí bà chủ trong công việc pha trà và thái thịt, nên không thể thiếu được ở bàn ăn. Catherine thường ngồi cạnh tôi, nhưng hôm nay, cô lên đến gần Hareton hơn, và tôi thấy ngay rằng cô sẽ chẳng lo giấu kín tình thân, cũng như trước đây đã không che đậy thái độ thù địch.

- Nay, liệu đấy, đừng có quá chú mục và nói chuyện quá nhiều với cậu anh họ của cô đấy, khi bước vào phòng tôi đã thì thăm dạn vậy. Làm thế chắc chắn sẽ khiến ông Heathcliff bức và ông ấy sẽ nổi khùng với cả hai đấy.

- Em sẽ không làm thế, cô đáp.

Ngay sau đó, cô đã len lén xích đến gã và lúc này đang cầm những bông hoa anh thảo vào đĩa cháo của gã.

Gã không dám nói với cô tại bàn – hầu như không dám nhìn nữa. Ấy thế nhưng cô vẫn tiếp tục trêu chọc cho đến khi gã hai lần suýt phì cười lên. Tôi cau mặt. Bấy giờ cô mới liếc nhìn về phía ông chủ. Nét mặt ông ta chứng tỏ ông còn đang bận tâm đến những chuyện khác hơn là đến những người ngồi bên. Cô trở nên nghiêm chỉnh một lúc, chăm chú nhìn ông ta với vẻ rất trang trọng. Sau đó, cô quay đi và lại bắt đầu cái trò của mình. Cuối cùng, Hareton thốt ra một tiếng cười cố nén. Xừ Heathcliff giật mình, đưa mắt liếc nhanh trên mặt cả bọn chúng tôi. Catherine đổi lại bằng cái nhìn quen thuộc, nơm nớp nhưng vẫn thách thức, mà ông vốn ghét cay ghét đắng.

- May cho mày ngồi ngoài tầm tay tao đây, ông thốt lên. Con quý nào ám mày cứ luôn luôn vươn cái cặp mắt âm ty địa ngục kia nhìn lại tao thế? Đem mà chọc mù nó đi! Đừng có làm cho tao nhớ đến sự tồn tại của mày nữa. Tao cứ tưởng chữa được cho mày cái bệnh cười rồi.

- Chính tôi cười đấy, Hareton nói khế.

- Mày nói cái gì vậy? Ông chủ hỏi.

Hareton nhìn vào đĩa cháo và không nhắc lại lời thú nhận. Xừ Heathcliff nhìn gã một chút, rồi lặng lẽ tiếp tục bữa điểm tâm và nổi lại dòng suy tư bị cắt quãng. Chúng tôi ăn đã gần xong và đôi trẻ đã thận trọng nhích ra xa nhau hơn, cho nên tôi đoán không còn gì rắc rối trong bữa này nữa, thì Joseph xuất hiện ở cửa, môi run lên, mắt long sòng sọc, chứng tỏ việc phá phách những cây quý giá của lão đã bị phát hiện. Hẳn lão đã trông thấy Cathy và gã anh họ của cô quanh quần chỗ đó trước khi lão đến kiểm tra đám cây, vì tuy hàm lão trệu trạo như hàm con bò đang nhai lại, khiến lời lão nói ra âm khó nghe, lão vẫn bắt đầu:

- Tui phải xin *rả nường* cho tui để tui đi *đê*! Tui *dững* muốn được *dắm* mắt ở *lơi* tui đã *nằm nụng* sáu mươi *lăm đời lay*. Và tui đã tính *nà* sẽ khuôn sách vở của tui *nên* gác xép với mọi thứ đồ *nề* của tui, để cả nhà bếp cho *diêng* họ, miễn *nà* tui được yên cái thân *dà*. Phải nhường cái *nò* sưởi của tui, cái đó *nà* gay go *nằm*, *dưng* tui nghĩ *nà* tui có thể *nằm* được thế! *Dưng* mà, không, cái người *lữ í* *nại* giành đoạt cả vườn của tui *lữa*, và thật *nòng*, thưa ông *trủ*, tui không thể chịu *lối*! Ông có thể chịu *đặng* cái ách í *lếu* ông muốn – còn tui thì

không quen, một *não dà* chẳng mau chóng quen được *mấy dững* gánh *lặng* mới. Tui thà đi đập đá trên đàng kiếm miếng *nần* hồi còn hơn!

- Chà, chà, cái đồ ngu! Heathcliff ngắt lời. Nói ngắn gọn lại nào! Lão kêu rên cái gì? Tôi không có can thiệp vào những chuyện cãi vã giữa lão và Nelly đâu đấy. Chị ta có giúi cổ lão vào lỗ đồ than, tôi cũng bất cần.

- Không phải *Lenny*^[28]! Joseph đáp. *Lếu* mà *Lenny* thì tui chả phải đi mặc dù chị ta cũng *nà* đồ vô tích sự xấu xa tồi tệ. Đội ơn Chúa *nà* chị ta không đánh cặp được *ninh* hồn của ai! Chị ta chả bao giờ xinh đẹp mỹ miều, chả ai buồn để ý đến *dững* cái *niếc* mắt *dấm dáy* của chị ta. Chính *nà* cái cô *tểu* thư vô *ruyên*, đồn đời kia đã bỏ bùa mê cho cậu bé của chúng ta với *dững* con mắt táo tợn, *dững* cung cách trâng tráo của cô ta... Cho đến khi... không! Tui đến *lổ* vỡ tim mất. Cậu í đã quên hết những gì tui đã *nằm* cho cậu, gây *rụng* cho cậu, mà đi *dổ* cả một dãy cây *ní* chua đẹp nhất ở trong vườn! – Đến đây, lão than khóc thật sự, mềm yếu hẳn đi vì cảm thấy những tổn thương cay đắng của mình, sự vô ân bạc nghĩa của Earnshaw, cùng hoàn cảnh nguy hiểm hiện tại của gã.

- Lão già rồ dại này có say không đấy? Xừ Heathcliff hỏi. Hareton, có phải lão khịa với mày không?

- Tôi có nhổ hai ba bụi cây lý chua, gã trai trẻ đáp. Nhưng tôi sẽ trồng trả lại.

- Thế tại sao mày lại nhổ đi? Ông chủ nói.

Catherine khôn ngoan xen vào đỡ lời:

- Chúng tôi muốn trồng ít hoa ở đây, cô thốt lên. Lỗi tại riêng mình tôi thôi, vì tôi bảo anh ấy làm thế.

- Thế ai cho phép mày đụng đến một tấc đất ở nơi này; đồ giời đánh thánh vật, bố chồng cô hỏi, rất đỗi ngạc nhiên. Và ai ra lệnh cho mày làm theo lời nó? Quay sang Hareton, nói thêm.

Gã chẳng nói chẳng rằng. Cô em họ trả lời:

- Ông chả nên keo cú mấy thước đất cho tôi trồng hoa làm cảnh, khi mà ông đã lấy sạch đất đai của tôi!

- Đất đai của mày ư, con này hỗn thật! Mày làm gì có đất bao giờ? Heathcliff nói.

- Cả tiền của tôi nữa, cô nói tiếp, phóng tia mắt đáp lại cái nhìn giận dữ của y, đồng thời cắn một miếng cùi bánh, tàn dư bữa điểm tâm của cô.

- Im! Y kêu lên. Ăn xong đi, rồi rút!

- Cả đất đai của Hareton và tiền của anh ấy, cô bé liều lĩnh nói tiếp. Hareton đối với tôi bây giờ là bạn và tôi sẽ kể hết về ông cho anh ấy biết!

Ông chủ có vẻ ngớ ra một lúc. Y tái mặt đi, và đứng lên, mắt không rời khỏi cô với vẻ căm thù không đội trời chung.

- Nếu ông đánh tôi, Hareton sẽ đánh ông, cô nói, cho nên ông ngồi xuống thì hơn.

- Nếu Hareton không tổng cổ mày ra khỏi phòng này, tao sẽ đánh nó chết xuống địa ngục, Heathcliff gầm lên. Đồ phù thủy chết băm chết vằm! Mày dám cho là đã khích được nó chống lại tao ư? Đuổi con này đi! Mày có nghe thấy không? Ném nó vào trong bếp! Ellen Dean, tôi sẽ giết nó nếu chị còn để cho nó đến trêu ngươi tôi nữa!

Hareton thì thầm cổ thuyết phục cô đi khỏi.

- Kéo nó ra ngoài! Y kêu lên man rợ. Mày còn đứng lại nói chuyện à? Và y tiến lại để tự tay thi hành lệnh của mình.

- Đồ gian ác, anh ấy sẽ không tuân theo lệnh của ông nữa đâu, Catherine nói, và chẳng bao lâu, anh ấy sẽ ghét ông chẳng kém gì tôi.

- Suyt! Gã trai trẻ thì thảo, về trách móc. Tôi không muốn Catherine nói thế với ông ấy. Thôi đi.

- Nhưng anh sẽ không để cho ông ta đánh em chứ? Cô kêu lên.

- Vậy thì đi đi, gã thì thầm giục.

Quá muộn rồi, Heathcliff đã tóm được cô.

- Bây giờ thì mày rút đi! Y bảo Earnshaw – Con phù thủy chết tiệt! Lần này, nó đã khiêu khích tôi vào một lúc tôi không chịu nổi, và tôi sẽ cho nó phải hối suốt đời!

Y đã nắm được tóc cô. Hareton cố gỡ tóc cô ra, xin y tha cho cô lần này. Đôi mắt đen của Heathcliff toé lửa, dường như y sẵn sàng xé Catherine ra từng mảnh, và tôi cuống lên đã toan liều mạng xông vào cứu, thì đột nhiên những ngón tay y buông ra, đang tóm tóc chuyển sang nắm lấy cánh tay cô. Y nhìn xoáy vào mặt cô thật da

diết, rồi đưa tay lên che mắt, đứng yên một lúc như để định thần lại, và một lần nữa quay về phía Catherine, cố làm ra vẻ bình tĩnh, y nói:

- Cô phải cố tránh khỏi làm tôi phát khùng, kẻo rồi có bữa tôi sẽ giết thật đấy! Hãy đi theo bà Dean và ở liền bên bà ấy, giới hạn sự láo xược của cô cho lỗ tai bà ấy nghe thôi. Còn về Hareton Earnshaw, nếu tôi còn thấy nó nghe theo cô, tôi sẽ đuổi cổ nó đi kiếm ăn ở nơi nào nó có thể kiếm được. Tình yêu của cô sẽ biến nó thành một kẻ lạc loài và một thằng ăn xin. Nelly, đưa cô ta đi. Để tôi yên, tất cả bọn các người! Để tôi yên!

Tôi đưa cô tiểu thư của tôi ra ngoài – mừng rơn vì thoát nạn. Cô không cưỡng lại. Cậu chàng kia cũng đi theo và xử Heathcliff ở lại một mình trong phòng cho đến bữa ăn trưa! Tôi đã khuyên Catherine nên ăn ở trên gác, nhưng vừa thấy ghế cô để trống, ông ta sai tôi đi gọi cô xuống. Ông không nói với ai trong chúng tôi, ăn rất ít và sau đó, đi ra ngoài ngay, báo sẽ không trở về trước tối.

Đôi bạn mới ở liền trong chính sảnh trong khi ông ta đi vắng. Tôi nghe thấy Hareton nghiêm khắc ngăn chặn cô em họ, khi cô ngỏ ý muốn vạch trần hành vi của bố chồng mình đối với cha gã. Gã tuyên bố không chịu để ai thốt ra một lời bôi xấu ông ta dù ông có là quý sú, cái đó cũng không quan trọng, gã vẫn bênh vực ông ta, thà cô cứ xỉ vả bản thân gã, như cô đã quen làm thế, chứ đừng bắt đầu thoá mạ ông Heathcliff. Nghe vậy, Catherine trở nên cau có, nhưng gã tìm ra cách bịt miệng cô bằng câu hỏi: Liệu cô có thích gã nói xấu cha cô không? Cô bèn hiểu ra rằng Earnshaw rất tha thiết lưu tâm đến thanh danh ông chủ, và đã gán bó với ông ta bằng những sợi dây bền chắc mà lý trí không phá nổi – những dây xiềng được rèn bởi thói quen, rắc tâm tháo ra thì quả là tàn nhẫn. Từ đó trở đi, cô tỏ ra tự nguyện tránh phàn nàn, cũng như tránh biểu thị ác cảm đối với Heathcliff và thú nhận với tôi là cô đã ân hận vì đã cố gắng khuấy lên một mối hiềm giữa ông ta với Hareton. Quả thật, tôi dám chắc từ đấy cô không để Hareton nghe thấy cô thốt ra một tiếng nào công kích kẻ áp bức mình.

Khi sự bất đồng nhỏ ấy kết thúc, đôi trẻ lại thân thiện với nhau và rất mực bận rộn làm việc với cương vị rành rọt người là thầy, kẻ là trò. Tôi vào cùng ngồi với họ, sau khi đã làm xong công việc. Nhìn họ tôi cảm thấy khuây khoả và ấm lòng đến nỗi không để ý đến thời

gian trôi qua như thế nào nữa. Ông biết đấy, cả hai, trong chừng mực nào đấy kể cũng như con tôi vậy – từ lâu, tôi đã tự hào về một người, và giờ đây, tôi dám chắc người kia cũng là một nguồn thoải mái không kém. Bản chất trung thực, nồng hậu và thông minh của cậu ta nhanh chóng xua tan những đám mây mù của dốt nát và hèn hạ trong đó cậu được nuôi dưỡng. Và những lời khen chân thành của Catherine đã kích thích sự cần cù của cậu. Tâm trí sáng ra làm nét mặt cũng sáng ra và bồi đắp thêm tinh thần, cũng như vẻ cao quý cho diện mạo. Tôi khó mà hình dung đó vẫn chỉ là cái gã tôi đã nhìn thấy hôm tìm ra cô tiểu thư của tôi ở Đồi Gió Hú sau cuộc thám hiểm của cô đến dãy núi đá Penistone. Trong khi tôi ngồi ngắm họ cần mẫn làm việc, hoàng hôn sẫm dần, và cùng với bóng đen, ông chủ trở lại. Ông ta vào lối đằng trước, sát đến chúng tôi hoàn toàn bất ngờ, và thấy cả bộ ba trước khi chúng tôi kịp ngẩng đầu lên nhìn ông. Ờ, tôi nghĩ, không thể có cảnh nào êm đềm hoặc vô hại hơn và nếu mắng họ thì thật đáng xấu hổ biết mấy. Ánh lửa hồng ngời ngời trên hai mái đầu đẹp xinh của họ và soi rõ mặt họ sinh động niềm thích thú trẻ thơ, vì mặc dầu cậu đã hai mươi ba tuổi và cô mười tám, song mỗi người đều có biết bao điều mới lạ để cảm, để học, mà những tình cảm tuổi trẻ trưởng thành tỉnh táo đã tan mộng ảo không hề biết tới hoặc khơi dậy được nữa.

Họ cùng ngược mắt lên, trông thấy xừ Heathcliff – có lẽ ông không bao giờ để ý thấy mắt họ giống nhau như đúc và đó đều là mắt của Catherine Earnshaw. Cô Catherine hiện thời không còn giống mẹ ở điểm nào khác nữa, trừ vầng trán rộng và một nét uốn cong của lỗ mũi khiến cô có vẻ kiêu kỳ, dù muốn hay không. Chính Hareton giống Catherine Earnshaw hơn. Mọi khi sự giống nhau đó đã là kỳ lạ, lúc này nó lại đặc biệt rõ như đập vào mắt, do giác quan của cậu đang linh hoạt lên và những khả năng trí tuệ được đánh thức dậy hướng vào một hoạt động mới lạ. Tôi đồ rằng sự giống nhau ấy đã làm xừ Heathcliff không nổi giận được. Lúc bước tới lò sưởi ông ta khích động ra mặt. Nhưng sự khích động đó mau chóng xẹp xuống khi ông nhìn thấy chàng trai trẻ, hay nói cho đúng, đã thay đổi tính chất vì ông vẫn chưa hết khích động. Ông ta lấy cuốn sách ra khỏi tay gã, liếc nhìn trang để mở, rồi đưa trả lại không nhận xét gì, mà chỉ ra hiệu xua Catherine đi. Hareton chỉ nán lại sau có

một thoáng rất ngắn và tôi cũng sắp sửa bỏ đi, nhưng ông bảo tôi ngồi yên.

- Thật là một cái kết dở, phải không? Ông ta nhận xét, sau khi ngẫm nghĩ một lát về cảnh tượng ông vừa mới chứng kiến. Một kết thúc phi lý cho những nỗ lực bạo liệt của tôi, chị nhỉ? Tôi kiếm được cả đòn bẫy lẫn cuộc chim để phá huỷ hai ngôi nhà, và tập luyện để có thể ra tay như Hercules, thế nhưng khi mọi sự đã sẵn sàng và nằm trong tầm khả năng của mình, thì tôi bỗng thấy tan biến chí khí, không còn muốn nện một hòn ngói nào của hai mái nhà đó! Những kẻ thù xưa đã không đánh bại được tôi. Giờ đáng lẽ chính là lúc tôi báo thù trên đầu con cháu chúng – tôi có thể làm thế, không kẻ nào ngăn nổi. Nhưng ích gì? Tôi không thiết đánh nữa, tôi không thể cất công giơ tay lên! Thật cứ như là tôi đã nhọc nhằn suốt bao lâu để chỉ phô diễn một cử chỉ cao thượng đẹp đẽ. Nào có phải thế, mà là tôi đã đánh mất cái khả năng thích thú huỷ hoại chúng và quá lười không thiết huỷ hoại vô mục đích.

Nelly ạ, một thay đổi kỳ lạ đang lại gần – nó hiện đang xoà bóng lên tôi. Tôi ít quan tâm tới cuộc sống hàng ngày của mình đến nỗi hầu như chẳng nhớ đến ăn, uống nữa. Hai cái đĩa vừa rời khỏi buồng là những vật duy nhất còn giữ lại một diện mạo vật chất rõ rệt đối với tôi, và cái diện mạo đó làm tôi đau đớn đến quẫn quại, về con nhỏ tôi sẽ không nói và cũng không muốn nghĩ tới nữa, nhưng tôi khẩn thiết mong muốn không phải trông thấy nó, sự có mặt của nó chỉ làm tôi tức điên lên. Thằng kia thì khiến tôi xúc động cách khác, tuy nhiên, hẳn tôi sẽ chẳng bao giờ gặp nó nữa, nếu tôi có thể làm thế mà không có vẻ là kẻ mất trí – Có lẽ chị sẽ nghĩ là tôi phần nào có chiều hướng trở nên mất trí – ông nói thêm, cố gượng cười – nếu tôi có miêu tả thiên hình vạn dạng những liên tưởng và ý niệm quá khứ thường hiển hiện lên ở Hareton hoặc do nó đánh thức dậy trong tôi. Nhưng chị đừng có bép xép gì về những điều tôi kể với chị đây. Tâm trí tôi luôn luôn khép kín triền miên đến nỗi cuối cùng tôi đắm thềm bực bạch nỗi niềm với một người khác.

Cách đây năm phút, Hareton dường như là hiện thân cho thời thanh xuân của tôi, chứ không phải là một con người bằng xương bằng thịt. Tôi cảm nghĩ về nó theo nhiều cách khác nhau, đến nỗi không thể dùng lý trí tiếp cận nó được. Trước hết nó gắn liền với

Catherine một cách dễ sợ, bởi nó giống nàng lạ lùng. Tuy nhiên, cái mà chị có thể cho là có nhiều sức lôi cuốn trí tưởng tượng của tôi nhất, thực ra lại là ít nhất – bởi vì, đối với tôi, có cái gì mà không gắn liền với nàng. Có cái gì mà không nhắc tới nàng? Tôi không thể nhìn xuống cái sàn này mà không thấy gương mặt nàng hiện lên trên những viên đá lát. Trong mỗi đám mây, trong mỗi lùm cây, hình ảnh nàng bao vây tôi – ban đêm thì đầy ắp không khí, ban ngày thì có thể thấy ở mọi vật! Những bộ mặt bình thường nhất của cả nam lẫn nữ – chính diện mạo của bản thân tôi nữa – đều trên người tôi bằng một nét giống nàng. Cả thế gian này là một sưu tập khủng khiếp những thứ nhắc nhở rằng nàng đã từng tồn tại, rằng tôi đã mất nàng! Phải, dáng vẻ của Hareton là bóng ma của mối tình bất tử, của những cố gắng điên cuồng của tôi nhằm nắm giữ quyền mình, là sự sa đoạ của tôi, niềm tự hào của tôi, hạnh phúc của tôi và nỗi đau đớn của tôi.

Nhưng thật là điên mà đi kể lại những ý nghĩ đó với chị, có điều là nói vậy để chị biết tại sao việc gần gũi nó chẳng lợi lộc gì, mặc dù tôi không muốn bao giờ cũng tro trọi một mình, đúng hơn, điều đó chỉ làm tăng thêm nỗi đau thường xuyên hành hạ tôi và góp phần khiến tôi đâm bất cần, mặc xác nó với con em họ nó kết thân với nhau thế nào cũng được. Tôi không hơi đâu mà lưu tâm đến chúng nữa.

- Nhưng ông nói một thay đổi nghĩa là thế nào, ông Heathcliff, tôi nói, hoảng hốt trước cung cách của ông ta, tuy rằng, theo nhận định của tôi, ông không hề có nguy cơ mất trí, cũng chẳng có vẻ gì sắp chết, ông ta hoàn toàn cường tráng và không bệnh tật, còn về lý trí thì từ thuở bé, ông vốn đã thích bàn những điều đen tối và nuôi dưỡng những ngông tưởng kỳ lạ. Ông có thể đã mắc cái chứng độc tưởng về thần tượng đã quá cố của mình, nhưng về mọi điểm khác, ông vẫn minh mẫn; tỉnh trí như tôi.

- Bao giờ nó đến tôi mới biết cụ thể được, ông ta đáp. Bây giờ tôi mới ý thức được một nửa.

- Ông không có cảm giác bệnh tật gì chứ? Tôi hỏi.
- Không, Nelly ạ, ông ta trả lời.
- Vậy ông không sợ chết? Tôi hỏi tiếp.

- Sợ ư? Không! Y đáp. Tôi không sợ, không có dự cảm, mà cũng chẳng mong chết. Tại sao tôi phải thế nhỉ? Với thể chất rắn rỏi, cách sống điều độ, những công việc không có nguy hiểm cho tôi, tôi ắt phải và có lẽ sẽ còn ở lại trên mặt đất cho đến khi nào trên đầu tôi không ra một sợi tóc đen. Ấy thế mà tôi không thể tiếp tục cái thân phận này nữa! Tôi phải tự nhắc mình thở, gần như phải nhắc nhở tim mình đập! Và cứ như là uốn ngược một cái lò xo cứng vậy – cả đến hành động vật vãnh nhất, nếu không có ý nghĩ duy nhất ấy thúc đẩy, tôi cũng phải tự cưỡng bách mình mới làm nổi. Và cũng phải tự cưỡng bách, tôi mới để ý thấy được những gì – dù sống dù chết – không liên quan đến cái ý niệm duy nhất choán toàn bộ tâm trí tôi. Tôi chỉ có một mong ước, và toàn thể con người cùng năng lực của tôi khát khao vươn tới nó, vươn tới từ bao lâu, kiên định không chút dao động, đến nỗi tôi tin chắc là sẽ đạt được và đạt được sớm, – vì chính mong ước đó đã nhai ngoáy đời tôi, tôi bị thu hút toàn bộ vào dự cảm về sự hoàn mãn mong ước đó. Những lời thú nhận của tôi không làm tôi nhẹ bớt, nhưng khả dĩ giải thích được một số diễn biến của tính khí, mà tôi không thể cắt nghĩa bằng cách nào khác. Ôi, lạy Chúa! Thật là một kịch chiến dài, tôi cầu sao nó chấm dứt đi cho rồi!

Ông ta bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, lăm bằm một mình những điều kinh khủng, cho đến khi tôi đâm ra cũng có ý tin như Joseph rằng lương tâm đã biến tim ông thành một địa ngục trần gian. Tôi rất thắc mắc không biết sự thế sẽ kết thúc ra sao. Tuy trước đó, chả mấy khi ông ta để lộ tâm tư đó, dù là bằng vẻ ngoài, nhưng tôi dám chắc đó là tâm trạng thông thường của ông, chính ông ta đã khẳng định thế! Nhưng qua bộ dạng chung của ông, ắt chẳng ai đoán được sự thực. Thưa ông Lockwood, ông đã không đoán ra khi ông gặp ông ta, và vào cái thời kỳ tôi đang nói tới đây, ông ta cũng đúng như lúc gặp ông, có điều là ông ta càng thích cô đơn liên tục và có lẽ càng lìm lỉ ít nói hơn khi có người khác ở bên cạnh.

Trong mấy ngày sau buổi tối đó, xừ Heathcliff tránh gặp chúng tôi vào bữa ăn. Tuy nhiên, ông ta không chính thức đồng ý loại Hareton và Cathy ra khỏi bàn ăn của mình, ông ta vốn không thích hoàn toàn phục tùng tình cảm của mình, nên thà tránh mặt đi còn hơn. Và hình như ông chỉ cần ăn một lần trong hai mươi bốn giờ là đủ sống rồi.

Một đêm, khi cả nhà đã đi ngủ, tôi nghe thấy ông ta xuống thang gác và ra ngoài bằng lối cửa trước. Tôi không nghe thấy ông trở vào. Sáng dậy, tôi thấy ông vẫn vắng nhà. Hồi đó là tháng tư, thời tiết dịu và ấm, cỏ xanh đến hết mức mưa nắng có thể làm xanh và hai cây táo lùn gần dãy tường phía nam đang nở rộ hoa. Sau khi điểm tâm Catherine nằng nặc đòi tôi mang ghế cùng đồ khâu ra ngồi dưới rặng cây linh sam cuối nhà và cô gạ được Hareton, giờ đã khỏi hằn vết thương đào xới, thu dọn cho cô cái mảnh vườn con mà vì sự khiêu nại của Joseph phải chuyển đến góc này. Tôi đang khoan khoái tận hưởng hương thơm mùa xuân ngào ngạt xung quanh và bầu trời xanh êm, tươi đẹp trên đầu, thì cô nương của tôi vừa nãy chạy xuống gần cổng kiếm ít rễ anh thảo để trồng quanh rìa, giờ quay trở lại, mới hái được có nửa mớ và báo cho chúng tôi biết xừ Heathcliff đang về. “Và ông ta lại nói với em chứ”, cô nói thêm, về mặt bối rối.

- Ông ấy nói sao? Hareton hỏi.
- Ông ấy bảo em có đường có nẻo thì cắt nhanh, cô đáp. Nhưng nom ông khác hẳn cái vẻ thường ngày, đến nỗi em phải dừng lại trở mắt nhìn một lúc.
- Như thế nào? Cậu lại hỏi.
- À, gần như rạng rỡ và vui vẻ. Không, hầu như chẳng thế nào cả – rất chi là kích động, và cuống cuống, mừng quýnh! Cô đáp.
- Vậy là việc đi dạo đêm làm ông ta vui thích, tôi nhận xét, làm ra không để tâm – thực ra thì cũng ngạc nhiên như Cathy, và khắc khoải muốn biết chắc lời cô nói có thực hay không, vì nhìn thấy ông chủ vui mừng đâu phải chuyện thường nhật, tôi bịa ra một cớ để

vào trong nhà. Heathcliff đứng ở khung cửa mở, mặt tái đi, toàn thân run lên. Tuy nhiên, rành là trong mắt ông ta có một ánh kỳ lạ, tươi vui, làm thay đổi toàn bộ vẻ mặt.

- Ông có dùng một chút điểm tâm không? Tôi nói. Ông đi lang thang suốt đêm, chắc hẳn là đói! Tôi muốn khám phá xem ông ta đã đi đâu, nhưng không muốn hỏi thẳng.

- Không, tôi không đói, ông đáp, ngoảnh đầu đi và giọng có phần khinh khi, như thể đoán biết là tôi đang cố dò cho ra nguyên nhân sự phấn chấn của ông.

Tôi cảm thấy bối rối, chẳng biết đây có phải một dịp thích hợp để khuyên ông ta đôi điều không.

- Tôi cho rằng đi lang thang ngoài trời, vào giờ ngủ, là không nên, tôi nhận xét. Dù sao mùa ẩm ướt này, thế là không khôn ngoan gì. Tôi dám nói ông sẽ bị cảm lạnh hoặc sốt. Ngay lúc này ông cũng đang bị làm sao ấy!

- Không sao cả, không có gì quá sức chịu đựng của tôi, ông ta đáp. Mà lại còn thích thú rất mực là đằng khác, miễn sao chị để cho tôi yên. Vào đi và đừng quấy rầy tôi.

Tôi tuân theo, và khi đi qua, tôi nhận thấy ông ta thở gấp như mèo. "Phải" tôi nghĩ thầm, "rồi sẽ có một con bệnh đây. Mình không thể hình dung ra ông ta đã làm gì".

Trưa hôm ấy, ông ngồi ăn với chúng tôi và nhận một đĩa đầy tú ụ do tay tôi tiếp, như thể muốn bù lại những bữa nhịn trước đó.

- Tôi chẳng cảm lạnh mà cũng không sốt nóng, Nelly ạ, ông ta nhận xét, ám chỉ câu tôi nói ban sáng. Và tôi sẵn sàng đả những món ăn chị tiếp tôi.

Ông ta cầm lấy dao, đĩa và sắp sửa bắt đầu ăn thì xu hướng ấy có vẻ như đột nhiên vụt tắt. Ông đặt dao, đĩa xuống bàn, hau háu nhìn về phía cửa sổ rồi đứng dậy và ra ngoài. Chúng tôi trông thấy ông đi đi lại lại trong vườn lúc bữa ăn kết thúc, và Earnshaw nói là cậu ta sẽ hỏi tại sao ông không ăn. Cậu cho rằng chúng tôi đã làm ông buồn, cách nào đó.

- Thế nào, ông ấy có vào không? Catherine hỏi khi gã anh họ quay lại.

- Không, cậu ta đáp. Nhưng ông ấy không cáu giận. Hiếm khi thấy ông ấy có vẻ hài lòng thế, thật đấy. Có điều, tôi làm ông ấy sốt

ruột khi nói với ông đến lần thứ hai, thế rồi ông bảo tôi về với Catherine đi – Ông lấy làm lạ là sao tôi còn cần bầu bạn với ai khác nữa.

Tôi đặt đĩa đồ ăn của ông lên vĩ than để giữ cho nóng. Một, hai giờ sau, khi phòng không còn ai, ông quay vào, không bình tĩnh hơn chút nào, vẫn cái vẻ vui sướng không tự nhiên – nó không tự nhiên thật – dưới đôi lông mày đen, vẫn nước da tái bợt và hàm răng chốc chốc lại nhe ra như mỉm cười. Thân hình ông run lên, không phải như cách người ta run lên vì rét hay vì yếu, mà như kiểu rung của một sợi dây căng thẳng – một sự rợn rùng, xúc động mãnh liệt thì đúng hơn là run rẩy.

“Mình phải hỏi xem có chuyện gì”, tôi nghĩ, “nếu không thì còn ai hỏi nữa?” Và tôi kêu lên:

- Phải chăng ông được tin gì tốt lành, ông Heathcliff? Nom ông xáo động khác thường.

- Ở đâu ra tin tốt lành cho tôi? Ông nói. Tôi xáo động vì đói đấy; mà xem chừng tôi không nên ăn.

- Bữa trưa của ông đây, tôi đáp. Tại sao ông không ăn?

- Tôi chưa muốn ăn bây giờ, ông lầm rầm nói vội vã. Tôi đợi đến bữa tối. Và, Nelly này, nói dứt khoát một lần nhé, tôi xin chị bảo cho Hareton và con kia tránh tôi ra. Tôi không muốn ai quấy rầy tôi; tôi muốn chiếm chỗ này một mình.

- Có lý do gì để trục xuất họ như thế không? Tôi hỏi. Nói cho tôi hay tại sao ông kỳ lạ thế, ông Heathcliff. Đêm qua, ông đi đâu? Tôi hỏi, không phải vì tò mò vẫn vợ mà...

- Chị hỏi thế chính là tò mò vẫn vợ đấy, ông ta cả cười ngắt lời. Tuy vậy, tôi cũng sẽ trả lời. Đêm qua tôi ở ngưỡng cửa địa ngục. Hôm nay, tôi đã thấy thiên đường của mình trong tầm mắt. Tôi chỉ chú mục vào đấy thôi – cách tôi già lắm là một mét! Và bây giờ thì chị nên đi khỏi đi. Chị sẽ không trông thấy hoặc nghe thấy cái gì khiến chị phải sợ, nếu chị đừng có dòm ngó.

Sau khi quét lò sưởi và lau bàn tôi đi ra, hoang mang hơn bao giờ hết.

Chiều hôm ấy, ông không rời chính sảnh nữa, và không ai đột nhập vào cô đơn của ông. Cho đến tám giờ, mặc dầu không được gọi, tôi thấy nên mang một cây nến và bữa ăn tối đến cho ông. Ông

ta đang dựa vào gờ một cửa sổ mắt cáo để mở, nhưng không nhìn ra ngoài, mặt quay vào bóng tối bên trong. Lửa đã tàn thành tro; căn phòng tràn đầy không khí dịu, ấm của buổi tối nhiều mây và tĩnh mịch đến nỗi không những nghe thấy rõ tiếng suối rào rào dưới làng Gimmerton, mà cả những tiếng róc rách, ùng ục của nó khi chảy trên lớp sỏi hoặc lách qua những tảng đá lớn mà nó không trườn qua được. Tôi thốt lên một tiếng bất đồng tình khi thấy lò tắt lịm, và bắt đầu lần lượt đóng các cửa sổ, cho đến khi đến chỗ ông ta.

- Tôi có phải đóng cánh cửa này không? Tôi hỏi để khuấy động ông, vì ông không hề nhúc nhích.

Anh nấn loé trên nét mặt ông trong khi tôi nói. Ôi, ông Lockwood, tôi không thể diễn tả được tôi đã giật mình kinh khủng như thế nào, khi thấy cái hình ảnh thoáng chốc ấy! Cặp mắt đen sâu thẳm ấy! Cái nụ cười và sắc mặt tái nhợt gớm ghiếc ấy! Tôi có cảm giác đó không phải ông Heathcliff, mà là một con quỷ. Và trong cơn khiếp sợ, tôi đặt cây nến gục về phía tường phụt tắt để tôi chìm trong bóng tối.

- Ừ đóng nó lại, ông ta đáp bằng giọng quen thuộc. Chà, rõ thật lóng ngóng! Tại sao chị lại cầm ngang cây nến ra thế? Nhanh lên, mang cây khác vào đây.

Tôi hốt hơ hốt hải chạy ra, sợ điên người và bảo Joseph:

- Ông chủ muốn lão mang đến cho ông cây nến và nhóm lại lò sưởi. Vì lúc ấy tôi không dám đích thân trở lại nữa.

Joseph lục cục gạt tí than cháy vào cây xẻng, chạy đi, nhưng lão lại mang nó quay về ngay, cùng với khay thức ăn tôi bưng trên tay kia, giải thích rằng ông Heathcliff sắp đi ngủ và không muốn ăn gì cho đến sáng mai. Liên đó, tôi nghe thấy ông ấy lên gác. Ông không đến phòng ngủ thường ngày của mình mà rẽ vào phòng có cái giường hòm. Cửa sổ phòng này như tôi đã nói trước đây, đủ rộng cho bất kỳ ai lách qua, và tôi chợt nghĩ không khéo ông ta lại âm mưu một cuộc đi chơi nửa đêm nữa mà ông không muốn để chúng tôi nghi ngờ gì cả.

"Hay ông ta là một con ma cà rồng", tôi ngẫm nghĩ. Tôi đã đọc về những thứ yêu tinh gớm ghiếc ấy. Rồi tôi bèn nhớ lại tôi đã chăm nom ông ta hồi thuở bé như thế nào, quan sát ông ta lớn lên thành

thanh niên ra sao và theo dõi ông ta gần suốt cả cuộc đời, thế mà lại chịu để cái cảm giác gớm ghiếc đó xâm chiếm thì thật là cả một sự vớ vẩn phi lý. “Nhưng nó từ đâu mà ra, cái vật đen đúa được ông cụ phúc hậu chứa chấp để đến nỗi mang tai mang hoạ?” Nữ thần Di Đuan rì rầm vậy, trong khi tôi gà gật ngủ thiếp đi. Nửa mơ, nửa tỉnh, tôi bắt đầu vẽ óc tưởng tượng ra một dòng dõi nào đó, phù hợp với ông ta, và lặp lại những suy nghĩ lúc còn thức. Tôi điểm lại cuộc đời ông ta dưới những dạng hãi hùng, cuối cùng, tôi hình dung cái chết và đám tang của ông ta mà chi tiết duy nhất tôi còn nhớ được là nỗi khó chịu vì phải làm nhiệm vụ xướng lên một câu gì để ghi trên bia mộ Heathcliff. Tôi hỏi ý kiến ông bố nhà thờ kiêm đào huyệt về điều đó, nhưng vì ông ta không có họ, chúng tôi lại không biết đích xác tuổi ông, thành thử đành phải bằng lòng với độc một chữ “Heathcliff”. Thế mà hoá ra lại thành sự thật. Nếu ông vào nghĩa trang nhà thờ, ông sẽ chỉ đọc thấy trên bia mộ ông ta có chữ ấy và ngày chết thôi.

Khi trời rạng đông tôi tỉnh trí lại. Tôi trở dậy và, vừa sáng rõ một cái là ra vườn ngay xem có vết chân nào dưới cửa sổ ông ta không. Chẳng có gì. “Ông ta đã ở yên trong nhà”, tôi nghĩ, “và hôm nay ông ta sẽ đâu vào đấy thôi”. Tôi làm bữa điểm tâm cho cả nhà như thường lệ, nhưng bảo Hareton và Catherine ăn trước khi ông chủ xuống vì ông ngủ muộn. Đôi trẻ muốn đem ra ngoài nhà, ăn dưới gốc cây, nên tôi bê một cái bàn nhỏ cho họ.

Quay trở vào, tôi thấy xử Heathcliff đã xuống nhà. Ông ta đang nói với Joseph về một chuyện đồng áng gì đó, dặn dò cặn kẽ, rõ ràng về vấn đề đang bàn, nhưng nói nhanh, không ngừng ngoảnh đầu sang một bên và vẫn có cái vẻ khích động ấy, thậm chí còn thái quá hơn nữa. Khi Joseph rời khỏi phòng, ông ta ngồi vào chỗ quen thuộc mọi khi và tôi đặt một bình cà phê trước mặt ông. Ông kéo nó lại gần hơn, rồi tỳ hai cánh tay lên bàn, nhìn vào bức tường trước mặt. Theo tôi nghĩ ông đang quan sát nốt khoảng riêng biệt, ngó lên ngó xuống với cặp mắt long lanh, bồn chồn và chăm chú tới mức đôi khi ngừng thở đến nửa phút đồng hồ.

- Thôi nào, tôi kêu lên, giúi miếng bánh vào tay ông. Ăn uống đi trong khi còn nóng, để gần một tiếng đồng hồ rồi đấy.

Ông không để ý đến tôi, tuy nhiên, ông đang mỉm cười. Tôi thà thấy ông ta nghiêng rằng còn hơn mỉm cười như thế.

- Ông Heathcliff! Ông chủ! Tôi kêu lên. Lạy Chúa, ông đừng có nhìn trừng trừng như thấy ma hiện hình thế.

- Lạy Chúa, chị đừng có kêu to thế, ông đáp. Quay lại nhìn xem và nói cho tôi biết chỉ có hai chúng ta thôi đấy.

- Tất nhiên, tôi trả lời. Tất nhiên chỉ có hai chúng ta thôi.

Tuy nhiên, tôi bất giác làm theo lời ông, như thể tôi không dám chắc hẳn hoàn toàn. Bằng một cái gạt tay, ông ta dọn quang một chỗ trước mặt giữa những đồ điểm tâm và cúi về phía trước để nhìn cho thoải mái hơn.

Không, tôi nhận thấy không phải ông ta nhìn vào tường, vì khi tôi nhìn riêng ông thấy đích xác là ông đang dán mắt vào một cái gì cách ông trong vòng hai mét trở lại. Và bất kể đó là cái gì mặc lòng, rõ ràng nó đang truyền sang ông cả thích thú lẫn đau đớn đến cực độ – chí ít về mặt khổ não mà ngây ngất của ông cũng khiến ta nghĩ như vậy. Cái vật tưởng tượng nọ không cố định một chỗ vì mắt ông đuổi theo nó hăm hở không biết mệt và, ngay cả khi ông nói với tôi, cũng không rời nó. Tôi hoài công nhắc ông đã nhìn ăn quá lâu. Nếu ông có nhúc nhích để đụng vào món gì đó theo lời khẩn khoản của tôi, nếu ông có vươn tay ra để lấy một miếng bánh, thì những ngón tay ông cũng nằm lại trước khi với tới rồi hạ xuống nằm ì trên bàn, quên bằng mất mục tiêu.

Tôi ngồi như một mẫu mực của đức kiên nhẫn, cố kéo sự chú ý miệt mài của ông ra khỏi ám ảnh triền miên nọ, cho đến khi ông đâm cáu và đứng dậy hỏi tại sao tôi không để tùy ý ông muốn ăn lúc nào thì ăn và bảo lần sau, tôi không cần phải chờ mà cứ để thức ăn ấy mà đi cho được việc. Sau khi thốt ra những lời ấy, ông ra khỏi nhà, chậm rãi đi xuống lối vườn và biến mất sau cổng trắng.

Những giờ trôi qua lê thê và khắc khoải. Lại một buổi tối nữa đến. Mãi khuya, tôi mới lui về nghỉ, và khi về phòng, tôi không tài nào ngủ được. Quá nửa đêm, ông ta trở về và đáng lẽ đi nằm thì lại vào phòng dưới nhà đóng chặt cửa lại. Tôi lắng nghe, trần trọc giờ mình, và cuối cùng, mặc quần áo xuống nhà. Năm đó mà vò óc với hàng trăm mối lo ngại vẫn vợ, quả là chán ngấy.

Tôi nghe thấy tiếng chân ông Heathcliff bõn chõn đếm bước trên sàn nhà; và những tiếng thờ dài thườn thượt, giống như tiếng rên, luôn luôn phá vỡ im lặng. Ông ta còn lẩm bầm những tiếng rời rạc, câu duy nhất mà tôi nghe rõ là tên Catherine kèm theo một từ cuồng nhiệt nào đó thể hiện sự âu yếm hay đau khổ, và thốt ra như kiểu đang nói với một người có mặt ở đó – nhỏ nhẹ mà sôi nổi rút ra từ đáy sâu tâm hồn. Tôi không đủ can đảm đi vào phòng, nhưng tôi muốn lái tâm trí ông ra khỏi cơn mơ mộng, nên tôi sục vào nhóm lửa trong bếp, khoảng lên, cào than xoàn xoạt. Cái mẹo này kéo ông ta sớm hơn tôi chờ đợi. Ông mở cửa ngay tức khắc và nói:

- Nelly, lại đây – sáng rồi à? Mang nến vào đây.
- Đồng hồ vừa đánh bốn tiếng, tôi đáp. Ông cần một cây nến để mang lên gác – ông có thể châm nó vào bếp lửa này.
- Không, tôi không muốn lên gác, ông nói. Vào đây nhóm cho tôi một bếp lửa và hãy làm bất cứ cái gì cần làm trong buồng.
- Tôi phải quạt cho than hồng lên trước đã, rồi làm gì thì làm sau, tôi vừa đáp vừa bê một cái ghế và chiếc ống bễ.

Trong khi đó ông ta lượn lờ đi đi lại lại, trong một trạng thái gần như quẩn trí, những tiếng thờ dài nặng nề nối tiếp nhau dồn dập đến mức tưởng như không còn hờ ra quãng nào để hô hấp bình thường.

- Rạng sáng, tôi sẽ cho đi gọi Green, ông ta nói. Tôi muốn hỏi lão một số điểm pháp lý trong khi tôi còn có thể nghĩ đến những vấn đề ấy, và trong khi tôi có thể hành động một cách bình tĩnh. Tôi chưa viết chúc thư và cũng chưa quyết định việc để lại tài sản của tôi như thế nào. Tôi ước gì có thể làm nó tiêu tan khỏi mặt đất.

- Ở địa vị ông thì tôi chả nói thế, ông Heathcliff ạ, tôi xen vào. Hãy khoan khoan cái chuyện chúc thư của ông, ông sẽ còn sống để ăn năn hối lỗi về bao việc làm bất công của ông đã. Tôi không bao giờ ngờ rằng thần kinh của ông lại bị rối loạn, thế mà bây giờ nó vậy đây, rối loạn kỳ lạ; mà hầu như là tại ông hoàn toàn. Cứ sống như ông trong ba ngày qua thì đến người khổng lồ cũng phải gục. Ông hãy ăn một ít, nghỉ một ít. Ông chỉ cần nhìn vào gương là sẽ thấy cả hai điều đó cần thiết cho ông biết chừng nào. Má ông hóp vào và mắt ông đỏ ngầu, như người sắp chết đói và sắp loạn vì mất ngủ.

- Đâu phải tại tôi mà tôi không ăn không ngủ được, ông ta đáp. Tôi cam đoan với chị đó không phải là do có chủ đích gì. Tôi sẽ ăn, sẽ nghỉ ngay khi nào có thể. Nhưng bây giờ chị bảo tôi làm thế thì có khác nào bảo một người đang vật lộn dưới nước hãy nghỉ đi khi còn cách bờ một sải tay! Tôi phải tới bờ trước đã, rồi tôi sẽ nghỉ. Thôi được, thầy kệ ông Green – còn như ăn năn hối lỗi về những việc làm bất công của tôi, thì tôi chẳng làm gì bất công, và tôi không phải ăn năn, hối lỗi về cái gì hết. Tôi quá sung sướng, vậy mà tôi vẫn chưa sung sướng đủ mức. Hạnh phúc của tâm hồn tôi giết chết cơ thể tôi, mà vẫn chưa thoả mãn.

- Hạnh phúc ư, ông chủ? Tôi kêu lên. Hạnh phúc gì mà kỳ lạ làm vậy! Nếu ông chịu nghe tôi mà không nổi cáu, tôi có thể hiến một lời khuyên làm ông hạnh phúc hơn thế.

- Khuyên? Ông hỏi. Chị nói đi!

- Ông Heathcliff, ông biết đấy. Tôi nói. Từ hồi ông mới mười ba tuổi ông đã sống một cuộc đời ích kỷ, không hợp giáo lý Cơ đốc, và có lẽ chẳng mấy khi cầm đến một cuốn Kinh Thánh suốt trong thời gian đó. Hẳn ông đã quên sách Thánh nói gì và có thể bây giờ ông không có thì giờ đọc kỹ nó nữa. Phỏng có mất nếu ông cho đi mời một người – một mục sư nào đó với bất kỳ chức danh gì, cái đó không quan trọng – đến giảng Kinh Thánh và cho ông thấy mình đã lầm đường lạc lối, xa rời những giáo huấn của sách Thánh đến thế nào, và mình thật không xứng đáng lên thiên đàng, trừ phi có một thay đổi trước khi ông chết?

- Tôi cảm kích hơn là nổi giận, Nelly ạ, ông ta nói. Vì chị đã nhắc tôi nhớ đến cái cách mà tôi muốn được an táng. Việc chôn cất sẽ làm ở nghĩa địa nhà thờ vào chiều tối. Chị và Hareton có thể đi đưa đám tôi, nếu các người muốn. Và đặc biệt, hãy chú ý dặn người đào huyệt làm theo những chỉ dẫn của tôi về hai cỗ áo quan. Không cần có mục sư nào cả! Cũng chả cần điệu văn gì cho tôi – tôi có thể để chị biết tôi đã gần tới thiên đàng của tôi, còn thiên đàng của người khác thì tôi coi là hoàn toàn vô giá trị và tôi không biết.

- Giả dụ như ông cứ khẳng khẳng một mực nhịn ăn, nhịn uống rồi vì thế mà chết, và họ không nhận chôn ông trong địa phận nhà thờ thì sao? Tôi nói bất bình trước thái độ dửng dưng vô đạo của ông ta. Ông nghĩ sao?

- Họ sẽ không làm thế, ông đáp. Nếu họ làm thế thì chị hãy bí mật chuyển tôi đi, nếu chị bỏ qua việc ấy chị sẽ thấy bằng chứng thực tế là người chết không tiêu vong!

Vừa nghe thấy tiếng những người khác trong nhà lục đục trở dậy, ông liền rút lui vào sào huyệt của mình, và tôi thở hít nhẹ nhõm hơn. Nhưng buổi chiều, trong khi Joseph và Hareton đi làm, ông ta lại vào bếp, và vẻ cuồng dại, ông bảo tôi ngồi trong phòng – ông muốn có người ở bên ông. Tôi từ chối, nói thẳng rằng lời lẽ và cung cách kỳ dị của ông làm tôi sợ và tôi không đủ vững thần kinh cũng như ý chí để ngồi một mình với ông.

- Tôi chắc chị cho tôi là một con quỷ, ông ta nói với tiếng cười buồn thảm của mình. Một cái gì quá gớm ghiếc để sống dưới một mái nhà tử tế đang hoang – rồi quay sang Catherine đang ở đó (thấy ông xuất hiện, cô rút lại đằng sau tôi), ông ta nói thêm – nửa giễu cợt – còn cô, có vào với tôi không, cô bé. Tôi sẽ không đụng đến cô đâu. Không, đối với cô, tôi đã tự mình trở thành ghê gớm hơn cả quỷ sứ. Thế đấy, chỉ có một người là không tránh giao tiếp với tôi! Lạy Chúa! Nàng thật tàn nhẫn. Ôi, quỷ tha ma bắt! Thật quá đáng không nói nên lời, con người ta kể cả tôi đây, ai cũng da cũng thịt, làm sao mà chịu nổi!

Ông ta không cần ai ở bên nữa. Tối đến, ông về phòng riêng. Suốt cả đêm và đến sáng bạch chúng tôi thấy ông rên rỉ và lẩm bầm một mình. Hareton bồn chồn muốn vào, nhưng tôi bảo cậu ta đi kiếm bác sĩ Kenneth, mời ông đến xem cho. Khi ông này tới, tôi xin phép vào thử mở cửa thì thấy khoá chặt và Heathcliff bảo chúng tôi rút đi với ma quỷ, ông đã đỡ và muốn được để yên. Thế là ông đốc tờ lại về. Tối hôm sau, trời rất ẩm ướt – thực vậy, mưa tầm tã đến tận rạng đông. Khi đi một vòng quanh nhà theo thông lệ buổi sáng, tôi nhận thấy cửa sổ buồng ông chủ mở toang, mưa tấp thẳng vào bên trong. Không thể nào ông còn nằm trên giường, tôi nghĩ mưa vậy mà nằm đó thì ướt hết. Chắc ông ấy đã dậy hoặc ra ngoài rồi. Nhưng mình sẽ không rời lên nữa, mình sẽ đánh bạo đến xem.

Sau khi mở cửa vào được bằng một chiếc chìa khoá khác, tôi chạy đến mở chiếc giường hòm vì thấy phòng trống không; tôi vội vã đẩy những tấm ván lườn sang bên, ngó vào. Ông Heathcliff nằm ngửa trong đó. Tôi bắt gặp cặp mắt ông xiết bao sắc sảo và dữ tợn

khiến tôi giật mình. Và ông như đang mỉm cười. Tôi không thể nghĩ là ông đã chết, nhưng mắt và cổ ông đầm đìa nước mưa; đồ trải giường ướt sũng và ông hoàn toàn bất động. Cửa sổ mắt cáo đập ra đập vào đã làm sây da một bàn tay đặt trên thành cửa; không thấy máu chảy ra từ chỗ da bị xước, và khi đặt ngón tay vào đó tôi không còn nghi ngờ gì được nữa: ông ta đã chết cứng!

Tôi ngoắc cửa sổ lại. Tôi chải mớ tóc đen dài của ông hất lên khỏi trán. Tôi cố vuốt mắt cho ông, để nếu có thể, tắt đi cái nhìn hả hê, hết như còn sống, để sợ đến rợn người, trước khi ai khác trông thấy nó. Cặp mắt ấy không chịu nhắm lại, nó như chế giễu những cố gắng của tôi. Cả đôi môi hé mở cùng hàm răng trắng nhọn của ông ta cũng như cười giễu cợt. Một cơn nhát sợ khác ập đến, khiến tôi kêu to gọi Joseph. Joseph luýnh quýnh chạy lên, làm ồm tỏi, nhưng nhất định không chịu vào với ông ta.

- Quỷ đã bắt mất linh hồn của ông í đi rồi, lão kêu lên. Và *ló có nấy nuôn* cả xác ông í, tui cũng chả cần! Chao! *Lom* ông í nghe răng cười với cái chết mới ác làm sao!

Và lão già trần tục nhe răng cười giễu. Tôi tưởng như lão định nhảy cẫng lên quanh giường. Nhưng, đột nhiên bình tĩnh lại, lão quỳ xuống và giơ hai tay lên cảm ơn Thượng đế đã để cho châu về Hợp Phố.

Tôi cảm thấy sững sờ vì sự kiện ghê sợ này và trí nhớ của tôi không tránh khỏi quay về những thời xưa với một nỗi buồn nặng trĩu. Nhưng cậu Hareton tội nghiệp, kẻ đã bị Heathcliff làm hại nhiều nhất, lại là người duy nhất thực sự đau đớn rất mực. Cậu ngồi bên thi hài suốt đêm, khóc thảm thiết chân thành. Cậu nắm chặt tay xác chết và hôn bộ mặt nhạo báng man rợ mà tất cả mọi người khác đều ngoảnh đi không dám nhìn, và cậu than khóc ông ta với nỗi buồn thương mãnh liệt xuất phát một cách tự nhiên từ một trái tim quảng đại, tuy cứng rắn như thép tôi.

Bác sĩ Kenneth bối rối không biết tuyên bố là ông chủ chết vì chứng bệnh gì. Tôi giấu việc ông ta không ăn uống gì suốt từ bốn ngày ròng, sợ có thể gây rắc rối. Với lại tôi tin rằng ông không chủ tâm muốn nhịn – đó là hậu quả cơn bệnh kỳ lạ của ông chứ không phải là nguyên nhân.

Chúng tôi chôn cất theo ước muốn của ông, làm cho cả vùng dị nghị. Toàn bộ đám tang gồm có Earnshaw và tôi, ông bố kiêm đào huyệt và sáu người khiêng linh cữu. Sáu người này về ngay sau khi hạ huyệt, chúng tôi ở lại coi việc đắp mộ. Hareton, đào những đám cỏ xanh và tự tay đắp lên mộ những gò đất nâu. Bây giờ nó cũng xanh mượt như những nấm mồ xung quanh, và tôi mong người bạn nằm dưới đó cũng ngủ yên lành như các bạn láng giềng. Nhưng nếu ông hỏi dân vùng này họ sẽ sẵn sàng đặt tay lên Kinh Thánh mà thề rằng ông ta vẫn đi đạo, có người nói là đã gặp ông ta ở gần nhà thờ, trên đồng hoang và thậm chí, ở cả trong nhà này. Chuyện tào lao, hẳn ông sẽ nói thế và tôi cũng bảo thế. Tuy nhiên cái lão già ngồi bên bếp lửa kia đã cả quyết rằng từ khi ông ta chết, đêm mưa nào lão cũng thấy hai người từ cửa sổ phòng ông ta nhìn ra. Cách đây một tháng, một chuyện kỳ lạ xảy đến với tôi. Một buổi tối, trời đen kịt đe dọa có giông, tôi sang bên Ấp, vừa đúng đến chỗ quanh vào trại Đồi, tôi gặp một thằng bé với một con cừu và hai con chiên non trước mặt. Nó đang khóc dữ dội, và tôi dỗ dành hai con chiên quá nhát, không để dắt đi.

- Có chuyện gì thế, chú bé? Tôi hỏi.

- Có ông Heathcliff với một người đàn bà ở ngoài kia kìa, dưới mòm đồi ấy, nó thút thít. Cháu không dám đi qua họ.

Tôi chẳng trông thấy gì, nhưng tôi bảo nó đi vòng con đường bên dưới. Có lẽ, trong khi đi qua đồng hoang một mình, nó tưởng tượng ra ma hiện hình do nghĩ đến cái chuyện tào lao nó đã nghe bố mẹ kể lại. Tuy nhiên, bây giờ, tôi đâm ngại ra ngoài lúc trời tối, và không thích bị để lại một mình trong ngôi nhà ghê sợ này – làm sao khác được. Tôi sẽ mừng biết mấy khi cậu mợ ấy rời bỏ nơi này dọn sang bên Ấp.

- Vậy là họ sắp sang bên Ấp, tôi nói.

- Vâng, bà Dean đáp. Ngay sau khi họ cưới, hôn lễ sẽ cử hành vào ngày đầu năm.

- Thế ai sẽ ở đây?

- À, Joseph sẽ trông nom nhà cửa và có lẽ cùng với một gã trai trẻ khác nữa. Họ sẽ vào ở trong bếp, còn thì sẽ đóng chặt cửa lại tất.

- Để cho những con ma nào muốn ở thì ở, tôi nhận xét.

- Không, thưa ông Lockwood, bà Nelly lắc đầu nói. Tôi tin rằng những người chết đều đã được bình yên, nhưng nói đến họ một cách khinh suất thì thật không phải.

Vừa lúc ấy cổng vườn mở ra, những người đi dạo đã trở về.

- Họ chẳng sợ gì cả, tôi lăm bắm trong khi đưa mắt nhìn qua cửa sổ quan sát họ lại gần. Hợp lực lại, họ có thể bắt chấp Satan và cả lò cả lũ nhà nó.

Khi họ bước lên thềm cửa và dừng lại để nhìn trăng lần cuối – hay chính xác hơn, nhìn nhau dưới ánh trăng – tôi lại cảm thấy không sao cưỡng lại nổi, thôi thúc muốn lẩn tránh họ. Thế là, giúi một đồng tiền vàng làm kỷ niệm vào tay bà Dean, bắt chấp những lời trách móc thân tình về sự ra về đột ngột ấy, tôi lỉnh qua lối bếp trong khi họ mở cửa chính sảnh. Cung cách ấy kể ra có thể khiến Joseph khẳng định ý kiến của mình về thói lẳng lơ phóng đãng của người đồng bạn gia nhân, nếu như chẳng may, lão không nhận ra tôi là một nhân vật đáng kính, bằng vào tiếng keng ngọt ngào của một đồng tiền vàng ném xuống chân lão.

Chặng đường trở về của tôi dài thêm một đoạn tạt ngang về phía nhà thờ. Khi đến chân tường, tôi nhận thấy giáo đường đã hư nát hơn nhiều trong vòng có bảy tháng qua. Nhiều cửa sổ đã mất kính, phô ra những lỗ trống hoác đen ngòm. Đây đó, những hòn ngói nhô ra khỏi đường nét ngay ngắn của mái, sẵn sàng để bị tốc đi dần trong những trận mưa đông mùa thu sắp tới.

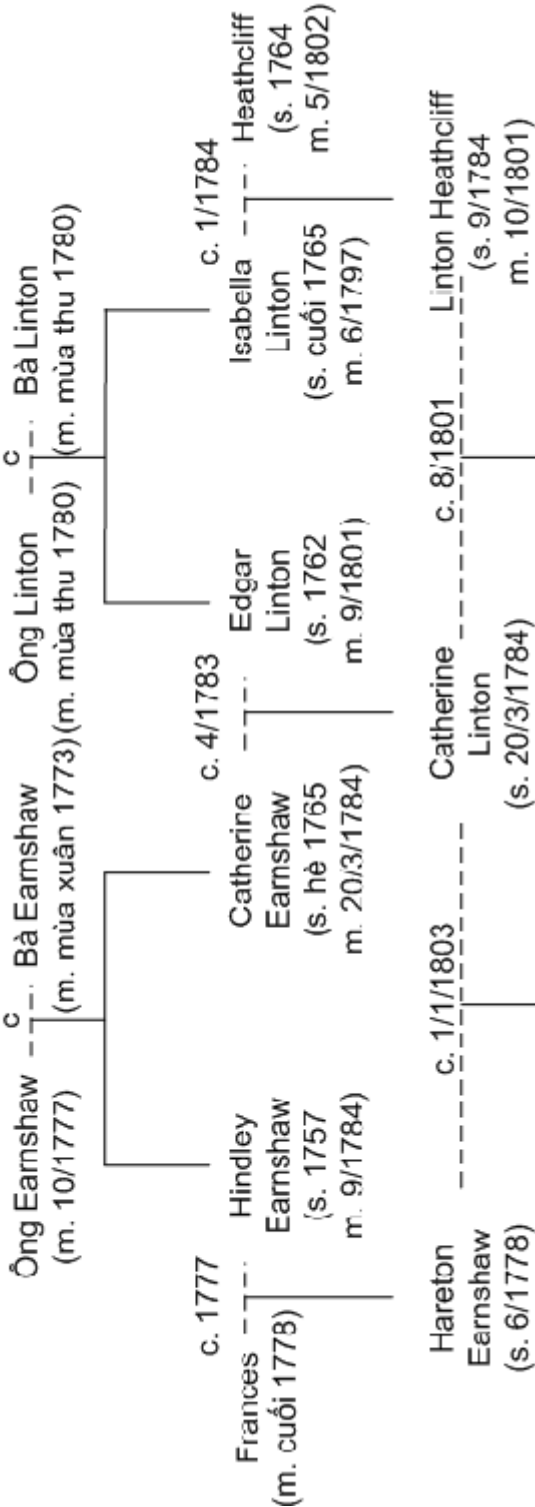
Tôi đi tìm và mau chóng tìm ra ba tấm bia trên dốc sát đồng hoang. Tấm giữa đã xám xịt và lút tới nửa trong đám thạch nam. Tấm của Edgar Linton, chỉ lún phún điểm chút cỏ và rêu bò lên đến chân nó. Tấm của Heathcliff hãy còn trần trụi.

Tôi nấn ná lại chốn đó, dưới bầu trời hiền hoà, ngắm những con bướm rập rờn giữa đám cây thạch nam và hoa chuông, lắng nghe làn gió nhẹ êm thổi qua lớp cỏ và tự hỏi làm sao có ai tưởng tượng ra được rằng những người ngủ trong lòng đất bình yên này lại không yên giấc.

Hết

Phụ Lục

BẢNG PHẢ HỆ

Chú Thích

- [1] Xem sách Thánh Mark chương V (Kinh Thánh Tân ước) (Tất cả các chú thích đều của người dịch).
- [2] Ở các nước châu Âu, bữa trà thường là một bữa ăn nhẹ.
- [3] Hàm chỉ những lời nguyên rửa của Vua Lear giữa con giông tố trên thảo nguyên. (Vua Lear, Shakespeare, Hồi III, lớp 2).
- [4] Tức quỹ dữ.
- [5] Kinh Thánh, Tân ước, sách Thánh Matthew, chương 18, câu 21-22 viết: “Thế rồi thánh Peter bước tới Người nói: Lạy Chúa, người anh em của con có thể phạm tội đối với con nhiều đến chừng nào và con phải tha thứ cho người ấy đến chừng nào? Đến lần thứ bảy chăng? – Chúa Jesus bèn nói với thánh Peter: Ta không bảo con là đến bảy lần, mà là bảy mươi lần bảy”.
- [6] Tội lỗi đầu tiên trong loạt thứ bảy mươi một lần bảy, tức lần thứ 491, từ đó trở đi là ngoài phạm vi những tội lỗi mà người Cơ đốc giáo phải tha thứ.
- [7] Nguyên văn: thành nguyên tử.
- [8] Tên gọi thân mật của bà quản gia Ellen Dean.
- [9] Bulldog, loại chó đầu to bạnh, rất khỏe và dũng cảm.
- [10] Những bài hát mừng, thường là vào dịp lễ Giáng Sinh.
- [11] Theo thần thoại Hi Lạp, Milo là một lực sĩ định tẽ đôi một cây bị nứt, nhưng bị kẹt trong đó và sau đây bị chó sói ăn thịt.
- [12] Được thượng đế báo trước nạn Đại Hồng Thủy, Noah đóng sẵn con thuyền chở gia đình và các súc vật mỗi loài một cặp để bảo toàn giống nòi (Kinh Thánh – Sáng thế ký, chương 6).
- [13] Lot, cháu Abraham, cũng được Thượng đế nhớ đến khi huỷ diệt thành phố Sodom xấu xa đồi bại và báo cho ra khỏi đó trước lúc thực hiện sự trừng phạt. Riêng vợ Lot, vì ngoái lại nhìn, bị biến thành một cột muối (Kinh Thánh – Sáng thế ký, chương 19).
- [14] Jonah phạt vì trái lệnh Chúa, ba ngày đêm nằm trong bụng một con cá (Kinh Thánh – Jonah, chương 1).
- [15] Ý nói đi lính đánh nhau trong cuộc chiến tranh Độc lập của Mỹ.
- [16] Nguyên văn là “pretended pleasure”: vui vẻ một cách giả vờ, giả tảng (Caruri).
- [17] Là trẻ bắt được, Heathcliff chỉ được đặt cho một cái tên để gọi không mang nghĩa gì cả. Đối với xã hội cũ, đó là dấu hiệu của sự hạ đẳng.
- [18] Nghiệm tử quan: Viên chức ở quận, huyện, hoặc thị xã có nhiệm vụ điều tra nguyên nhân, khám nghiệm tử thi những người chết vì tai nạn hoặc do bạo hành.
- [19] Loại di vật cổ, dấu tích của thời tiền sử, dân vùng này thường lượm được và cho rằng của các tiên nữ.
- [20] Có lẽ đây là một sự lầm lẫn do sơ ý của tác giả. Đáng lẽ là Isabella.
- [21] Tức Cathy.

[22] Đạo ấy, ở một số vùng khác của nước Anh có tục lệ chôn những người tự tử về đêm ở những ngã ba, ngã tư, đưa người chết đặt xuống một cái huyệt đào ngay giữa đường, rắc vôi bột rồi phủ đất lên.

[23] Ở châu Âu, đó là bữa ăn nhẹ dùng với trà, vào đầu giờ chiều.

[24] Hôi ở Anh, giới tăng lữ được hưởng đặc quyền là không bị xử tội hình ở các toà án thế tục. Luật này về sau mở rộng ra giới thợ lại. Sau nhiều lần sửa đổi, bị phế bỏ dưới triều vua George IV vào năm 1827.

[25] Nguyên văn: nặng thêm một, hai stone. Stone là một đơn vị đo lường ở Anh mà giá trị rất co giãn, xê dịch từ 4-26 pound. (1 pound bằng khoảng 450g).

[26] Một bài ba-lát phổ biến của Anh. Chevy Chase là một địa danh.

[27] Ý nói đi săn. Những đồng hoang ở nước Anh là những bãi săn có nhiều loại chim.

[28] Trong nguyên bản Joseph vẫn gọi đúng tên của Nelly (Caruri).

*Trên một thế kỷ nay, văn đàn thế giới vẫn còn nhắc tới Emily Brontë và tiểu thuyết *Đồi Gió Hú*, một viên kim cương trong kho tàng văn học Anh. Và có lẽ không có cuốn từ điển danh nhân nào vắng tên tuổi và sự nghiệp ba chị em Brontë "tài hoa bạc mệnh": Anne, Emily và Charlotte.*